រឿង សាមកុក

អ្នកឧកញ៉ាវិបុលរាជសេនា **នូ-កន** ប្រែរៀបរៀង

កណ្ឌទី ៥៨

ចារឹកឡើងវិញដោយ ៖ ឈុល ដារ៉ា

(*តាំងពី**ឡៅពី**លើកទ័ពចេញទៅវាយយកស្រុកហាន់តុង បានសម្លាប់ **ហែហ៊្វូអៀន** ទាហានឯក**ចូឆ្វ** រហូតដល់**ចូឆ្វ**ចាញ់ទ័ព**ជូឡុង**រត់ទៅនៅស្រុក ឡាំតេង*)

សម័យនោះព្រះចៅ**ហៀនតេ**ទៅគង់នៅស្រុកហ៊ូតោបាន២៣ឆ្នាំ ព.ស ៦៧១ ជាទេសកាលខែស្រាពណ៍ **ឡៅពី**លើកទ័ពពីស្រុកសែឈួន លុះទៅដល់គយហែបេងគួន ក៏ឲ្យតាំងបន្ទាយយ៉ាងមាំមួននៅក្រៅទីគយនោះ ហើយឲ្យបម្រើសេះស្រូតទៅហៅយកខ្លួន**ហងតុង** និង**ងៀមង៉ាន់**មកឲ្យបំណាច់រង្វាន់ជាច្រើន ហើយថា ទាហានទាំងពួងសឹងតែមើលងាយថា ខ្លួនអ្នកចាស់ជរានឹងធ្វើការសង្គ្រាមមិនបាន មានតែ**ខុងបេង**និងយើងដឹងថា អ្នកនឹងធ្វើការសង្គ្រាមបាន បានជាឲ្យយកអាសាមកធ្វើការយកជ័យជម្នះដល់**ទៀវខាប់**។ ឥឡូវនេះអ្នកក៏បានស្បៀងអាហារនិងគ្រឿងប្រដាប់ខាងភ្នំធៀនតងសាន់អស់ហើយ នៅឡើយតែស្បៀងខាងភ្នំតេងគុនសាន់ ដែល**ហែហ៊្វូអៀន**ត្រួតត្រារក្សានោះ បើយើងមានស្បៀងនៅតំបន់នោះទៀត ស្រុកហាន់តុងក៏នៅក្នុងកណ្ដាប់ដៃយើងមិនខាន។

ហងតុងថា ខ្ញុំបាទសុំយកអាសាទៅទម្លាយស្បៀងនៅភ្នំតេងគុនសាន់ឲ្យបាន។ **ខុងបេង**ថា អ្នកជាមនុស្សចាស់មានថ្វីដៃខ្លាំងពូកែមែនហើយ តែកម្លាំងគង់អន់ថយដោយអាការជរា ឯ**ហែហ៊្វូអៀន**គេមានថ្វីដៃលើសជាង**ទៀវខាប់** ហើយនៅក្មេងជាងអ្នក **ចូឆ្វ**ក៏ស្ម័គ្រស្រឡាញ់ពេញចិត្តណាស់ បានជាប្រើឲ្យមកឈររក្សាស្រុកហាន់តុង ដែលអ្នកប្រុងនឹងទៅកាច់បំបាក់យកដោយពលក្ការៈនោះមិនងាយទេ ចាំ

គិតផ្ទេរឲ្យមនុស្សទៅរក្សាស្រុកកេងជីវជំនួស**គួនអ៊ូ** ឲ្យ**គួនអ៊ូ**មកតស៊ូនឹង**ហៃហ៊្វអៀន**ទើបបាន។

ហងតុងឮ**ខុងបេង**ថាដូច្នោះ ក៏ខឹងណាស់ថា កាលគ្រាថៅហ្វាយស្រុកកុកមានទាហានម្នាក់ឈ្មោះ**លៀមផៅ** អាយុ៥០ប្លាយឆ្នាំ មានកម្លាំងច្រើនណាស់ ស៊ីបាយមួយពេលព្រឹកមួយពេលល្ងាចអស់អង្ករមួយថាំង ស៊ីសាច់ជ្រូកមួយថ្ងៃអស់៥នាឡិ អាណាខេត្តទាំងពួងរមែងកោតខ្លាច**លៀមផៅ**គ្រប់ៗគ្នា យ៉ាងដូចខ្លួនខ្ញុំត្រឹមតែអាយុ៧០ឆ្នាំនៅឡើយ នឹងសុំទាហានតែបីពាន់ទៅជាមួយជួយធ្វើការ ខ្ញុំនឹងកាត់យកសិរសា**ហៃហ៊្វអៀន**មកជូនលោកឲ្យបាន។ **ខុងបេង**ក៏ចេះតែនិយាយឃាត់ហាមដល់បីដង **ហងតុង**មិនស្តាប់ ចេះតែអង្វរសុំឲ្យខ្លួនយកអាសាទៅឲ្យបាន **ខុងបេង**ក៏និយាយនឹង**ហងតុង**ថា អ្នកនឹងទៅតាមចិត្តចុះ យើងនឹងឲ្យ**ហ៊្វួតចេង**ទៅផង ខ្លួនយើងនៅក្រោយនឹងចាត់ចែងទាហានលើកជាជំនួយទៅជួយ។ **ហងតុង**ក៏ប្រមូលទាហានរបស់ខ្លួន និងទាហាន**ហ៊្វួតចេង**បញ្ចូលគ្នាហើយក៏គំនាប់លា**ខុងបេង**ស្រូតលើកទ័ពតម្រង់ទៅភ្នំតេងគុនសាន់។

ខុងបេងក៏និយាយនឹង**ឡៅពី**ថា ខ្ញុំបានញុះឲ្យ**ហងតុង**ទាហានចាស់ទុំទៅធ្វើការគ្រានេះនឹងទុកចិត្តមិនទាន់បានទេ ព្រោះ**ហងតុង**ជរាណាស់ ទៅហើយត្រូវតែយើងឲ្យទាហានលើកជំនួយទៅទៀត **ខុងបេង**ក៏បង្គាប់**ជូឡុង**ថា អ្នកចូរលើកទាហានមួយកងស្រូតទៅតាមផ្លូវតូច បើឃើញ**ហងតុង**ទន់ថយក៏ឲ្យលើកចូលទៅជួយឲ្យឆាប់ បើឃើញបានចំណាប់ក៏ឲ្យពួនស្តាប់ក្នុងទីកំបាំង ហើយក៏បង្គាប់ឲ្យ**ឡៅហង**និង**បេងតាត់**ថា ឲ្យអ្នកទាំងពីរលើកទាហានបីពាន់ទៅផ្លូវមួយបើដល់ភ្នំតេងគុនសាន់ហើយឃើញទីណាស្រឡះ ក៏ឲ្យឈប់កងទ័ពនៅទីនោះ ហើយឲ្យទាហានដោតទង់លើកឡើងស្រែកហ៊ោឲ្យខ្លាំងកុំឈប់។

ជូឡុង, **ឡៅហង** និង**បេងតាត់**ក៏គំនាប់លា**ខុងបេង**ចេញទៅ ទាំងអស់គ្នាក៏លើកទ័ពទៅធ្វើតាមបង្គាប់**ខុងបេង** ហើយ**ខុងបេង**ក៏ឲ្យ**ង៉ៀមង៉ាន់**ទៅនៅរក្សាស្រុកប៉ាសេ ឲ្យហៅ**តៀវហ៊ុយ**និង**អ៊ុយអៀន**ចូលមកឯបន្ទាយហែបេងគួន នឹងគិតលើកទ័ពទៅវាយយកស្រុកហាន់តុង។

ខណៈនោះ**ទៀវខាប់** និង**ហែហ៊ួសុង**ក៏ទៅប្ដឹងព័ត៌មាន **ហែហ៊ួអៀន**ថាទីភ្នំផៀនតងសាន់នោះបែកបានទៅ**ហាងតុង**ហើយ **ហែហ៊ួតេក** និង**ហាន់ហោ**ក៏ស្លាប់ក្នុងទីចម្បាំង ឥឡូវឮដំណឹងថា **ឡៅពី**លើកទ័ពមកវាយយកស្រុកហាន់តុងទៀត ការនេះត្រូវតែយើងនឹងយកសេចក្ដីពីរាជការគ្រប់ជំពូក បកប្ដឹងចូលទៅក្រាបទូលព្រះចៅ**វុយអេង**ទើបគួរ ដើម្បីនឹងបានគិតការសង្គ្រាមការពារទ័ព**ឡៅពី**។ **ហែហ៊ួអៀន**បានស្ដាប់ក៏យល់ឃើញត្រូវ ទើបឲ្យបម្រើស្រួតទៅប្ដឹង**ចោហាង**ឯស្រុកឡាំតេង។ **ចោហាង**ក៏ឲ្យកាន់សំបុត្រចូលទៅក្រាបទូលព្រះចៅ**វុយអេង**ឯក្រុងហ៊ូតោទូលថ្លែងសេចក្ដីទាំងពួងគ្រប់ប្រការ។

ចូឆូដឹងការហើយក៏ភ័យខ្លាំងណាស់ ទើបប្រឹក្សានឹងទាហានទាំងពួងថា ឥឡូវភ្នំផៀនតងសាន់ខូចនឹង**ឡៅពី**ទៅហើយ **ឡៅពី**រិះគិតលើកកងទ័ពទៅវាយយកស្រុកហាន់តុង អ្នកទាំងពួងនឹងយល់ឃើញប្រការម្ដេច? **ឡៅហ៊ូ**ទូលថា ឯស្រុកហាន់តុងនោះជាស្រុកមុខគយនៃស្រុកយើង បើ**ឡៅពី**បានស្រុកហាន់តុងហើយ មុខជានឹងកន្លងចូលមកវាយយកស្រុកយើងទៀតជាប្រាកដ សូមព្រះអង្គទ្រង់រិះគិតលើកទ័ពទៅជួយការពារអន្តរាយនេះទើបបានស្រួល។

ព្រះចៅ**វុយអេង**ថា យើងនឹកឡើងគួរតូចចិត្តណាស់ ព្រោះមិនព្រមជឿស្ដាប់ពាក្យអ្នកពន្យល់ពីកាលនោះ បានជា**ឡៅពី**នៅរស់ ចេះគិតធ្វើការកន្លងចូលមកដោយសេចក្ដីមើលងាយប្រមាថយើងដល់ទីនេះ បើប្រសិនជាយើងសម្លាប់វាចេញ តាម

ពាក្យអ្នកគ្រានោះឲ្យហើយ កាលណាឡើយនឹងព្រួយររល់អំពល់ក្ដៅក្រហាយដូច្នេះ។ ថាហើយក៏ឲ្យប្រមូលពលទាហានបានសែសិបម៉ឺន ញែកចេញជាពីរកង ឲ្យ**ហៃហ៊្វទុន**ជាកងទ័ពមុខ ឲ្យ**ចោហ៊ីវ**ជានាយកងទ័ពក្រោយ លុះបានឫក្សពារពេលាល្អ ក៏ឲ្យ**ហៃហ៊្វទុន**លើកចេញទៅមុន។

ខណៈនោះព្រះចៅ**ហៀនតេ**បានទៅគង់នៅក្រុងហ៊្វតោ២៣ឆ្នាំ ដល់ខែភទ្របទ ព្រះចៅ**វុយអេង**តែងខ្លួនយ៉ាងក្សត្រកាន់ទង់អាជ្ញាសិទ្ធិ ជិះសេះចងគ្រឿងមាសបាំងសប្បធន់មាសមានទាហានដើរហែមុខសេះកាន់ទង់រូបខែ រូបថ្ងៃ ទង់មករ ទង់ហង្ស តាមទំនៀមក្សត្រ ហើយចាត់ទាហានដែលមានថ្វីដៃសម្រាប់រក្សាព្រះអង្គចំនួនម្ភៃប្រាំពាន់ ញែកជាប្រាំកង កងមុខឲ្យកាន់ទង់ក្រហមជាសម្គាល់ កងស្ដាំឲ្យកាន់ទង់ខៀវ កងឆ្វេងឲ្យកាន់ទង់ស កងក្រោយឲ្យកាន់ទង់ខ្មៅ កងកណ្ដាលដែលដើរអមសេះនោះ ឲ្យកាន់ទង់លឿង។

លុះពេលកំណត់ពេលា ក៏ឲ្យទាហានស្រែកហ៊ោវាយគងទូងស្គរឃ្មោះ តាំងក្បួនហែចេញទៅពីទីក្រុង តម្រង់ទៅស្រុកហាន់តុង។ **ចោហ៊ីវ**ក៏លើកទាហានកងក្រោយតាមទៅផុតគយតុងគួន។ **ចូឆូ**នៅលើខ្នងសេះ ក្រឡេកឃើញកម្ពោតឈើធំមានស្លឹកស្ដោមសាខានៅក្នុងព្រៃខាងស្ដាំដៃ ក៏សួរទាហានថា ព្រៃនេះហៅឈ្មោះអ្វី? ទាហានទូលថា ឈ្មោះតំបន់ឡាំឆាន់ ផុតព្រៃនេះចុះទៅដល់កំពង់ទឹក ហៅតំបន់ស្រុកសួកែជឹង។ **សួយ៉ុង**ដែលជាមេឃុំភូមិនោះ មានកូនស្រីម្នាក់រូបល្អណាស់ ឈ្មោះនាង**សួអៀម**, **ចោអៀនអង**ចាប់យកទៅ។

ចូឆូឮដូច្នោះក៏ថា **សួយ៉ុង**នេះពីដើមយើងបានស្គាល់រាប់អានគ្នា កាលគ្រា**ចោអៀនអង**ចាប់យកកូនទៅនោះ ហើយឲ្យទាហានយកមាសមួយពាន់ដំឡឹងទៅដូរយកមក យើងក៏បានតុបតែងលើកឲ្យជាភរិយា**តាំងគី** ឥឡូវ**សួយ៉ុង**ស្លាប់ហើយ

យើងនឹងគេចចូលទៅសួរនាង**សួរអៀម**បន្តិចចុះ។ លុះទៅដល់មុខផ្ទះ **ចូឆ្វ**ក៏ឲ្យទាហានលើកហួសរំលងទៅមុខ **ចូឆ្វ**និងមនុស្សស្និទ្ធប្រហែលមួយរយប្លាយនាក់ ក៏នាំគ្នាចូលទៅក្នុងភូមិស្ងួកែជឹងដល់ទ្វារភូមិ **ចូឆ្វ**ក៏ចុះពីលើសេះដើរចូលទៅ។

នាង**សួរអៀម**ឃើញក៏មានចិត្តត្រេកអរណាស់ រត់ចេញមកគំនាប់អញ្ជើញ**ចូឆ្វ**ឲ្យទៅលើផ្ទះ **ចូឆ្វ**ឃើញថ្មមួយផ្ទាំងបញ្ឈរទុកនៅក្បែរទ្វារផ្ទះនោះ ក៏សួរនាង**សួរអៀម**ថា នោះគឺថ្មអ្វី? នាង**សួរអៀម**ឆ្លើយថា កាលគ្រាព្រះចៅ**ហោតេ**បានសោយរាជសម្បត្តិក្នុងស្រុកហ្លួង បិតានាង**ចោង៉**មកលេងប្រណាំងទូកធ្លាក់ទឹកស្លាប់បាត់សពរកមិនឃើញ នាង**ចោង៉**ជាបុត្រីអាយុបាន១៤ឆ្នាំ ខំស្វះស្វែងរកខ្មោចអាពុកដល់៧ថ្ងៃ ចេះតែយំសោកក៏រកមិនឃើញ នាង**ចោង៉**នឹកខឹងចិត្តក៏លោតទឹកស្លាប់តាមបិតា កន្លងមក៥ថ្ងៃទៀត នាង**ចោង៉**ក៏កៀកឱបសពបិតាអណ្តែតឡើងទាំងពីរ។ ចៅហ្វាយស្រុកតោសៀងក៏យកសេចក្តីនេះទៅក្រាបទូលព្រះចៅ**ហោតេ** ព្រះចៅ**ហោតេ**ក៏ត្រាស់ឲ្យសរសេរឆ្លាក់អក្សរជាឈ្មោះនាង**ចោង៉**ដាក់ក្នុងថ្មនេះ មកដោតទុកជាពាក្យថា (ហៅលី, រោសីៗ ប្រែថា នាងដឹងគុណមាតាបិតា)។

ចូឆ្វឮដូច្នោះក៏ថា ដែលនាង**ចោង៉**មានកតញ្ញូនឹងអ្នកដ៏មានគុណដូច្នោះប្រសើរណាស់ គួរឲ្យមនុស្សទាំងពួងមើលមកជាយឿងយ៉ាងតទៅ ហើយ**ចូឆ្វ**ក៏លានាង**សួរអៀម**ចេញពីភូមិនោះស្រូតទៅទៀត ដើរផ្លូវកន្លះថ្ងៃទើបដល់ស្រុកឡាំតេង ដែល**ចោហាង**នៅរក្សាព្រមគ្នានឹងទាហានដែលមកដល់មុន។ **ចោហាង**ក៏មានអំណរណាស់ចេញមកគំនាប់អញ្ជើញ**ចូឆ្វ**ចូលទៅក្នុងស្រុកនោះ ហើយទូលអាថ៌សេចក្តីតាមដែល**ទៀវខាប់**ធ្វើការឲ្យថ្លោះធ្លោយដល់សត្រូវ ឲ្យទ្រង់ព្រះសណ្តាប់គ្រប់ប្រការ។

ចូឆ្វថា ធម្មតាការសង្គ្រាមនោះ នឹងសម្គាល់យកឈ្នះតែម្យ៉ាងនោះមិនបានទេ ត្រូវតែមានចាញ់ខ្លះជាធម្មតា ដែល**ទៀវខាប់**បរាជ័យគ្រានេះយើងនឹងលើកទោស

ទុកឲ្យធ្វើការរាជការកែខ្លួនម្ដងទៀត។ **ចៅហាង**ទូលថា ឥឡូវ**ឡៅពី**ឲ្យ**ហាងតុង**លើកមកច្បាំងយកភ្នំតេងកុនសាន់ **ហែហ្ស៊ីអៀន**ដឹងថា ព្រះអង្គលើកកងទ័ពមក ក៏បង្អែបង្អង់នៅឡើយ មិនទាន់ចេញតស៊ូនឹង**ហាងតុង**ទេ។ **ចូឆ្វ**ឮដូច្នោះ ក៏ធ្វើព្រះតម្រាស់នឹងទាហានកាន់យកទៅឲ្យ**ហែហ្ស៊ីអៀន**មួយច្បាប់ សេចក្ដីថា ឲ្យ**ហែហ្ស៊ីអៀន**ខំយកចិត្តទុកដាក់ ស្រូតរូតលើកទ័ពទៅច្បាំងនឹង**ហាងតុង**ជាប្រញាប់។ **ឡៅហ្ស៊ូ**ទូលថា **ហែហ្ស៊ីអៀន**នោះជាមនុស្សមោហោច្រើន នឹងធ្វើការអ្វីមិនសូវមានពិគ្រោះពិចារណាសោះ ខ្លាចក្រែង**ឡៅពី, ខុងបេង**នឹងរិះគិតធ្វើកលឧបាយបញ្ឆោត មុខជា**ហែហ្ស៊ីអៀន**ដឹងមិនដល់ ក៏ចាញ់កលគេខូចការទៅ ដែលព្រះអង្គនឹងឲ្យ**ហែហ្ស៊ីអៀន**ចេញច្បាំងនឹង**ហាងតុង**នោះ ចូរទ្រង់ពិគ្រោះមើលឲ្យគួរសិន។

ចូឆ្វបានឮដូច្នោះក៏យល់ឃើញត្រូវ ទើបតែងព្រះតម្រាស់មួយច្បាប់ទៀតសេចក្ដីថា ធម្មតាអ្នកដែលជានាយទ័ព នាយកងនឹងធ្វើការសង្គ្រាមនោះ ត្រូវឲ្យដឹងស្គាល់ទីបង់ទីបាន កុំឲ្យស្មានអាងថ្វីដៃរបស់ខ្លួន វិស័យថ្វីដៃរបស់ខ្លួននោះ នឹងកាច់បំបាក់យកមនុស្សរយមនុស្សពាន់ មិនត្រូវទេ នឹងតគ្នាបានតែខ្លួនមួយនឹងខ្លួនមួយរៀរមួយតែអ្នកដែលមានតម្រិះចេះគិតដឹងកលជ្រៅឆ្ងាយក្នុងការសង្គ្រាម ទើបនឹងអាចធ្វើតាមយោបល់ឲ្យបានជ័យជម្នះអស់ពួកបច្ចាមិត្ត ដែលច្រើននោះបាន ដែល**ហែហ្ស៊ីអៀន**នឹងធ្វើការសង្គ្រាមនេះ ត្រូវឲ្យត្រិះរិះឲ្យមួនមាំមែនទែន កុំឲ្យថ្លោះការអសារកេរ្តិ៍ឈ្មោះ បំណាច់យើងចិញ្ចឹមឲ្យមានសក្តិយសពេញជានាយទាហានឯកមកយូរហើយ។ ឥឡូវយើងក៏បានលើកពលមកដល់ស្រុកឡាំតេងហើយ នឹងបង្អង់មើលសេចក្ដីរិះគិតរបស់ចៅមួយគ្រាសិន មួយទៀតដែល**ទៀវខាប់**ធ្វើការមុនឲ្យថ្លោះការនឹងសត្រូវនោះ យើងក៏លើកទោសចោលហើយ ឲ្យខំរិះគិតធ្វើការកែខ្លួនទៅ

ទៀតចុះ។ ហើយ**ចូឆ្វ**ក៏ប្រើទាហានឲ្យកាន់សំបុត្រនោះទៅឲ្យ**ហែហ៊្សួអៀន**ទាំងពីរច្បាប់។

ហែហ៊្សួអៀនបានទទួលព្រះតម្រាស់ទាំងពីរច្បាប់ មើលយល់សេចក្ដីហើយ ក៏អរណាស់ទើបបង្គាប់បម្រើដែលកាន់សំបុត្រនោះថា ឲ្យអ្នកឯងវិលចូលទៅក្រាបទូលព្រះចៅ**វុយអេង**ចុះថា កុំឲ្យទ្រង់ព្រះវិតក្កឡើយ ការតែប៉ុណ្ណេះយើងនឹងទទួលអាសាធ្វើឲ្យសម្រេចបាន។ បម្រើក៏វិលត្រឡប់ទៅទូលតាមសេចក្ដីនោះ ឲ្យ**ចូឆ្វ**ជ្រាបគ្រប់ប្រការ។ **ហែហ៊្សួ**ក៏ឲ្យរកហៅខ្លួន**ទៀវខាប់**មកបង្ហាញសំបុត្រនោះឲ្យមើល ហើយប្រឹក្សាគ្នាថា ឥឡូវព្រះចៅ**វុយអេង**ក៏លើកទ័ពហ្លួងមកតាំងនៅស្រុកឡាំតេង យើងនឹងបង្អង់នៅស្ងៀមឲ្យយូរការ នឹងមានសេចក្ដីគាប់ប្រសើរឬបំណាច់នោះមកពីណា វេលាព្រឹកនេះត្រូវតែយើងរិះគិតលើកទ័ពចេញទៅច្បាំងនឹង**ហាងតុង**ចុះ ដើម្បីនឹងចាប់ខ្លួន**ហាងតុង**ឲ្យបាន។

ទៀវខាប់ថា **ហាងតុង**នោះជាមនុស្សមានថ្វីដៃខ្លាំងពូកែស្ទាញស្ទាត់ក្នុងចម្បាំងណាស់ ឯ**ហ៊្សួតចេង**សោតក៏មានតម្រិះប្រាជ្ញាឆ្លៀវឆ្លាតណាស់ដែរ លោកកុំអាលមើលងាយ**ហាងតុង**នោះឡើយ។ មួយទៀតភ្នំតេងគុនសាន់នោះក៏ជាទីសំខាន់មាំមួន **ហ៊្សួតចេង**នឹងគិតកលឧបាយប្រការម្ដេច យើងក៏ពុំអាចដឹងបាន សុំឲ្យលោកនៅតាំងឲ្យខ្ជាប់ខ្ជួនបន្តិចសិនទៅ ដើម្បីនឹងចាំស្ដាប់ដំណឹងសឹកមើល។

ហែហ៊្សួអៀនថា អ្នកថានេះក៏ត្រូវហើយ តែខ្ញុំគិតឃើញថា បើមានអ្នកណាទៀត មកដណ្ដើមវាយយក**ហាងតុង**បែកបាក់ជាមុនយើងទៅ យើងមិនបានសេចក្ដីអប្បយសខូចឈ្មោះទេឬ នឹងមកមុខត្រង់ណាចេញទៅគាល់ព្រះចៅ**វុយអេង**ឲ្យស្មើនឹងគេបាន បើអ្នកមិនយល់ព្រមក៏ត្រូវនៅរក្សាបន្ទាយចុះ តែកម្លាំងខ្ញុំម្នាក់ឯងប៉ុណ្ណោះ ក៏គង់យកជ័យជម្នះបានដែរ។ ហើយ**ហែហ៊្សួអៀន**ក៏សួរទាហានទាំងពួងថា

នរណានឹងយកអាសាជានាយកងទ័ពមុខបាន? **ហៃហ៊្វូសុង**ឆ្លើយទទួលថា ខ្ញុំបាទសូមអាសាជានាយកងទ័ពមុខលើកទៅវាយមុន។

ហៃហ៊្វូអៀនឮដូច្នោះក៏មានអំណរណាស់ ទើបប្រគល់ទាហានបីពាន់ឲ្យ **ហៃហ៊្វូសុង** ហើយបង្គាប់ថា អ្នកឯងនឹងចេញទៅវាយ**ហាងតុង**គ្រានេះ យើងនឹងគិតកលឧបាយយកជ័យជម្នះជាខាងក្រោយឲ្យបាន។ **ហៃហ៊្វូសុង**ទទួលពាក្យហើយ ក៏លើកទាហានបីពាន់ចេញពីបន្ទាយទៅ។ **ហៃហ៊្វូអៀន**ក៏លើកទាហានចេញទៅប្រចាំនៅមាត់ផ្លូវ ហើយឲ្យទាហានជញ្ជូនដុំថ្ម កាត់ដើមឈើជាកំណាត់ៗគរទុកនៅលើភ្នំទាំងសងខាងផ្លូវជាច្រើន។

ឯ**ហាងតុង**និង**ហ៊្វូតចេង**នោះ ក៏លើកកងទ័ពទៅតាំងនៅមុខភ្នំយូរណាស់ ចេះតែប្រើទាហានឲ្យទៅស្រែកជេរបញ្ឈឺចិត្តគ្រប់ពេលវេលា ក៏មិនឃើញ**ហៃហ៊្វូអៀន**ចេញមកយុទ្ធនាសោះ សំងំនៅក្នុងរូងភ្នំយូរថ្ងៃ **ហាងតុង**ក៏ប្រុងប្រយ័ត្នការនៅក្នុងបន្ទាយ ស្រាប់តែមានទាហានចូលទៅប្រាប់ថា ឃើញ**ហៃហ៊្វូសុង**លើកទាហានមកច្រើនណាស់ នោះ**ហាងតុង**ក៏លើកទាហានចេញពីបន្ទាយ **តាន់សេក**នាយទាហានជម្រាប**ហាងតុង**ថា ការតែប៉ុណ្ណេះលោកមិនបាច់ព្រួយរវល់ទេ ខ្ញុំបាទនឹងសុំអាសាចេញទៅតស៊ូនឹង**ហៃហ៊្វូសុង**ចាប់ខ្លួនវាឲ្យបាន។

ហាងតុងឮដូច្នោះក៏អរណាស់ ប្រគល់ទាហានមួយពាន់ឲ្យ**តាន់សេក**លើកចេញទៅមុខបន្ទាយ លុះ**ហៃហ៊្វូសុង**លើកមកប្រទះគ្នា **តាន់សេក**ក៏បរសេះចូលប្រយុទ្ធគ្នានឹង**ហៃហ៊្វូសុង**បានប្រាំពីរភ្លែង **ហៃហ៊្វូសុង**ធ្វើជាចាញ់បំផាយសេះរត់ទៅក្រោយ **តាន់សេក**ក៏ដេញបណ្ដោយទៅប្រមាណម្ភៃសិន (៨០០ម) ដល់ច្រករូងភ្នំដែល**ហៃហ៊្វូអៀន**ត្រៀមទាហានចាំបង្កប់នៅទីនោះ ៗទាហាននៅលើភ្នំក៏ប្រមៀលដុំថ្មនិងកំណាត់ឈើចុះមកដូចគេបាចសាច។ **តាន់សេក**តក់ស្លុតភិតភ័យណាស់ ក៏

បំផាយសេះត្រឡប់មកក្រោយវិញ ប្រទះនឹង**ហែហ្ស៊ូអៀន**លើកទាហានស្ទាក់ពីមុខជាប់ **ហែហ្ស៊ូអៀន**ឃើញ**តាន់សេក**គ្រាំគ្រានឹងដុំថ្មគំនរឈើប៉ះទង្គិចខ្ទេចអស់ទាំងខ្លួន ក៏បំផាយសេះចូលទៅចាប់ខ្លួន**តាន់សេក**បាន ចងនាំចូលទៅបន្ទាយ ទាហាន**តាន់សេក**ក៏បាក់បែកខ្ចាត់ខ្ចាយស្លាប់អន្តរាយច្រើនណាស់ **ហែហ្ស៊ូអៀន**ចាប់បានខ្លះៗរត់រួចចូលទៅបន្ទាយវិញ ហើយយកសេចក្តីប្តឹងឲ្យ**ហាងតុង**ដឹងគ្រប់ប្រការ។

ហាងតុងដឹងហើយក៏ភ័យណាស់ ប្រឹក្សាពិគ្រោះនឹង**ហ្វ៊ូតចេង**ថា វេលានេះ**តាន់សេក**លើកទ័ពទៅធ្វើការបរាជ័យនឹង**ហែហ្ស៊ូអៀន**ហើយ យើងនឹងរិះគិតប្រការម្តេចទើបនឹងសងសឹកយកជ័យជម្នះបានវិញ? **ហ្វ៊ូតចេង**ថា **ហែហ្ស៊ូអៀន**នោះមានកម្លាំងនិងថ្វីដៃខ្លាំងពូកែក៏មែន តែមោហោច្រើន គ្មានតម្រិះចេះគិតការរាក់ជ្រៅទេ នឹងធ្វើការអ្វីក៏ពុំសូវពិនិត្យពិច័យ យើងនឹងគិតកលសឹកតដៃវិញ ហៅថាកល (ហ្វ៊ូនខេក អ៊ុយជូជីអ៊្វូត) ប្រែថា ភៀវត្រឡប់មកជួយម្ចាស់ផ្ទះ។ យើងនឹងតាំងបន្ទាយរៀងជាលំដាប់គ្នាទៅ ទុកត្រង់ចន្លោះចុងផ្លូវចម្ងាយពីគ្នាមួយសិន (៤០ម) គ្រប់ៗបន្ទាយ ហើយឲ្យយករបស់ទ្រព្យផ្សេងៗទៅទុកក្នុងបន្ទាយ ហើយទាហាននៅថែរក្សាតែបន្តិចបន្តួចក៏បាន។ **ហែហ្ស៊ូអៀន**ឃើញថា យើងតាំងបន្ទាយភ្ជាប់ៗគ្នារៀងទៅជួបគ្នា ក៏គង់នឹងលើកទ័ពមកវាយ។ យើងនឹងឲ្យទាហានដែលថែរក្សាបន្ទាយនោះ ធ្វើជាបែកធ្លាយនាំគ្នារត់ចោលបន្ទាយទាំងអស់។ **ហែហ្ស៊ូអៀន**បានទ្រព្យរបស់ច្រើន ក៏នឹងទន្ទ្រានបំពានវាយចូលមកទៀត សឹមយើងលើកទាហានទៅចោមព័ទ្ធជុំវិញឲ្យជាប់ មុខជានឹងចាប់ខ្លួន**ហែហ្ស៊ូអៀន**បានដោយងាយ។

ហាងតុងបានស្តាប់ក៏ចាប់ចិត្តគិតឃើញត្រូវ ទើបឲ្យទាហានតាំងបន្ទាយរៀងគ្នាជាលំដាប់ទៅ ចម្ងាយប្រហែលមួយសិនពីគ្នា (៤០ម) ហើយយករបស់ទ្រព្យផ្សេងៗទៅគរដាក់តាមពាក្យ**ហ្វ៊ូតចេង**ថា។ **ហែហ្ស៊ូអៀន**ឃើញដូច្នោះមិនយល់ក្នុង

កល**ហ្វ៊ិតចេង** ក៏គិតថា **ហងតុង**តាំងបន្ទាយភ្ជាប់ៗគ្នាមកដូច្នោះ មុខជានឹងគិតចូលចោមវាយបន្ទាយយើងជាប្រាកដ។ គិតហើយក៏រៀបចាត់ចែងទាហាននឹងលើកចេញទៅវាយបន្ទាយ**ហងតុង**។

ទៀវខាប់ក៏និយាយនឹង**ហែហ្វ៊ួអៀន**ថា ដែល**ហងតុង**ធ្វើការយ៉ាងនេះ មិនមែននឹងលើកទ័ពមកកាច់បំបាក់ទម្លាយបន្ទាយយើងទេ គឺធ្វើជាកលឧបាយហៅថា (ហ្វ៊ួនខេក អ៊ុយជូជីអ៊្វួត) បើលោកនឹងលើកចេញទៅច្បាំងវេលានេះ មុខជានឹងថ្លោះការបរាជ័យនឹង**ហងតុង**ជាប្រាកដមិនខាន។ **ហែហ្វ៊ួអៀន**មិនស្ដាប់ បង្គាប់ឲ្យ**ហែហ្វ៊ួសុង**លើកទាហានមួយពាន់ ចេញទៅវាយបន្ទាយ**ហងតុង** ឯក្នុងបន្ទាយនោះក៏ធ្វើជាបែកទម្លាយរត់ចេញតាមសញ្ញា **ហែហ្វ៊ួសុង**ក៏កំរើបចិត្តក្លៀវក្លាលើកចូលទៅ **ហងតុង**ក៏ចាប់ខ្លួន**ហែហ្វ៊ួសុង**បាន ចងនាំចូលទៅក្នុងបន្ទាយ ពួកទាហានក៏បាក់បែកខ្ចាយខ្ចាយរត់ទៅអស់ ខ្លះក៏ចូលទៅយកសេចក្តីប្តឹង**ហែហ្វ៊ួអៀន**គ្រប់ប្រការ។

ហែហ្វ៊ួអៀនដឹងដូច្នោះ ក៏ប្រើទាហានទៅស្រែកប្រាប់**ហងតុង**ថា កាលពីម្សិលមិញ យើងចាប់ខ្លួន**តាន់សេក**បាន ឥឡូវខាងនេះចាប់ខ្លួន**ហែហ្វ៊ួសុង**បានវិញ សង្គ្រាមក៏ទុកជាស្មើគ្នាទាំងសងខាង ក៏មិនមានចាញ់ប្រៀបគ្នាទេ អ្នកចូរលែងខ្លួន**ហែហ្វ៊ួសុង**មកឲ្យយើងចុះ យើងនឹងលែងខ្លួន**តាន់សេក**ទៅវិញ។ **ហងតុង**ឮដូច្នោះក៏ឆ្លើយតបថា អ្នកឯងនិយាយមកនេះគួរហើយ ព្រឹកស្អែកឲ្យ**ហែហ្វ៊ួអៀន**លែងខ្លួន**តាន់សេក**មកឲ្យយើងចុះ យើងនឹងលែងខ្លួន**ហែហ្វ៊ួសុង**ទៅវិញ តែកុំឲ្យពាក់ក្រោះកាន់អាវុធនៅដៃដូចគ្នាទាំងសងខាង ទាហាននោះក៏វិលទៅប្រាប់**ហែហ្វ៊ួអៀន**គ្រប់ប្រការ។

ហែហ្វ៊ួអៀនឮដូច្នោះអរណាស់ លុះដល់ពេលព្រឹកក៏ឲ្យនាំខ្លួន**តាន់សេក**ចេញមកដល់ក្បែរជើងភ្នំ ចំមុខបន្ទាយ**ហងតុង** ៗក៏ឲ្យនាំខ្លួន**ហែហ្វ៊ួសុង**ចេញមកមុខ

បន្ទាយ ឲ្យឡើងសេះត្រៀមទុកសងខាង ហើយក៏ឲ្យវាយស្គរតាសញ្ញា **តាន់សេក**ក៏បំផាយសេះចេញមកបន្ទាយ **ហែហ៊្វស៊ុង**ក៏បំផាយសេះចូលទៅបន្ទាយខាងម្ខាងព្រមគ្នា។ ខណៈកាល**ហែហ៊្វស៊ុង**បំផាយសេះទៅនោះ **ហងតុង**ក៏ដំឡើងធ្នូទុកស្រេច លុះ**ហែហ៊្វស៊ុង**បំបោលសេះទៅដល់ជិតទ្វារបន្ទាយ **ហងតុង**ក៏បាញ់ធ្នូតម្រង់ ព្រួញក៏រត់ទៅត្រូវ**ហែហ៊្វស៊ុង**ធ្លាក់ពីលើសេះស្លាប់។

ហែហ៊្វអៀនឃើញដូច្នោះក៏ខឹងណាស់ បំផាយសេះចូលទៅតដៃនឹង**ហងតុង**បានម្ភៃភ្លែង ទាហានដែលនៅក្នុងបន្ទាយក៏វាយឃ្មោះហៅ**ហែហ៊្វអៀន**តាមសញ្ញា **ហែហ៊្វអៀន**ក៏ញាក់សេះត្រឡប់ចូលបន្ទាយ **ហងតុង**ដេញទម្លាយកាប់សម្លាប់ទាហាន**ហែហ៊្វអៀន**ស្លាប់ជាច្រើន។ **ហែហ៊្វអៀន**សួរទាហានក្នុងបន្ទាយថា ហេតុម្តេចបានជាវាយឃ្មោះហៅយើង ដោយហេតុអ្វី? ទាហានក្នុងបន្ទាយឆ្លើយថា កាលលោកនិង**ហងតុង**កំពុងប្រយុទ្ធគ្នានោះ អស់យើងខ្ញុំបានឃើញទាហានសត្រូវទៅប្រជុំនៅរូងភ្នំជាច្រើនណាស់ ហើយឃើញដោតទង់ជាក្បួនទ័ពធំ យើងខ្ញុំខ្លាចក្រែងសត្រូវនឹងធ្វើកលឧបាយយកទាហានទៅពួនបង្កប់ បានជាវាយឃ្មោះឲ្យលោកវិលត្រឡប់មកវិញ។ **ហែហ៊្វអៀន**ឮដូច្នោះ ក៏ឲ្យទាហានប្រុងប្រយ័ត្នរក្សាបន្ទាយជាមាំមួន មិនបានលើកចេញច្បាំងនឹង**ហងតុង** ៗក៏ប្រឹក្សានឹង**ហ៊្វតចេង**ថា យើងធ្វើការសង្គ្រាមគ្រានេះ ចាញ់ប្រៀប**ហែហ៊្វអៀន**ច្រើនណាស់ ព្រោះ**ហែហ៊្វអៀន**តាំងនៅក្នុងរូងភ្នំ កាលណាវាឃើញបានឱកាសស្រួល ទើបលើកទ័ពចេញមកច្បាំងនឹងយើង បើវាឃើញមិនស្រួលក៏រត់ចូលបន្ទាយ យើងនឹងរិះគិតធ្វើយ៉ាងម្តេច ទើបនឹងចាប់ខ្លួន**ហែហ៊្វអៀន**បាន?

ហ៊្វតចេងថា បើយើងបានភ្នំថៃសាន់ខាងទិសឯលិចហើយ ភ្នំតេងគុនសាន់ក៏មិនផុតពីកណ្តាប់ដៃយើង ព្រោះភ្នំនោះខ្ពស់ជាទីសំខាន់ស្រួលណាស់ បើយើងឡើង

ទៅនៅខាងលើបាន ទោះបី**ហែហ៊្វអៀន**នឹងតាំងក្បួនទ័ពប្រការម្ដេចៗ យើងក៏ក្រឡេកមើលឃើញទាំងអស់ យើងនឹងគិតធ្វើការវេលាណាក៏នឹងបានដោយស្រួល។

ហាងតុងឮដូច្នោះក៏យល់ឃើញត្រូវ លុះដល់ពេលយប់យាមពីរក៏ប្រមូលទាហានព្រមគ្នាហើយក៏លើកទ័ពឡើងទៅដល់កំពូលភ្នំថៃសាន់ នោះ**តោស៊ិប**ដែល**ហែហ៊្វអៀន**ឲ្យលើកទាហានមួយរយទៅនៅរក្សាភ្នំនោះ បានឃើញ**ហាងតុង**លើកពលឡើងទៅជាច្រើន ក៏នាំទាហានរត់ចុះតាមផ្លូវក្រោយទៅប្រាប់**ហែហ៊្វអៀន**។

ហ៊្វិតចេងក៏និយាយនឹង**ហាងតុង**ថា គ្រានេះយើងបានចំណាប់ហើយ ឲ្យលោកតាំងទ័ពនៅឲ្យមាំនៅលើភ្នំនេះចុះ ខ្ញុំនឹងលើកទាហានឡើងទៅលើកំពូលភ្នំខ្ពស់ បើ**ហែហ៊្វអៀន**ខឹងលើកមកនិយាយឡកចំអកឲ្យយ៉ាងណាក្ដី គប្បីឲ្យមើលសម្គាល់ខាងខ្ញុំសិន បើឃើញខ្ញុំកាន់ទង់ស ក៏កុំអាលលើកចេញច្បាំងនឹង**ហែហ៊្វអៀន** បើឃើញខ្ញុំកាន់ទង់ក្រហមលើកឡើងហើយ សឹមលោកលើកទាហានចេញច្បាំងចុះ មុខជា**ហែហ៊្វអៀន**មានថ្លោះការនឹងយើងជាប្រាកដមិនខាន។ **ហាងតុង**យល់ឃើញត្រូវ ក៏នៅធ្វើតាមពាក្យ**ហ៊្វិតចេង**ក្នុងទីនោះគ្រប់ប្រការ។

ហែហ៊្វអៀននោះ លុះដឹងថា**ហាងតុង**លើកទៅដណ្ដើមយកភ្នំថៃសាន់បានដូច្នោះ ក៏ខឹងពន់ប្រមាណណាស់ទើបថា យើងស្ងៀមនៅដូច្នេះមិនគួរសោះ ត្រូវតែលើកទាហានទៅច្បាំងដណ្ដើមយកភ្នំថៃសាន់វិញឲ្យបានទើបត្រូវ។ **ទៀវខាប់**ថា **ហាងតុង**ធ្វើការម្ដងនេះ គឺតម្រិះកលឧបាយរបស់**ហ៊្វិតចេង** សូមឲ្យលោកតាំងឲ្យនឹងនៅកន្លែងត្រង់នេះសិន ដើម្បីស្ដាប់ការ។ **ហែហ៊្វអៀន**មិនបានស្ដាប់សោះចេះតែលើកទាហានចេញពីបន្ទាយទៅព័ទ្ធភ្នំថៃសាន់ទុកជាបួនផ្លូវ ហើយឲ្យទាហានចូលទៅស្រែកជេរប្រមាថ**ហាងតុង**ខ្លាំងណាស់។ **ហាងតុង**ខឹងគិតនឹងលើកទាហានទៅច្បាំងនឹង**ហែហ៊្វអៀន** ក៏ឃើញ**ហ៊្វិតចេង**នៅតែលើកទង់ស។

លុះពេលរសៀលល្ងាច **ហ៊្លួតចេង**ឃើញទាហាន**ហែហ៊្លួអៀន**អស់កម្លាំងចុះព្រោះអត់អាហារ ក៏លើកទង់**ក្រហម**ជាសញ្ញាឡើង។ **ហងតុង**ក៏ឲ្យទាហានប្រៀបប្រុងស្រែកហ៊ោវាយគងស្គរឃ្មោះ លើកបង្រុះចុះពីលើភ្នំមក ឃើញ**ហែហ៊្លួអៀន**ទម្លាក់ខ្លួនអង្គុយចុះដោះគ្រឿងសាស្ត្រាវុធ **ហងតុង**ក៏បំផាយសេះចូលទៅជិតនឹងដល់ហើយស្រែកគំហកដោយសំឡេងខ្លាំង។ **ហែហ៊្លួអៀន**តក់ស្លុតស្មារតីភ័យណាស់ មិនទាន់ចាប់អាវុធសោះ **ហងតុង**ក៏លើកដាវកាប់ត្រូវ**ហែហ៊្លួអៀន**ដាច់ក្បាលស្លាប់នៅទីនោះ អស់ពួកទាហានក៏បែកបាក់រត់ខ្ចាត់ខ្ចាយ។ **ហងតុង**ក៏លើកទាហានទាំងឡាយទៅវាយយកភ្នំតេងគុនសាន់ទៀត។

ឯ**ទៀវខាប់**នោះ លុះឃើញ**ហងតុង**វាយទ័ពសម្លាប់**ហែហ៊្លួអៀន**បែកអស់ហើយលើកដេញមកទៀត ក៏នាំទាហានរត់ចេញពីបន្ទាយ **ហងតុង**និង**តាន់សេក**ក៏ពារទម្លាយដេញចាក់កាប់សម្លាប់ទាហាន**ទៀវខាប់**ស្លាប់ច្រើនណាស់។ **ទៀវខាប់**នឹងទប់កម្លាំងតនឹង**ហងតុង**ពុំបាន ក៏រត់ចោលបន្ទាយភ្នំតេងគុនសាន់នោះ បង្រុះរត់កាត់តម្រង់ទៅស្រុកឡាំតេង ស្រាប់តែប្រទះនឹងជូឡុង ដែល**ខុងបេង**ប្រើឲ្យលើកពលទៅពួនបង្កប់នៅដើមផ្លូវនោះ ស្ទុះស្រចេញមកពីច្រកភ្នំហើយស្រែកថា អញឈ្មោះ**ជូឡុង**។ **ទៀវខាប់**ឮដូច្នោះភ័យណាស់ បំផាយសេះនាំទាហានរត់កាត់ផ្លូវទៅក្នុងព្រៃ **ជូឡុង**ក៏លើកទាហានវិលទៅស្រុកសៃឈួនវិញ។

ខណៈកាល**ទៀវខាប់**និង**ហងតុង**ចេញទៅច្បាំងគ្នាក្រៅបន្ទាយនោះ **ឡៅហង**និង**បេងតាត់** ដែលតាំងទ័ពនៅប្រហាប់ច្រកភ្នំនោះ ក៏លើកទាហានចោមព័ទ្ធវាយយកបន្ទាយតេងគុនសាន់។ **តោស៊ិប**ដែលនៅរក្សាបន្ទាយនោះទប់ទល់ពុំឈ្នះ ក៏នាំទាហានរត់កាត់ទៅក្នុងព្រៃ ទទួល**ទៀវខាប់**រត់ទៅក៏ជួបប្រទះគ្នា ហើយពណ៌នារឿងរ៉ាវដែលខូចបន្ទាយតងគុនសាន់នឹងដៃ**ឡៅហង**, **បេងតាត់**នោះឲ្យ**ទៀវខាប់**ស្តាប់។

ទៀវខាប់ក៏នាំ**តោស៊ិប**ប្រញាប់ស្រូតទៅដល់វាយហាន់ស៊ុយ ទើបឲ្យតាំងបន្ទាយសម្រាកឈប់នៅទីនោះ ហើយឲ្យបម្រើនាំយកព័ត៌មានទាំងពួងទៅក្រាបទូលព្រះចៅ**វុយអេង**ឯស្រុកឡាំតេង។

ចូឆូបានស្ដាប់ ក៏យំសោកាល័យ**ហែហ៊្វូអៀន**ជាច្រើន ហើយនឹកខឹងនឹង**ហងតុង**ខ្លាំងណាស់ ទើបចាត់ចែងទាហានឲ្យ**ស៊ីឡុង**ជានាយកងទ័ពមុខ **ចូឆូ**ជាមេទ័ពហ្លួង លើកទាហានសែសិបម៉ឺនទៅដល់វាយហាន់ស៊ុយ។ **ទៀវខាប់**និង**តោស៊ិប**ដឹងដំណឹងក៏ចេញទៅគំនាប់**ចូឆូ**ហើយទូលថា **ហងតុង**លើកទ័ពមកនេះ គឺ**ហ៊្វួតចេង**ជាអ្នកត្រិះរិះធ្វើកលឧបាយផ្សេងៗ ទូលបង្គំក៏បានហាមឃាត់**ហែហ៊្វូអៀន**ជាច្រើនគ្រា ថាឲ្យរារង់បង្អង់ឈប់ស្ដាប់ការសិន។ **ហែហ៊្វូអៀន**មិនព្រមស្ដាប់ ចចេសលើកទ័ពទៅច្បាំងដោយកម្លាំងរោហារ បានជាថ្លោះការទាំងម្ល៉េះ គឺចំណេះពី**ហែហ៊្វូអៀន**ឯង ឥឡូវនៅភ្នំប៉ិសងសាន់មានស្បៀងអាហារសល់ច្រើនណាស់ សូមឲ្យលោកម្ចាស់ទៅរំលែកផ្លាស់ប្ដូរយកមកទុកសិន រួចសឹមលើកទ័ពទៅប្រកាប់គ្នានឹង**ហងតុង**ជាក្រោយ។ **ចូឆូ**ស្ដាប់យល់ឃើញត្រូវ ក៏ចាត់ប្រើ**ទៀវខាប់**និងពលទាហានឲ្យទៅជញ្ជូនស្បៀងយកមកទុកក្នុងបន្ទាយភ្នំប៉ាក់សាន់។

ឯ**ហងតុង**នោះ លុះបានជ័យជម្នះហើយ ឃើញថា**ឡៅហង**និង**បេងតាត់**វាយបានបន្ទាយតេងគុនសាន់ហើយ ក៏កាត់យកក្បាល**ហែហ៊្វូអៀន**នាំ**ហ៊្វួតចេង**លើកទាហានត្រឡប់ទៅគំនាប់**ឡៅពី**ឯទីគយហែបេងគួន។ **ឡៅពី**ឃើញ**ហងតុង**បានជ័យជម្នះមកក៏មានចិត្តសោមនស្សសាទរអរពន់ពេកណាស់ តាំងឲ្យ**ហងតុង**ជា (ចេងលៃតៃចងកុន) ប្រែថា នាយទាហានប្រាបសត្រូវខាងទិសបស្ចិម ហើយឲ្យបំណាច់រង្វាន់តាមសមគួរ។ ខណៈនោះទទួល**ទៀវឃី**ចូលមកជម្រាប**ឡៅពី**ថា **ចូឆូ**ប្រើ**ទៀវខាប់**ទៅជញ្ជូនស្បៀងពីភ្នំប៉ិសងសាន់ ទៅទុកក្នុងបន្ទាយហាន់ស៊ុយជា

ច្រើនណាស់ ឥឡូវលើកទាហានប្រមាណសែសិបម៉ឺនប្លាយមកនៅភ្នំតេងគុនសាន់ ប្រាថ្នានឹងសងសឹក**ហាងតុង**ឲ្យបានវិញ។

ខុងបេងឮហើយក៏ថា **ចូឆូ**លើកទ័ពមកគ្រានេះធំពន្លឹកណាស់ បើមានទាហានណាខ្លាំងពូកែលបលើកទ័ពទៅដុតស្បៀងអាហារ**ចូឆូ**ឯបន្ទាយហាន់ស៊ុយបាន **ចូឆូ**នឹងបរាជ័យចាញ់ដៃយើងទៀតជាប្រាកដ។ **ហាងតុង**ឮដូច្នោះក៏ទទួលអាសាថា ការតែប៉ុណ្ណេះកុំបាច់ឲ្យរវល់ដល់អ្នកដទៃឡើយ ខ្ញុំបាទជាទាហានចាស់ជរានឹងសុំយកអាសាទៅខ្លួនឯង។ **ខុងបេង**ថា អ្នកកុំអាលមើលងាយការថាដូច្នោះ ព្រោះ**ចូឆូ**នោះមានសតិបញ្ញាជ្រៅទូលាយឆ្ងាយណាស់ មិនមែនដូច**ហែហ៊ួអៀន**ទេ។ **ឡៅពី**ឮដូច្នោះក៏ថា **ហែហ៊ួអៀន**មានកម្លាំងនិងថ្វីដៃពូកែក៏មែន តែតម្រិះរិះគិតលើសជាង**ទៀវខាប់**ណាស់ ទោះនឹងសម្លាប់មនុស្សយ៉ាង**ហែហ៊ួអៀន**បានដល់ដប់នាក់ ក៏មិនទាន់ស្មើបានសម្លាប់**ទៀវខាប់**ម្នាក់នោះឡើយ។ **ហាងតុង**ឮដូច្នោះក៏គិតថា លោកកុំព្រួយខ្ញុំបាទនឹងសុំទៅធ្វើការនេះឲ្យបានសម្រេច ផ្តាច់យកក្បាល**ទៀវខាប់**មកជូនលោកឲ្យបានទៀត។ **ខុងបេង**ក៏និយាយនឹង**ហាងតុង**ថា បើអ្នកនឹងទៅក៏ទៅចុះ យើងនឹងឲ្យ**ជូឡុង**ទៅផង បើធ្វើការទៅក្រងាយប្រការម្តេច ក៏ប្រឹក្សាគ្នាដើម្បីយើងនឹងបានមើលឲ្យឃើញថ្វីដៃនិងតម្រិះប្រាជ្ញាផង លុះវិលត្រឡប់មកវិញនោះ នរណានឹងបានសេចក្តីគាប់ប្រសើរជាង។ **ហាងតុង**និង**ជូឡុង**ក៏ចាត់ចែងទាហានលើកចេញទៅ។ **ខុងបេង**ក៏ចាត់ប្រើ**ទៀវឃី**ឲ្យលើកទាហានជាកងជំនួយតាមទៅទៀត លុះទៅដល់ជិតវាលហាន់ស៊ុយ **ហាងតុង**និង**ជូឡុង**ក៏តាំងបន្ទាយនៅទីនោះ។ **ជូឡុង**គិតនឹងចង់យកសេចក្តីគាប់ប្រសើរតែម្នាក់ឯង ក៏និយាយនឹង**ហាងតុង**ថា **ចូឆូ**លើកកងទ័ពមកតាំងបន្ទាយនៅគ្រានេះមាំមួនណាស់ មានទាហានដល់សាមសិបម៉ឺនប្លាយ ហើយតាំង

វាយគ្នាទៅដល់ដប់កង ការនេះមិនមែនតិចតួចទេ ហេតុម្តេចក៏អ្នកអាចបានទទួលអាសាដល់នាយចៅហ្វាយយើងថា នឹងប្តូន់យកស្បៀងអាហារ**ចូវរ្ភ**ឲ្យបានងាយៗ?

ហាងតុងដឹងគំនិត**ជូឡុង**ច្បាស់ ទើបថា អ្នកកុំព្រួយវល់ជាធុរៈឡើយ យើងបានទទួលអាសាមកហើយ តែកម្លាំងយើងម្នាក់ឯង ក៏អាចធ្វើការនេះឲ្យសម្រេចទៅបាន។ **ជូឡុង**ថា ខ្ញុំជាមនុស្សក្មេង នឹងឲ្យអ្នកជាមនុស្សចាស់ចេញទៅធ្វើការមុនក្មេងដូចជាមិនសមគួរ ខ្ញុំនឹងសុំយកអាសាចេញទៅធ្វើការជាមុនសិន។ **ហាងតុង**ថា ការទាំងអម្បាលនេះ យើងជាគំនិតទទួលអាសាចេញមក ដែលនឹងឲ្យអ្នកជាជំនួយចូលទៅធ្វើការមុននោះមិនត្រូវ ខ្លាចក្រែងថ្លោះធ្លោយទៅកំហុសក៏នឹងត្រូវធ្លាក់មកលើខ្លួនយើង។ **ជូឡុង**ថា ខ្លួនអ្នក និងខ្ញុំទាំងពីរនាក់នេះ គឺ**ខុងបេង**ចាត់ប្រើមកជាមួយគ្នា ថាបើធ្វើការអ្វីៗ ក៏ឲ្យប្រឹក្សាពិគ្រោះគ្នាសិនសឹមធ្វើ បើមានសេចក្តីខុសហើយ ទោះបីខ្លួនខ្ញុំក៏គង់មិនរួចទោសដូចគ្នា ដែលនឹងមកប្រទាំងប្រទូស្តគ្នាដូច្នេះ មិនត្រូវការសោះ។ បើដូច្នេះខ្ញុំនឹងធ្វើស្លាកឲ្យចាប់ជាមួយគ្នា បើរនណាបានស្លាកមុន ឲ្យចេញទៅធ្វើការមុនចុះ នរណាបានក្រោយឲ្យចេញទៅជាក្រោយ។

ហាងតុងយល់ឃើញស្រួល ក៏ឲ្យធ្វើស្លាកចាប់ **ហាងតុង**ចាប់បានស្លាកមុន ក៏មានអំណរណាស់។ **ជូឡុង**និយាយនឹង**ហាងតុង**ថា អ្នកបានស្លាកមុនហើយនឹងចេញទៅវាយជាមុនចុះ ព្រឹកស្អែកនេះសន្យាត្រឹមថ្ងៃត្រង់ បើមិនឃើញអ្នកត្រឡប់មកវិញទេ ខ្ញុំនឹងលើកទាហានជាជំនួយតាមទៅជួយ។ **ហាងតុង**ឮដូច្នេះក៏យល់ឃើញផង។ **ជូឡុង**ក៏ត្រឡប់វិលទៅបន្ទាយ ទើបបង្គាប់**ទៀវអេក**ថា **ហាងតុង**នឹងចូលប្តន់ស្បៀងក្នុងបន្ទាយ**ចូវរ្ភ** បើព្រឹកស្អែកពេលថ្ងៃត្រង់មិនឃើញ**ហាងតុង**វិលមកវិញទេ យើងនឹងលើកទាហានទៅជួយ ខ្លួនអ្នកឯងនៅឯក្រោយ ចូររវាំងរក្សាបន្ទាយកុំបីធ្វេសប្រមាថឲ្យថ្លោះការឡើយ។

ឯ**ហាងតុង**នោះ លុះពេលល្ងាចក៏ហៅ**ទៀវឃី**ចូលមកផ្តាំថា ព្រឹកស្អែកនឹងលើកទាហានចូលទៅប្លន់បន្ទាយ**ចូឆូ** ខ្លួនអ្នកឯងចូរនៅចាត់ចែងទាហានរក្សាបន្ទាយចំនួនប្រាំរយ ក្រៅអំពីនោះ ចូរឲ្យត្រៀមខ្លួនទុកឲ្យព្រម ឯការគ្រានេះ ឃើញថាមិនជាអ្វីប៉ុន្មានទេ ព្រោះ**ទៀវខាប់**នៅញញើតខ្លាចថ្វីដៃយើង កាលពីគ្រាលើកទៅច្បាំងនៅភ្នំតេងគុនសាន់ សម្លាប់**ហែហ៊្វអៀន**នោះក៏ខ្លាចជាប់មក មុខជាមិនហ៊ានតស៊ូនឹងយើងទេ យើងនឹងលើកទាហានទៅតាមជើងភ្នំបាក់សាន់ ចូលវាយបន្ទាយ**ទៀវខាប់**ចាប់ខ្លួនឲ្យបានមុនសិន រួចសឹមអ្នកឯងលើកទៅប្លន់បន្ទាយស្បៀង**ចូឆូ**ចុះ។ **ទៀវឃី**ទទួលពាក្យហើយ ក៏ប្រុងប្រៀបទាហានទុកព្រមតាមពាក្យ**ហាងតុង**បង្គាប់ លុះដល់ពេលយាមបី ទាហានទាំងពួងបរិភោគអាហារត្រៀមទុករួចជាស្រេច **ហាងតុង**ក៏លើកតម្រង់ទៅបន្ទាយ**ទៀវខាប់** ឯ**ទៀវឃី**ក៏លើកទាហានបីរយឡើងទៅលើភ្នំប៉ាក់សាន់។ ទាហានដែល**ចូឆូ**ឲ្យទៅរក្សាស្បៀងនោះក៏តិចណាស់ លុះឃើញ**ទៀវឃី**លើកទាហានឡើងមក ក៏ចោលស្បៀងអស់ ហើយរត់ទៅរក**ទៀវខាប់**ឯបន្ទាយហាន់ស៊ុយ។ **ទៀវខាប់**ដឹងដូច្នោះក៏លើកទាហានចេញពីបន្ទាយ ស្រាប់តែប្រទះនឹង**ហាងតុង**ក៏ចូលច្បាំងគ្នាជាចលាចល។

ឯ**ចូឆូ**លុះដឹងដូច្នោះហើយ ក៏ឲ្យ**ស៊ីឡុង**និង**ប៊ុនផេង**លើកទាហានទៅជួយ**ទៀវខាប់**។ ឯ**ទៀវឃី**ដែលឡើងទៅដល់កំពូលភ្នំ ឃើញស្បៀងអាហារជាច្រើន ក៏ប្រើទាហានឲ្យរកចំបើងនិងឧសមកបង្កាត់ភ្លើង ទទួលពេលភ្លឺឡើងក្រឡេកចុះមកឃើញ**ហាងតុង**ច្បាំងគ្នាជាប់ដៃ ហើយឃើញទាហានលើកចេញពីបន្ទាយ**ចូឆូ**ជាច្រើនណាស់ ក៏ភ័យស្លុតស្មារតីស្រូតលើកទាហានចុះមកពីលើភ្នំនឹងរត់ចូលបន្ទាយ លុះចុះមកដល់ជើងភ្នំក៏ប្រទះនឹង**ស៊ីឡុង, ប៊ុនផេង**លើកទាហានមកដល់។ **ស៊ីឡុង, ប៊ុនផេង**ក៏ដេញទាហានឲ្យព័ទ្ធ**ទៀវឃី**និង**ហាងតុង**ក្នុងទីកន្លែងជាមួយគ្នា។

ខណៈនោះ **ជូឡុង**ក៏ចាំមើល**ហាងតុង**ពីព្រឹកទាល់តែថ្ងៃត្រង់ មិនបានឃើញ**ហាងតុង**ត្រឡប់មកវិញ ក៏បង្គាប់**ទៀវអេក**ថា ឥឡូវ**ហាងតុង**ទៅធ្វើការហួសពេលកំណត់ហើយ យើងនឹងលើកទាហានទៅជួយតាមសញ្ញា អ្នកឯងនៅរក្សាបន្ទាយឯក្រោយ បើឃើញ**ចូឆូ**ប្រើទាហានមកវាយបន្ទាយនេះ ក៏កុំឲ្យចេញតច្បាំងឡើយ ត្រូវឲ្យតែទាហានបាញ់ធ្នូការពាររក្សាបន្ទាយទុក ឲ្យមាំមួនកុំឲ្យអន្តរាយ។ ហើយ**ជូឡុង**ក៏ឡើងសេះកាន់លំពែងនាំទាហានបីពាន់ លើកតាម**ហាងតុង**ទៅដល់តំបន់ហាន់ស៊ុយ ឃើញ**ប៊ូលៀត**លើកទាហានចេញមកស្ទាក់កណ្ដាលផ្លូវ **ប៊ូលៀត**ក៏បរសេះវាំងាវចូលប្រយុទ្ធគ្នានឹង**ជូឡុង** ៗយកលំពែងចាក់ត្រូវ**ប៊ូលៀត**ធ្លាក់ពីលើសេះស្លាប់។ ទាហានទាំងពួងក៏បាក់បែកខ្ចាត់ខ្ចាយថយរត់ចេញ **ជូឡុង**ក៏លើកចូលទៅដល់ទីចំណោមទ័ព មានទាហានម្នាក់ឈ្មោះ**ថោបេង**លើកមកស្ទាក់ពីមុខសេះ**ជូឡុង** ៗក៏សម្គាល់ថាជាទាហានរបស់ខ្លួនទើបស្រែកសួរថា ទាហានយើងនៅឯណា? **ថោបេង**ឆ្លើយថា ទាហានអ្នកឯងយើងសម្លាប់អស់ហើយ។ **ជូឡុង**ឮដូច្នោះក៏ខឹងណាស់ ទើបបរសេះវាំលំពែងចូលទៅចាក់**ថោបេង**ធ្លាក់ពីលើសេះស្លាប់ ហើយដេញទាហាន**ថោបេង**បែករត់អស់ទៅ **ជូឡុង**ក៏បំផាយសេះតម្រង់ទៅទិសឯជើងប្រទះនឹង**ទៀវខាប់, ស៊ីឡុង**ទាំងពីរនាយ លើកទាហានមកចោមព័ទ្ធ**ហាងតុង** ៗនៅក្នុងចំណោមទ័ពនោះ ឯពួកទាហានដែលនៅក្នុងបន្ទាយដែលព័ទ្ធចោមនោះ ក៏បានតតាំងច្បាំងគ្នាជាយូរណាស់ **ជូឡុង**ក៏ញាក់សេះទៅជិត ហើយស្រែកដោយសំឡេងយ៉ាងខ្លាំង តាំងបរសេះចូលទៅដេញកាប់ទាហានក្នុងកងទ័ពនោះ ត្រឡប់ពីស្ដាំទៅឆ្វេងពីឆ្វេងទៅស្ដាំ បីដូចជាគ្មានមនុស្សសោះ។ **ទៀវខាប់**ឃើញ**ជូឡុង**មានកម្លាំងខ្លាំងណាស់ មិនអាចនឹងចេញតស៊ូបាន។ **ជូឡុង**ក៏ដោះយកខ្លួន**ហាងតុង**ចេញមកបាន ក៏នាំគ្នាចុះមក **ចូឆូ**តាំងកងទ័ពនៅលើទីខ្ពស់ ក្រឡេកទៅឃើញក៏ភ័យណាស់ សួរ

ទាហានទាំងអស់ថា នោះឈ្មោះអ្វី? ទាហានទាំងពួងក៏ឆ្លើយថា ឈ្មោះ**ជូឡុង** ពួកស្រុកសៀងសាន់។ **ចូឆ្វ**ឮដូច្នោះក៏ចូលចិត្តថា កាលជាន់មុនយើងលើកទ័ពប៉ែតសិបម៉ឺនទៅពីទីស្រុកឡុកអៀង ត្រង់ស្ពានឡេងប៉ាន់ប៉ោ មានទាហានម្នាក់ថ្វីដៃខ្លាំងពូកែ គឺឈ្មោះនេះឯង ទើបបង្គាប់ទាហានទាំងពួងថា ដែលនឹងតច្បាំងនឹង**ជូឡុង**នោះ កុំបីប្រមាថជាដាច់ខាតតែម្តង។

ឯ**ជូឡុង**និង**ហាងតុង**ក៏នាំគ្នាមកតាមផ្លូវ ទាហានទាំងពួងដែលមកជាមួយផងនោះក៏ចង្អុលប្រាប់ថា ទិសខាងត្បូងទាហាន**ចូឆ្វ**ចោមព័ទ្ធ**ទៀវឃី** ពួកយើងជាប់ក្នុង **ជូឡុង**ឮដូច្នោះក៏មិនត្រឡប់ទៅបន្ទាយ ឲ្យយកទង់ដែលសរសេរជាអក្សរបួនតួថា (សៀងសាន់ **ជូឡុង**) ឲ្យទាហានកាន់នាំមុខទៅ។ ទាហាន**ចូឆ្វ**ដែលព័ទ្ធឡោមនៅទីនោះ ក្រឡេកឃើញទង់អក្សរបួនតួក៏ដឹងច្បាស់ ទើបប្រាប់គ្នាថា ទ័ពដែលលើកមកនេះ គឺ**ជូឡុង**មានថ្វីដៃខ្លាំងពូកែណាស់ យើងតស៊ូមិនបានទេ ទាំងអស់គ្នាក៏ថយរត់ចេញទៅ។

ចូឆ្វឃើញ**ជូឡុង**នេះរនាតដណ្តើមយក**ហាងតុង**, **ទៀវឃី**ទៅបាន ក៏មានចិត្តខឹងក្តៅខ្លាំងណាស់ ទើបចេញទាហានឆ្វេងស្តាំឲ្យតាម**ជូឡុង**ទៅ។ **ជូឡុង**ក៏នាំ**ហាងតុង**, **ទៀវឃី**ត្រឡប់ចូលបន្ទាយ។ **ទៀវអេក**ដែលនៅរក្សាបន្ទាយក៏ចេញមកទទួល**ជូឡុង** ស្រាប់តែក្រឡេកមើលទៅក្រោយ ឃើញផង់ធូលីហុយទ្រលោមឡើងក៏ដឹងថា មានទ័ពលើកតាមមកទៀត **ទៀវអេក**ក៏ប្រាប់**ជូឡុង**ថា មានទាហាន**ចូឆ្វ**លើកតាមមកជិតនឹងដល់ទៀតហើយ ចូរប្រញាប់បិទទ្វារបន្ទាយ ឡើងលើសើនត្រួតត្រារក្សាប្រុងប្រយ័ត្នឲ្យមាំមួនចុះ។ **ជូឡុង**ថា កុំឲ្យបិទទ្វារបន្ទាយថ្វី ចៅមិនដឹងទេឬ? កាលយើងច្បាំងនៅស្រុកឡុកអៀង យើងជិះសេះកាន់លំពែងនៅតែម្នាក់ឯង ទាហាន**ចូឆ្វ**ដល់ប៉ែតសិបម៉ឺន មើលទៅឃើញបីដូចស្មៅជើងក្រាស ឥឡូវមានទាំង

នាយនិងពលទាហានហើយ ហេតុអ្វីទៅខ្លាចសត្រូវប៉ុណ្ណោះ ថាតែប៉ុណ្ណោះហើយ ក៏មូរទង់នៅមុខបន្ទាយចេញ គងឈ្មោះនិងស្គរក៏មិនឱ្យវាយ ឱ្យទាហានកាន់ធ្នូទៅពួនបង្កប់នៅក្នុងគូក្រៅបន្ទាយ ឯខ្លួន**ជូឡុង**នោះ ក៏ជិះសេះកាន់លំពែងចេញទៅឈរនៅមុខបន្ទាយ។

ទៀវខាប់, ស៊ីឡុងលើកពលជាប់តាមមក លុះជិតនឹងដល់បន្ទាយ**ជូឡុង**ទទួលពេលក៏ជិតព្រលប់ ក្រឡេកមើលទៅក្នុងបន្ទាយមិនឃើញមានទង់សោះ ទាំងសំឡេងគងស្គរនិងឈ្មោះក៏ស្ងាត់ឈឹងសូន្យ ទាំងទ្វារបន្ទាយក៏បើកចំហ ឃើញតែ**ជូឡុង**ជិះសេះកាន់លំពែងឈរនៅមុខបន្ទាយតែម្នាក់ឯង **ទៀវខាប់និងស៊ីឡុង**ឃើញប្លែកចិត្តណាស់ ក៏បង្អែរបង្អង់នៅមិនអាចនឹងចូលរុករានទន្ទ្រានចូលទៅ ឃើញ**ជូឡុង**ជិះសេះ នៅមិនបានភិតភ័យតក់ស្លុតសោះ ទាហានទាំងអស់នោះសង្ស័យក្នុងចិត្ត ក៏នាំគ្នាវិលត្រឡប់ថយក្រោយទៅវិញ។ **ជូឡុង**បានចំណាប់ក៏ស្ទុះដេញគ្រវីលំពែងជាសម្គាល់ ឯទាហានដែលកាន់ធ្នូបង្កប់នោះ លុះឃើញកងទ័ពត្រឡប់ថយក្រោយទៅវិញ ក៏ស្ទុះស្រចេញមកបាញ់ធ្នូតម្រង់ទៅពីក្រោយ ទាល់តែព្រលប់ងឹត។ **ចូឆ្វូ**មិនដឹងថាទាហាន**ជូឡុង**ច្រើនឬតិចប៉ុន្មាន ក៏ត្រឡប់សេះថយទៅវិញ លុះបានឮសំឡេងស្រែកហ៊ោជាប់ជិតមក ក៏នាំគ្នាភ័យរត់ប្រពាក់ប្រពូនជាន់លើគ្នា ដួលទង្គិចគ្រេចដៃជើងច្រើនណាស់ ខ្លះក៏រត់ចុះទៅក្នុងទន្លេហាន់ស៊ុយលង់ទឹកស្លាប់ជាច្រើន។ **ជូឡុង, ហងតុង, ទៀវឃី**ក៏នាំពួកទាហានជាប់តាមទៅ។

ខណៈកាល**ចូឆ្វូ**បែកទ័ពរត់នឹង**ជូឡុង**នោះ តាំងចិត្តគិតថានឹងរត់តម្រង់ទៅវាលហាន់ស៊ុយ ដែលឱ្យតាំងទ័ពឈប់ធ្វើបន្ទាយរក្សាស្បៀងនោះ លុះទៅដល់កណ្ដាលផ្លូវ ក៏ឮដំណឹងថា **ឡៅហងនិងបេងតាត់**លើកទ័ពមកចាំស្កាត់ជាពីរកង លើកមកតាមជើងភ្នំប៉ិសងសាន់ បានដុតស្បៀងបំផ្លាញអស់ទៅហើយ។ **ចូឆ្វូ**ក៏

ទោមនស្សតូចចិត្តណាស់ ចោលភ្នំបាក់សាន់នៅទិសឯជើងដែលទុកស្បៀងនោះចេញទៅទៀត ហើយក៏រត់ត្រឡប់ទៅស្រុកឡាំតេង។ **ទៀវខាប់**និង**ស៊ីឡុង**ដែលតាំងបន្ទាយនៅវាលហាន់ស៊ុយនោះ ឃើញថានឹងនៅមិនបាន ក៏ភ្លយលើកទ័ពត្រឡប់រត់ទៅ តាម**ចូឆ្វូ**ទៅទៀត ឯ**ជូឡុង, ហងតុង**ដែលលើកដេញជិតប្រកិតតាមមកនោះ ក៏មានជ័យជម្នះរើសបានគ្រឿងសាស្ត្រាវុធនិងស្បៀងអាហារជាច្រើនណាស់ ហើយនាំយកដំណឹងរាជការប្តឹងចូលទៅ**ឡៅពី**គ្រប់ប្រការ។

លោកអ្នកអាចរកសៀវភៅផ្សេងទៀតតាមរយៈប្លក៖

www.khmerliterature.wordpress.com

រឿង សាមកុក

អ្នកឧកញ៉ាវិបុលរាជសេនា **នូ-កន** ប្រែរៀបរៀង

កណ្ឌទី ៥៩

ចារឹករឿងទាញដោយ ៖ ឈុល ដារ៉ា

(*តាំងពី**ឡេវពី**ប្រើ**ហាងតុងនិងជូឡុង** ទៅវាយទ័ព**ចូឆូ**បែកបានបន្ទាយ នៅវាលហាន់ស៊ុយរហូតទៅដល់**ចូឆូ**ឲ្យសំបុត្រទៅ**ស៊ុនគួន** ឲ្យលើកទ័ពទៅវាយយកស្រុកកេងជីវ*)។

ឡេវពីដឹងដូច្នោះ ក៏ឲ្យត្រៀមកងទ័ពលើកទៅជាមួយនឹង**ខុងបេង**ដោយបង្ខំ លុះទៅដល់វាលហាន់ស៊ុយ ក៏ឲ្យទាហាន**ជូឡុង**ទៅសួរថា ដែល**ជូឡុង**ទៅធ្វើការសង្គ្រាមនឹង**ចូឆូ**គ្រានេះបានជ័យជម្នះដោយប្រការម្ដេច? ទាហាននោះក៏ជម្រាប**ឡេវពី**តាមដំណើរ ដែលបានធ្វើការមកពីដំបូងគ្រប់ប្រការ។ **ឡេវពី**បានដឹងដូច្នេះក៏មានចិត្តសប្បាយណាស់ ពិចារណាមើលទៅមុខភ្នំ ក្រោយភ្នំ ឃើញមានផ្លូវច្រកល្ហកសុទ្ធតែផ្លូវស្រួលស្រឡះ ទើបនិយាយនឹង**ខុងបេង**ថា តម្រេះប្រាជ្ញារបស់**ជូឡុង**ដែលគិតធ្វើការសង្គ្រាមនេះ សុទ្ធតែជាវោហារទាំងអស់ ហើយឲ្យហៅ**ជូឡុង**និងទាហានទាំងពួងមកប្រជុំព្រមគ្នា រួចនិយាយនឹង**ជូឡុង**ថា អ្នកមានសេចក្ដីគាប់ប្រសើរក្នុងការសង្គ្រាមច្រើនណាស់ យើងនឹងតាំងឲ្យមានកិត្តិយសហៅថា ទាហានខ្លា ហើយឲ្យរៀបតុលៀងអាហារតាមសេចក្ដីស្មោះសរទទួលអំណរសប្បាយ។ លុះវេលាល្ងាចមានបម្រើចូលមកប្ដឹង**ឡេវពី**ថា ឥឡូវ**ចូឆូ**នឹងលើកទ័ពធំមកតាមផ្លូវស្កាត់ផ្លូវតូច ដើម្បីនឹងច្បាំងដណ្ដើមយកវាលហាន់ស៊ុយវិញឲ្យបាន។ **ឡេវពី**ឮដូច្នោះក៏អស់សំណើចហើយថា ដែល**ចូឆូ**នឹងលើកទ័ពមកប្រាថ្នាដូច្នោះ មិនឈ្នះយើងទេ ព្រោះ

យើងតាំងទីមាំណាស់ហើយ ឥឡូវនឹងឲ្យទាហានលើកទៅតាំងបន្ទាយមួយទៀត ដើម្បីនឹងទប់ទាំងទ័ពនៅទិសបស្ចិម ចុងវាលហាន់ស៊ុយឲ្យយ៉ាងមាំ។

ឯ**ចូឆូ**ក៏ប្រុងប្រៀបទាហានត្រៀមទុកស្រេច ទើបចាត់ឲ្យ**ស៊ីឡុង**ជានាយកងទ័ពមុខនឹងលើកទៅ។ **អងបេង**ជាភ្នាក់ងាររក្សាទ្វារចូលទៅគំនាប់**ចូឆូ** ហើយថា ទូលបង្គំបានរៀនមើលទីតាំងបន្ទាយដឹងថា ទីនេះមានជ័យឬបរាជ័យ។ គ្រានេះទូលបង្គំនឹងសុំអាសាទៅធ្វើរាជការជាមួយ**ស៊ីឡុង**តាមសតិបញ្ញា យកជ័យជម្នះឲ្យបាន។ **ចូឆូ**មានសេចក្តីត្រេកអរណាស់ តាំង**អងបេង**ជានាយកងទ័ពមុខទាហានស្តាំជួយគាំពារ**ស៊ីឡុង** លុះចាត់ចែងស្រេចហើយក៏លើកតម្រង់ទៅភ្នំតេងគុនសាន់ទិសឧត្តរ។ **ស៊ីឡុង** និង**អងបេង**នាយទ័ពឆ្វេងស្តាំ ក៏នាំទាហានលើករំលងទៅដល់វាលហាន់ស៊ុយ **ស៊ីឡុង**ក៏ប្រឹក្សាថា យើងឆ្លងទឹកទៅតាំងបន្ទាយនៅត្រើយម្ខាង តើជាយ៉ាងម្តេច?

អងបេងថា បើនឹងឆ្លងទៅក៏បាន តែខ្លាចក្រែងទៅមិនទាន់ដល់ទីកន្លែងស្រាប់តែមានសត្រូវលើកមកស្ទាក់ ក្នុងខណៈនោះតើយើងនឹងដោះវេះទៅខាងណាបាន? **ស៊ីឡុង**តបថា កាលគ្រា**ហាន់ស៊ិន**ធ្វើសង្គ្រាមនឹងព្រះចៅ**ឈប៉ាអង**នោះ ក៏បានលើកពលទៅតាំងបន្ទាយនៅក្បែរមាត់ទឹក ថ្លោះការសឹកនឹងសត្រូវ ម្តេចក៏នៅយកជ័យជម្នះបាន ដូចគ្រានេះយើងនឹងលើកទៅតាំងបន្ទាយទប់ទល់ដល់មាត់ទឹកនោះ តើនឹងខ្លាចចាញ់ដោយហេតុអ្វី? **អងបេង**ថា កាលគ្រា**ហាន់ស៊ិន**នោះ **ហាន់ស៊ិន**ឃើញពលព្រះចៅ**ឈប៉ាអង**កំពុងនឿយហត់អត់អាហារ បានជាលើកយោធាទៅតាំងបន្ទាយនៅក្បែរមាត់ទឹកបាន វេលានេះអ្នកអាចដឹងថា កម្លាំង**ជូឡុង**និង**ហាងតុង**នោះជាប្រការម្តេច បានជាអាចទៅតាំងបន្ទាយឲ្យដូច**ហាន់ស៊ិន**នោះ ខ្ញុំមិនយល់ឃើញផងសោះ។ **ស៊ីឡុង**ថា បើអ្នកមិនយល់ឃើញផងទេ ក៏តាមចិត្តចុះ បើដូច្នោះត្រូវអ្នកឯង

នាំទាហានទៅតាំងបន្ទាយ ក្បែរមាត់ទឹកខាងទិសបូព៌ាឲ្យជាយ៉ាងមាំចុះ ដើម្បីកុំឲ្យកើតអន្តរាយបាន។ **ស៊ីឡុង**ក៏នាំទាហានទាំងពួងធ្វើស្ពានផែឆ្លងទន្លេហាន់ស៊ុយ ទៅតាំងបន្ទាយតាមដែលនិយាយគ្នានោះ។

ឯ**ហាងតុង**និង**ជូឡុង**ទាំងពីរនាក់ ក៏នាំគ្នាចូលទៅគំនាប់**ឡៅពី** ហើយថា ខ្ញុំបាទទាំងពីរនាក់នឹងសុំអាសាលើកទាហានទៅច្បាំងនឹងកងទ័ព**ចូឆ្វ** យកជ័យជម្នះគ្រានេះឲ្យបានទៀត។ **ឡៅពី**ក៏យល់ឃើញផង។ **ហាងតុង**និង**ជូឡុង**ក៏លើកទ័ពចេញទៅ លុះទៅដល់កណ្ដាលផ្លូវ **ហាងតុង**និយាយនឹង**ជូឡុង**ថា ដែល**ស៊ីឡុង**លើកទ័ពមកគ្រានេះ មានកម្លាំងខ្លាំងជាពន្លឹកណាស់ យើងកុំអាលចូលទ័ពវាយទ័ពខាងគេ ត្រូវឲ្យគិតគ្នេរមើលកម្លាំងទាហានគេសិន បើឃើញអស់ដៃចុះវេលាណា បានការចំណាប់ខាងយើងហើយ សឹមលើកទាហានទន្ទ្រានចូលវាយប្រសព្វខ្ទប់យកជ័យជម្នះឲ្យបានដោយងាយ។ **ជូឡុង**យល់ឃើញត្រូវផង ក៏ស្រុះស្រួលបបួលគ្នាទៅតាំងបន្ទាយតាមពាក្យប្រឹក្សា។

លុះវេលាព្រឹកឡើង **ស៊ីឡុង**ក៏លើកទាហានចេញមកនឹងតយុទ្ធគ្នានឹង**ជូឡុង** ចេះតែទៅប្រុងចាំនៅទីស្នាមភ្លោះទាល់តែថ្ងៃរសៀល ក៏មិនឃើញទ័ព**ជូឡុង**ចេញទៅតស៊ូគ្នា **ស៊ីឡុង**ក៏ឲ្យទាហានកងមុខយឹតធ្នូបាញ់តម្រង់ទៅបន្ទាយ។ **ហាងតុង**ឃើញដូច្នេះក៏ប្រាប់**ជូឡុង**ថា សត្រូវបាញ់ធ្នូមកគ្រានេះ បែបពួកទាហានទាំងពួងនោះឃើញជារសាយដៃអស់ហើយ បើយើងនឹងលើកគំហុកចូលទៅវាយមុខជានឹងបែក។ អ្នកទាំងពីរកំពុងតែនិយាយគ្នាមិនទាន់ផុតមាត់ ស្រាប់តែមានពួកល្បាតចូលមកប្រាប់ថា ទ័ពមុខ**ស៊ីឡុង**ថយទៅហើយ។ **ហាងតុង**អរណាស់ ក៏លើកទាហានចេញទៅព្រមគ្នា ហើយឲ្យវាយឃ្មោះគងស្គរស្រែកហ៊ោអឺងកង លើកកងទ័ពចេញទៅវាយប្រសព្វខ្ទប់ទ័ព**ស៊ីឡុង** ៗក៏បែកទ័ពត្រឡប់រត់ទៅដល់ទន្លេក្បែរវាលហាន់ស៊ុយ

ពួកពលដួលត្រឡប់ជាន់គ្នាស្លាប់ជាច្រើនណាស់។ ចំណែកខ្លួន**ស៊ីឡុង**ដែលមានកម្លាំងច្រើនក៏រត់ទៅដល់បន្ទាយ**អងបេង** ហើយសួរ**អងបេង**ថា អ្នកឯងបានឃើញទាហានយើងអន់ថយកម្លាំងនឹងសត្រូវ ហេតុម្ដេចបានជាមិនលើកទៅជួយ?

អងបេងតបថា ខ្ញុំបាទនឹងលើកទ័ពទៅជួយលោក ក៏គ្មានអ្នកណានៅថែរក្សាបន្ទាយ កាលពីដំបូងដែលលើកទ័ពទៅនោះ ខ្ញុំបាទក៏បានឃាត់ឃាំងរាំងរាលោកកុំឲ្យលើកទៅ លោកក៏មិនព្រមស្ដាប់ពាក្យខ្ញុំ បានជាថ្លោះការទាំងម្ល៉េះលោកនឹងបន្ទោសនរណា? **ស៊ីឡុង**ឮដូច្នោះក៏ខឹងណាស់ គិតនឹងសម្លាប់**អងបេង**ចេញ។ **អងបេង**ឃើញ**ស៊ីឡុង**ខឹងខ្លាំងដូច្នោះក៏គិតថា សេចក្ដីអន្តរាយនឹងកើតមានដល់ខ្លួនជាប្រាកដ។ លុះដល់ពេលយប់ **អងបេង**ក៏ឲ្យទាហានរបស់ខ្លួនយកភ្លើងដុតបំផ្លាញបន្ទាយនោះ ភ្លើងក៏ឆេះរាលដាលឡើង **ស៊ីឡុង**ឃើញដូច្នោះក៏ភ័យណាស់ លើកទាហានរត់ចោលបន្ទាយនោះទៅ ឯ**អងបេង**ក៏រត់ឆ្លងទន្លេហាន់ស៊ុយទៅស្ម័គ្រចូលនៅនឹង**ជូឡុង** ៗក៏នាំយកខ្លួន**អងបេង**ទៅគំនាប់**ឡៅពី**។ **អងបេង**ជម្រាប**ឡៅពី**ថា ក្នុងតំបន់ហាន់ស៊ុយនេះ ខ្ញុំបាទដឹងស្គាល់យល់ច្រកល្ហកផ្លូវទាំងអស់។

ឡៅពីឮដូច្នោះក៏ពេញចិត្តណាស់ ទើបនិយាយថា អ្នកមកនៅនឹងយើងហើយ ការដែលយើងនឹងគិតវាយយកស្រុកហាន់ស៊ុយនោះ ឃើញថាគង់នឹងបានសម្រេចដូចសេចក្ដីប្រាថ្នា ហើយក៏តាំង**អងបេង**ឲ្យធ្វើជានាយទាហានសម្រាប់នាំផ្លូវធ្វើការសង្គ្រាមតទៅ។ ឯ**ស៊ីឡុង**រត់ទៅដល់**ចូឆូ**ហើយ ក៏ទូលសេចក្ដីរៀបរាប់ថា ឥឡូវ **អងបេង**ចេញជាក្បត់រត់ចូលទៅនៅនឹង**ឡៅពី**ហើយ។

ចូឆូឮដូច្នោះក៏ខឹងណាស់ ទើបប្រមូលពលទាហានបានព្រមព្រៀងហើយ នឹងលើកទៅវាយដណ្ដើមយកតំបន់បន្ទាយហាន់ស៊ុយមកវិញ ឯ**ជូឡុង**លុះមានជ័យជម្នះហើយ ក៏ប្រុងប្រៀបតាំងបន្ទាយមាំមួនណាស់ លុះឮដំណឹងថា**ចូឆូ**នឹងលើកទ័ពមក

វាយ ឃើញថានឹងតាំងបន្ទាយនៅទីនោះពុំស្រួល ក៏ប្រមូលពលទាហានលើកថយទ័ពត្រឡប់ទៅតាំងនៅក្បែរទន្លេហាន់ស៊ុយត្រើយខាងលិច ហើយឲ្យកបន្ទាយជាមាំមួននៅទីនោះ។

ឯ**ឡៅពី**នោះ លុះដល់ថ្ងៃរសៀលក៏នាំ**ខុងបេង**ចេញត្រួតមើលច្រកផ្លូវ **ខុងបេង**ថា តំបន់ហាន់ស៊ុយនេះ មានភ្នំនៅខាងជើងជាច្រើនស្រទាប់ ល្មមនឹងបញ្ចុះទាហានបានមួយពាន់ប្លាយ ហើយក៏នាំគ្នាវិលមកចូលបន្ទាយវិញ ទើបឲ្យហៅ**ជូឡុង** ចូលមកបង្គាប់ថា អ្នកឯងត្រូវនាំទាហានប្រាំរយឲ្យយកស្គរ និងត្រែទៅប្រចាំការនៅទីជើងភ្នំខាងលើទឹក កាលណាដល់ពេលកណ្ដាលយប់ បើឮសូរផាវអុជក្នុងបន្ទាយយើងជាសញ្ញាហើយ ត្រូវឲ្យផ្លុំត្រែវាយឃ្មោះគោះគងទូងភេរីឲ្យឮអឺងកងក្នុងទីនោះ តែកុំបីចេញច្បាំងឡើយ។ ខណៈនោះ**ជូឡុង**ក៏តាំងនាំទាហានទៅប្រចាំការតាមពាក្យ**ខុងបេង**បង្គាប់ ឯខ្លួន**ខុងបេង**នោះ លុះរសៀលត្រជាក់ក៏ឡើងទៅនៅកំពូលភ្នំខ្ពស់ចាំមើលកលការ**ចូឆូ** តើនឹងធ្វើប្រការម្ដេច។

លុះវេលាព្រឹកទាហាន**ចូឆូ**នឹងចេញច្បាំង **ឡៅពី**ក៏ឃាត់ឃាំងពួកទាហានឲ្យនៅសំងំក្នុងបន្ទាយមិនឲ្យចេញតស៊ូគ្នា ទាហាន**ចូឆូ**ឃើញដូច្នោះក៏នឹកពិភាល់ណាស់ លុះដល់ពេលព្រលប់ក៏នាំគ្នាត្រឡប់វិលទៅវិញ។ ដល់ពេលកណ្ដាលអាធ្រាត្រ **ខុងបេង**មិនបានឃើញទាហាន**ចូឆូ**នៅក្នុងបន្ទាយ ទាំងពន្លឺភ្លើងក៏គ្មាន ងងឹតសូន្យទាំងអស់ ក៏ឲ្យទាហានអុជផាវជាសញ្ញាឡើង។ **ជូឡុង**ដែលតាំងពួនបង្កប់នោះ លុះពេលបានឮដូច្នោះ ក៏ឲ្យទាហានវាយឃ្មោះគោះគងទូងភេរីផ្លុំត្រែឡើងព្រមគ្នា **ចូឆូ**បានឮក៏ភ័យណាស់ សម្គាល់ថា **ឡៅពី**ទៅប្លន់បន្ទាយ ទើបឲ្យទាហានចេញទៅមើល ទាហានក៏វិលត្រឡប់ទៅប្រាប់**ចូឆូ**វិញថា ខ្ញុំបាទចេញទៅមើលមិនឃើញមានអ្វីសោះ។

លុះដល់ពេលយប់ស្ងាត់ ទើបឮសំឡេងឃ្មោះគងទូងភេរីផ្លុំត្រែអុជផាវ សន្ធឹកសន្ធាប់ជាចម្លែកណាស់ តាំងពីយប់នោះរំលងទៅទៀតដល់បីយប់ ក៏មិនបានឈប់សម្រាកបានសោះ **ចូវឆូ**នោះក៏ចេះតែព្រួយបារម្ភពន់ប្រមាណ ទើបឲ្យថយទ័ពត្រឡប់ពីទីនោះចម្ងាយប្រហែលបីរយសិន (១២ គ.ម) ក៏តាំងបន្ទាយនៅទីវាលធំទូលាយមួយអន្លើ។ **ខុងបេង**ក្រឡេកទៅឃើញក៏អស់សំណើច ហើយនិយាយនឹង**ឡៅពី**ថា **ចូវឆូ**នេះល្អតែខាងការរណរង្គសង្គ្រាមម្យ៉ាង ត្រង់ឧបាយកលសឹកនឹងមិនយល់សោះ ថ្ងៃនេះសូមអញ្ជើញលោកទៅតាំងបន្ទាយនៅត្រើយម្ខាងនោះចុះ។

ឡៅពីឮដូច្នោះក៏សួរថា លោកនឹងឲ្យយើងទៅនោះ ដោយឧបាយកលគិតដូចម្ដេច? **ខុងបេង**ថា ខ្ញុំគិតទុកថា បើ**ចូវឆូ**លើកទ័ពមកគ្រានេះ ខាងលោកនិង**ឡៅហង, បេងតាត់**ឲ្យធ្វើជាបែកទ័ពចោលបន្ទាយ និងគ្រឿងសាស្ត្រាវុធចេញ ខាងខ្ញុំនឹងត្រៀមទាហានទុកឲ្យព្រមទាំងប៉ែកស្គាំនិងឆ្វេងទៅចាំឯកំពង់ បើឃើញខ្ញុំបក់ទង់ជាសញ្ញា ចូរឲ្យអ្នកត្រឡប់មុខវាយចុះ។ **ឡៅពី**យល់ឃើញត្រូវ ទើបនាំទាហានឆ្លងទៅប្រញាប់។

ឯ**ចូវឆូ**នោះ លុះឃើញ**ឡៅពី**ឆ្លងទៅតាំងបន្ទាយដូច្នោះ ក៏នឹកពិភាល់ណាស់ ទើបសរសេរសំបុត្រចាត់បម្រើឲ្យនាំទៅឲ្យ**ឡៅពី**សេចក្ដីថា នឹងណាត់ពេលច្បាំងគ្នាវេលាណា? **ខុងបេង**សរសេរតបនឹងច្បាំងគ្នាវេលាព្រឹកស្អែក។ លុះព្រឹកឡើងទាំងសងខាង ក៏លើកទាហានចេញទៅឈប់នៅមុខភ្នំង៉ៅកៃសាន់ព្រមគ្នាទាំងសងខាង។ **ចូវឆូ**ជិះសេះចេញទៅឈរនៅក្បែរទង់ចម្បាំង ឲ្យទាហានវាយស្គរបីបទ ហៅ**ឡៅពី**ចេញទៅនិយាយគ្នា។ **ឡៅពី**ក៏យក**ឡៅហង, បេងតាត់** និងទាហានស្រុកសៃឈួនដែលបានមកទុកនោះទៅជាមួយ។ **ចូវឆូ**ឃើញ**ឡៅពី**ចេញមក ក៏យកសែ៊សេះចង្អុល

មុខហើយជេរ**ឡៅពី**ថា អាមនុស្សអកតញ្ញូបង់សត្យបាត់សុចរិត គិតមកទុរយសទ្រុស្តក្បត់នឹងម្ចាស់ផែនដី។

ឡៅពីតបថា អាណាមកពោលបង្កាច់គេ មើលងាយយើងដូច្នេះមិនត្រូវសោះ ព្រោះយើងជាពូជព្រះរាជវង្សព្រះចៅ**ហៀនតេ**ជាម្ចាស់ កាន់ព្រះតម្រាស់ចេញមកប្រាបអាសត្រូវរាជសម្បត្តិប៉ុណ្ណោះ អាណាធ្វើខុសសម្លាប់ព្រះអគ្គមហេសីម្ចាស់ផែនដីដោយអំណាចចិត្ត ប្រព្រឹត្តទុច្ចរិតគិតលើកខ្លួនជាស្ដេចសម្រេចរាជការ បៀតបៀនប្រាថ្នាយករាជសម្បត្តិចិត្តទ្រនង់ស័ក្តិ អានោះឯងមកលើកទុកដាក់ខ្លួនជាត្រូវវិញ ពេញជាក្បត់ឬទេ? **ចូឆ្វូ**ឮដូច្នោះក៏ខឹងណាស់ ប្រើ**ស៊ីឡុង**ឲ្យចូលច្បាំងនឹង**ឡៅពី** ១ក៏ប្រើ**ឡៅហង**ឲ្យចេញរងទទួល។

ខណៈកាល**ឡៅហង**និង**ស៊ីឡុង**ចូលប្រយុទ្ធគ្នាដោយភ្លេងលំពែង **ឡៅពី**ក៏ក្រលៀសខ្លួនចូលទៅក្នុងកងទ័ព លុះ**ឡៅហង**តស៊ូនឹង**ស៊ីឡុង**ពុំបាន **ឡៅពី**ក៏ធ្វើជាបែកទ័ពត្រឡប់រត់ទៅ **ចូឆ្វូ**ឃើញដូច្នោះក៏បង្គាប់ទាហានទាំងពួងថា បើនរណាចាប់ខ្លួន**ឡៅពី**បាន យើងនឹងឲ្យបំណាច់រង្វាន់ធ្វើជាចៅហ្វាយស្រុកសែឈួន។ ទាហានទាំងពួងឮដូច្នោះក៏នាំគ្នាស្រែកហ៊ោដេញតាម**ឡៅពី**ទៅ។

ឯ**ឡៅពី**និងទាហានទាំងពួងធ្វើជាបាក់ទ័ពរត់ត្រឡប់ទៅអស់ ចោលគ្រឿងសាស្ត្រាវុធនៅក្នុងទីស្នាមចម្បាំង តាំងតែរត់តម្រង់ទៅតាមផ្លូវសំដៅទៅវាលហាន់ស៊ុយ។ ទាហាន**ចូឆ្វូ**បានបន្ទាយក៏សប្បាយចិត្តណាស់ ចូលដណ្ដើមយកទ្រព្យរបស់គ្រឿងសាស្ត្រាវុធប្រពាក់ប្រពូន។ **ចូឆ្វូ**ក៏ឲ្យវាយឃ្មោះគងទូងភេរីហៅទាហានឲ្យឈប់ ទាហានទាំងពួងថា យើងខ្ញុំនឹងដេញតាមចាប់**ឡៅពី**ឲ្យបាន ហេតុម្ដេចក៏លោកហាមឃាត់វិញ។ **ចូឆ្វូ**ថា យើងពិគ្រោះមើលកលការឃើញខុសប្លែកណាស់ ដែល**ឡៅពី**ផ្គងទន្ទេមកតាំងបន្ទាយត្រើយខាងនេះ មិនទាន់ធ្វើការយូរប៉ុន្មានក៏បែកទៅគួរ

ឲ្យសង្ស័យ ខមួយ ដែលចោលសេះនិងគ្រឿងសាស្ត្រាវុធទុកក្នុងបន្ទាយច្រើនក៏គួរឲ្យសង្ស័យ ខមួយ ហេតុនេះត្រូវតែយើងរំសាយកងទ័ពចេញសិន កុំអាលឲ្យទាហានទាំងពួងរើសយកទ្រព្យរបស់ទាំងនេះឡើយ បើនរណាហើយមិនស្ដាប់យើងនឹងសម្លាប់ជីវិតបង់ ថាហើយក៏រំសាយកងទ័ពត្រឡប់ទៅ។

ខណៈកាល**ចូឆ្វូ**សំសាយទ័ពត្រឡប់ទៅនោះ **ខុងបេង**ក៏ឲ្យលើកទង់គ្រវីឡើងជាសម្គាល់ **ឡៅពី**ឃើញក៏បរពលចូលមកវិញ ឲ្យ**ហាងតុង**ចេញជាប៉ែកស្ដាំ ឲ្យ**ជូឡុង**ជាប៉ែកឆ្វេងវាយខ្ទប់ប្រសព្វគ្នាទាំងសងខាង។ **ចូឆ្វូ**មិនអាចតស៊ូបានក៏បែកទ័ពត្រឡប់រត់ទៅ។ **ខុងបេង**ក៏ឲ្យដេញតាមទៅទាំងពេលកណ្ដាលយប់នោះ។ **ចូឆ្វូ**រត់ទៅដល់ជិតស្រុកឡៅតេង ក្រឡេកឃើញពន្លឺភ្លើងឆេះឡើងក្នុងស្រុកគ្រប់ទិសទាំងបួន ក៏ភ័យណាស់ ទើបដឹងច្បាស់ថា ស្រុកនេះខូចអន្តរាយដោយសត្រូវអស់ហើយ ព្រោះពីដើមនោះ**ខុងបេង**ប្រើ**ង៉ៀមង៉ាន់**ឲ្យនៅរក្សាស្រុកប៉ាសេជាជំនួស**អ៊ុយអៀន** ហើយឲ្យ**តៀវហ៊ុយ, អ៊ុយអៀន** ពីរនាយនោះ លើកទៅវាយស្រុកឡាំតេងបាន។ **ចូឆ្វូ**ក៏រត់ទៅតាមផ្លូវសំដៅទៅគយអេងបេងគួន។

ឯ**ឡៅពី, ខុងបេង** ដែលលើកទាហានតាម**ចូឆ្វូ**នោះ ក៏ចូលទៅក្នុងស្រុកឡាំតេង ហើយបញ្ចុះបញ្ចូលទាហាន និងអាណាប្រជានុរាស្ត្រឲ្យនៅជាប្រក្រតី។ ថ្ងៃមួយ**ឡៅពី**សួរ**ខុងបេង**ថា ដែល**ចូឆ្វូ**លើកទ័ពមកធ្វើការសង្គ្រាមនឹងយើងគ្រានេះ ហេតុម្ដេចក៏ភ្លាំងភ្លាត់ចាញ់យើងនោះ ដោយប្រការអ្វី? **ខុងបេង**ឆ្លើយថា **ចូឆ្វូ**នោះជាមនុស្សមានសន្ដានចិត្តមិននឹងនួន រមែងគិតសង្ស័យច្រើន ឃើញចំណានតែប្រើទាហានចូលច្បាំងម្យ៉ាង ហេតុដូច្នេះទើបថ្លោះធ្លោយចាញ់យើងដោយងាយ។ **ឡៅពី**ថា ឥឡូវឃើញថា **ចូឆ្វូ**នឹងរត់ទៅនៅគយអេងបេងគួនហើយ មានពួកតែមួយ លោកនឹងគិតឧបាយប្រការម្ដេចទើបនឹងបានខ្លួន**ចូឆ្វូ**នោះ? **ខុងបេង**ថា ខ្ញុំគិតទុក

ស្រេចហើយ ទើបឲ្យ**តៀវហ៊ុយ**និង**អ៊ុយអៀន**នាំទាហានទៅជាពីរផ្លូវ ចាំស្ទាក់ស្កាត់កាត់យកស្បៀង**ចូឆូ**ឲ្យបាន ហើយទើបប្រើ**ហាងតុង**និង**ជូឡុង**ទៅដុតផ្លូវក្បែរភ្នំ ដែល**ចូឆូ**នឹងទៅនោះចេញ នាយទាហានទាំងបួនពួកទទួលបង្គាប់ហើយ ក៏លា**ឡៅពី, ខុងបេង**លើកទាហានឲ្យមនុស្សនាំផ្លូវទៅ។

ចូឆូទៅនៅក្នុងបន្ទាយអេងបេងគួន ប្រើទាហានឲ្យទៅឃាមល្បាតមើលគ្រប់តំបន់ ទាហានល្បាតវិលទៅជម្រាប**ចូឆូ**ថា ឃើញទាហាន**ឡៅពី**កាត់ដើមឈើបិទផ្លូវតូច និងផ្លូវធំជិតទាំងអស់ ហើយយកភ្លើងដុតប្រចាំ មិនដឹងថាទាហាន**ឡៅពី**នឹងពួនបង្កប់នៅទីណាខ្លះ មិនដឹងប្រាកដសោះ។ **ចូឆូ**ឮដូច្នោះក៏ចេះតែគិតសង្ស័យ។

ខណៈនោះមានមនុស្សទៅប្រាប់**ចូឆូ**ថា **តៀវហ៊ុយ, អ៊ុយអៀន**លើកទាហានទៅស្កាត់ និងដណ្តើមយកស្បៀងរបស់យើងហើយ។ **ចូឆូ**ក៏សួរទាហានទាំងពួងថា នរណានឹងយកអាសាចេញទៅតស៊ូនឹង**តៀវហ៊ុយ, អ៊ុយអៀន**បាន? **ខៅធូ**ឆ្លើយថា ខ្ញុំបាទនឹងសុំអាសាទៅតស៊ូឲ្យបាន។ **ចូឆូ**ក៏ចាត់ទាហានឲ្យ**ខៅធូ**មួយពាន់ **ខៅធូ**ក៏រៀបលើកចេញទៅតាមផ្លូវគយអេងបេងគួន ដើម្បីចាំការពាររក្សាស្បៀងមិនឲ្យអន្តរាយ។

ឯបណ្តាភ្នាក់ងារដែលឃុំរក្សាស្បៀងនៅទីនោះ ឃើញ**ខៅធូ**ទៅដល់ក៏សប្បាយចិត្តណាស់ថា បើយើងមិនបានអ្នកមកជួយ ក៏ឃើញថានឹងទៅមិនដល់គយអេងបេងគួនទេ ទើបយកស្រាបាយនិងសាច់ជ្រូកមាត់ទាមកលៀងឲ្យ**ខៅធូ**បរិភោគ **ខៅធូ**ផឹកស្រាស្រវឹងខ្លាំងណាស់ ក៏ដើរនាំមុខរទេះស្បៀងទៅ លុះទៅដល់កណ្តាលផ្លូវ ភ្នាក់ងារដែលនាំស្បៀងក៏និយាយនឹង**ខៅធូ**ថា វេលានេះល្ងាចហើយ ខាងមុខតំបន់ស្រុកប៉ោជីវមានភ្នំនៅក្បែរមាត់ផ្លូវកណ្តាលផ្លូវ យើងនឹងទៅឥឡូវនេះ ក្រែងមានភ័យអន្តរាយ។

រឿង សាមកុក

អ្នកឧកញ៉ាវិបុលរាជសេនា **នូ-កន** ប្រែរៀបរៀង

កណ្ឌទី ៦០

ចារឹកឡើងវិញដោយ ៖ ឈុល ដារ៉ា

*(តាំងពីព្រះចៅ**វុយអេង** គឺ**ចូឆូ** ជំនុំនឹងទីប្រឹក្សាយល់ឃើញថា ត្រូវធ្វើសំបុត្រទៅព្រះ**ស៊ុនគួន**ស្រុកកាំងតាំង ឲ្យលើកទ័ពទៅវាយយកស្រុកកេងជីវពី**គួនអ៊ូ** រហូតដល់ទៅដល់ **លីបង**វាយយកបានស្រុកកេងជីវ **ស៊ីឡុង**វាយយកបានស្រុកសុងយ៉ុងថែមទៀត។)*

ខណៈនោះ បម្រើសេះដែលទៅស៊ើបរាជការ ក៏នាំយកដំណឹងទៅទូលព្រះចៅ**វុយអេង**ដែលនៅក្នុងក្រុងហ៊ូតោថា ឥឡូវកងទ័ពដែលលើកទៅជួយស្រុកអ៊ួនសៀនោះ ចាញ់គេទៅហើយ។ **គួនអ៊ូ**ចាប់បាន**អ៊ីគឹម**សម្លាប់ទាំង**បាំងតេក**ដល់នូវសេចក្ដីស្លាប់ ពលទាហានក៏សូន្យវិនាសអស់។ ព្រះចៅ**វុយអេង**លុះទ្រង់ជ្រាបដូច្នោះហើយ ក៏ព្រួយព្រះទ័យណាស់ឲ្យហៅអស់មន្ត្រី ភ្នាក់ងារខុំរាជការចូលមកប្រជុំហើយប្រឹក្សាថា **គួនអ៊ូ**នោះជាមនុស្សល្អមានវិជ្ជាជំនាញក្នុងការសង្គ្រាមណាស់ ឥឡូវគេចាប់បាន**អ៊ីគឹម**ទៅបាន ថែមទាំងសម្លាប់**បាំងតេក**ដល់នូវសេចក្ដីស្លាប់ទៅទៀត បើគេនឹងលើកទ័ពមកវាយសង្កត់យកស្រុកយើង ៗនឹងគិតផ្លាស់ប្ដូរទីកន្លែងរត់ទៅសិនឬ? ឬនឹងគិតប្រការម្ដេចឲ្យបានស្រួល?

សុម៉ាអ៊ីយកសេចក្ដីក្រាបទូលថា ទូលបង្គំបានដឹងជាប្រាកដថា ដែល**អ៊ីគឹម**ចាញ់**គួនអ៊ូ**វេលានេះ មិនមែននឹងចាញ់ក្នុងកម្លាំងក្បួនសង្គ្រាមចម្បាំងដៃគ្នាក៏ទេ ចាញ់ព្រោះទេសកាលទឹកជន់ឡើងលិចខ្លាំង នឹងរកទីកន្លែងធ្វើការក៏ពុំបាន វេលានេះទូលបង្គំយល់ឃើញថា **ស៊ុនគួន**ចៅហ្វាយស្រុកកាំងតាំងនោះ ក៏មិនជាទីត្រូវ

អធ្យាស្រ័យនឹង**ឡៅពី**ទេ សព្វថ្ងៃនេះ **ស៊ុនគួន**គ្មានសេចក្ដីសប្បាយចិត្តសោះ ព្រោះខ្លាចក្រែង**គួនអ៊ូ**នឹងលើកទ័ពទៅវាយយកស្រុករបស់ខ្លួន។ បើដូច្នេះសូមព្រះអង្គទ្រង់ចាត់ចែងឲ្យបម្រើទៅញុះញង់**ស៊ុនគួន** ឲ្យមានកំហឹងនឹងលើកទ័ពទៅវាយយកស្រុកកេងជីវវិញ បើ**ស៊ុនគួន**បានស្រុកកេងជីវហើយ សឹមយើងលើកស្រុកកាំងឡាំទិសខាងត្បូងឲ្យទៅ**ស៊ុនគួន**ចុះ មុខជាស្រុកអ៊ួនសៀនោះនឹងភ្លយរួចផង។

ចៀវចេសមុហបញ្ជើក៏ទូលព្រះចៅ**វុយអេង**ថា ពាក្យដែល**សុម៉ាអ៊ី**ក្រាបទូលនេះគួរណាស់ហើយ សូមព្រះអង្គទ្រង់ធ្វើតាមចុះ ឯដែលព្រះអង្គនឹងគិតផ្លាស់តែទីកន្លែងទៅនៅស្រុកដទៃនោះមិនត្រូវទេ មុខជាប្រជានុរាស្ត្រចំណុះស្រុកនឹងកើតវឹកវរជាចលាចល ខូចចិត្តគិតប្រែប្រួលអស់ទៅ។ **ចូឆូ**បានឮដូច្នោះ ក៏ពិគ្រោះមើលយល់ឃើញត្រូវផង ក៏ត្រឡប់មិនបានផ្លាស់ប្រែទីកន្លែងវិញ ហើយគិតរំពឹងតូចចិត្តថា **អ៊ុគីម**នោះ ចំពោះបានធ្វើការសង្គ្រាមតាមយើងមកជាអំឡុងយូរហើយប្រហែលសាមសិបឆ្នាំ គួរឬមកមានកម្មឲ្យធ្លោះធ្លោយដោយសត្រូវយ៉ាងដូច្នេះ ឯ**បាំងតេក**នោះ ក៏គ្រាន់តែជាទីនាយទាហានមកចំណូលថ្មី មានសេចក្ដីមានះ ធ្វើការសង្គ្រាមទាល់តែស្លាប់ខ្លួនទៅទៀត យើងគិតទៅគួរឲ្យពេញចិត្តអាណិតពេកណាស់ ហើយក៏ឲ្យធ្វើសំបុត្រចាត់បម្រើឲ្យកាន់ទៅដល់**ស៊ុនគួន**ឯស្រុកកាំងតាំង តាមពាក្យ**សុម៉ាអ៊ី**ក្រាបទូលនោះគ្រប់ប្រការ រួចទើបប្រឹក្សានឹងទាហានទាំងពួងថា នរណានឹងយកអាសាចេញទៅច្បាំងនឹង**គួនអ៊ូ**បាន? **ស៊ីឡុង**ទូលថា ទូលបង្គំនឹងសុំយកអាសាលើកទាហានទៅច្បាំងយកជ័យជម្នះតបព្រះតេជព្រះគុណព្រះអង្គឲ្យបាន។ **ចូឆូ**បានឮ**ស៊ីឡុង**ទូលដូច្នោះ ក៏ពេញព្រះទ័យណាស់ ទើបត្រាស់ចាត់ទាហានឲ្យ**ស៊ីឡុង**ចំនួនប្រាំម៉ឺន ហើយចាត់តាំង**លីទៀន**ជាបាឡាត់ទ័ព លុះបានឫក្សល្អ **ស៊ីឡុង**ក៏លាលើកព្យុហៈ

ទ័ពចេញទៅបោះបន្ទាយនៅតំបន់អៀងឡុងផោ ចាំស្តាប់ដំណឹង**ស៊ុនគួន**នឹងប្រាថ្នាមក ឬជាប្រការម្តេច ទើបនឹងលើកទ័ពចូលទៅជួយស្រុកអ៊្វូនសៀ។

ឯ**ស៊ុនគួន**នោះ លុះដឹងតាមសំបុត្រ**ចូឆ្ងូ**ឲ្យទៅ ក៏ពេញអំណរណាស់ ទើបប្រាប់អ្នកកាន់សំបុត្រនោះឲ្យវិលទៅទូល**ចូឆ្ងូ**ថា ដែលនឹងឲ្យយើងលើកទៅវាយយកស្រុកកេងជីវនោះ យើងក៏នឹងលើកទ័ពទៅវាយឆាប់ហើយ ។ឲ្យប្រមូលមន្ត្រីភ្នាក់ងារមកប្រជុំព្រមគ្នាហើយប្រឹក្សាថា **ចូឆ្ងូ**នឹងឲ្យយើងទៅវាយយកស្រុកកេងជីវនោះ អស់អ្នករាល់គ្នានឹងយល់ឃើញប្រការម្តេច? **ទៀវចៀវ**ឆ្លើយថា ខ្ញុំបាទដឹងថា **ចូឆ្ងូ**ប្រើ**អ៊ុគីម**និង**បាំងតេក**លើកទ័ពទៅជួយស្រុកអ៊្វូនសៀ ក៏ចាញ់**គួនអ៊ូ**ទៅ ឥឡូវខ្ញុំបាទឃើញថា **ចូឆ្ងូ**នឹងញញើតខ្លាច**គួនអ៊ូ**ណាស់ បានជាត្រឡប់មកបបួលយើងឲ្យលើកទ័ពទៅវាយយកស្រុកកេងជីវឲ្យបាន ហើយថានឹងលើកតំបន់កាំងឡាំឲ្យយើងទៀតផង ពាក្យនេះមិនមែនប្រាកដទេ។ កំពុងតែប្រឹក្សាគ្នាមិនទាន់ផុតមាត់ ស្រាប់តែឮ**លីបង**ដែលនៅឈររក្សាគយឡុកខៅចូលមកដោយទូកតូចរហ័ស **ស៊ុនគួន**ក៏ហៅខ្លួនចូលមកហើយសួរថា ចៅមកនេះដោយកិច្ចរាជការប្រការម្តេច?

លីបងឆ្លើយថា វេលានេះ**គួនអ៊ូ**លះបង់ស្រុកកេងជីវ លើកទ័ពទៅតាំងព័ទ្ធស្រុកអ៊្វូនសៀជាទីឆ្ងាយដាច់ស្រយាលហើយ គួរយើងនឹងស្រូតរូតលើកទ័ពទៅវាយយកស្រុកកេងជីវ មុខជានឹងបានដោយងាយណាស់។ ទើប**ស៊ុនគួន**ក្លែងល្បងចិត្ត**លីបង**ថា យើងគិតនឹងលើកទ័ពទៅវាយយកស្រុកឈីជីវដែលឡើង**ចូឆ្ងូ**នោះទេ ព្រោះស្រុកនោះមនុស្សតិចសមគួរ ល្មមនឹងវាយយកបាន អ្នកនឹងយល់ឃើញប្រការដូចម្តេច? **លីបង**ឆ្លើយថា ដែលលោកនឹងលើកទៅវាយយកស្រុកឈីជីវ ខាងទិសឯជើងដែលឡើង**ចូឆ្ងូ**នោះ មនុស្សតិចល្មមនឹងវាយបានហើយ តែខ្ញុំបាទគិតថា ដែលនឹងលើកកងទ័ពទៅនោះ ជាផ្លូវដាច់ស្រយាល ជើងគោក ក៏មុខជាលំបាកដល់ពល

ទាហានណាស់ ទោះបីវាយបានហើយក៏តាំងនៅមិនជាប់ បើលើកទៅវាយយកស្រុកកេងជីវល្អជាង បើបានស្រុកនោះហើយ សឹមគិតការតទៅទៀត។

ស៊ុនគួនថា យើងក៏គិតនឹងចង់ទៅវាយយកស្រុកកេងជីវ តែដែលថាទាំងនេះក្លែងចង់ដឹងចិត្តចៅទេតើ! បើដូច្នោះ ចៅត្រូវរៀបខ្លួនទៅជួយយើងធ្វើការនេះ ដើម្បីវាយយកស្រុកកេងជីវឲ្យបានសិន រួចសឹមយើងលើកទ័ពទៅតាមជាក្រោយ។ **លីបង**ទទួលប្រសាសន៍**ស៊ុនគួន**ហើយ ក៏ត្រឡប់វិលទៅឯគយឡុកខៅវិញ។

បម្រើសេះដឹងថា**លីបង**វិលមកហើយ ក៏ចូលទៅជម្រាប**លីបង**ថា ឥឡូវនេះនៅស្រុកកេងជីវ មានគិតធ្វើការឲ្យតាំងរានភ្លើងវាយជាលំដាប់គ្នា តាមក្បែរទឹករៀងទៅចម្ងាយពីគ្នាប្រហែលពីររយសិនខ្លះ បីរយសិនខ្លះ មានមនុស្សនៅរក្សាជានិច្ចមិនដាច់ ទាំងទាហានក្នុងស្រុកក៏បម្រុងការទុកព្រមមាំមួនណាស់។ **លីបង**បានឮដូច្នោះក៏ភ័យណាស់រំពឹងគិតថា ដែលយើងបានទទួលប្រសាសន៍**ស៊ុនគួន**ថា នឹងលើកទៅវាយយកស្រុកកេងជីវនោះ ឥឡូវទាហានគេបម្រុងខ្លួនជាមាំមួនម៉្លេះ មុខជានឹងទៅធ្វើការនោះមិនស្រួល បើដូច្នេះយើងត្រូវគិតនិយាយកែខ្លួននឹង**ស៊ុនគួន**ប្រការម្ដេច ទើបនឹងផុតសេចក្ដីរៀចនោះបាន? គិតហើយក៏ប្រើឧបាយឲ្យបម្រើជម្រាប**ស៊ុនគួន**ថា វេលានេះ**លីបង**ឈឺមិនសូវសប្បាយ។

ស៊ុនគួនឮបម្រើប្រាប់ថា**លីបង**ឈឺដូច្នោះ ក៏អស់សេចក្ដីសប្បាយ **ឡុកស៊ុន**ក៏ជម្រាប**ស៊ុនគួន**ថា ដែល**លីបង**ឈឺនោះ គឺជាឧបាយ មិនមែនឈឺទេ។ **ស៊ុនគួន**ថា បើចង់ដឹងឧបាយដែល**លីបង**ឈឺនោះ មានតែចៅទៅពិនិត្យមើលឲ្យឃើញនឹងភ្នែកទើបច្បាស់។ **ឡុកស៊ុន**ឮដូច្នោះក៏លបចេញទៅដល់បន្ទាយឡុកខៅ ហើយក៏ចូលទៅជួបនឹង**លីបង** ឃើញមុខ**លីបង**រីករាយដូចធម្មតាគ្មានឈឺអ្វីសោះ ទើបសួរ**លីបង**ថា ឥឡូវ**ស៊ុនគួន**ប្រើខ្ញុំឲ្យមកសួរអ្នក ព្រោះឮថាអ្នកឈឺនោះ តើជាយ៉ាងម្ដេច?

លីបងតបថា ខ្ញុំឈឺគ្រានេះមិនជាទម្ងន់ប៉ុន្មានទេ។ **ឡុកស៊ុន**ថា ដែល**ស៊ុនគួន**ប្រើអ្នកឲ្យប្រុងប្រៀបទាហាន នឹងលើកទៅវាយយកស្រុកកេងជីវនោះ ហេតុម្តេចបានជាអ្នកនៅស្ងៀមមិនគិតយ៉ាងម្តេចសោះ? **លីបង**ឮ**ឡុកស៊ុន**ថាដូច្នោះ ក៏ដឹងថា**ឡុកស៊ុន**ដឹងដល់គំនិតនិងកិរិយាខ្លួន ក្រឡេកមើលមុខមើលភ្នែក**ឡុកស៊ុន** ហើយក៏ស្ងៀមនៅមិនឆ្លើយសោះ។ **ឡុកស៊ុន**ថា ខ្ញុំមានថ្នាំឱសថមួយយ៉ាងនឹងរក្សារោគអ្នកដែលឈឺនេះឲ្យជាសះបាន អ្នកនឹងឲ្យខ្ញុំដាក់ថ្នាំនេះលមើលឬប្រការម្តេច? **លីបង**ឮ**ឡុកស៊ុន**ថាដូច្នេះ ក៏បណ្តេញមនុស្សបម្រើឲ្យចេញទៅក្រៅទាំងអស់ ហើយសួរថា អ្នកនឹងឲ្យថ្នាំខ្ញុំយ៉ាងដូចម្តេច? **ឡុកស៊ុន**អស់សំណើចហើយថា ជំងឺអ្នកនេះខ្ញុំដឹងថា ព្រោះហេតុតែស្រុកកេងជីវឲ្យទោស ដោយខ្ញុំឮគេថា វេលានេះគេកំពុងបម្រុងរៀបទាហាន ហើយធ្វើរានភ្លើងវាយហែក្បែរមាត់ទឹករៀងទៅ ដើម្បីនឹងការពារស្រុកគេជាមាំមួនណាស់ បានជាអ្នកបង្កើតបរិវិតក្កជាទុក្ខព្រួយឲ្យកើតជារោគក្នុងចិត្ត ដ្បិតរឿងនេះឯង ខ្ញុំនៅមានថ្នាំមួយជាឧបាយជម្រះរោគនេះបាន គឺត្រូវធ្វើឲ្យទាហានស្រុកកេងជីវដែលធ្វើការរក្សាស្រុកនោះ ឲ្យមកចំណុះចុះចូលដល់អ្នក មិនឲ្យលំបាកឡើយ តើអ្នកនឹងឃើញប្រការម្តេច?

លីបងបានឮ**ឡុកស៊ុន**និយាយដឹងដល់គំនិតរបស់ខ្លួន ដោយល្បិចដូច្នោះ ក៏គួរឲ្យភ័យស្លុតក្នុងចិត្ត ទើបសួរថា ចុះផ្លូវជាឧបាយរបស់អ្នក ដែលនឹងគិតឲ្យពួកអ្នកស្រុកកេងជីវមកចំណុះយើងនោះ តើដោយប្រការយ៉ាងដូចម្តេច? **ឡុកស៊ុន**ឆ្លើយថា អ្នកស្រុកកេងជីវដែលបានប្រុងប្រៀបរៀបចំបម្រុងទាហាន ព្រមទាំងមានការចាត់ចែងស្រុកទុកដូចម្តេចៗនោះ មកពី**គួនអ៊ូ**មានសេចក្តីបារម្ភនឹងអ្នកដែលមកតាំងនៅទីនេះ ហើយមិនទុកចិត្ត បើអ្នកដឹងឧបាយហើយធ្វើជាឈឺដើរចេញពីទីនេះទៅ ចាត់តម្រូវឲ្យអ្នកឯទៀតមកឈរជំនួសអ្នកវិញ ហើយឲ្យបញ្ចេញបរិហារសម្តីនិយាយ

សរសើរ**គួនអ៊ួ** ៗក៏នឹងទ្រទង់ចិត្ត គិតតែច្បាំងយកស្រុកអ៊ួនសៀឲ្យបាន មិនមាននឹករវាំងទៅខាងក្រោយទេ ទើបយើងនឹងគិតគេចត្រឡប់ទៅវាយយកស្រុកកេងជីវឲ្យបានដោយងាយ។ **លីបង**ឮដូច្នោះក៏សប្បាយក្នុងចិត្តណាស់ និយាយនឹង**ឡុកស៊ុន**ថា ឧបាយរបស់អ្នកយ៉ាងនេះល្អណាស់។ **លីបង**ក៏នៅតែធ្វើជាឈឺដូចដែល ទើបឲ្យ**ឡុកស៊ុន**នាំសំបុត្រមួយច្បាប់ទៅជម្រាប**ស៊ុនគួន**ថា ខ្ញុំបាទ**លីបង**នឹងសុំលាទីរាជការចេញហើយ។ **ឡុកស៊ុន**ក៏នាំយកសំបុត្រនោះទៅជម្រាប**ស៊ុនគួន**តាមការ។

ស៊ុនគួន លុះដឹងដំណឹងតាមសំបុត្រហើយ ក៏ឲ្យហៅ**លីបង**ត្រឡប់មករក្សាខ្លួនដែលមានជំងឺ **លីបង**ក៏ចូលមកជួបនឹង**ស៊ុនគួន** ៗនិយាយថា កាលពីដើម**ជីវយី**និយាយនឹងយើងឲ្យតាំង**ឡោសុក**ចេញទៅឈរនៅទីគយឡុកខៅ លុះនៅយូរមក**ឡោសុក**មកនិយាយថា ឲ្យតាំងខ្លួនអ្នកឯងចេញទៅឈរជំនួសទៀត ឥឡូវត្រូវអ្នកឯងមានជំងឺឈឺដូច្នេះ ក៏គួរឲ្យយើងនឹងចាត់មនុស្សឯទៀត ដែលមានតម្រិះប្រាជ្ញាចេញទៅឈរជំនួសខ្លួនអ្នកឯងវិញ។ **លីបង**ថា ដែលលោកនឹងរើសមនុស្សល្អឲ្យចេញទៅឈរជំនួសខ្ញុំបាទនោះ ខាង**គួនអ៊ួ**ក៏មិនទុកចិត្ត គង់នឹងគិតប្រឹងរក្សាស្រុកទុកយ៉ាងមាំមួនណាស់ ឯ**ឡុកស៊ុន**នោះសោតនៅមិនទាន់ប្រាកដកេរ្តិ៍ឈ្មោះឮពីរោះពិសាអ្វីនៅឡើយ គួរលោកចាត់ប្រើឲ្យទៅឈរជំនួសខ្ញុំបាទចុះ **គួនអ៊ួ**នឹងធ្វេសប្រមាទមិនរវាំងក្រោយទេ មុខជាចោលស្រុកកេងជីវឲ្យនៅទំនេរ យើងនឹងវាយយកបានដោយស្រួល។

ស៊ុនគួនឮដូច្នោះក៏ពេញចិត្តណាស់ ទើបតាំង**ឡុកស៊ុន**ជានាយកងទ័ពឆ្វេង ឲ្យទៅឈររក្សាបន្ទាយឡុកខៅ ជាជំនួស**លីបង**។ **ឡុកស៊ុន**ថា ខ្ញុំបាទនៅក្មេងសេចក្តីខ្លីគំនិតប្រាជ្ញាមិនដឹងការអ្វីសោះ ដែលលោកថានឹងឲ្យខ្ញុំបាទទៅឈររក្សាស្រុកឡុកខៅនោះ ឃើញដូចមិនសមគួរសោះ។ **ស៊ុនគួន**ថា **លីបង**គេប្រាប់យើងថា ចៅមាន

តម្រិះប្រាជ្ញាជ្រៅទូលាយណាស់ មុខជាបានការរាជការខ្លះមិនខាន បើដូច្នេះត្រូវតែទៅចុះ កុំធ្វើឱ្យទាស់ខុសពីគំនិតដែលយើងគិតទៅហើយឡើយ។ **ឡុកស៊ុន**មិនហ៊ានរឹងទទឹង ក៏ទទួលយកត្រាចេញទៅឈររក្សាស្រុកឡុកខៅ។

លុះដល់មកថ្ងៃមួយនោះ **ឡុកស៊ុន**ក៏ប្រើមនុស្សឱ្យនាំសំបុត្រ និងគ្រឿងបណ្ណាការទៅគំនាប់**គួនអ៊ូ**ថា ឥឡូវ**ស៊ុនគួន**ប្រើខ្ញុំបាទឱ្យចេញមកឈររក្សាបន្ទាយឡុកខៅជំនួស**លីបង**ហើយ ខ្ញុំបាទទទឹងមិនបាន បានជាចេញមកឈរនៅទីនោះ សូមលោកបានជាទីពឹងខ្ញុំបាទផងចុះ។ **គួនអ៊ូ**ក៏សួរអ្នកកាន់សំបុត្រនោះថា **លីបង**ដែលមកឈរមុននោះ ឥឡូវទៅណាហើយ? អ្នកកាន់សំបុត្រនោះឆ្លើយថា **លីបង**ឈឺវិលទៅនៅមើលខ្លួនឯងស្រុកកាំងតាំង បានជាឱ្យ**ឡុកស៊ុន**មកឈរជំនួស។ **គួនអ៊ូ**ថា **ស៊ុនគួន**នោះជាមនុស្សចេះដឹងត្រឹមត្រូវណាស់ ហេតុម្ដេចបានជាប្រើកូនក្មេងឱ្យមកឈររក្សាបន្ទាយដូច្នោះ? អ្នកកាន់សំបុត្រនោះថា **ឡុកស៊ុន**ឱ្យខ្ញុំបាទនាំសំបុត្រ និងបណ្ណាការទាំងអស់នេះមកគំនាប់ជូនលោក ដើម្បីសូមឱ្យលោកទាំងសងខាងជាមេត្រីនឹងគ្នាទៅវិញទៅមក សូមឱ្យលោកព្រមទទួលយករបស់ទាំងនេះឱ្យទានចុះ។

គួនអ៊ូនោះ លុះដឹងថា**ឡុកស៊ុន**បង្អោនខ្លួនជូនរបស់ទ្រព្យនិងសំបុត្រចូលមកផ្ញើខ្លួនប្រាណដូច្នោះ ក៏អស់សំណើចហើយឱ្យបាវព្រាវទទួលយកជំនូននោះទៅទុក។ អ្នកកាន់សំបុត្រលាត្រឡប់ទៅប្រាប់**ឡុកស៊ុន**ថា **គួនអ៊ូ**មានសេចក្ដីត្រេកអរសាទរណាស់ មុខជានឹងជឿទុកចិត្តគិតថា ស្រុកកាំងតាំងមិនប្រុងនឹងវាយយកស្រុករបស់ខ្លួនទេ។ **ឡុកស៊ុន**សប្បាយចិត្តណាស់ ទើបចាត់ទាហានឱ្យចេញទៅស៊ើបស្ដាប់ការណ៍ ដឹងថាក្នុងស្រុកកេងជីវនោះគ្មានប្រុងប្រៀបរៀបចំទាហានជាមួនមាំទេ មានតែគិតលើកទាហានទៅវាយយកស្រុកអ៊្វនសៀ ហើយឃើញថា**គួនអ៊ូ**នឹងនៅរង់

ឲ្យរបួសព្រួញនេះជាសិន ទើបនឹងលើកទ័ពចូលទៅវាយយកស្រុកអ៊ួនសៀតែម្ដង។ **ឡុកស៊ុន**ក៏នាំយកព័ត៌មាននោះទៅប្ដឹងឲ្យ**ស៊ុនគួន**ជ្រាបគ្រប់ប្រការ។

ស៊ុនគួនក៏ប្រឹក្សានឹង**លីបង**ថា ឥឡូវ**គួនអ៊ូ**គ្មានមន្ទិលពិភាល់ដល់ស្រុកយើងទេ ចេះតែលើកទាហានទៅបំពេញ ដើម្បីនឹងតាំងចិត្តគិតវាយយកស្រុកអ៊ួនសៀឲ្យបាន យើងគិតថា នឹងឲ្យអ្នកនិង**ស៊ុនកៀវ**ជាកូនមាខ្ញុំ លើកទ័ពទៅវាយយកស្រុកកេងជីវ តើអ្នកនឹងយល់ឃើញប្រការម្ដេច? **លីបង**ថា ដែលលោកនឹងប្រើ**ស៊ុនកៀវ**និងខ្ញុំបាទទៅធ្វើការជាមួយគ្នានេះ ខ្ញុំបាទយល់ឃើញថាមិនស្រួលសោះ តែថាបើលោកនឹងឲ្យ**ស៊ុនកៀវ**ទៅ ក៏ឲ្យទៅតែឯងចុះ លោកចាំមិនបានទេឬ? កាលគ្រាលោកប្រើ**ជៀវយី**និង**ផៀផៅ** ដែលជាមនុស្សចាស់របស់លោក ជាមេទ័ពឆ្វេងស្ដាំឲ្យទៅធ្វើការជាមួយគ្នានោះ ឯ**ជីវយី**ជាមនុស្សមានសតិបញ្ញា នឹងថាអ្វីៗបានទាំងអស់ **ផៀផៅ**ដែលជាមេទ័ពឆ្វេងក៏បង្អោនខ្លួនស្ដាប់បង្គាប់**ជីវយី** ទើបធ្វើការផងគ្នាបាន ឥឡូវលោកនឹងឲ្យខ្ញុំបាទទៅជាមួយនឹង**ស៊ុនកៀវ**នោះ ប្រាជ្ញាខ្ញុំបាទមិនបានដូច**ជីវយី** ទោះបីនឹងនិយាយកិច្ចការអ្វីៗក៏មុខជាមិនស្រួល ព្រោះ**ស៊ុនកៀវ**នេះជាសាច់ញាតិនឹងលោក គេមានបញ្ញាឆ្លៀវឆ្លាតណាស់ សុំលោកចាត់ប្រើ**ស៊ុនកៀវ**ឲ្យទៅម្នាក់ឯងចុះ គង់តែនឹងធ្វើការបាន មិនមានទាស់ទែងសោះឡើយ។

ស៊ុនគួនបានឮ**លីបង**និយាយដូច្នោះ ក៏ត្រឡប់គិតឃើញផង ទើបតាំង**លីបង**ឲ្យជាមេទ័ពធំ ជាងនាយទាហានក្នុងអាណាខេត្តស្រុកកាំងតាំង សម្រាប់គិតការសឹកសង្គ្រាមទាំងពួង ហើយតាំង**ស៊ុនកៀវ**ឲ្យជានាយទាហានកងស្បៀង នៅក្នុងបង្គាប់**លីបង**។ **លីបង**គំនាប់**ស៊ុនគួន**ហើយ ក៏ប្រមូលពលទាហានបានបីម៉ឺន ឲ្យជាពួកពួនបង្កប់ក្នុងទូកប៉ែតសិប ហើយឲ្យទាហានដែលស្ទាត់ជំនាញក្នុងក្បួនទូកនោះពាក់អាវសធ្វើភេទជាកូនឈ្មួលដង្ហោសម្រាប់ចែវទូកទើបចាត់ឲ្យ**ហាន់តុង**, **ជីវថាយ**,

ជីវឃឹម, ជូហៀន, ភូជៀង, ឈីសេង, តេងហងជានាយទាហានប្រាំពីរនាក់ ប្រៀបប្រុងបម្រុងខ្លួនឲ្យព្រម នឹងលើកទៅវាយយកស្រុកកេងជីវ ឯទាហានក្រៅពីពួកដែលចុះទូកទៅនោះ ត្រូវទុកជាទ័ពជំនួយ ចាំលើកទៅជាមួយនឹង**ស៊ុនគួន**។ លុះចាត់ចែងទាហានទាំងពួងរួចហើយ **ស៊ុនគួន**ក៏មានសំបុត្រទៅដល់**ចូឆូ** ឲ្យលើកទ័ពប្រញាប់ត្រឡប់ទៅវាយទ័ព**គួនអ៊ូ** ដែលតាំងនៅស្រុកអ៊ិនសៀនោះឲ្យបាន ហើយឲ្យបម្រើទៅប្រាប់**ឡុកស៊ុន**ថា ឥឡូវការដែលគិតគ្នាទុកនោះ យើងបានបម្រុងទាហានទុកព្រមហើយ ឲ្យអ្នកស្រុកចាត់ចែងឲ្យស្រេចចុះ ហើយលើកទ័ពទូកចេញទៅតាមទន្លេឃឹមអៀង ត្រង់ទីវានភ្លើងនៅតំបន់ហៃខៅ។

ឯទាហានល្បាតស្រែកសួរថា ពួកនេះមកពីណា? ទាហាន**លីបង**ឆ្លើយថា យើងជាកូនឈ្នួលដង្ហៅសំពៅ ត្រូវខ្យល់ព្យុះបក់ផាត់រសាត់មក។ **លីបង**ក៏ឲ្យយកទ្រព្យឡើងទៅចែកឲ្យទាហានចាំវានភ្លើង។ ពួកចាំវានភ្លើងក៏ជឿប្រាកដឲ្យចតទូកសម្រាកនៅទីនោះ។ លុះពេលប្រហែលម៉ោងមួយយប់ **លីបង**ឲ្យទាហានពួកនោះឡើងព័ទ្ធចាប់ពួកអ្នករក្សាវានភ្លើងនោះចុះដាក់ក្នុងទូកទាំងអស់គ្រប់វាន ហើយចែវទូកចូលទៅដល់ស្រុកកេងជីវ ក្នុងពេលកណ្ដាលយប់នោះ ឥតមាននរណានឹងអាចដឹងថា **លីបង**លើកទ័ពចូលទៅសោះ **លីបង**ក៏ល្បួងយកចិត្តទាហានដែលចាប់បានទៅពីវានភ្លើងថា អស់អ្នករាល់គ្នា ចូរនៅធ្វើការសឹកជាមួយនឹងយើងចុះ យើងនឹងឲ្យបំណាច់រង្វាន់ឲ្យពេញចិត្ត ហើយប្រើឲ្យហៅពួកអ្នកស្រុកដែលជាគូកននឹងគ្នានោះឲ្យបើកទ្វារស្រុកទទួល។

ឯទាហានក្នុងស្រុកនោះ មិនទាន់ដឹងថាពួកសត្រូវគិតថាជាគូកនជាមួយគ្នា ក៏បើកទ្វារទទួលឲ្យចូលទៅ។ **លីបង**ឃើញដូច្នោះក៏ដេញទាហានឲ្យចូលទៅ ហើយស្រែកហោកញ្ជៀវ យកភ្លើងដុតឆេះឡើង នឹងរកអ្នកឯណាតស៊ូច្បាំងគ្នាគ្មានសោះ។

វេលានោះ**លីបង**ក៏យកស្រុកកេងជីវបានដោយងាយ។ **លីបង**ក៏ឲ្យប៉ាវគងដល់ពួកកងទ័ពទាំងអស់ថា បើនរណាអង់អាចកាចសាហាវទៅកាប់សម្លាប់អ្នកស្រុក ឬធ្វើទុក្ខបុកម្នេញដេញឆក់ដណ្ដើមយករបស់ទ្រព្យ រឹងរាតត្បាតរាស្ត្រ ឲ្យបានសេចក្ដីក្ដៅក្រហាយ យើងនឹងយកទោសអ្នកនោះដល់ជីវិត។ ឯបណ្ដានាហ្មឺនទាំងប៉ុន្មានដែលមានក្នុងស្រុកកេងជីវនោះ ក៏ទំនុកបម្រុងឲ្យគង់យសសក្ដិនៅដូចដែលគ្រប់តំណែង ឯបណ្ដាបុត្រភរិយា**គួនអ៊ូ**នោះ **លីបង**ក៏ឲ្យមនុស្សទៅពិភក្ដិរក្សាជានិច្ចនិរន្តរ៍ មិនមាននរណាអាចទៅបៀតបៀនឲ្យមានសៅហ្មងឡើយ។ **លីបង**នោះ លុះបានស្រុកកេងជីវហើយ ក៏ប្រើបម្រើឲ្យនាំសំបុត្រទៅដល់**ស៊ុនគួន**ថា វេលានេះខ្ញុំបាទវាយយកបានស្រុកកេងជីវហើយ សូមអញ្ជើញលោកលើកកងទ័ពទៅចុះ។

លុះកន្លងមកក្នុងថ្ងៃមួយនោះ **លីបង**ជិះសេះចេញទៅត្រួតត្រាមើលភូមិស្រុក ស្រាប់តែមានភ្លៀងរលាធំណាស់ ក្រឡេកទៅឃើញទាហានម្នាក់ចូលទៅឆក់ដណ្ដើមរបស់ទ្រព្យអ្នកស្រុក **លីបង**ក៏ឲ្យចាប់យកខ្លួនទាហាននោះទៅសួរថា ឯងជាពួកនរណា ម្ដេចក៏ហ៊ានធ្វើដូច្នេះ?

ទាហាននោះឆ្លើយថា ខ្ញុំបាទជាពួកកងទ័ពមកជាមួយនឹងលោក ដែលខ្ញុំបាទឆក់ដណ្ដើមនេះ មិនបានយករបស់ទ្រព្យមាសប្រាក់គេទេ យកតែឆ័ត្រមួយ គ្រាន់បាំងទឹកភ្លៀងនឹងទៅប៉ុណ្ណោះ។ **លីបង**ថា យើងបានឲ្យប្រកាសទុកពីថ្ងៃមុនថា មិនឲ្យនរណាបៀតបៀនដល់អាណាប្រជានុរាស្ត្រឲ្យបានសេចក្ដីក្ដៅក្រហាយ ដែលឯងល្មើសមកធ្វើដូច្នេះ ត្រូវទោសដល់ស្លាប់ហើយ។ ទាហាននោះឆ្លើយថា ខ្ញុំបាទគិតថា អាវក្រោះនេះមុខជាទទឹកខូច បានជាដណ្ដើមយកឆ័ត្រមកបាំងដូច្នេះ ទោសខ្ញុំបាទខុសហើយ សូមលោកអាណិតមេត្តាអត់ទោសខ្ញុំបាទតែម្ដងនេះទៅចុះ។ **លីបង**មិនស្ដាប់ ឲ្យចាប់ទាហាននោះយកទៅសម្លាប់ រួចទើបត្រឡប់គិតឃើញគួរឲ្យនឹក

អាណិតពេកណាស់ ហើយឲ្យយកសពទៅកប់តាមសមគួរ។ ទាហានទាំងពួងឃើញ**លីបង**ធ្វើទោសដូច្នោះ ក៏រឹតតែកោតខ្លាច មិនមានអ្នកឯណាអាចហ៊ានធ្វើអន្តរាយដល់ពួកអ្នកស្រុកដល់តិចតួចឡើយ។

ស៊ុនគួនដឹងថា **លីបង**បានស្រុកកេងជីវហើយ ក៏សប្បាយចិត្តណាស់ បង្ខំលើកទាហានជាប់តាមទៅឯស្រុកកេងជីវ។ **លីបង**ដឹងថា **ស៊ុនគួន**លើកទ័ពមកដល់ហើយ ក៏ចេញទៅគំនាប់អញ្ជើញចូលទៅក្នុងស្រុក **ស៊ុនគួន**ក៏តាំង**ភូយ៉ូយ**ឲ្យធ្វើជាចៅហ្វាយស្រុកកេងជីវ ហើយដោះ**អ៊ីគឹម**ឲ្យរួចចេញពីគុក ឲ្យវិលចូលទៅស្រុកហូតោវិញ។ **ស៊ុនគួន**ក៏តាំងតែបញ្ចុះបញ្ចូលអស់អាណាប្រជានុរាស្ត្រឲ្យនៅជាសុខក្សេមក្សាន្ត បានឲ្យទាំងបំណាច់រង្វាន់ដល់ពួកទាហានទាំងពួងតាមមានសេចក្ដីគាប់ប្រសើរ ស្រេចហើយក៏និយាយនឹង**លីបង**ថា វេលានេះយើងវាយយកបានស្រុកកេងជីវហើយ ដែល**ប៉ៅស៊ូយិន**តាំងនៅស្រុកកាំងអាន់ និង**ប៊ីហាង**តាំងនៅស្រុកឡាំគុននោះ យើងនឹងរិះគិតប្រការម្ដេច ទើបនឹងបានស្រុកទាំងពីរនេះ? **ជីល្ហួន**បានឮដូច្នោះក៏ឆ្លើយថា បើលោកនឹងគិតយកស្រុកកាំងអាន់ ដែល**ប៉ៅស៊ូយិន**នៅនោះ ទុកងារឲ្យខ្ញុំបាទចុះ ខ្ញុំបាទនឹងសុំអាសាទៅនិយាយនឹងអណ្ដាត ឲ្យឈ្មោះនេះស្ម័គ្រនៅនឹងលោកដោយស្រួល មិនបាច់ព្រួយដល់ច្បាំងឲ្យលំបាកពលទាហានឡើយ។

ស៊ុនគួនសួរ**ជីល្ហួន**ថា ដែលអ្នកឯងនឹងទៅយកស្រុកកាំងអាន់ឲ្យបាន ដោយអណ្ដាតនោះ ឧបាយរបស់អ្នកឯងប្រការម្ដេច? **ជីល្ហួន**ថា ខ្ញុំបាទនិង**ប៉ៅស៊ូយិន**នោះ ជាមនុស្សស្រឡាញ់រាប់អានគ្នាមកតាំងពីតូច ជាទីទុកចិត្តស្និទ្ធស្នាលណាស់ ខ្ញុំបាទគិតឃើញថា នឹងនិយាយបញ្ចុះបញ្ចូលដោយឧបាយផ្សេងៗ មុខជាជឿមកចូលនៅនឹងលោក។ **ស៊ុនគួន**សប្បាយចិត្តណាស់ ទើបប្រគល់ទាហានឲ្យ**ជីល្ហួន**ប្រាំរយ ហើយ**ជីល្ហួន**ក៏លា**ស៊ុនគួន**លើកទៅស្រុកកាំងអាន់។

ឯ**ប៉ៅស៊ូយិន**នោះ លុះដឹងថា ស្រុកកេងជីវខូចនឹងសត្រូវហើយ ក៏នៅមិនទាន់ទុកចិត្តឲ្យទាហានត្រៀមគ្រឿងសាស្ត្រាវុធ បិទទ្វារស្រុកទុកយ៉ាងមាំមួនណាស់ មិនឲ្យចូលទៅក្នុងស្រុកបាន។ លុះ**ជីលួន**ទៅដល់ស្រុកកាំងអាន់ ហើយឃើញទ្វារបិទជិតដូច្នោះ ក៏សរសេរសំបុត្រចងនៅចុងព្រួញ ហើយបាញ់ទម្លាក់ទៅខាងក្នុងស្រុកប្រាថ្នានឹងឲ្យ**ប៉ៅស៊ូយិន**ដឹងសេចក្តី។

ទាហាន**ប៉ៅស៊ូយិន**បានឃើញសំបុត្រនៅចុងព្រួញមានសេចក្តីថា ខ្ញុំឈ្មោះ**ជីលួន**បានមករក**ប៉ៅស៊ូយិន**ដោយល្អ ដ្បិត**ស៊ុនគួន**ចៅហ្វាយខ្ញុំប៉ងនឹងលើកទ័ពមកវាយយកស្រុកនេះ ខ្ញុំគិតឃើញថា អ្នកនិងខ្ញុំធ្លាប់ជាមនុស្សវិស្សាសៈ រាប់អានស្រឡាញ់គ្នាមកតាំងពីតូច កាលដែលនៅជាមួយគ្នានោះ បានជាខ្ញុំនិយាយអង្វរ**ស៊ុនគួន**មិនឲ្យលើកទ័ពមក។ ហេតុនេះបានជាខ្ញុំមកពន្យល់អ្នក ឲ្យប្រញាប់ចេញមកស្ម័គ្រនៅនឹងចៅហ្វាយខ្ញុំទៅចុះ ទើបនឹងអស់ភ័យអន្តរាយ។

ឯ**ប៉ៅស៊ូយិន** លុះមើលដឹងសេចក្តីនោះហើយ ក៏រំពឹងគិតថា **គួនអ៊ូ**និងអញនេះមានសេចក្តីព្យាបាទគ្នាជាប់ តាំងពីគ្រាអញធ្វើឲ្យភ្លើងឆេះបន្ទាយ កាលលើកទ័ពនោះឲ្យវាយអញបានសេចក្តីឈឺចាប់ជាទម្ងន់ណាស់ ហើយចាំនឹងសម្លាប់អញឲ្យបាន។ វេលានេះ គួរអញនឹងទៅចំណុះចុះចូលនៅនឹង**ស៊ុនគួន**ចុះ ទើបនឹងអស់គ្រោះភ័យ។ លុះគិតដូច្នោះហើយ ក៏បង្គាប់ទាហានឲ្យបើកទ្វារស្រុកទទួល**ជីលួន**ចូលទៅគំនាប់តាមប្រពៃណី។ **ជីលួន**ថា ឯ**ស៊ុនគួន**ចៅហ្វាយខ្ញុំនោះ ប្រកបទៅដោយចិត្តអាណិតរាប់អានពលទាហានណាស់ បើអ្នកឯណាមានសតិបញ្ញាឆ្លៀវឆ្លាតក្នុងការសឹក ក៏ឲ្យបំណាច់រង្វាន់ផ្សេងៗ រីព្រះតេជព្រះគុណនោះនឹងរកអ្វីប្រៀបធៀបពុំបានឡើយ។ **ប៉ៅស៊ូយិន**បានឮដូច្នោះក៏ពេញចិត្តណាស់ ទើបព្រមស្ម័គ្រទៅចូលនឹង**ស៊ុនគួន** បានទៅដល់ស្រុកកេងជីវជាមួយនឹង**ជីលួន**។

ស៊ុនគួនឮដំណឹងថា **ប៉ៅស៊ូយិន**ស្ម័គ្រចូលមកនៅផង ក៏សប្បាយចិត្តណាស់ ឲ្យហៅខ្លួនចូលទៅជួប ហើយតាំងឲ្យគង់នៅជាទីដដែល។ លុះកន្លងយូរមក **លីបង** ក៏ខ្សឹបប្រាប់**ស៊ុនគួន**ថា ឯខ្លួន**គួនអ៊ូ**យើងក៏នៅចាប់ពុំទាន់បាន លោកនឹងតាំង **ប៉ៅស៊ូយិន**ឲ្យគង់ទីតំណែងចាស់នោះ មុខជា**ប៉ៅស៊ូយិន**នឹងមិនធ្វើដោយសុចរិតទេ គួរតែលោកនឹងឲ្យទៅបញ្ចុះបញ្ចូលយកខ្លួន**ប៊ីហាង** ដែលឈរនៅស្រុកឡាំគុននោះ ឲ្យស្ម័គ្រមកនៅនឹងលោកទៀតទើបស្រួល។

ស៊ុនគួនយល់ត្រូវផង ទើបឲ្យហៅខ្លួន**ប៉ៅស៊ូយិន**ចូលទៅនិយាយថា **ប៊ីហាង** ដែលនៅឈរស្រុកឡាំគុននោះ ក៏ជាមនុស្សពួកម៉ាករបស់អ្នកឯង ៗចូរប្រញាប់ទៅបបួលយកខ្លួនមកចូលនៅនឹងយើង ៗនឹងឲ្យបំណាច់រង្វាន់ដល់អ្នកម្តងទៀត។ **ប៉ៅស៊ូយិន**ទទួលប្រសាសន៍**ស៊ុនគួន**ហើយ ក៏លាឡើងសេះទៅដល់ស្រុកឡាំគុនជាមួយនឹងទាហានសេះហាសិបនាក់។

ឯ**ប៊ីហាង** ដឹងថាស្រុកកេងជីវខូចបានទៅ**ស៊ុនគួន**ហើយ ក៏ភ័យខ្លាំងណាស់ ខំគិតការដែលនឹងរក្សាការពារស្រុករបស់ខ្លួនទុកឲ្យមាំមួន ស្រាប់តែមានទាហានចូលទៅប្រាប់ថា **ប៉ៅស៊ូយិន**មានមកចង់ជួប។ **ប៊ីហាង**ក៏ឲ្យអញ្ជើញ**ប៉ៅស៊ូយិន**ចូលទៅហើយសួរថា អ្នកមកដោយរាជការអ្វី? **ប៉ៅស៊ូយិន**អធិប្បាយតាមពិតថា ឥឡូវ**ស៊ុនគួន**លើកកងទ័ពមកវាយយកស្រុកកេងជីវបានទៅហើយ ខ្ញុំឃើញថាកម្លាំងគេច្រើនណាស់ យើងនឹងលើកទៅតនឹងគេមិនបានទេ ខ្ញុំបាទស្ម័គ្រចិត្តចូលទៅនៅខាងគេទៅហើយ។ ឯព្រះចៅ**ឡៅពី**លោកក៏មានព្រះគុណនឹងយើងច្រើនមែនហើយ តែថាវេលានេះ យើងមានសេចក្តីអាប់ចុនខ្លាំងណាស់ បើមិនគួរនឹងចូល ក៏ត្រូវតែចូលទៅខាងគេឲ្យរួចខ្លួនសិន ចុះចំណែកខ្លួនអ្នក ៗនឹងគិតយ៉ាងម្តេច?

ប៊ីហាងតបថា ខ្លួនខ្ញុំបាទផឹកទឹកវិភទ្ទសច្ចាជាខ្ញុំព្រះចៅ**ឡៅពី**ទៅហើយ ដែលនឹងស្ម័គ្រទៅចូលនៅខាង**ស៊ុនគួន**វិញមិនបាន។ **ប៉ៅស៊្វយិន**ថា កាលគ្រាមុននោះ យើងទាំងពីរនាក់ក៏បានសេចក្ដីខុស **គួនអ៊្វ**បានឲ្យព្យួរទោសទុកថា បើលើកទ័ពទៅច្បាំងមានជ័យ ឈ្នះវិលមកវិញនឹងសម្លាប់យើងចេញ គ្រានេះឃើញថា យើងទាំងពីរមុខជាមិនរួចពីសេចក្ដីស្លាប់ ហើយអ្នកចូរពិគ្រោះមើលចុះ។ **ប៊ីហាង**ថា ញាតិសន្តានរបស់ខ្ញុំ បានធ្វើជាខ្ញុំរាជការមកច្រើនតំណហើយ ដែលនឹងប្រែចិត្តគិតវៀចទៅចូលខាងបច្ចាមិត្តនោះ ពុំដែលមានសោះ ខ្ញុំក៏អស់ផ្លូវគិតហើយ។ ខណៈនោះស្រាប់តែមានបម្រើ**គួនអ៊្វ**ចូលទៅឲ្យដំណឹងជារាជការថា លោកមកនៅទីនេះព្រមគ្នាទាំងពីរនាក់ក៏ជាហើយ ដ្បិត**គួនអ៊្វ**បង្គាប់មកឲ្យខេត្តលោកទាំងពីរនេះចាត់ស្រូវជាស្បៀងឲ្យបានប្រាំរយរទេះ ហើយឲ្យលោកទាំងពីរឃុំនាំទៅជូនដល់គយ កុំឲ្យយឺតយូរ ល្ហិកណាតែមិនបានដូចបង្គាប់ទេ នឹងយកទោសដល់ជីវិត។ **ប៊ីហាង**ឮដូច្នោះក៏សម្លឹងមុខ**ប៉ៅស៊្វយិន** ហើយថា ឥឡូវស្រុកកេងជីវ **ស៊ុនគួន**គេវាយយកបានទៅហើយ បើយើងនឹងនាំស្រូវស្បៀងទៅឲ្យនោះ ធ្វើម្ដេចបាន? ព្រោះផ្លូវដែលទៅនោះចំពោះទៅលើស្រុកកេងជីវ? **ប៉ៅស៊្វយិន**ក៏ស្រែកគំហកខ្លាំងទៅឲ្យបម្រើនោះថា មិនត្រូវមកនាំរវល់ដល់យើងទេ ថាហើយក៏កន្ត្រាក់គ្រប៊ីកាប់បម្រើដែលមកនោះស្លាប់ក្នុងទីនោះ។ **ប៊ីហាង**ឃើញដូច្នោះក៏ថា អ្នកមកធ្វើការដូច្នេះនឹងគិតប្រការម្ដេចទៅវិញ? **ប៉ៅស៊្វយិន**ថា **គួនអ៊្វ**គិតក្លែងនឹងសម្លាប់យើងទាំងពីរមែនហើយ បានជាឲ្យបម្រើមកនិយាយយ៉ាងនេះ យើងនឹងចាំតែស្លាប់ម្ដេចបាន។ មកយើងត្រូវនាំគ្នាទៅស្ម័គ្រចិត្តចូលនៅនឹង**ស៊ុនគួន**ចុះ។

ខណៈនោះ ទទួល**លីបង**លើកពលទៅដល់ជើងកំពែងស្រុកឡាំគុក **ប៊ីហាង**ដឹងដូច្នោះភ័យណាស់ ទើបចេញទៅជាមួយនឹង**ប៉ៅស៊្វយិន** សុំចំណុះចុះចូល**លីបង** ៗក៏

នាំយកខ្លួន**ប៊ីហាង**និង**ប៉ៅស៊ូយិន**ទៅគំនាប់**ស៊ុនគួន** ៗមានអំណរណាស់ ឲ្យបំណាច់រង្វាន់**ប៉ៅស៊ូយិន**និង**ប៊ីហាង**តាមសមគួរ ហើយឲ្យបញ្ចុះបញ្ចូលអាណាប្រជានុរាស្ត្រឲ្យនៅជាសុខក្នុងស្រុកទាំងពីរ។

ខណៈនោះ **ចូឆ្វូ**ក៏ប្រឹក្សានឹងនាហ្មឺនទាំងពួងថា នឹងវាយយកស្រុកកេងជីវ ស្រាប់តែមានបម្រើ**ស៊ុនគួន**នាំសំបុត្រទៅ**ចូឆ្វូ** ៗក៏ឲ្យហៅបម្រើនោះទៅ បម្រើនោះគំនាប់ហើយក៏ថ្វាយសំបុត្រទៅ**ចូឆ្វូ** ៗមើលឃើញសេចក្ដីថា **ស៊ុនគួន**បានវាយយកស្រុកកេងជីវហើយ សូមឲ្យព្រះចៅ**វុយអេង**លើកទ័ពទៅវាយ**គួនអ៊ូ**ចុះ តែសេចក្ដីនេះកុំអាលឲ្យបែកការ ក្រែងដឹងទៅដល់**គួនអ៊ូ** ៗនឹងត្រៀមបម្រុងទាហានរក្សាខ្លួន។ **ចូឆ្វូ**ដឹងដូច្នោះ ក៏ប្រឹក្សានឹងនាហ្មឺនទាំងពួងថា យើងនឹងគិតយ៉ាងម្ដេច? **តាំងចៀវ** សមុហៈបញ្ជីទូលថា ឥឡូវនេះស្រុកអ៊ួនសៀអាប់ចុនទៅហើយ គួរយើងនឹងយកសំបុត្រនេះចងនៅចុងព្រួញ ហើយបាញ់ធ្នូទម្លាក់ទៅក្នុងស្រុកអ៊ួនសៀ **ចោយិន**និងទាហានទាំងពួងដឹងការតាមសេចក្ដីសំបុត្រនេះ ក៏នឹងមានទឹកចិត្តគិតប្រឹងធ្វើការឡើង។

ព្រះចៅ**វុយអេង**ទ្រង់យល់ត្រូវ ក៏ឲ្យធ្វើតាមពាក្យ**តាំងចៀវ** ហើយប្រើបម្រើឲ្យទៅប្រាប់**ស៊ីឡុង**ដែលតាំងទ័ពនៅវាលអេងឡុងផោនោះ។ លុះប្រើបម្រើទៅហើយក៏លើកកងទ័ពហ្លួងចេញទៅ បោះបន្ទាយនៅទីវាលអេងឡុងផោ ប្រយោជន៍ចាំជួយរាជការស្រុកអ៊ួនសៀ។ ឯ**ស៊ីឡុង**នោះ លុះឃើញបម្រើទៅដល់ក៏សួរថា មកមានការអ្វី? បម្រើឆ្លើយថា ឥឡូវព្រះចៅ**វុយអេង**លើកកងទ័ពចេញពីស្រុកហើយ ឲ្យលោកខំស្រួតលើកទៅវាយទ័ព**គួនអ៊ូ** ជួយដោះយកស្រុកអ៊ួនសៀឲ្យបាន។

ខណៈនោះស្រាប់តែបម្រើចូលទៅប្រាប់**ស៊ីឡុង**ថា ឥឡូវ**គួនប៉េង**លើកទ័ពទៅតាំងនៅស្រុកអៀនសៀហើយ **លៀវហ្វ៊ួ**តាំងនៅតំបន់ស៊ូចុង **គួនប៉េង**និង**លៀវហ្វ៊ួ**ពីរ

នាយនេះ តាំងបន្ទាយជាប់គ្នាចំនួនដប់ពីរបន្ទាយ។ **ស៊ីឡុង**បានឮដូច្នោះ ក៏ប្រើ**លីសៀង, លីទៀន** នាយទាហានរងទាំងពីរនាក់យកទង់សម្គាល់**ស៊ីឡុង**លើកចូលទៅវាយយកគយខាងមុខ **ស៊ីឡុង**លើកទាហានប្រាំរយទៅតាមផ្លូវធីកែស៊ុយចូលទៅខាងគយក្រោយ នឹងវាយយកស្រុកអៀនសៀ។

ឯ**គួនប៉េង**សម្គាល់ថាទង់**ស៊ីឡុង**លើកចូលទៅ ក៏ឡើងសេះនាំទាហានចេញច្បាំងនឹង**លីសៀង** ល្មមបានបីភ្លែង **លីសៀង**ធ្វើជាបាក់ទ័ពរត់ទៅក្រោយ **លីទៀន**ក៏ចូលតនឹង**គួនប៉េង**បានប្រាំមួយភ្លែង ក៏ធ្វើជាបាក់ទ័ពរត់ទៅទៀត **គួនប៉េង**បានចំណាប់ក៏ដេញតាមទៅចម្ងាយផ្លូវប្រហែលពីររយសិន (៨ គ.ម)។ **ស៊ីឡុង**ឃើញ**គួនប៉េង**ទៅឆ្ងាយពីបន្ទាយដូច្នោះ ក៏ឲ្យទាហានយកភ្លើងដុតស្រុកនោះឆេះឡើង។ **គួនប៉េង**ឃើញភ្លើងឆេះឡើងកណ្ដាលស្រុក ក៏ដឹងថាគេក្លែងធ្វើឧបាយក៏លើកទ័ពត្រឡប់ទៅលុតភ្លើងវិញ ស្រាប់តែប្រទះនឹងកងទ័ព**ស៊ីឡុង**ស្កាក់នៅពីមុខពីក្រោយ **ស៊ីឡុង**ឃើញ**គួនប៉េង**ត្រឡប់មកស្រែកថា ខ្លួនអ្នកឯងមិនរួចពីសេចក្ដីស្លាប់ហើយ គ្រានេះ **ស៊ុនគួន**គេវាយយកស្រុកកេងជីវបានទៅហើយ ម្ដេចមកនៅមមីធ្វើការឯណេះវិញ?

គួនប៉េងឮ**ស៊ីឡុង**ថាដូច្នោះ ក៏ខឹងណាស់ បំផាយសេះចូលទៅប្រយុទ្ធគ្នានឹង**ស៊ីឡុង**មិនទាន់បានបីបួនភ្លែង ទាហាន**ស៊ីឡុង**ស្រែកហ៊ោឡើងព្រមគ្នា **គួនប៉េង**ឃើញភ្លើងឆេះស្រុកអៀនសៀឡើងសន្ធឹកណាស់ មិនអាចនឹងច្បាំងតទៅ ក៏បំផាយសេះនាំទាហានរត់តម្រង់ទៅបន្ទាយ។

ពេលនោះ **លៀវហ្វ៊ី**ដែលតាំងនៅតំបន់ស្វ៊ថុងនោះ ក៏ប្រាប់**គួនប៉េង**ថា ដ្បិតខ្ញុំបាទឮដំណឹងមកថា **លីបង**លើកទ័ពទៅវាយយកបានស្រុកកេងជីវអស់ហើយ ទាហានទាំងពួងដឹងសេចក្ដី ក៏នាំគ្នាញញើតដៃទាំងអស់មិនខាន បើជាពិតដូច្នោះមែន

យើងនឹងរិះគិតប្រការម្ដេច? **គួនប៉េង**ថា ការនេះមិនទាន់ប្រាកដទេ គឺជាពាក្យពួកសត្រូវវានិយាយបញ្ឆោតយើង ឱ្យកើតកង្វល់ចិត្ត មិនគួរនឹងយកពាក្យនេះមកនិយាយតទៅឡើយ បើនរណានៅតែទទូចនិយាយដូច្នេះទៀត យើងនឹងយកទោសសម្លាប់ជីវិត។

ខណៈនោះ មានបម្រើសេះមកប្រាប់ថា ឥឡូវ**ស៊ីឡុង**នឹងលើកទៅវាយយកបន្ទាយខាងជើងដែលតាំងនៅក្បែរមាត់ទឹកទន្លេកែស៊ុយនោះទាំងអស់។ **គួនប៉េង**ថា បើបន្ទាយខាងជើងខូចដោយសត្រូវអស់ហើយ ឃើញថាបន្ទាយឯទៀតៗនឹងមិនបានសប្បាយសោះឡើយ ព្រោះមានសេចក្ដីលំបាកដោយលិចទឹក បើដូច្នេះគួរយើងនឹងលើកទៅជួយកុំឱ្យខូចអសារ ដោយសត្រូវបៀតបៀនឱ្យអន្តរាយ។ **លៀវហ្វ៊ូ**បានឮដូច្នោះ ក៏តាំងចាត់ចែងទាហានឱ្យនៅរក្សាបន្ទាយល្មមសមគួរ ហើយផ្ដាំថា បើមានសឹកសត្រូវលើកមកវាយ ឱ្យដុងភ្លើងឱ្យឆេះឡើងជាសម្គាល់ យើងនឹងបានលើកទ័ពមកជួយវិញ។ ពួកទាហានឆ្លើយថា បន្ទាយស៊ូចុងនេះជាបន្ទាយធំមាំណាស់ ទាំងស្នាមភ្លោះក៏ជ្រៅ ទោះបីសត្រូវនឹងហើរបកចូលក៏មិនបាន នឹងខ្លាចអ្វីចំពោះសត្រូវប៉ុណ្ណោះ។ **គួនប៉េង**និង**លៀវហ្វ៊ូ**បានឮដូច្នោះ ក៏មានអំណរក្នុងចិត្តណាស់ ទើបលើកទាហានទៅជួយបន្ទាយខាងជើង លុះទៅដល់ក៏សម្លឹងមើលទៅបន្ទាយមួយ តាំងនៅលើភ្នំតូចដែល**ស៊ីឡុង**ធ្វើបញ្ឆោតទុកនោះ **គួនប៉េង**ក៏ប្រឹក្សានឹង**លៀវហ្វ៊ូ**ថា ដែល**ស៊ីឡុង**ទៅតាំងបន្ទាយនៅទីនោះ ជាទីល្អស្រួលណាស់ គួរយើងនឹងលើកទៅលុកប្លន់យកបន្ទាយនោះក្នុងពេលយប់នេះ មុខជានឹងបានដោយងាយ។

លៀវហ្វ៊ូឆ្លើយថា ខ្ញុំបាទសុំនៅចាំរក្សាបន្ទាយនេះចុះ លោកចូរលើកទាហានទៅធ្វើការខាងនោះ។ លុះពេលយប់ជ្រៅ **គួនប៉េង**ក៏លើកទ័ពទៅឃើញតែបន្ទាយទទេ គ្មានមនុស្សនៅសោះ ទើបចូលចិត្តថា គេមកបញ្ឆោតដោយឧបាយកល ក៏ថយ

ត្រឡប់ទ័ពមកចូលបន្ទាយវិញ។ ខណៈនោះ ស្រាប់តែ**លីសៀង**និង**លីទៀន**លើកទាហានទៅព័ទ្ធទុកទាំងបួនផ្លូវ។ **គួនប៉េង**និង**លៀវហ៊ួ**យល់ថានឹងនៅក្នុងបន្ទាយនោះមិនបាន ក៏ចោលបន្ទាយនោះ រត់ចេញទៅទាំងទាហានដ៏ច្រើន លុះរត់ទៅឆ្ងាយហើយ ទើបក្រឡេកឃើញទង់សម្គាល់របស់**ស៊ីឡុង**ដោតនៅមុខបន្ទាយស៊ូថុង ក៏មិនអាចនឹងចូលទៅបាន ទើបត្រឡប់រត់ទៅតាមផ្លូវធំតម្រង់ទៅបន្ទាយ**គួនអ៊ូ** ដែលទ័ពស្រុកអ៊ួនសៀនៅនោះ ស្រាប់តែប្រទះនឹង**ស៊ីឡុង** ដែលចេញមកស្ទាក់កណ្ដាលផ្លូវ ក៏ចូលប្រយុទ្ធគ្នា ហើយចូលទៅក្នុងបន្ទាយ**គួនអ៊ូ**បាន។ **គួនប៉េង**ក៏ចូលទៅជម្រាបប្ដឹង**គួនអ៊ូ**ថា ដ្បិត**ស៊ីឡុង**លើកទ័ពមកវាយយកស្រុកអៀនសៀវបានហើយ ឯបន្ទាយទាំងពួងក៏ខូចនឹងសត្រូវទាំងអស់ ឥឡូវ**ចូឆ្វួ**លើកកងទ័ពទៅជាបីផ្លូវ នឹងមកជួយស្រុកអ៊ួនសៀ មួយទៀត បានឮដំណឹងជាប្រាកដថា **លីបង**ទៅវាយយកស្រុកកេងជីវបានហើយ។

គួនអ៊ូឮដូច្នោះក៏ស្រែកថា ពាក្យទាំងអស់នេះមិនមែនសោះទេ គឺជាពាក្យសត្រូវវាក្លែងបញ្ឆោត ប្រាថ្នានឹងឲ្យទាហានយើងខូចចិត្តគំនិត មួយទៀត **លីបង**នៅស្រុកកាំងតាំងក៏ឈឺ ឥឡូវ**ឡុកស៊ុន**ជាក្មេងកម្លោះ ចេញមករក្សាបន្ទាយឡុកខៅជំនួស**លីបង** យើងនឹងព្រួយវិតក្កចិត្តថ្វី។

ខណៈនោះមានបម្រើសេះនាំដំណឹងមកប្រាប់ថា ដ្បិត**ស៊ីឡុង**លើកទ័ពមកដល់ហើយ។ **គួនអ៊ូ**ក៏តាំងប្រុងប្រៀបរៀបទាហានទុកព្រម ដើម្បីនឹងចេញទៅតនឹង**ស៊ីឡុង**។ **គួនប៉េង**ថា លោកអាពុកកំពុងឈឺនឹងរបួសព្រួញ មិនទាន់បានជាស្និទ្ធ ដែលនឹងចេញទៅច្បាំងនោះ មុខជាមិនស្រួលទេ។ **គួនអ៊ូ**ថា **ស៊ីឡុង**នោះថ្វីដៃវាយ៉ាងណាល្មមដឹងគ្នាបានហើយ បើ**ស៊ីឡុង**មិនថយទៅ ខំតែចចេសលើកចូលមក យើងនឹងសម្លាប់ចេញ ដើម្បីនឹងឲ្យទាហានទាំងពួងមានសេចក្ដីក្រែងខ្លាច ពីព្រោះបាន

ឃើញជាក់ច្បាស់ លុះនិយាយប៉ុណ្ណោះហើយក៏យកអាវក្រោះមកពាក់ រួចឡើងជិះសេះកាន់ដាវចេញទៅឈរនៅមុខទាហាន។

ឯទាហានខាង**ស៊ីឡុង**ក្រឡេកឃើញ**គួនអ៊ូ** ក៏រួញរាញញើតទាំងអស់គ្នា **គួនអ៊ូ**ក្រឡេកឃើញ**ស៊ីឡុង**ក៏ស្រែកសួរថា ខ្លួន**ស៊ីឡុង**នៅឯណា? **ស៊ីឡុង**ក៏បរសេះចេញមកឈរនៅមុខទាហាន ចំមុខ**គួនអ៊ូ**ធ្វើជាបន្ទន់ខ្លួនចុះបន្តិច ហើយក៏ស្រែកប្រាប់ទៅ**គួនអ៊ូ**ថា តាំងពីខ្ញុំបាទឃ្លាតចាកមកក៏យូរឆ្នាំណាស់ហើយ អ្វីដែលលោកបានរំឭកប្រដៅទុកមកពីដើម ខ្ញុំបាទក៏នៅចាំ នឹងរឭកគុណលោកមិនលោះថ្ងៃ ដូចយ៉ាងខ្លួនលោកជាអ្នកខ្ពស់ មានកិត្តិយសក្នុងផែនដី ខ្ញុំបាទឃើញមុខលោកថ្ងៃនេះ ក៏ពេញអំណរក្នុងចិត្តរកទីបំផុតគ្មាន។ **គួនអ៊ូ**តបថា ខ្លួនយើងនិងអ្នកពីដើមនោះក៏ជាទីស្រឡាញ់រាប់អានគ្នា គ្មាននរណាដូច គ្រានេះហេតុម្ដេចបានជាអ្នកធ្វើការឲ្យកូនយើងចាញ់ដូច្នោះ?

ស៊ីឡុង ក៏ងាកទៅសួរពួកទាហានរបស់ខ្លួនថា បើនរណាអាចនឹងចូលទៅសម្លាប់**គួនអ៊ូ**បាន នឹងឲ្យមាសមួយពាន់តម្លឹង។ **គួនអ៊ូ**ឮដូច្នោះ ក៏ភ័យស្លុតក្នុងចិត្តឆ្លើយថា ហេតុម្ដេចបានជាអ្នកឯងមកនិយាយដូច្នេះ? **ស៊ីឡុង**តបថា នាទីក្បួនសង្គ្រាម ទោះបីនឹងមានមេត្រីរាប់អានគ្នាប្រការម្ដេច ក៏ត្រូវតែធ្វើយកជ័យជម្នះឲ្យបាន។ **ស៊ីឡុង**ថាដូច្នោះហើយ ក៏ឡើងសេះកាន់ពូថៅធំចេញមក **គួនអ៊ូ**ក៏ជិះសេះកាន់ដាវចូលច្បាំងគ្នានឹង**ស៊ីឡុង** បានប្រមាណប៉ែតសិបភ្លែង **គួនអ៊ូ**ជំនាញក្នុងក្បួនអាវុធយុទ្ធនា នឹងរកអ្នកឯណាផ្ទឹមស្មើគ្មាន តែថាវេលានេះព្រោះឈឺស្នាដោយរបួសព្រួញខ្លាំង កម្លាំងក៏ថយ បានជា**ស៊ីឡុង**អាចតទល់បាន។

ឯ**គួនប៉េង**នោះ លុះឃើញបិតាឈឺរបួស ខ្លាចក្រែងតនឹង**ស៊ីឡុង**មិនបាន ក៏វាយឃ្មោះសម្គាល់ឲ្យថយ **គួនអ៊ូ**ក៏បំផាយសេះចូលបន្ទាយ។ **ចោយិន**ដែលនៅក្នុង

ស្រុកអ៊្វូនសៀដឹងថា ព្រះចៅ**វុយអេង**លើកទ័ពមកជួយក៏សប្បាយចិត្តណាស់ ទើបលើកទ័ពចេញពីស្រុកអ៊្វូនសៀញែកគ្នាទៅគ្រប់ទិសទាំងបួន ហើយឲ្យទាហានស្រែកហ៊ោឡើងព្រមគ្នា។ **គួនអ៊ូ**បានឮសំឡេងស្រែកហ៊ោទៅបួនទិសដូច្នោះ ក៏ភ័យណាស់។ **ចោយិន**ក៏វាយប្រសព្វចូលមក **ស៊ីឡុង**ក៏វាយប្រសព្វពីម្ខាង។ ឯទាហានក្នុងបន្ទាយ**គួនអ៊ូ**ក៏ភិតភ័យជ្រួលច្របល់។ **គួនអ៊ូ**ក៏ឆ្លងទន្លេសុងកាំងរត់ទៅតាមផ្លូវស្រុកសុងយ៉ុង។

ខណៈនោះមានបម្រើសេះនាំសេចក្ដីមកជម្រាប**គួនអ៊ូ**ថា ឥឡូវនេះស្រុកកេងជីវខូចនឹង**លីបង**ទៅហើយ បណ្ដាគ្រប់គ្រួរបស់លោកក៏គេចាប់បានទាំងអស់។ **គួនអ៊ូ**បានដឹងដូច្នោះហើយ ក៏គួរឲ្យតក់ស្លុតរន្ធត់ស្មារតី មិនអាចនឹងចូលទៅក្នុងស្រុកសុងយ៉ុងបាន ក៏តម្រង់ទៅតាមផ្លូវស្រុកកាំងអាន់ ទើបដឹងដំណឹងច្បាស់ថា **ប៉ៅស៊្វូយិន**ដែលនៅឈររក្សាស្រុកកាំងអាន់នោះ ទៅចូលនៅនឹង**ស៊ុនគួន**។ **គួនអ៊ូ**ក៏រឹតតែទោមនស្សតូចចិត្តណាស់ របួសចាស់ដែលត្រូវព្រួញក៏ត្រឡប់ចាប់ពើតពិសលើសដើម **គួនអ៊ូ**ក៏ស្ទុះដង្ហើមចុកធ្លាក់ពីលើខ្នងសេះសន្លប់នៅទីនោះ។ ទាហានទាំងអស់ក៏ស្ទុះទៅគ្រាហ៍ត្រកងលើកឡើងបានដឹងស្មារតី ទើបស្រដីនឹង**ហាងហ៊្វូ**ថា ហេតុដែលបង្កើតឡើងនេះ ក៏ព្រោះយើងមិនជឿស្ដាប់ពាក្យអ្នកដែលបានរំឭក។ **គួនអ៊ូ**ក៏សួរទៅបម្រើសេះថា កាលដែលសត្រូវលើកចូលទៅ ហេតុម្ដេចបានជាមិនដុតភ្លើងជាសម្គាល់ឡើង តាមពាក្យយើងបង្គាប់? បម្រើសេះថា **លីបង**ក្លែងធ្វើជាពួកកូនឈ្មួលដង្ហោសំពៅឡើងទៅ ហើយចាប់យកទាហានដែលរក្សារានភ្លើងបានទាំងអស់ បានជាមិនបានដុតរានភ្លើង។ **គួនអ៊ូ**ឮដូច្នោះក៏កន្ត្រំបាទាដកដង្ហើមធំ ហើយទើបចេញវាចាថា យើងខូចគំនិតគិតភ្លាត់ខ្លួនឲ្យចាញ់សត្រូវហើយ ធ្វើម្ដេចនឹងបានវិលទៅឃើញព្រះភក្ត្រព្រះចៅ**ឡៅពី**បាន? **ទៀវលុយ**នាយកងប្រចាំជួនឆ្លើយថា គ្រានេះ

យើងក៏អាប់ចុនណាស់ទៅហើយ គួរយើងនឹងឲ្យបម្រើសេះស្រួតទៅស្រុកសេងតោ សុំកងទ័ពមកជួយ ហើយយើងនឹងលើកក្បួនទ័ពគោក ទៅវាយយកស្រុកកេងជីវវិញ។ **គួនអ៊ូ**ឮដូច្នោះក៏យល់ឃើញផង ទើបប្រើ**ម៉ាលៀង**និង**អ៊ីចៀ**ពីរនាយឲ្យនាំសំបុត្រចូលទៅស្រុកសេងតោ ឯ**គួនអ៊ូ**ក៏លើកទាហាននឹងទៅច្បាំង ឲ្យ**គួនប៉េង**និង**លៀវហ៊្វ**ជានាយទ័ពក្រោយ។

ឯ**ចោយិន**នោះ លុះមានជ័យជម្នះហើយ ក៏ចេញទៅគាល់ព្រះចៅ**វុយអេង**ក្នុងកងទ័ព ហើយស្រែកយំអង្វរសូមទោសខ្លួន។ ព្រះចៅ**វុយអេង**ទ្រង់ត្រាស់ប្រាប់**ចោយិន**ថា ដែលជាហេតុដូច្នេះ គឺគ្រោះថ្នាក់ស្រុកទេសយើងទេ យើងក៏មិនបានប្រកាន់ទោសអ្នកឡើយ ថាហើយក៏ប្រទានរង្វាន់ដល់ទាហានទាំងពួង តាមមានគុណបំណាច់តាមសមគួរ ហើយលើកទ័ពទៅតាំងនៅបន្ទាយស៊ូថុង ឃើញប្រដាប់ប្រដាជាទីពិជ័យមាំមួនណាស់ ទើបត្រាស់នឹងទាហានទាំងពួងថា បន្ទាយច្រើនជាន់មាំមួនដល់ប៉ុណ្ណេះហើយ **ស៊ីឡុង**ក៏អាចយកជ័យជម្នះបាន ដែលយើងប្រើឲ្យទាហានទៅធ្វើសង្គ្រាមដល់សាមសិបប្លាយឆ្នាំហើយ មិនដែលនឹងយកជ័យជម្នះឲ្យដូច**ស៊ីឡុង**យ៉ាងនេះបាន ឯ**ស៊ីឡុង**នេះពេញជាមនុស្សមានប្រាជ្ញាដឹងការដែលនឹងបង់នឹងបានប្រាកដណាស់។ ទាហានទាំងពួងក៏ភ្លយសរសើរ**ស៊ីឡុង**គ្រប់គ្នា។

ព្រះចៅ**វុយអេង**ក៏លើកកងទ័ពត្រឡប់ទៅតាំងនៅខផៅ **ស៊ីឡុង**លុះដឹងដូច្នោះក៏លើកតាមទៅ ព្រះចៅ**វុយអេង**ឃើញ**ស៊ីឡុង**លើកមកតាម ក៏ចេញទៅទទួល**ស៊ីឡុង**នាំចូលទៅក្នុងបន្ទាយ ឃើញ**ស៊ីឡុង**លើកទ័ពទៅនោះ មិនមានខុសនឹងរបៀបក្បួនសោះ ព្រះចៅ**វុយអេង**ក៏រឹតតែពេញព្រះទ័យណាស់ ត្រាស់តាំង**ស៊ីឡុង**ជាទាហានឯកសម្រាប់បង្ក្រាបសត្រូវខាងទិសទក្សិណ ទើបឲ្យ**ហៃហ៊្វសុង**ទៅឈរក្សាស្រុក

សុងយ៉ុងជាមួយនឹង**ស៊ីឡុង** សម្រាប់នឹងបានតទល់នឹង**គួនអ៊ូ** ឯព្រះចៅ**វុយអេង**ក៏តាំងបោះទ័ពនៅទីខផៅ ចាំស្ដាប់ដំណឹងរាជការពីស្រុកកេងជីវ នឹងជាប្រការម្ដេច។

លោកអ្នកអាចរកសៀវភៅផ្សេងទៀតតាមរយៈប្លក់៖

www.khmerliterature.wordpress.com

រឿង សាមកុក

អ្នកឧកញ៉ាវិបុលរាជសេនា **នូ-កន** ប្រែរៀបរៀង

កណ្ឌទី ៦១

ចារឹកឡើងវិញដោយ ៖ ឈុល ដារ៉ា

*(តាំងពី**គួនអ៊ូ**លើកទ័ពទៅឈប់កណ្ដាលផ្លូវ ដែលនឹងទៅលើស្រុកកេងជីវ ហើយចេញសំបុត្រទៅសួរ**លីបង**ស្រុកកេងជីវថា ហេតុម្ដេចបានជាត្រឡប់ធ្វើសត្រូវនឹងគ្នាវិញ រហូតដល់**គួនអ៊ូ**ស្លាប់ **ស៊ុនគួន**កាត់ក្បាលបញ្ជូនទៅឲ្យ**ចូឆូ** ៗសួរចំអកក្បាល**គួនអ៊ូ** ៗខមភ្នែកក្រឡេកក្រឡាប់ឲ្យ**ចូឆូ** ៗឲ្យយកក្បាលទៅបញ្ចុះ។)*

ឯគួនអ៊ូ ដែលលើកទ័ពទៅបញ្ឈប់កណ្ដាលផ្លូវ ដែលទៅលើស្រុកកេងជីវនោះ ប្រឹក្សានឹង**ទៀវលុយ**ថា ដ្បិតវេលានេះ ទាហាន**ស៊ុនគួន**នៅតាំងស្កាត់ផ្លូវខាងមុខ ទាហាន**ចូឆូ**ក៏នៅស្កាត់ពីក្រោយ យើងមកតាំងទ័ពជាប់ក្នុងចន្លោះពួកសត្រូវ ឯកងទ័ពដែលយើងឲ្យទៅសុំក៏មិនទាន់ឃើញមកដល់ យើងនឹងគិតរកឧបាយកលយ៉ាងម្ដេច ទើបបានស្រួល? **ទៀវលុយ**ឆ្លើយថា កាលគ្រា**លីបង**ទៅតាំងទ័ពឈប់រក្សាបន្ទាយឡុកខៅនោះ ក៏បានបកសំបុត្រទៅដល់លោកថា នឹងចង់ឲ្យ**ស៊ុនគួន**ហើយនឹងព្រះចៅ**ឡៅពី**ចងស្ពានមេត្រី ដោយសេចក្ដីស្មោះត្រង់នឹងគ្នា ដើម្បីនឹងព្រួតគ្នាលើកទ័ពទៅកម្ចាត់**ចូឆូ**ចេញ ឥឡូវហេតុម្ដេចបានជា**លីបង**ត្រឡប់ទៅគប់ខាង **ចូឆូ**? បើដូច្នេះ សុំលោកចាត់បម្រើឲ្យទៅសួរសាក**លីបង**ចង់ដឹងមើល តើ**លីបង**នឹងតបមកថាម្ដេចវិញ? **គួនអ៊ូ**ឮដូច្នោះក៏យល់ឃើញត្រូវ ទើបចាត់បម្រើឲ្យនាំសំបុត្រទៅ។

លីបងបានទទួលសំបុត្រពីបម្រើ**គួនអ៊ូ** មើលដឹងសេចក្ដីហើយថា យើងនិង**គួនអ៊ូ**ពីដើមក៏ប្រកបអធ្យាស្រ័យស្រឡាញ់គ្នា ដោយសេចក្ដីសុចរិតពិតមែន ពាក្យដែល**គួនអ៊ូ**និយាយមកទាំងប៉ុន្មាន យើងក៏មិនបានជាធំសម្រេចរាជការដោយខ្លួនឯង

បានទេ ឯការនេះ យើងមិនដឹងនឹងឆ្លើយថាម្ដេច។ អ្នកឯងចូរទៅជម្រាបឲ្យគិតមើលតាមការគួរចុះ។ **លីបង**ថាដូច្នោះហើយ ក៏ឲ្យរៀបតុលៀងអាហារឲ្យបម្រើនោះបរិភោគ ហើយឲ្យទៅនៅសំណាក់ក្នុងផ្ទះភ្ញៀវ។

ឯភរិយា**គួនអ៊ូ**និងភរិយាបុត្របណ្ដាពួកទាហាន ក៏បានមកសួរដំណឹងសុខទុក្ខរបស់អ្នកដែលនៅក្នុងទ័ពនោះគ្រប់គ្នា ខ្លះក៏ផ្ញើបញ្ញើបណ្ដាំទៅឲ្យប្ដីនិងបងប្អូនកូនចៅ ហើយផ្ដាំឲ្យទៅប្រាប់ថា យើងរាល់គ្នានៅឯអាយសុខសប្បាយជាទេ **លីបង**មិនបានបៀតបៀនឲ្យបានសេចក្ដីព្រួយលំបាកពីអ្វីៗឡើយ។ ឯបម្រើដែលមកនោះ ក៏គំនាប់លា**លីបង**វិលទៅជម្រាប**គួនអ៊ូ**តាមដំណើរគ្រប់ប្រការ ហើយជម្រាបថា ភរិយាបុត្ររបស់លោកនិងពួកទាហានទាំងប៉ុន្មាន ក៏បានសេចក្ដីសុខសប្បាយទាំងអស់គ្នា។ **គួនអ៊ូ**បានឮដូច្នោះ ក៏ខឹងណាស់ដោយយល់ថា ដែល**លីបង**ធ្វើជាមិត្តភក្ដិមកពីដើមនោះ សុទ្ធតែជាឧបាយទាំងអស់ បើនៅមានអាយុជីវិត អញត្រូវគិតសម្លាប់**លីបង**ឲ្យបាន ហើយក៏ស្រែកគំហកបណ្ដេញអ្នកកាន់សំបុត្រនោះ ឲ្យចេញទៅក្រៅបន្ទាយ។

អ្នកកាន់សំបុត្រនោះ ចេញទៅហើយ ទាហានទាំងពួងក៏នាំគ្នាទៅសួរដំណឹងពីរឿងសុខទុក្ខរបស់បុត្រភរិយាញាតិសន្ដាន ដែលនៅក្នុងស្រុកកេងជីវនោះ តើគេធ្វើទុក្ខបុកម្នេញដូចម្ដេច? អ្នកកាន់សំបុត្រអធិប្បាយថា ជាសុខសប្បាយទាំងអស់គ្នាទេ។ ទាហានទាំងពួងបានឮដូច្នោះ ក៏មានសេចក្ដីត្រេកអរសាទរព្រមគ្នា ហើយគិតនឹកដល់គុណ**លីបង**ណាស់។

ខណៈនោះ **គួនអ៊ូ**ក៏លើកទ័ពចូលទៅនឹងវាយយកស្រុកកេងជីវវិញ តែថាទាហានទាំងអស់មិនស្រុះចិត្ត ក៏នាំគ្នាលបរត់ចូលទៅរកគ្រប់គ្រួក្នុងស្រុកកេងជីវអស់ជាច្រើន។ **គួនអ៊ូ**ឃើញទាហានរត់ចូលទៅក្នុងស្រុកកេងជីវអស់ ក៏ខឹងណាស់

ទើបនាំទាហានដែលសល់នោះ លើកទៅវាយយកស្រុកកេងជីវឲ្យបាន លុះលើកចេញពីទីនោះទៅ ក៏ស្រាប់តែឮសំឡេងស្រែកហ៊ោកងរំពង។ មានទាហាន**ស៊ុនគួន**មួយកង មានឈ្មោះ**ជីវឃឹម**ជានាយ លើកទៅស្ទាក់កណ្ដាលផ្លូវ លុះឃើញ**គួនអ៊ូ**លើកទៅ ក៏ជិះសេះវាំទ្ទួនចូលមក ហើយស្រែកប្រាប់**គួនអ៊ូ**ថា ហេតុម្ដេចបានជាអ្នកឯងមិនប្រញាប់មកចូលនឹងយើង ឬអ្នកនឹងគិតប្រការម្ដេច?

គួនអ៊ូឮហើយឆ្លើយថា យើងជាទាហានព្រះចៅ**ឡៅពី** យើងនឹងទៅចំណុះរាជសត្រូវម្ដេចបាន? ថាហើយក៏បំបោលសេះចូលទៅច្បាំងនឹង**ជីវឃឹម** មិនទាន់ទាំងបានបីភ្លែង **ជីវឃឹម**ក៏ធ្វើជាចាញ់បាក់ទ័ពទៅក្រោយ **គួនអ៊ូ**ក៏ដេញបណ្ដោយតាមទៅបានចម្ងាយប្រហែលពីររយសិន (៨ គ.ម) មានទាហាន**ស៊ុនគួន**ពីរនាយ ឈ្មោះ **ហាន់តុង** និង**ជីវថាយ**តាំងស្កាត់នៅក្បែរផ្លូវទាំងសងខាង លុះឃើញ**គួនអ៊ូ**បំបោលសេះដេញ**ជីវឃឹម**ទៅតាមផ្លូវដូច្នោះ ក៏ស្រែកហ៊ោព្រមគ្នាចេញវាយប្រសព្វជុំវិញ**គួនអ៊ូ**។

ឯ**ជីវឃឹម**ដែលរត់ពី**គួនអ៊ូ**ទៅ លុះក្រឡេកឃើញពួកគ្នាឯង ចេញពីច្រកភ្នំមកជួយដូច្នោះ ក៏មានអំណរណាស់ ញាក់សេះត្រឡប់មកតដៃនឹង**គួនអ៊ូ**វិញ។ **គួនអ៊ូ**ភ័យណាស់ ត្រឡប់សេះរត់ទៅតាមជើងភ្នំទិសឯត្បូង ក្រឡេកឃើញមនុស្សនៅលើភ្នំ មានទង់សដោតនៅមុខបន្ទាយសរសេរជាអក្សរបួនតួថា ពួកស្រុកកេងជីវ។

ទាហានដែលនៅលើជើងភ្នំនោះ ក្រឡេកឃើញ**គួនអ៊ូ**ក៏ស្រែកថា បើនរណាជាពួកស្រុកកេងជីវ ក៏ឲ្យស្រូតឡើងមកស្ម័គ្រនៅនឹងយើងចុះ។ **គួនអ៊ូ**ឮដូច្នោះក៏ខឹងណាស់ បង្ហំបរសេះឡើងទៅសម្លាប់មនុស្សពួកនោះចេញ។ ឯ**ស៊ីសេង**, **តេងហាង**ដែលឃុំទាហាននៅទីច្រកភ្នំសងខាងផ្លូវ លុះឃើញ**គួនអ៊ូ**នឹងឡើងទៅដេញមនុស្សលើភ្នំដូច្នោះ ក៏នាំទាហានមកស្កាត់ពីមុខមិនឲ្យទៅបាន ទទួល**ជីវឃឹម**, **ហាន់តុង**និង

ជីវថាយដេញប្រកិតតាម**គួនអ៊ូ**ទៅ លុះឃើញ**ស៊ីសេង, តេងហាង**ស្កាត់ពីមុខហើយ ក៏ស្រូតលើកទាហានឈូនព័ទ្ធពីក្រោយ**គួនអ៊ូ**។ **គួនអ៊ូ**ឃើញសត្រូវចូលចោមព័ទ្ធដូច្នោះ ក៏ឲ្យទាហានបង្ខំចូលច្បាំងមិនឲ្យរួញរា។

ទាហានទាំងពួង លុះដល់ពេលយប់ហើយ ក៏គិតនឹករឭកដល់បុត្រភរិយា បបួលគ្នាគេចរត់ព្រាត់បាត់ជាច្រើន ទោះ**គួនអ៊ូ**ហាមឃាត់ក៏ពុំស្តាប់ ជាប់ទាហាននៅជាមួយបានប្រហែលបីរយប្លាយ បានច្បាំងតទល់គ្នាទៅដល់វេលាកណ្តាលអាធ្រាត្រ ទទួល**គួនប៉េង**និង**លៀវហ៊្វូ**ដែលជាកងក្រោយលើកតាមមកទាន់ ឃើញ**គួនអ៊ូ**ចូលនៅក្នុងចំណោមទ័ព ក៏បរពលពារទម្លាយចូលទៅជួយដោះយក**គួនអ៊ូ**ចេញពីក្នុងចំណោមបាន ហើយ**គួនប៉េង**ក៏ជម្រាប**គួនអ៊ូ**ថា វេលានេះទាហានយើងក៏កាន់តែថយដាបកម្លាំងណាស់ហើយ គួរយើងទៅឈប់សម្រាកក្នុងស្រុកបេកសៀ ដែលជាស្រុកតូច ដែលមានគូនិងកំពែងមាំមួន ល្មមនឹងការពាររក្សាខ្លួនឲ្យផុតអន្តរាយ ទម្រាំកងទ័ពស្រុកសែឈ្នួនលើកមកជួយទាន់។

គួនអ៊ូឮដូច្នោះ ក៏យល់ឃើញត្រូវផង ទើបបង្គាប់ទាហានឲ្យថយទ័ពទៅដល់ស្រុកបេកសៀ ហើយឲ្យរក្សាស្រុកនោះទុកជាមាំមួន ទើបប្រឹក្សានឹងទាហានទាំងពួងថា ការសឹកសង្គ្រាមគ្រានេះ ក៏ដល់អាប់ចុនហើយ នរណាគិតឃើញដូចម្តេចខ្លះ? **ទៀវលុយ**ឆ្លើយថា ខ្ញុំបាទគិតឃើញថា បើយើងនឹងតាំងនៅទីនេះ គួរនឹងចាត់បម្រើឲ្យទៅសុំកងទ័ពឲ្យប្រញាប់លើកមកជួយ ទើបនឹងនៅក្នុងស្រុកបេកសៀនេះបាន។ ខណៈដែលកំពុងនិយាយគ្នានោះ ស្រាប់តែទាហាន**ស៊ុនគួន**លើកទ័ពមកទាន់ ក៏វាយព័ទ្ធស្រុកនោះជុំវិញគ្រប់ទិសទាំងបួន។ **គួនអ៊ូ**ដឹងដូច្នោះ ទើបប្រឹក្សានឹងទាហានទាំងពួងថា វេលានេះពួកសត្រូវមកចោមព័ទ្ធជុំវិញហើយ នរណានឹងមានអាសាចេញច្បាំងទម្លាយ ដើម្បីនឹងរត់ទៅសុំកងទ័ពពីស្រុកសុងយ៉ុងមកជួយបាន?

លៀវហ៊្វថា ខ្ញុំបាទនឹងសុំទទួលអាសាទម្លាយសត្រូវចេញទៅឥឡូវនេះ មិនឲ្យមានអន្តរាយ។ **គួនអ៊្វ**ក៏មានអំណរណាស់ ទើបសរសេរសំបុត្រឲ្យ**លៀវហ៊្វ** មានសេចក្ដីថា ឥឡូវនេះ**ស៊ុនគួន**លើកទ័ពមកច្បាំង យើងជាប់ដៃគ្នាហើយ ឲ្យ**ឡៅហង**និង**បេងតាត់**ប្រញាប់លើកទ័ពទៅជួយជាការរហ័ស កុំបង្អង់ឲ្យយឺតយូរឡើយ។ **គួនប៉េង**និង**លៀវហ៊្វ**ទទួលសំបុត្រហើយ ក៏បើកទ្វារនាំគ្នាចេញទៅ ទទួលប្រទះនឹង**តេងហង**ដែលមកព័ទ្ធនៅនោះ ក៏តាំងតែស្ទាក់**គួនប៉េង** និង**លៀវហ៊្វ**ទុក ហើយចូលប្រយុទ្ធគ្នានឹង**តេងហង** ៗស៊ូមិនបានក៏ថយរត់ **លៀវហ៊្វ**ក៏ទម្លាយទៅបាន ឯ**គួនប៉េង**ក៏ត្រឡប់ចូលស្រុកវិញ។

ឯ**ឡៅហង** និង**បេងតាត់** ទៅវាយយកស្រុកសុងយ៉ុងបាន **ស៊ិនតាំ**ជាចៅហ្វាយស្រុកមិនហ៊ានតស៊ូ ក៏នាំទាហានមកសុំចំណុះចុះចូលនៅផង។ កាលបានស្រុកនោះហើយ ព្រះចៅ**ឡៅពី**ក៏តាំងឲ្យឡៅហង និង**បេងតាត់**នៅឈររក្សាស្រុកនោះជាមួយគ្នាទាំងពីរនាក់ លុះដឹងថា**គួនអ៊្វ**ចាញ់សត្រូវរត់ទៅ **ឡៅហង**និង**បេងតាត់**ក៏គិតព្រួយជាទុក្ខខ្លាំងណាស់ ទើបប្រឹក្សាគ្នាថា យើងនឹងគិតប្រការម្ដេច? លុះនិយាយគ្នាដូច្នោះហើយ ស្រាប់តែឃើញ**លៀវហ៊្វ**ចូលទៅគំនាប់ ទើបសួរថា អ្នកមកដោយធុរៈអ្វី? **លៀវហ៊្វ**ក៏ពណ៌នាសេចក្ដីឲ្យស្ដាប់គ្រប់ប្រការ។

ឡៅហងឮដូច្នោះក៏និយាយនឹង**លៀវហ៊្វ**ថា យើងនឹងសុំបង្អង់ប្រឹក្សាគ្នាសិន លុះនិយាយដូច្នោះហើយ ក៏ឲ្យ**លៀវហ៊្វ**ទៅសំណាក់ឯផ្ទះទទួលភ្ញៀវ **ឡៅហង**ប្រឹក្សានឹង**បេងតាត់**ថា **គួនអ៊្វ**ជាមារបស់ខ្ញុំ ឥឡូវរត់ទៅស្រុកបេកសៀ **ស៊ុនគួន**ឲ្យលើកទ័ពមកព័ទ្ធនៅក្នុងចំណោម ជាទីអាប់ចុនទៅហើយ មិនមែនឲ្យ**លៀវហ៊្វ**មកសុំកងទ័ពទៅជួយទេ តើអ្នកនឹងយល់ឃើញប្រការម្ដេច?

បេងតាត់ឆ្លើយថា ទាហានស្រុកកាំងតាំងមានកម្លាំងច្រើនណាស់ ក្នុងដែនស្រុកកេងជីវទាំងប្រាំបួនខេត្ត ចាញ់សត្រូវអស់ហើយ ទៅគិតអ្វីប៉ុនស្រុកបេកសៀ ប៉ុណ្ណោះ ម្យ៉ាងទៀតឮគេនិយាយថា **ចូឆ្វ**លើកកងទ័ពមកសែសិប ទៅហាសិបម៉ឺន តាំងនៅទីវាយខផៅ បើទុកជាយើងនឹងលើកទ័ពទៅជួយ ក៏មុខជាតទល់ពុំបាន។ **ឡៅហាង**ថា ខ្ញុំក៏គិតឃើញដូចអ្នកដែរ តែព្រោះ**គួនអ៊ូ**ជាមាខ្ញុំ បើខ្ញុំស្ងៀមសំងំមិនលើកទៅជួយ ក៏ដូចជាមិនគួរសោះ។ **បេងតាត់**អស់សំណើច ហើយថា អ្នកគិតដល់**គួនអ៊ូ**ថាជាមា តែក្រែង**គួនអ៊ូ**មិនបានគិតថា អ្នកត្រូវជាក្មួយទេដឹង? កាលពីគ្រាមុនខ្ញុំដឹងថា ព្រះចៅ**ឡៅពី**យកអ្នកចិញ្ចឹមជាកូនធម៌ **គួនអ៊ូ**មានសេចក្ដីឫស្យា គ្មានសប្បាយចិត្តសោះ។ កាលព្រះចៅ**ឡៅពី**បានឡើងយសជាម្ចាស់ស្រុកហាន់តុងហើយ វេលាណា ក៏ប្រឹក្សានឹង**ខុងបេង**ថា យើងនឹងតាំង**ឡៅហាង**បុត្រធម៌របស់យើងជាស្ដេចតាងក្រុម តើអ្នកនឹងយល់ឃើញដូចម្ដេច?

ខុងបេងទូលថា ការទាំងនេះទូលបង្គំមិនដឹងថាដូចម្ដេចទេ សូមព្រះអង្គទ្រង់ប្រឹក្សានឹង**គួនអ៊ូ, តៀវហ៊ុយ** ដែលជាព្រះញាតិវង្សព្រះអង្គចុះ។ ព្រះចៅ**ឡៅពី**ក៏ឲ្យហៅ**គួនអ៊ូ**មកនិយាយសួរថា យើងនឹងតាំង**ឡៅហាង**ជាស្ដេចតាងក្រុម តើខ្លួននឹងយល់ថាម្ដេច? **គួនអ៊ូ**ក៏ទូលតបដោយចិត្តឥច្ឆាថា **ឡៅហាង**នេះជាមនុស្សខ្លៅអាប់ឥតប្រាជ្ញា រកជាតិត្រកូលគ្មាន ដែលនឹងឲ្យឡើងជាស្ដេចតាងក្រុមនោះមិនសមគួរ បើទោះបីនឹងឲ្យធ្វើរាជការនៅក្រុងសោត ក៏រកទុកចិត្តមិនទាន់បាន។ ចូរព្រះអង្គប្រើបម្រើឲ្យចេញទៅនៅស្រុកសុងយ៉ុងចុះ ឯសេចក្ដីទាំងអម្បាលនោះ អ្នកភ្លេចទៅអស់ហើយឬ?

ឡៅហាងថា ដែលអ្នកនិយាយមកទាំងប៉ុន្មាន ក៏គ្មាននិយាយពិតទាំងអស់ តែវេលានេះ **គួនអ៊ូ**ប្រើបម្រើឲ្យមកហើយ យើងនឹងរិះគិតប្រការម្ដេច? **បេងតាត់**ថា

អ្នកចូរប្រាប់**លៀវហ៊្វី**ឲ្យត្រឡប់វិលទៅប្រាប់**ស៊ុនគួន**ចុះថា វេលានេះស្រុកទើបនឹងតាំងថ្មី ទាហានទាំងឡាយក៏នៅមិនទាន់មានបរិបូរច្រើននៅឡើយ ដែលនឹងឲ្យលើកកងទ័ពទៅជួយនោះ ឃើញថា ជាការប្រញាប់ណាស់ លំបាកនឹងគិតឲ្យបាន។

ឡៅហាងបានស្តាប់ដូច្នោះ ក៏យល់ឃើញផង លុះព្រឹកឡើង ក៏ឲ្យរកហៅ**លៀវហ៊្វី**ចូលមកហើយប្រាប់ថា អ្នកឯងត្រូវវិលទៅប្រាប់**គួនអ៊ូ**ចុះ ថាយើងទើបតែនឹងមករក្សាស្រុកជាថ្មី ទាហានក៏មានស្តើងស្តួច មិនទាន់ព្រមមូលគ្នា ដែលនឹងលើកទៅជួយនោះឃើញលំបាកណាស់ អ្នកកុំតូចចិត្តនឹងយើងឡើយ។ **លៀវហ៊្វី**បានឮដូច្នោះក៏ស្លុតស្មារតីភ័យណាស់ យកក្បាលបោកនៅក្នុងទីនោះទាល់តែបែកចេញឈាម ហើយថា ដែលអ្នកមកកាត់សេចក្តីទុក្ខក្តៅមិនព្រមលើកទ័ពទៅជួយគ្រានេះ **គួនអ៊ូ**នឹងមិនអន្តរាយហើយ?

បេងតាត់តបថា សត្រូវដែលនឹងចូលទៅវាយទម្លាយស្រុកកេងជីវគ្រានេះ ឧបមាដូចគំនរភ្លើងដ៏ធំ ឯដែលនឹងឲ្យយើងលើកទៅជួយនោះ ឧបមាបីដូចយកទឹកក្នុងពែងតូចទៅស្រោចលត់គំនរភ្លើងធំនោះ នឹងរលត់ឬ? អ្នកចូរប្រញាប់ត្រឡប់ទៅចាំកងទ័ពស្រុកសែឈួនចុះ។ **លៀវហ៊្វី**បានឮដូច្នោះ ក៏សែនតូចចិត្តពន់ពេកណាស់ ស្រែកយំហើយអង្វរករដោយពាក្យផ្សេងៗ។ **ឡៅហាង**និង**បេងតាត់**បានស្តាប់ក៏មិនបានតបថាប្រការម្តេច ក្រោកឡើងរលាស់អាវដើរចូលទៅក្នុង។ **លៀវហ៊្វី**ក៏ទោមនស្សតូចចិត្ត ក្រោកឡើងដើរចេញទៅ ហើយស្រែកជេរទ្រគោះផ្សេងៗ រួចទើបឡើងសេះតម្រង់ទៅរកព្រះចៅ**ឡៅពី**ឯស្រុកសែឈួន។

ឯ**គួនអ៊ូ**នៅក្នុងស្រុកបេកសៀ មានទាហានប្រហែលប្រាំទៅប្រាំមួយរយ តែងតាំងចិត្តគិតចាំទន្ទឹងមើលផ្លូវកងទ័ព ដែលប្រើ**លៀវហ៊្វី**ទៅសុំពី**ឡៅហាង**, **បេងតាត់**នៅស្រុកសុងយ៉ុងនោះ ក៏មិនឃើញបានមក ទាំងស្បៀងអាហារក៏អស់

ពួកទាហាននោះក៏កាន់តែគ្រាំគ្រារងាគ្រុនពន់ប្រមាណ។ ខណៈនោះ ស្រាប់តែឮសូរមាត់**ជូកាត់កិន** ស្រែកហៅពីក្រៅកំពែងថា កុំបាញ់យើង ៗមានការនឹងចូលទៅគំនាប់**គួនអ៊ូ** ហើយថា ឥឡូវ**ស៊ុនគួន**ឲ្យខ្ញុំចូលមកនិយាយបញ្ចុះបញ្ចូលអ្នក ខ្ញុំនឹងសុំនិយាយនឹងអ្នកខមួយ បុរាណលោកថា “ធម្មតាកើតជាមនុស្សនេះ ត្រូវឲ្យដឹងស្គាល់ទីបង់ទីបាន នឹងរិះគិតអានរក្សាជីវិតខ្លួន កុំឲ្យមានអន្តរាយ” យ៉ាងដូចខ្លួនអ្នក កាលពីដើមក៏បានធ្វើធំក្នុងស្រុកកេងជីវ ឥឡូវស្រុកកេងជីវនិងអាណាខេត្តដែលឡើងទាំងប្រាំបួនមណ្ឌលនោះ ក៏ខូចអស់ដោយសត្រូវទៅហើយ អ្នកមកនៅក្នុងស្រុកបេកសៀនេះ ដែលមានទាហានក៏តិច ស្រុកក៏តូច ស្បៀងអាហារក៏ពុំសូវមាន ឯកងទ័ពថានឹងលើកមកជួយនោះ ក៏មិនឃើញមានឡើយ ម៉្លេះហើយអ្នកនឹងខំប្រឹងទៅដល់ណា! គួរតែស្ម័គ្រស្នេហាទៅនៅនឹងស៊ុនគួនចុះ បើអ្នកទៅនៅហើយ គង់នឹងបានសេចក្ដីសុខធ្វើធំក្នុងស្រុកកេងជីវតទៅទៀត សូម្បីទាំងភរិយាបុត្រញាតិសន្តានរបស់អ្នក ក៏នឹងបានជាប្រក្រតីដូចពីដើម ដែលខ្ញុំថាទាំងនេះ សូមឲ្យអ្នកត្រិះរិះគិតមើលតាមគួរចុះ។

គួនអ៊ូឮដូច្នោះ ក៏មិនបានច្រឡោតខឹងដូចពីដើម តាំងចិត្តថ្នមសម្ដីតាមប្រក្រតីធម្មតា ហើយនិយាយថា យើងជាជាតិទាហាន កើតនៅស្រុកកែលៀង សូម្បីព្រះចៅ**ឡៅពី**ក៏បានតាំងសត្យាប្ដេជ្ញាជាបងប្អូននឹងគ្នាថា ស៊ូតែស្លាប់រស់ជាមួយគ្នា បើដូច្នេះនឹងឲ្យយើងត្រឡប់ទៅចូលខាងសត្រូវធ្វើម្ដេចបាន ទោះបីយើងចាញ់ក៏ត្រូវទទួលស្គាល់តាមភ័ព្វ កុំឲ្យតែបង់សត្យសុចរិត ធម្មតាជាជាតិកែវហើយ បើទោះបីជាបែកធ្លាយយ៉ាងណា ក៏នៅឈ្មោះថាជាកែវដដែល។ មួយទៀត ជាតិឈើក៏នៅជាឈើមិនក្លាយទៅជារបស់ដទៃឡើយ ទោះខ្លួនយើងនឹងស្លាប់ក៏ឲ្យប្រាកដឈ្មោះតទៅមុខ

កុំបាច់ឲ្យអ្នកមកនិយាយឡើយ ចូរអ្នកត្រឡប់ទៅប្រាប់**ស៊ុនគួន**ចុះថា យើងសុំធ្វើសង្គ្រាមតទៅ លុះត្រាតែអស់ជីវិតរៀងខ្លួន។

ជូកាត់កិនថា ឯចិត្តនៃ**ស៊ុនគួន**នោះ គិតតែចង់ឲ្យអ្នកបានជាមេត្រីនឹងគ្នា ដោយសុចរិត នឹងបានជួយគ្នាធ្វើការកម្ចាត់**ចូឆូ**ចេញ ហេតុម្ដេចបានជាអ្នកមកប្រកាន់សត្យតែម្យ៉ាងដូច្នោះមិនត្រូវសោះ។ **គួនប៉េង**បានឮដូច្នោះ ក៏ហូតគ្រប៊ីចេញ នឹងកាប់**ជូកាត់កិន**។ គួនអ៊ូក៏ចាប់គ្រប៊ីទុក ហើយឃាត់ហាមថា ដែលនឹងសម្លាប់ **ជូកាត់កិន**នោះ មិនត្រូវទេ ព្រោះ**ខុងបេង**ជាប្អូនបង្កើតនៅធ្វើរាជការក្នុងព្រះចៅ**ឡៅពី** បើនឹងសម្លាប់ទៅ គេនឹងទាស់ចិត្តគិតចងព្យាបាទ ព្រោះយើងសម្លាប់បងគេ។ លុះនិយាយដូច្នោះហើយ ក៏ឲ្យទាហាននាំខ្លួន**ជូកាត់កិន**ចេញទៅក្រៅ។

ជូកាត់កិនមានសេចក្ដីអាប់យសខ្មាសទាហានទាំងពួងណាស់ ក៏ត្រឡប់ទៅជម្រាប**ស៊ុនគួន**ថា **គួនអ៊ូ**នោះ ពេញជាមនុស្សត្រឹមត្រូវល្អណាស់ គឺជាមនុស្សចិត្តនឹងរឹងកតញ្ញូតាំងនៅក្នុងសេចក្ដីសត្យពិតណាស់។ **ស៊ុនគួន**ថា គេមានសេចក្ដីសត្យពិតត្រង់ដូច្នេះ យើងនឹងគិតយ៉ាងម្ដេចឲ្យបានស្រួល? **លីហាម**ថា ខ្ញុំបាទនឹងចាប់យាមមើល បើ**គួនអ៊ូ**ធ្វើសឹកនឹងលោកចាញ់ឬឈ្នះប្រការម្ដេច ក៏គង់តែដឹង។ **ស៊ុនគួន**ក៏ឲ្យចាប់យាមមើល។ **លីហាម**ក៏ទាយថា ក្នុងសែសយាមនេះថា សត្រូវនឹងរត់ទៅផ្លូវឆ្ងាយ។ **ស៊ុនគួន**បានឮដូច្នោះ ក៏ប្រឹក្សានឹង**លីហាម**ថា ក្នុងយាមថា សត្រូវរត់ទៅឆ្ងាយនោះ យើងនឹងគិតឧបាយប្រការម្ដេច ទើបនឹងចាប់សត្រូវនោះបាន?

លីបងសើចហើយថា ក្នុងយាមទាយថា សត្រូវរត់ទៅឆ្ងាយនោះ ក៏ត្រូវដោយឧបាយរបស់ខ្ញុំបាទ ឯ**គួនអ៊ូ**នោះ ឧបមាដូចសត្វនៅក្នុងទ្រុងទៅហើយ ដែលនឹងឲ្យរួចពីដៃយើងនោះគ្មានទេ សូម្បីទាហានក៏មានតិចណាស់ ហើយទុរន់ទុរាផង ដែលនឹងរត់ទៅតាមផ្លូវធំនោះ មុខជាមិនទៅទេ ឯខាងទិសឧត្តរ ស្រុកបេកសៀមានផ្លូវ

តូចមួយអន្លើជាផ្លូវកាត់ ពីដើមដាច់ស្រយាល ព្រោះមានច្រកជ្រោះជ្រលងដងភ្នំជាច្រើន ជាផ្លូវលំបាកដើរក៏មែន តែខ្ញុំបាទយល់ថា មុខជា**គួនអ៊ូ**នឹងរត់ទៅតាមផ្លូវនោះ សូមលោកចាត់**ជូហៀន**លើកទាហានប្រាំពាន់ទៅនៅស្ទាក់ត្រង់ផ្លូវនោះ បើឃើញ**គួនអ៊ូ**រត់ចេញទៅ កុំឲ្យស្ទាក់ពីមុខទុកឡើយ ព្រោះ**គួនអ៊ូ**នោះមានកម្លាំងខ្លាំងណាស់ បើ**គួនអ៊ូ**រត់កន្លងហួសបន្តិចទៅហើយ សឹមឲ្យទាហានស្រែកហ៊ោដេញកាប់សម្លាប់ទាហានពីក្រោយបណ្ដោយទៅ មួយទៀត **ភូចៀង**លើកទាហានប្រាំរយទៅចាំនៅជើងភ្នំចៅសាន់ជាចុងផ្លូវនោះ ឲ្យរិះគិតរកឧបាយដែលនឹងចាប់**គួនអ៊ូ**ឲ្យខាងតែបាន មុខជា**គួនអ៊ូ**នឹងទន់កម្លាំងចុះ ហើយក្នុងពេលយប់នេះ អ្នកចូរបង្ខំទាហានឲ្យចូលលុកទម្លាយទ្វារស្រុកឲ្យខ្លាំងចុះ មុខជា**គួនអ៊ូ**នឹងអស់ទាហានទាំងនោះ រត់ចេញទៅជាប្រាកដ។

ស៊ុនគួន បានឮ**លីបង**និយាយដូច្នោះ ក៏ពេញអំណរណាស់ ទើបឲ្យ**លីហាម**ចាប់យាមមើលទៀត។ **លីហាម**ក៏ទំនាយថា ពេលយប់នេះ សត្រូវនឹងរត់ចេញពីស្រុកទៅទិសឧត្តរដល់ពេលកណ្ដាលអាធ្រាត្រនឹងចាប់បានជាប្រាកដ។ **ស៊ុនគួន**សប្បាយចិត្តណាស់ ទើបបង្គាប់**ជូហៀន** និង**ភូចៀង** លើកទាហានទៅតាមពាក្យ**លីបង**ថា។ **ជូហៀន**ក៏លើកទាហានប្រាំពាន់ទៅពួនបង្កប់នៅក្បែរផ្លូវនោះ។ ឯ**ភូចៀង**ក៏លើកទាហានប្រាំរយទៅដល់ភ្នំចៅសាន់ ឃើញច្រកភ្នំប្រហាកចង្អៀតមួយអន្លើ ហើយសងខាងផ្លូវនោះ សុទ្ធតែព្រៃស្បាតញឹកណាស់ **ភូជៀង**ក៏ឲ្យជិកអន្លុងមួយធំនៅចំកណ្ដាលផ្លូវ ហើយយកស្លឹកឈើគ្របពីលើ ហើយធ្វើអន្ទាក់វាត់សម្រាប់ដាក់ឲ្យសេះជាន់នៅក្បែរមាត់អន្លុងនោះ។ លុះពេលយប់ **ស៊ុនគួន**ក៏ចាត់ចែងទាហានដែលមានថ្វីដៃជាច្រើន លើកចូលទៅហែកបំបែកទម្លាយកំពែងស្រុកនិងទ្វារជាយ៉ាងសន្ធឹកសន្ធាប់ណាស់។

គួនអ៊្វឃើញសត្រូវហែកទម្លាយកំពែង និងទ្វារជាខ្លាំងសន្ធឹកសន្ធាប់ណាស់ ក៏ដេញទាហានឱ្យប្រុងប្រយ័ត្នទ្វារ តែដោយឃើញថាពលយោធារបស់ខ្លួនមានតិចប្រហែលបីរយប្លាយ ហើយឮមាត់ទាហានស្រែកហៅឈ្មោះទាហានដែលជាបងប្អូននឹងគ្នា មិត្តសម្លាញ់នឹងគ្នា ឱ្យចេញមកពីក្នុងស្រុកនោះ អស់ទាហានខាងក្នុងក៏ឡើងពារលើកំពែង លោតចុះចេញទៅជាច្រើនណាស់ ទាហានគួនអ៊្វក៏កាន់តែរលួសទៅនៅតិចស្ដើងស្ដួច ឯកងទ័ពដែលមានសំបុត្រឱ្យទៅសុំនោះ ក៏មិនឃើញមកដល់ នឹងរិះគិតរកកលឧបាយក្នុងកលសឹកប្រការម្ដេច ក៏គិតមិនលេចមិនយល់សោះ ទើប**គួនអ៊្វ**និយាយនឹង**ហាងហ៊្វ**ថា យើងនឹករឭកដល់ពាក្យអ្នក ដែលនិយាយរំឭកខ្ញុំពីគ្រានោះ ព្រោះខ្ញុំមិនជឿស្ដាប់ពាក្យអ្នក បានជាថ្លោះធ្លោយឱ្យលំបាកចិត្តដល់ទីនេះ បើដូច្នេះ យើងនឹងគិតប្រការម្ដេច ទើបនឹងមានជ័យជម្នះដល់សត្រូវនេះបាន?

ហាងហ៊្វឮ**គួនអ៊្វ**និយាយដូច្នោះ ក៏យំហើយថា សត្រូវគ្រានេះមានកម្លាំងច្រើនណាស់ សព្វថ្ងៃនេះ ទោះបីជាមានល្បីកេរ្តិ៍ឈ្មោះដូចយ៉ាងលោក ពេញជាមនុស្សមានថ្វីដៃខ្លាំងពូកែយ៉ាងណាក្នុងការសង្គ្រាមនោះ ទោះបីជីវិតមិនស្លាប់ក្ដី ក៏គិតកែខៃយកជ័យជម្នះសត្រូវ ទៅយកស្រុកវិញពុំបានទេ។ **ទៀវលុយ**ឮ**ហាងហ៊្វ**ថាដូច្នេះក៏ឆ្លើយថា យើងមានសំបុត្រទៅសុំកងទ័ព**ឡៅហាង** និង**បេងតាត់** ខាងទិសឯជើងឱ្យចុះមកជួយ ក៏បាត់ឈឹងស្ងូន្យមិនឃើញមកសោះ ខ្ញុំគិតឃើញថា គួរនឹងរំសាយទ័ពត្រឡប់រត់ចេញពីស្រុកបេកសៀទៅ ដូចជាស្រួលជាងនៅ បើកាលណាបានទៅដល់ស្រុកសៃឈួនហើយ សឹមចាត់ចែងតែងកងទ័ពរើសយកតែទាហានដែលមានថ្វីដៃឱ្យច្រើន លើកត្រឡប់មកនឹងវាយយកស្រុកកេងជីវវិញឱ្យបាន។

គួនអ៊្វក៏យល់ឃើញស្របដូច្នោះផង។ ខណៈនោះ **គួនអ៊្វ, ហាងហ៊្វ, ទៀវលុយ** ក៏នាំគ្នាឡើងទៅលើសើនបន្ទាយ ក្រឡេកមើលទីជុំវិញឃើញសត្រូវនៅចោមព័ទ្ធខាង

ទិសឧត្តរនោះ ស្តេចស្តួច ក៏ឲ្យហៅរាស្ត្រអ្នកស្រុកមកប្រឹក្សាថា យើងនឹងចង់ទៅស្រុកសែឈ្នួនតាមទិសឧត្តរនោះ នឹងបានឬមិនបាន? អ្នកស្រុកឆ្លើយថា បើនឹងទៅស្រុកសែឈ្នួនតាមទិសឧត្តរនោះក៏បាន ព្រោះមានផ្លូវកាត់មួយត្រង់ទៅប្រហែលសាមសិបថ្ងៃទើបដល់ តែផ្លូវនោះដាច់ស្រយាលឆ្ងាយភូមិស្រុក ព្រោះមានច្រកជ្រោះជ្រលងដងស្ទឹងក្នុងកៀនភ្នំជាច្រើនអន្លើណាស់។ **គួនអ៊ូ**ក៏បង្គាប់ទាហានថា ពេលយប់នេះ យើងនឹងលើកចេញទៅស្រុក**សែឈ្នួន**តាមទិសឧត្តរ **ហងហ៊ូ**ក៏ហាមឃាត់ថា ខ្ញុំបាទឃើញថានឹងទៅតាមផ្លូវតូចនោះមិនស្រួលទេ ក្រែងសត្រូវទៅពួនបង្កប់កងទ័ពទុកក្បែរផ្លូវនោះ បើទៅតាមផ្លូវធំយូរមែន តែដើរស្រួលមិនព្រួយនឹងភ័យភិត។

គួនអ៊ូថា ទោះបីនឹងមានកងទ័ពពួនបង្កប់យ៉ាងណា យើងក៏ឥតកោតញញើតសោះឡើយ អាចនឹងពារទម្លាយចេញទៅបាន។ ថាហើយក៏បង្គាប់ទាហានឲ្យរៀបសេះនិងគ្រឿងសាស្ត្រាវុធ នូវស្បៀងអាហារព្រមបរិបូរ ដើម្បីនឹងលើកចេញពីស្រុកបេកសៀ។ **ហងហ៊ូ**បានឃើញ**គួនអ៊ូ**រៀបដំណើរចេញទៅ ក៏អង្គុយទ្រហោយំ ហើយថា បើលោកនឹងទៅត្រូវទៅតាមផ្លូវធំ កុំទៅតាមផ្លូវតូចនោះឡើយ បើបានជាទៅហើយ ត្រូវឲ្យប្រុងប្រយ័ត្ន គិតការពាររក្សាខ្លួនឲ្យមាំមួន កុំបីប្រមាទ ខ្លួនខ្ញុំបាទនិងទាហានមួយរយប្លាយ សុំនៅរក្សាបន្ទាយក្នុងទីនេះ ទោះបីនឹងស្លាប់ក៏តាមភ័ព្វសំណាងចុះ ឯស្រុកបេកសៀនេះ បើប្រែបានទៅសត្រូវវេលាណា ខ្លួនខ្ញុំបាទក៏មិនបានព្រមទៅចំណុំចុះចូល**ស៊ុនគួន**ទេ សុំតែរត់គេចវេះលាក់ខ្លួនពួនជ្រក ទម្រាំតែលោកបានកងទ័ពត្រឡប់មកវិញ នឹងបានចេញខ្លួនមកចូលជួយធ្វើរាជការនឹងលោកតទៅ។

គួនអ៊ូឮ**ហងហ៊ូ**និយាយដូច្នោះ ក៏អង្គុយយំសោកាល័យ ហើយក៏ធ្វើនូវបដិសណ្ឋារៈគំនាប់លាគ្នា។ **គួនអ៊ូ**ក៏ចាត់ឲ្យ**ជីវឆង**និងទាហានប្រមាណមួយរយប្លាយ និង**ហងហ៊ូ**នៅត្រួតត្រារក្សាស្រុកបេកសៀ។ ឯ**គួនអ៊ូ, គួនប៉េង, ទៀវលុយ**ក៏លើកទាហានប្រមាណពីររយប្លាយចេញពីស្រុកបេកសៀ ទៅទិសឧត្តរតាមផ្លូវតូច។ **គួនអ៊ូ**កាន់ដាវដើរនាំមុខសេះនោះ បណ្តាទាហានដែលចោមព័ទ្ធស្រុក ក្រឡេកឃើញក៏ខ្លាច**គួនអ៊ូ** ទើបបើកចំហផ្លូវឲ្យចេញទៅ គ្មានទាហានណាទទឹងមុខសោះ។ **គួនអ៊ូ**ក៏នាំទាហានទាំងអស់ទៅតាមផ្លូវតូច លុះដល់ពេលយាមមួយចេញដំណើរទៅបានប្រហែលមួយរយសិន (៤ គ.ម) ប្រទះនឹង**ជូហៀន**នាយទាហានធំ ជិះសេះកាន់លំពែងនៅទទឹងពីមុខ។ **ជូហៀន**ក៏ស្រែកសួរ**គួនអ៊ូ**ថា លោកកុំអាលរត់ទៅ ត្រូវតែចុះពីលើសេះមកចំណុះយើងវិញ យើងនឹងទុកជីវិតឲ្យរស់នៅ។ **គួនអ៊ូ**ឮដូច្នោះក៏ខឹងណាស់ បំបោលសេះវាំងដាវចូលទៅច្បាំងគ្នានឹង**ជូហៀន** ៗធ្វើជាខ្លាចញាក់សេះរត់ទៅមុខ **គួនអ៊ូ**ក៏ដេញតាមពីក្រោយបណ្តោយទៅ ឯទាហាន**ជូហៀន**ដែលឲ្យពួនបង្កប់នោះ ឃើញ**គួនអ៊ូ**ដេញជ្រុលហួសទៅ ក៏វាយឃ្មោះគោះគងហ៊ោកញ្ជៀវស្ទុះចេញពីក្នុងព្រៃទាំងសងខាង ព័ទ្ធ**គួនអ៊ូ**ជុំវិញ **គួនអ៊ូ**ឃើញលើសកម្លាំងនឹងតទល់ ក៏បរសេះបំពារនាំទាហានរត់គេចទៅផ្លូវចៅសាន់ **ជូហៀន**ក៏នាំទាហានរុកចូលមកកាប់សម្លាប់ទាហាន**គួនអ៊ូ**អស់ជាច្រើន តែជាប់ដៃគ្នាប្រកាប់ប្រចាក់នៅទីនោះយូរណាស់ **គួនអ៊ូ**ក៏វាំងការបណ្តាទាហានខាងខ្លួនជួននឹងផុតកម្លាំងសោះ ព្រោះទាហាន**ជូហៀន**មានដល់ប្រាំពាន់ ចូលព្រួតគ្នាជាច្រើនជាន់ដល់បីប៉ែក។

ឯចំណែក**គួនអ៊ូ**ក៏វែកយកតែខ្លួន ហើយទាហានខ្លះរត់បំបះចេញពីទីនោះប្រហែលហាសិបសិន (២ គ.ម) ទើបក្រឡេកឃើញគំនរភ្លើងកងទ័ព**ភូចៀង** ហើយឮសូរសំឡេងមនុស្សស្រែកហ៊ោច្រើនណាស់ ក្រឡេកទៅឃើញ**ភូចៀង**ជិះ

សេះកាន់ដាវចេញមក **គួនអ៊ូ**ខឹងណាស់ ក៏បំផាយសេះស្ទុះចូលទៅប្រយុទ្ធគ្នានឹង**ភូចៀង**បានបីភ្លេង **ភូចៀង**ធ្វើជាចាញ់រត់ទៅខាងគំនរភ្លើង **គួនអ៊ូ**ក៏មិនអាចនឹងតាមទៅ ញាក់សេះវេះគេចទៅតាមច្រកផ្លូវប្រហាប់ ផ្ទាប់ជើងភ្នំថៅសាន់ **គួនប៉េង**ក៏ដើរឡើងទៅប្រាប់បិតាថា **ទៀវលុយ**ស្លាប់ក្នុងកងទ័ព ដែលកំពុងច្បាំងគ្នាអម្បាញ់មិញនោះទៅហើយ។ **គួនអ៊ូ**ឮដូច្នោះក៏ខំអត់សង្កត់ចិត្តមិនឲ្យស្រក់ទឹកភ្នែក ខ្លាចទាហាននឹងខូចចិត្តគំនិត ទើបបង្គាប់ឲ្យ**គួនប៉េង**ចុះទៅរាំងការពីក្រោយ **គួនអ៊ូ**ក៏លយទៅមុខមានទាហានដែលសល់ពីស្លាប់តាមទៅដប់ប្រាំនាក់ ចូលត្រង់ប្រហាប់ភ្នំ។

ឯ**ភូចៀង**ក៏លើកទាហានហ៊ោពីក្រោយទៅ **គួនអ៊ូ**ឮទាហានហ៊ោខ្ទាន់ៗតាមមកបង្ខំស្រូតទាហានរត់ទៅនឹងផុតច្រកប្រហាប់ភ្នំនោះ។ ខណៈនោះ ជួនជាពេលប្រហែលយាមបីប្លាយ ក៏បានទៅដល់មាត់រំលុង ដែលគេធ្វើទុកនោះ សេះ**គួនអ៊ូ**ក៏ជាន់អន្ទាក់ស្ទុះភ្ញាក់លោតទៅ **គួនអ៊ូ**ក៏របូតធ្លាក់ពីលើខ្នងសេះ អាវុធក៏របេះជ្រុះពីដៃ**គួនអ៊ូ**និងសេះនោះក៏ធ្លាក់ទៅក្នុងរំលុង **គួនអ៊ូ**ប៉ះផ្ទប់នឹងដុំថ្ម សេះក៏ធ្លាក់រណ្ដំជាន់ទៅលើភ្លៅ**គួនអ៊ូ**ទៀត **គួនអ៊ូ**ឈឺចុកភ្លៅនៅទីនោះ ស្ទុះក្រោកឡើងមិនរួចសោះ នោះ**ម៉ាតុង**ទាហាន**ភូចៀង** ដែលចេញពីពួនបង្កប់ឃើញ**គួនអ៊ូ**ធ្លាក់ត្រឡប់ពីខ្នងសេះចុះទៅក្នុងរំលុងក្រោកមិនរួច ក៏ចាប់យកដុំថ្មធំៗចោលរណ្ដំចម្រុះទៅត្រូវមុខមាត់ខ្លួនប្រាណ**គួនអ៊ូ**ទាល់តែទុរន់ទុរាអស់កម្លាំង ប្រឹងក្រោកមិនរួចសោះ ក៏នាំគ្នាស្ទុះស្រទៅចាប់**គួនអ៊ូ**ចងស្លាបសេកជាប់នាំឡើងមក ចាប់បានទាំងសេះមកទៀត **គួនប៉េង**ឃើញគេចាប់បិតាបាន ក៏បំពានរត់ចូលទៅជួយ **ភូចៀង** និង**ជូហៀន**លើកទាហានតាមទៅទាន់ក៏ព្រួតគ្នាចាប់ខ្លួន**គួនប៉េង**បាន ហើយឃុំនាំយកខ្លួន**គួនអ៊ូ**និង**គួនប៉េង**ទៅជូន**ស៊ុនគួន** ៗក៏មានអំណរណាស់ ទើបឲ្យហៅនាហ្មឺនមុខមន្ត្រីនិងទីប្រឹក្សាមកប្រជុំព្រមគ្នា។

ស៊ុនគួនក៏និយាយនឹង**គួនអ៊ូ**ថា ពីដើមយើងគ្រាន់តែឮពាក្យគេនិយាយថា អ្នកជាមនុស្សត្រង់សុចរិត ចិត្តក៏មោះមុតផុតផែនដី ថ្វីដៃក៏ខ្លាំងពូកែហៅហានណាស់ យើងក៏មានចិត្តគិតស្វែងស្វះនឹងចង់បានអ្នកមកទុកធ្វើរាជការ ជាទីរាប់អានជាមួយនឹងយើង ៗក៏មិនដែលបានជួបនឹងអ្នកសោះ វេលានេះ អ្នកធ្វើសង្គ្រាមចាញ់យើងហើយ ពួកទាហានយើងចាប់ខ្លួនបាន គួរអ្នកស្ម័គ្រស្មានចូលមកនៅនឹងយើងចុះ យើងនឹងទុកជីវិតឲ្យរស់នៅធ្វើរាជការតទៅ យើងនឹងត្រូវចិញ្ចឹមរក្សាអ្នក ឲ្យមានយសស័ក្តពេញខ្នាត។

គួនអ៊ូឮហើយ ក៏ឲ្យនឹកខឹងក្នុងចិត្តពន់ប្រមាណាស់ ស្រែកជេរ**ស៊ុនគួន**ថា អាក្មេងច្រម៉ក់អាក្រក់ខ្លាំងណាស់ ខ្លួនអញចាស់ម្ល៉េះហើយ អញមិនស៊ូចំណុះអាឯងទេ ព្រោះអញបានក្រេបផឹកទឹកពិភទ្ធសច្ចាជាមួយនឹងព្រះចៅ**ឡៅពី, តៀវហ៊ុយ**ដើម្បីនឹងប្រថុយអាយុជីវិត គិតយកផែនដីថ្វាយព្រះចៅ**ឡៅពី** ជាពូជព្រះរាជវង្ស ឲ្យគង់ជាសុខរក្សាអាណាប្រជានុរាស្ត្រក្នុងផែនដីទាំងមូល បើអញទៅចូលនឹងអាឯងដែលជាគូសត្រូវរាជសម្បត្តិវិញ អញក៏មិនពេញជាជាតិប្រុស លុះដោយចិត្តជាសេនាទាហានបានឡើយ គ្រានេះខ្លួនអញចាញ់ដៃអាឯងហើយ អាឯងកុំបាច់មកល្បួងបញ្ឆោតខ្លួនប្រាណអញថ្វី ឲ្យព្រួយពាក្យសម្តី អញកើតមកក្នុងលោកិយជាជាតិទាហាន ហើយនឹងស៊ីបាយក្របាមបម្រើម្ចាស់ពីរនោះមិនបានទេ អញស៊ូតែស្លាប់។

ស៊ុនគួនបានឮ**គួនអ៊ូ**ថាដូច្នោះ ក៏បែរមុខទៅពិគ្រោះនឹងទីប្រឹក្សាទាំងពួងថា **គួនអ៊ូ**នេះជាមនុស្សទៀងត្រង់ចិត្តមួយប្រាកដណាស់ យើងចង់ចិញ្ចឹមរក្សាទុកតទៅ ទីប្រឹក្សាទាំងអស់គ្នា តើនឹងយល់ឃើញប្រការម្តេច? **ចោហាម**សមុហបញ្ជីឆ្លើយថា បើនឹងចិញ្ចឹមរក្សា**គួនអ៊ូ**ទុកនោះខ្ញុំបាទមិនយល់ឃើញផងទេ ព្រោះកាលគ្រា**ចូឆ្វូ**ចាប់**គួនអ៊ូ**បានពីមុនម្តង យកទៅតាំងឲ្យធ្វើជានាហ្មឺនធំ ឲ្យគ្រឿងឧបភោគបរិភោគជា

ច្រើន បីថ្ងៃលៀងអាហារម្តង ប្រាំថ្ងៃលៀងអាហារម្តង បម្រុងលៀងលោមផ្ទមចិត្តដល់ប៉ុណ្ណោះហើយ ក៏នៅតែយកខ្លួន**គួនអ៊ូ**ទុកពុំបាន គង់តែ**គួនអ៊ូ**លបរត់ទៅរក**ឡៅពី**ជាបង បានសម្លាប់នាយគយដានដល់ប្រាំតំបន់ បើលោកចង់រក្សាទុក យូរទៅគង់នឹងកើតភ័យអន្តរាយដល់ខ្លួនលោកដូចគេ កាលគ្រាមុននោះពុំខាន។ **ស៊ុនគួន**បានស្តាប់ដូច្នោះ ក៏ឈប់រំពឹងមួយស្របក់ហើយថា ដែលអ្នកនិយាយដូច្នោះ ខ្ញុំក៏យល់ឃើញផងដែរ ទើបបង្គាប់ទាហានឲ្យយកខ្លួន**គួនអ៊ូ**និង**គួនប៉េង**អាពុកនិងកូនទៅប្រហារជីវិតបង់។

កាល**គួនអ៊ូ**ស្លាប់នោះក្នុងខែកត្តិក អាយុគ្រប់៥៨ឆ្នាំ ព្រះចៅហៀនតេទៅគង់នៅក្រុងហ៊ូតោបាន២៤ឆ្នាំ (ពុទ្ធសករាជ៧៦២) **ម៉ាតុង**ក៏នាំយកសេះ**គួនអ៊ូ**ទៅឲ្យ**ស៊ុនគួន** ៗក៏ឲ្យម៉ាតុងចិញ្ចឹមរក្សា សេះនោះមិនស៊ីស្មៅជាយូរថ្ងៃ ក៏ស្លាប់ទៅទៀត។

ឯ**ហងហ៊ូ**ដែលនៅក្នុងស្រុកបេកសៀ ក្នុងពេលកណ្តាលយប់នោះ ក៏ចេះតែក្តៅក្រហាយក្នុងចិត្តណាស់ ដេកលក់ទៅយល់សប្តិឃើញប្លែក ក៏ទៅនិយាយនឹង**ជីវឆង**ស្តាប់ថា ខ្ញុំយល់សប្តិឃើញ**គួនអ៊ូ**មកឈរពីមុខខ្ញុំ មានឈាមហូរប្រឡាក់ពេញទាំងខ្លួន ខ្ញុំភ័យណាស់ភ្ញាក់ឡើង មិនដឹងជា**គួនអ៊ូ**នឹងកើតហេតុយ៉ាងម្តេចឡើយ **ហងហ៊ូ**និយាយនឹង**ជីវឆង**មិនទាន់ផុតមាត់ ស្រាប់តែបម្រើចូលមកប្រាប់ថា ឥឡូវនេះឃើញទាហាន**ស៊ុនគួន** យូរក្បាលគួន**អ៊ូ**និង**គួនប៉េង**មកស្រែកបញ្ចុះបញ្ចូលអ្នកស្រុកតាមក្បែរជើងកំពែង។ **ហងហ៊ូ, ជីវឆង**ឮដូច្នោះ ក៏តក់ស្លុតរន្ធត់ចិត្ត នាំគ្នាឡើងទៅមើលលើសើន ទទួលក្រឡេកទៅឃើញក្បាល**គួនអ៊ូ**និង**គួនប៉េង**ទាំងពីរ ក៏នឹកតូចចិត្តទោមនស្សណាស់ **ហងហ៊ូ**និង**ជីវឆង**ក៏និយាយគ្នាថា យើងអស់ម្លប់ជាទីពឹងហើយ នឹងរស់នៅថ្វីឥតប្រយោជន៍ ស៊ូស្លាប់ទៅជាខ្មោចស្រួលជាង ថាហើយ**ហងហ៊ូ**ក៏លោតទម្លាក់ខ្លួនពីលើកំពែងបាក់កស្លាប់ ឯ**ជីវឆង**ក៏យកដាវអារកខ្លួនឯង

ស្លាប់ទៅទៀត ស្រុកបេកសៀក៏ត្រូវស្លាប់បង្កាប់ស្រុកកាំងតាំងរហូតតាំងពីនោះមក។

ឯ**គួនអ៊ូ**នោះ លុះស្លាប់ទៅហើយ ក៏ទៅបង្កើតជាអសុរកាយនៅលើភ្នំជួនយ៉ុកសាន់ ក្នុងដែនស្រុកតេងអៀង លើកំពូលភ្នំនោះ មានលោកសង្ឃរាជចិនមួយអង្គឈ្មោះ**ផៅចេង** លោកសង្ឃរាជ**ផៅចេង**អង្គនេះ ពីដើមជាសង្ឃរាជនៅវត្តទិនកុកឈឺដែនស្រុកកីស៊ីន បាននិមន្តឡើងទៅលើភ្នំនោះ ជាទីរហោស្ថានចម្រើនមេត្តាភាវនា មានសាមណេរមួយអង្គនៅបម្រើប្រណិប័តន៍ជានិរន្តរ៍។ ក្នុងថ្ងៃមួយនោះ ពេលអាធ្រាត្រស្ងាត់ ខែរះភ្លឺច្បាស់ប្រហែលយាមពីរប្លាយ លោកសង្ឃរាជ**ផៅចេង**អង្គុយចម្រើនភាវនាក្នុងកុដិ បានឮសំឡេងស្រែកថា យកក្បាលមកឲ្យយើងវិញ លោកផៅចេងក្រឡេកមើលទៅ ឃើញមនុស្សមុខក្រហមជិះសេះកាន់ដាវ ហើយមានមនុស្សតែងខ្លួនជាទាហាន ឈរអមសេះម្ខាងម្នាក់ ខាងស្តាំមុខស ខាងឆ្វេងមុខខ្មៅ មានពុកចង្ការអមតាង ចុះមកពីលើអាកាសឈរនៅក្បែរកុដិ លោក**ផៅចេង**ក្រឡេកមើលទៅស្គាល់ច្បាស់ជា**គួនអ៊ូ** ក៏បោយដៃស្រែកហៅថា មកនេះ**គួនអ៊ូ**។

ខណៈនោះ អសុរកាយ**គួនអ៊ូ** ក៏ចុះពីលើសេះចូលទៅឱនគំនាប់លោក**ផៅចេង** ហើយថា លោកគ្រូឈ្មោះអ្វី? លោកឆ្លើយថា យើងឈ្មោះ**ផៅចេង** ពីដើមនៅវត្តទិនកុកឈឺ បានស្គាល់គ្នានឹងអ្នកមកពីដើម អ្នកភ្លេចហើយឬ? អសុរកាយ**គួនអ៊ូ**ឱនគំនាប់ហើយថា សូមឲ្យលោកគ្រូសូត្រធម៌ចម្រើនភាវនាផ្សាយចំណែកបុណ្យកុសល ទៅឲ្យខ្ញុំព្រះករុណាផងចុះ ខ្ញុំព្រះករុណាធ្វើសង្គ្រាមចាញ់គេ ៗសម្លាប់ទៅហើយ។

លោកសង្ឃរាជ**ផៅចេង**ឆ្លើយឡើងថា កង់ត្រាចកង់ធ្នង់វិលត្រូវគ្រប់គ្នា គេសម្លាប់យើង ព្រោះយើងសម្លាប់គេ កាលអ្នកបានសម្លាប់**ង៉ាន់លៀង**, **ប៊ុនធីវ** និង

នាយគយល្បាតប្រាំតំបន់នោះ នរណាមកទារក្បាលពីអ្នកខ្លះ? គ្រានេះអ្នកចាញ់សត្រូវវិញហើយ ក៏ត្រូវតែស្លាប់ដូច្នេះ អ្នកនឹងមកស្រែកទារក្បាលពីរនរណាសោត? លោក**ផៅចេង**សម្តែងដូច្នេះហើយ ក៏សូត្រធម៌ចម្រើនកុសលផ្សាយទៅឲ្យ**គួនអ៊ូ** ៗ អសុរកាយទទួលអនុមោទនាចំណែកបុណ្យហើយ ក៏លាទៅអាស្រ័យនៅលើកំពូលភ្នំជួនយ៉ុងសាន់នោះ។ លោក**ផៅចេង**ក៏នាំយកព័ត៌មាននោះទៅប្រាប់ដល់មហាជនទាំងពួងថា **គួនអ៊ូ**ស្លាប់ទៅកើតជាអសុរកាយនៅលើភ្នំនោះ មនុស្សម្នាមហាជនក៏បង្កើតជ្រះថ្លារាប់អាន បានសាងសង់ជាសាលាឲ្យ**គួនអ៊ូ**អសុរកាយនៅលើកំពូលភ្នំនោះ ក៏បានទៅជាទេពារក្សស័ក្តិសិទ្ធិតាំងពីនោះមក។

ឯ**ស៊ុនគួន**លុះបានស្រុកកេងជីវហើយ ក៏ឲ្យរង្វាន់ដល់សេនាទាហានដែលមានសេចក្តីគាប់ប្រសើរតាមគុណបំណាច់ ទើបលើក**លីបង**ឲ្យអង្គុយទីខ្ពស់លើសសេនាទាហានទាំងពួង ហើយក៏និយាយនឹងមុខមន្ត្រីទាំងអស់ថា យើងគិតថានឹងបានស្រុកកេងជីវដោយលំបាកណាស់ ឥឡូវក្រឡាស់មកបានដោយងាយ ដោយតម្រិះប្រាជ្ញា**លីបង**នេះ មិនទាន់នឹងក្រឡាស់បាតដៃក៏លៃលកយកបាន ហេតុដោយសេចក្តីរិះគិតរបស់**លីបង** សេចក្តីគាប់ប្រសើរនេះ ធំទូលាយជ្រៅឆ្ងាយណាស់។ **លីបង**ឮដូច្នោះក៏ក្រោកឡើងគំនាប់**ស៊ុនគួន** ហើយថា ព្រោះបុណ្យលោកទើបបានស្រុកកេងជីវនេះដោយងាយ។ **ស៊ុនគួន**ថា ពីដើមយើងបាន**ជីវយី**មានសតិបញ្ញាក្លាហានចំណានក្នុងកលសឹក **ចូឆូ**លើកទ័ពគោកទឹកមកជាច្រើនលើក មានទាហានដល់ប៉ែតសិបបីម៉ឺន បានច្បាំងគ្នានៅតំបន់សេកផេក ក៏អាស្រ័យសេចក្តីគិតរបស់**ជីវយី** ទើបមានជ័យជម្នះពី**ចូឆូ**ដោយងាយ **ជីវយី**ចាញ់សេចក្តីរិះគិតរបស់**ខុងបេង** បានជាស្លាប់ខ្លួនទៅនៅតែ**ឡោសុក** គ្រានោះ**ជីវយី**មិនទាន់ស្លាប់ **ចូឆូ**មានសំបុត្រមកបញ្ចុះបញ្ចូលយើង ទីប្រឹក្សាទាំងអស់ព្រមនឹងឲ្យយើងទៅចំណុះចុះចូល**ចូឆូ** តែ**ឡោសុក**មួយមិន

ព្រមផង យើងឲ្យហៅ**ជីវយី**មកប្រឹក្សាដើម្បីនឹងធ្វើសង្គ្រាមនឹង**ចូភូ** យ៉ាងនេះ ជាសេចក្តីគាប់ប្រសើររបស់**ឡៅសុក** គ្រាក្រោយនោះ **ឡៅពី**ឲ្យមកខ្ចីស្រុកកេងជីវដើម្បីនឹងអាស្រ័យនៅជាបណ្តោះអាសន្ន យើងពិគ្រោះនឹង**ឡៅសុក** ៗព្រមឲ្យ បានជាកើតវឹកវរដូច្នេះ យ៉ាងនេះគឺកំហុសរបស់**ឡៅសុក**។ ឥឡូវយើងអាស្រ័យតម្រិះប្រាជ្ញារបស់**លីបង** បានជាបានស្រុកកេងជីវមកវិញដោយស្រួល។ តម្រិះគិតរបស់**លីបង**លើសតម្រិះប្រាជ្ញារបស់**ជីវយី** និង**ឡៅសុក**ទៅទៀត។ **ស៊ុនគួន**និយាយហើយ ក៏ចាប់យកពែងស្រាហុចដៃពីរទៅឲ្យ**លីបង**ដោយសុភាពណាស់។

ឯអសុរកាយ ក៏ជាប់ចិត្តអាឃាតព្យាបាទ**លីបង**ជាខ្លាំង វេលានោះក៏មកចូលរូប**លីបង** ទទួល**លីបង**ចាប់យកពែងស្រានឹងផឹកចូលទៅ ក៏ឲ្យចោលពែងស្រាទម្លាក់ចុះ ហើយចង្អុលមុខ**ស៊ុនគួន**ស្រែកគំហកដោយសំឡេងខ្លាំងថា អាក្មេងច្រម៉ក់ភ្នែកក្រហម អាឯងស្គាល់អញឬទេ? ទីប្រឹក្សាទាំងពួង ក៏ភ័យស្លុតស្មារតីទាំងអស់គ្នា **លីបង**ក៏ស្ទុះឡើងទៅច្រាន**ស៊ុនគួន**ធ្លាក់ពីលើកៅអី ហើយក៏អង្គុយលើកន្លែង**ស៊ុនគួន**នោះ ភ្នែកក្រឡេកក្រឡាស់ទៅមក ស្រែកដោយសំឡេងខ្លាំងថា កាលពួកចោរជូតក្បាលលឿងដេញញាំញី រាស្ត្រប្រជាបានសេចក្តីក្តៅក្រហាយនោះ ខ្លួនអញនិងបងប្អូនបីនាក់ បានលើកគ្នាទៅប្រាបប្រាមពួកចោរ ៗក៏រាបទាបអស់ទៅ ប្រហែលសាមសិបឆ្នាំមកហើយ ឥឡូវអញចាញ់កលសឹករបស់ឯង ៗសម្លាប់អញស្លាប់ អញជាមនុស្សមិនចេះស៊ីសាច់ឯង អញស្លាប់ហើយនឹងកាច់កឯងឲ្យស្លាប់វិញ ឯងមិនស្គាល់អញទេឬ? អញនេះហើយឈ្មោះ**គួនអ៊ូ**។

ស៊ុនគួនបានឮដូច្នោះ ក៏ភ័យតក់ស្លុតរន្ធត់ចិត្ត ក្រាបសំពះដល់ដី លុះបាត់សម្តីមួយស្របក់ **ស៊ុនគួន**និងអស់ពួកសេនាទាហានងើបឡើង ស្រាប់តែឃើញ**លីបង**បាក់កដួលចុះ លោហិតនោះហូរចេញពីច្រមុះមាត់ជោកអស់ទាំងខ្លួន **លីបង**ក៏សូន្យជីវិត

ក្នុងខណៈនោះ **ស៊ុនគួន**និងអស់នាហ្មឺនមុខមន្ត្រីភ័យណាស់ ទើបរៀបចំយកសព**លីបង**ទៅបញ្ចុះតាមទំនៀម ហើយតាំង**លីប៉ា**ជាកូនឲ្យឡើងស្ដីរាជការតំណាងអាពុកតទៅ។ ខណៈនោះ មានបម្រើចូលមកជម្រាប**ស៊ុនគួន**ថា **ទៀវចៀវ**មានការចូលមកគំនាប់ **ស៊ុនគួន**ក៏ឲ្យអញ្ជើញ**ទៀវចៀវ**ចូលទៅ។

ទៀវចៀវគំនាប់**ស៊ុនគួន** ហើយថា ឮដំណឹងថា លោកចាប់បាន**គួនអ៊ូ, គួនប៉េង**ទាំងអាពុកនិងកូន លោកសម្លាប់ទៅហើយមែនឬ? បើមែនដូច្នោះ មិនយូរទេភ័យន្តរាយនឹងមានមកដល់លោកជាប្រាកដ ព្រោះ**គួនអ៊ូ**នោះបានស្បថស្បាន់ធ្វើបងប្អូននឹង**ឡៅពី, តៀវហ៊ុយ**សញ្ញាគ្នាទុកថា បើស្លាប់ក៏ស្លាប់ជាមួយគ្នា បើរស់ក៏រស់ជាមួយគ្នា ឥឡូវ**ឡៅពី**ក៏បានជាធំក្នុងស្រុកសែឈួន តាំងឈួនហើយ មានទាហានច្រើនណាស់ ទាំងស្បៀងអាហារក៏បរិបូរ មួយទៀតតម្រិះរិះគិតក្នុងកលសឹកនោះ នរណានឹងរំលងគំនិតរបស់**ខុងបេង**បាន បើនឹងនិយាយខាងថ្វីដៃវិញ ក៏គ្មានទាហានណានឹងឲ្យស្មើថ្វីដៃ**តៀវហ៊ុយ, ហងតុង, ម៉ាឈៀវ, ជូឡុង**បានឡើយ។ **ឡៅពី**ដឹងហើយថា **គួនអ៊ូ, គួនប៉េង**ស្លាប់ ក៏គង់នឹងលើកទ័ពមកអស់ពីក្នុងស្រុក នឹងមកបុកកម្ទេចស្រុកកាំងតាំងសងសឹកវិញ។ ខ្ញុំបាទយល់ឃើញថា យើងតទល់ពុំបានទេ។

ស៊ុនគួនបានឮដូច្នោះ ក៏ទន្ទ្រាំបាតជើងហើយថា អន្តរាយដែលនឹងមានមកដល់ស្រុកកាំងតាំងយ៉ាងនេះហើយ អ្នកនឹងជួយកែខៃរិះគិតយ៉ាងណា? **ទៀវចៀវ**ឆ្លើយថា បើលោកទុកធុរៈនេះលើខ្ញុំបាទ ៗសុំកុំឲ្យលោកព្រួយពេកឡើយ ខ្ញុំបាទមានឧបាយមួយ មិនឲ្យ**ឡៅពី**ធ្វើអន្តរាយស្រុកកាំងតាំងសោះ យើងនឹងមានចម្លោះថែរក្សាស្រុកឲ្យនឹងដូចផែនប្រថពី។

ស៊ុនគួនឮដូច្នោះ ក៏សប្បាយចិត្តឡើងវិញ ទើបសួរទន្ទេញថា អ្នកនឹងប្រើឧបាយយ៉ាងម្ដេច? **ទៀវចៀវ**ថា វេលានេះ**ចូឆូ**មានទាហានដល់មួយរយម៉ឺន ហើយនាយទាហានដែលមានថ្វីដៃខ្លាំងពូកែក្លាហានក៏មានយ៉ាងច្រើន បើ**ឡៅពី**លើកកងទ័ពមកសងសឹក ហើយឲ្យដំណឹងទៅ**ចូឆូ**ឲ្យលើកជាទ័ពប្រឆ្លួនមកខ្ទប់ប្រសព្វជួបទ័ព**ឡៅពី**ទៀត ស្រុកកាំងតាំងក៏គង់នឹងអន្តរាយព្រោះអស់ទីពឹងសោះ ខ្ញុំបាទគិតឃើញចន្លោះឧបាយមួយ គឺត្រូវចាត់ឲ្យនាំយកក្បាល**គួនអ៊ូ**ទៅឲ្យ**ចូឆូ** បើ**ឡៅពី**ដឹងហើយគង់ចូលចិត្តថា **ចូឆូ**គិតឧបាយប្រើឲ្យយើងធ្វើទេ **ឡៅពី**ក៏នឹងត្រឡប់ខឹងទៅរក**ចូឆូ**វិញ យ៉ាងម្ដេចក៏គង់គេចលើកទ័ពទៅច្បាំងនឹង**ចូឆូ**ខាងណោះ ស្រុកកាំងតាំងក៏នឹងអស់គ្រោះថ្នាក់ទៅវិញ យើងគង់បានសេចក្ដីសុខសប្បាយ បានមើលលេង តើនរណានឹងឈ្នះ នឹងចាញ់ ស្រេចនូវកម្លាំងរបស់គេ។

ស៊ុនគួនបានឮ**ទៀវចៀវ**និយាយដូច្នោះ ក៏យល់ឃើញត្រូវផង ទើបបង្គាប់ឲ្យជាងធ្វើហិបដាក់ក្បាល**គួនអ៊ូ** ហើយចាត់បម្រើឲ្យនាំស្រូតប្រញាប់ទៅជូន**ចូឆូ**ទាំងយប់ទាំងថ្ងៃ។ គ្រានោះ**ចូឆូ**ចេញពីស្រុកខផោទៅឈប់នៅស្រុកឡុកអៀង មានបម្រើចូលទៅទូល**ចូឆូ**ថា **ស៊ុនគួន**ប្រើបម្រើឲ្យក្បាល**គួនអ៊ូ**ចូលមកថ្វាយ។ **ចូឆូ**មានសេចក្ដីត្រេកអរណាស់ ក៏និយាយនឹងនាហ្មឺនមុខមន្ត្រីទាំងពួងថា ឥឡូវនេះ **គួនអ៊ូ**ស្លាប់ហើយ យើងបានដេកធ្មេចភ្នែកជិត។

សុម៉ាអ៊ីដឹងដល់កលឧបាយដែល**ស៊ុនគួន**គិតនោះ ក៏និយាយថា **ស៊ុនគួន**ធ្វើនេះប្រាថ្នានឹងយកសេចក្ដីចង្រៃមកបាចសាចឲ្យយើង។ **ចូឆូ**សួរថា អ្នកយល់ឃើញដូចម្ដេច បានជានិយាយដូច្នេះ? **សុម៉ាអ៊ី**ឆ្លើយថា ពីដើម**ឡៅពី**, **គួនអ៊ូ**, **តៀវហ៊ុយ**បីនាក់នេះបានស្បថស្បាន់នឹងគ្នាទុកថា នឹងរស់នឹងស្លាប់ជាមួយគ្នា គ្រានេះ**ស៊ុនគួន**សម្លាប់**គួនអ៊ូ**ទៅហើយ ខ្លាចក្រែង**ឡៅពី**នឹងលើកទ័ពត្រឡប់ទៅសងសឹកវិញ បានជាបញ្ជូន

ក្បាល**គួនអ៊ូ**ចូលមកថ្វាយនេះ ប្រាថ្នានឹងដោះអំពើដែលខ្លួនបានប្រព្រឹត្តនោះ ឲ្យ**ឡៅពី**ត្រឡប់ខឹងមករកព្រះអង្គឯនេះវិញ មុខជា**ឡៅពី**ខឹងមិនលើកទ័ពទៅវាយស្រុកកាំងតាំង គង់នឹងលើកទ័ពមកច្បាំងខាងយើង **ស៊ុនគួន**រួចខ្លួននៅជាកណ្ដាល ចាំមើលលេង។

ចូឆ្វឮ**សុម៉ាអ៊ី**ថាដូច្នេះ ក៏យល់ឃើញត្រូវផង ទើបឆ្លើយឡើងថា កលសឹកគេធ្វើមកយ៉ាងនេះ អ្នកគិតប្រការម្ដេច? **សុម៉ាអ៊ី**ថា ការតែប៉ុណ្ណោះ ខ្ញុំបាទយល់ឃើញថាមិនក្រប៉ុន្មានទេ សូមឲ្យលោកយកឈើក្រអូបមកធ្វើជាហិប ដាក់ក្បាល**គួនអ៊ូ**នាំយកទៅបញ្ចុះតាមបែបនាហ្មឺនធំ បើ**ឡៅពី**ដឹងហើយក៏មិនខឹងនឹងលោកប៉ុន្មានទេ គង់តែនឹងខឹងទៅខាង**ស៊ុនគួន**វិញមិនខាន មុខជាមានលើកទ័ពទៅវាយស្រុកកាំងតាំងជាប្រាកដ យើងត្រូវចាំមើលលេង បើ**ស៊ុនគួន**និង**ឡៅពី**ធ្វើសង្គ្រាមនឹងគ្នាខ្ទេចខ្ទីទៅហើយ សឹមយើងនឹងរើសយកជាក្រោយ ឲ្យបានស្រួលតែម្ដង។

ចូឆ្វបានឮដូច្នោះ ក៏យល់ឃើញត្រូវ មានចិត្តត្រេកអរណាស់ ទើបឲ្យហៅបម្រើ**ស៊ុនគួន**ចូលទៅ បម្រើនោះក៏នាំយកក្បាល**គួនអ៊ូ**ចូលទៅថ្វាយ។ **ចូឆ្វ**ឲ្យបើកហិបឡើង ឃើញមុខ**គួនអ៊ូ**នៅស្រស់ដូចប្រក្រតី ធម្មតាដែលរស់នោះ **ចូឆ្វ**អស់សំណើច ហើយថា **គួនអ៊ូ**! អ្នកឯងនេះ កាលនៅរស់មិនទៅមករកយើងសោះ ឥឡូវនៅតែក្បាលទទេទើបបែរមករកយើងវិញ។ ថាមិនទាន់ផុតមាត់ ក្រឡេកទៅឃើញក្បាល**គួនអ៊ូ**នោះហាមាត់ឡើង ហើយបើកភ្នែកក្រឡេកក្រឡាប់ខមឲ្យ**ចូឆ្វ** ៗភ័យតក់ស្លុតរលត់ស្មារតីដួលចុះពីលើកៅអី។ ពួកមន្ត្រីខ្ញុំរាជការទាំងពួងក៏ភ័យភិតទាំងអស់គ្នា ស្ទុះទៅគ្រាហ៍ត្រកងឱប លើកយក**ចូឆ្វ**ឲ្យអង្គុយឡើង។ **ចូឆ្វ**ក៏រលត់ស្មារតីទៅមួយស្របក់ លុះភ្ញាក់ដឹងខ្លួនឡើងក៏និយាយនឹងអស់នាហ្មឺនទាំងនោះថា **គួនអ៊ូ**នេះពូកែស័ក្ដិសិទ្ធិណាស់ បម្រើ**ស៊ុនគួន**បានឮដូច្នោះ ក៏ពណ៌នារឿងដែល**គួនអ៊ូ**ទៅចូល

រូប**លីបង** ហើយជេរ**ស៊ុនគួន** កាប់ក**លីបង**បាក់ស្លាប់ ចាប់កន្ត្រាក់**ស៊ុនគួន**ទម្លាក់ពីលើកៅអីនោះ សព្វសេចក្ដីថ្វាយឲ្យ**ចូឆ្លូ**ស្ដាប់គ្រប់ប្រការ។

ចូឆ្លូបានឮដូច្នោះ ក៏រឹងរឹតតែខ្លាចជាងពីដើម ទើបបង្គាប់ឲ្យជាងយកឈើក្រអូបធ្វើហិបដាក់ក្បាល**គួនអ៊ូ** ហើយឲ្យតែងគ្រឿងសែនតាមបណ្ដាស័ក្ដនាហ្មឺនធំ ហើយក៏អញ្ជើញក្បាល**គួនអ៊ូ**ហែទៅបញ្ចុះនៅក្បែរស្រុកឡកអៀង ខាងទិសទក្សិណ។ **ចូឆ្លូ**និងអស់នាហ្មឺនធំតូច ក៏នាំគ្នាហែសពសង្ការ មានក្បួនហែជាទីរុងរឿងណាស់។ **ចូឆ្លូ**ក៏បង្គាប់ឲ្យតាក់តែងទីបញ្ចុះតាមយសចៅហ្វាយខេត្តកេងជីវ ហើយក៏ចាត់នាហ្មឺនមានបណ្ដាស័ក្ដិឲ្យពិភ័ក្ដិរក្សាជានិរន្តរ៍ ឯបម្រើ**ស៊ុនគួន**ក៏ត្រឡប់វិលទៅស្រុកកាំងតាំងវិញ។

លោកអ្នកអាចរកសៀវភៅផ្សេងទៀតតាមរយៈប្លក់៖

www.khmerliterature.wordpress.com

រឿង សាមកុក

អ្នកឧកញ៉ាវិបុលរាជសេនា **នូ-ហាន** ប្រែរៀបរៀង

កណ្ឌទី ៦២

ចារឹកឡើងវិញដោយ ៖ ឈុល ដារ៉ា

*(តាំងពីព្រះចៅ**ឡៅពី**លើកទ័ពលើកត្រឡប់ទៅគង់នៅស្រុកសែឈួន ហើយយកនាង**ង៉ស៊ី**ធ្វើជាព្រះស្នំឯក រហូតទៅដល់ព្រះចៅ**ឡៅពី** ឲ្យសម្លាប់**ឡៅហុង**បុត្រធម៌ ព្រោះមិនឲ្យកងទ័ពទៅជួយ**គួនអ៊ូ** បានជា**គួនអ៊ូ**ចាញ់ទ័ព**ស៊ុនគួន** ៗសម្លាប់**គួនអ៊ូ**បាន)*។

ឯព្រះចៅឡៅពី ចេញចាកពីស្រុកតាំងឈួនទៅស្រុកសែឈួន បណ្ដានាហ្មឺនទាំងពួងក៏មកជួបជុំគង់គាល់គ្រៀបត្រា មានមន្ត្រីម្នាក់ឈ្មោះ**ហាមចេង**ទូលថា នាង**ប៊ីហ៊ូយិន**ជាធិតាព្រះអង្គក៏ទទួលអនិច្ចកម្មទៅហើយ នាង**ស៊ុនហ៊ូយិន**ក៏វិលទៅនៅនឹង**ស៊ុនគួន**វិញ ទូលបង្គំជាខ្ញុំយល់ឃើញថា មុខជានាងនោះមិនត្រឡប់មកវិញឡើយ បើដូច្នេះហើយ ព្រះអង្គក៏នឹងនៅតែឯង ឥតព្រះស្នំក្រមការ ការខាងក្នុងព្រះដំណាក់ ក៏ឥតអ្នកណាគ្រប់គ្រងរក្សាទូលបង្គំយល់ថា គួរព្រះអង្គនឹងរកព្រះមហេសីស្រីស្នំតាមបុរាណរាជប្រពៃណី។ ព្រះចៅ**ឡៅពី**ត្រាស់ថា អ្នកនិយាយដូច្នេះគួរហើយ តើនឹងត្រូវគិតប្រការម្ដេច? **ហាមចេង**ទូលថា ទូលព្រះបង្គំសម្លឹងមើលឃើញតែប្អូនក្រមុំ**ង៉អ៊ី**ម្នាក់ រូបភាពក៏ស្អាតល្អ មានសតិបញ្ញាចេះដឹង ការងារទាំងពួងចំណាប់មាំមួនណាស់ ឃើញថានាងនោះនឹងមានបុណ្យតទៅពុំខាន តែកាលពីដើមឮថា នាង**ង៉អ៊ី**នឹងចង់ឲ្យទៅ**ឡៅម៉** ជាកូន**ឡៅអៀន** ឥឡូវនេះ**ឡៅម៉**ស្លាប់ទៅហើយ វេលានេះសូមឲ្យទ្រង់ទទួលយកប្អូនក្រមុំ**ង៉អ៊ី**នោះមកធ្វើព្រះស្នំចុះ ព្រោះជាទីសមគួរហើយ។ ព្រះចៅ**ឡៅពី**ទ្រង់ព្រះសណ្ដាប់**ហាមចេង**ទូលដូច្នោះ ទើបត្រាស់ថា **ឡៅម៉**នោះជាសែ

ជាមួយនឹងយើង អ្នកឃើញមានយ៉ាងទម្លាប់ទំនៀមនឹងធ្វើបានហើយឬ? **ហមចេង**ទូលថា ក្នុងទម្លាប់ទំនៀមនោះ ក៏រវាំងចំពោះតែបងប្អូនដែលជិតស្និទ្ធស្នាល ឯនេះទូលព្រះបង្គំឃើញថា ជាសាច់ឆ្ងាយណាស់ទៅហើយ បើនឹងយកមកធ្វើជាស្វាមីភរិយា ក៏ឥតមានទាស់ទេ។ ព្រះចៅ**ឡៅពី**យល់ឃើញត្រូវទើបប្រើភ្នាក់ងារឲ្យទៅទទួលនាង**ង៉ស៊ី**ដែលជាប្អូនក្រមុំ**ង៉អ៊ី** នាំយកមកតាំងជាព្រះស្នំ លុះអំណើះតមក នាង**ង៉ស៊ី**មានព្រះរាជបុត្រពីរព្រះអង្គ គឺទីមួយព្រះនាម**ឡៅអេង** ទីពីរព្រះនាម**ឡៅលី**។

ថ្ងៃមួយនោះ មានបម្រើចូលទៅជម្រាប**ខុងបេង**ថា **ស៊ុនគួន**ឲ្យបម្រើទៅដណ្ដឹងកូនក្រមុំ**គួនអ៊ូ** ៗមិនព្រមឲ្យ **ខុងបេង**ក៏និយាយនឹងទីប្រឹក្សាទាំងពួងថា មើលទៅស្រុកកេងជីវនោះ បើដូច្នោះមុខជានឹងកើតអន្តរាយហើយ គួរតែនឹងឲ្យហៅយកខ្លួន**គួនអ៊ូ**ឲ្យដើរចេញ ហើយចាត់មនុស្សដទៃឲ្យទៅឈរធ្វើរាជការជំនួសវិញ។ ក្រោយនោះ ស្រាប់តែឃើញ**គួនហ៊ិន** កូនប្រុស**គួនអ៊ូ**នាំសំបុត្រមួយច្បាប់ទៅជូន**ខុងបេង** ក្នុងសេចក្ដីសំបុត្រនោះថា **ចូឆូ**ប្រើ**បាំងតេក**និង**អ៊ីគឹម**លើកទ័ពទៅវាយយកស្រុកអ៊្វនសៀ **គួនអ៊ូ**ធ្វើកលសឹកជាច្រើនប្រការមានជ័យជម្នះ។ ក្រោយនោះ មានបម្រើនាំសំបុត្រមួយច្បាប់ទៀតទៅដល់**ខុងបេង** ក្នុងសំបុត្រនោះថា **គួនអ៊ូ**តាក់តែងស្រុកកេងជីវ និងស្រុកអ៊្វនសៀ មានបន្ទាយគូស្នាមភ្លោះខ្ពស់ ទាំងសើនក៏មាំមួន មានគ្រប់ធុនទាំងទ័ពទឹក ទ័ពគោក **ខុងបេង**ក៏នាំយករឿងរ៉ាវនោះ និងសំបុត្រទាំងពីរច្បាប់ទៅក្រាបទូលព្រះចៅ**ឡៅពី** ៗទ្រង់ព្រះសណ្ដាប់ហើយក៏ពេញព្រះទ័យ។

ថ្ងៃក្រោយនោះ បណ្ដាលជាហេតុភេទប្លែកណាស់ ព្រះចៅ**ឡៅពី**មិនសប្បាយក្នុងព្រះទ័យសោះ នឹងគង់ក៏មិនសុខ ផ្ទំក៏មិនលក់ចេះតែរសាប់រសល់ខ្វល់ព្រះទ័យព្រួយរំខាន លុះវេលាយប់ចូលផ្ទំក៏មិនលក់សោះ ទើបចេញមកគង់លើកៅអី ហើយលើកសំបុត្រមកមើល ប្រយោជន៍នឹងឲ្យធូរទូលាយក្នុងព្រះទ័យ ខណៈកាលកំពុង

អានសំបុត្រនោះ ក៏ធ្វេសសតិលក់លើកៅអីបន្តិចទៅ យល់សប្តិឃើញថា ខ្យល់បក់ចង្កៀងភ្លើងហៀបនឹងរលត់ ហើយត្រឡប់ជាប់ឆេះឡើងវិញដូចប្រក្រតី ក្រឡេកទៅឃើញមនុស្សឈរក្បែរចង្កៀងនោះ ក៏សួរទៅថា នរណាហានក្លាអាចចូលមកដល់ទីនេះ? មនុស្សនោះមិនស្តីតបសោះ ព្រះចៅ**ឡៅពី**ពិភាល់ណាស់ ក៏ក្រោកឡើងមើលឃើញច្បាស់ជា**គួនអ៊ូ** ដើរទៅដើរមកក្បែរចង្កៀងនោះ ព្រះចៅ**ឡៅពី**ក៏ថា ប្អូនអើយអ្នកនៅសព្វថ្ងៃសុខសប្បាយទេឬ? ប្អូនមករកបងពេលថ្មើរនេះដោយធុរៈអ្វី? យើងទាំងពីរស្រឡាញ់គ្នាដូចបងប្អូនរួមពោះជាមួយនឹងគ្នា ប្អូនខឹងនឹងបងយ៉ាងណាបានជាសួរមិនស្តី? **គួនអ៊ូ**បានឮ**ឡៅពី**និយាយ ក៏ស្រែកយំហើយថា សូមឲ្យបងលើកកងទ័ពទៅសងសឹកឲ្យខ្ញុំបាទផង ទទួលខ្យល់បក់មកត្រូវខ្លួនព្រះចៅ**ឡៅពី**ត្រជាក់ណាស់ ក៏ភ្ញាក់ស្មារតីឡើងភ្លាម ក្រឡេកមើលទៅមិនឃើញ**គួនអ៊ូ**សោះ ក៏ស្លុតព្រះទ័យ នឹកមមៃ ទើបដឹងថាយល់សប្តិ។ វេលានោះ ទទួលព្រះសណ្តាប់ស្គរយាមកណ្តាលអាធ្រាត្រ ព្រះចៅ**ឡៅពី**រំខានក្នុងព្រះទ័យណាស់ លុះព្រឹកឡើងចេញផ្ទៃព្រះរោងត្រាស់ពីកិច្ចការរាជការ ក៏ឲ្យអញ្ជើញ**ខុងបេង**ចូលគាល់ ព្រះចៅ**ឡៅពី**ក៏ខ្សឹបប្រាប់ហេតុដែលយល់សប្តិនោះឲ្យ**ខុងបេង**ស្តាប់។ **ខុងបេង**យល់ថា យល់សប្តិនោះកាចណាស់ ក៏ក្លែងទូលបាយបៀងបញ្ឆិតបញ្ឆៀងយកព្រះទ័យថា យល់សប្តិយ៉ាងនេះពីព្រោះព្រះអង្គព្រួយបារម្ភគិតដល់**គួនអ៊ូ**ណាស់ ទើបបានជាទ្រង់ឃើញដូច្នេះ ហេតុនេះ សូមកុំឲ្យព្រះអង្គទ្រង់ព្រះវិតក្កពេកឡើយ មិនជាអ្វីទេ។ ព្រះចៅ**ឡៅពី**មិនទាន់អស់សង្ស័យពីក្នុងព្រះទ័យសោះ ក៏ជជីកសួរម្តងជាពីរដង **ខុងបេង**ឃើញថាព្រះចៅ**ឡៅពី**ស្រឡាញ់អាល័យ**គួនអ៊ូ**ខ្លាំងណាស់ ក៏ទូលតែសេចក្តីល្អ ហើយ**ខុងបេង**ក៏ថ្វាយបង្គំលាទៅដល់ទ្វារ ប្រទះនឹង**ខៅចេង** ៗនិយាយថា ខ្ញុំបាទមកនេះជួបលោក

នឹងជម្រាបដំណឹងមួយ ព្រោះខ្ញុំបាទបានឮគេនិយាយថា **លីបង**លើកទ័ពទៅវាយយកស្រុកកេងជីវ **គួនអ៊ូ**ចាញ់ទៅហើយ សេចក្ដីនេះជាមែនឬយ៉ាងម្ដេច?

ខុងបេងថា ខ្ញុំបានមើលផ្កាយសម្រាប់ស្រុកកេងជីវ ឃើញថាសៅហ្មងវិបរិតណាស់ ខ្ញុំគិតថា **គួនអ៊ូ**មុខជានឹងស្លាប់ហើយ តែថាខ្ញុំមិនទូលតាមត្រង់ ក្រែងព្រះចៅ**ឡៅពី**ព្រួយទុក្ខជាទម្ងន់ និយាយគ្នាមិនទាន់ផុតមាត់ ទទួលព្រះចៅ**ឡៅពី**យាងទៅដល់ បានឮសម្ដីដែលនិយាយគ្នានោះ ក៏ទ្រង់ចាប់ជាយអាវ**ខុងបេង**ហើយថា ដំណឹងអាក្រក់ដល់ប៉ុណ្ណោះហើយ ហេតុម្ដេចបានជាលោកមិនប្រាប់ខ្ញុំតាមត្រង់? **ខុងបេង**និង**ខៅចេង**ក៏ទូលថា ព្រោះឮតាមពាក្យផ្សារ នឹងយកជាការពុំទាន់បាន ៗជាមិនហ៊ានពិតទូល ការនេះ សូមកុំឲ្យទ្រង់ព្រះវិតក្កពេកឡើយ។ ព្រះចៅ**ឡៅពី**ថា **គួនអ៊ូ**និងខ្ញុំបានសុំប្ដេជ្ញាគ្នាទុកថា បើនឹងរស់នឹងស្លាប់ជាមួយគ្នា វេលានេះ បើ**គួនអ៊ូ**ស្លាប់មែនហើយ ខ្ញុំក៏មិនត្រូវនៅរស់ធ្វើអ្វីឡើយ។

ខណៈនោះ មានបម្រើចូលមកទូលថា **ម៉ាលៀង** និង**អ៊ីចៀ**កាន់សំបុត្រមកថ្វាយ ព្រះចៅ**ឡៅពី**ឲ្យហៅចូលទៅទាំងពីរនាក់ **ម៉ាលៀង** និង**អ៊ីចៀ**ក៏ទូលថា ស្រុកកេងជីវខូចនឹង**ស៊ុនគួន**ទៅហើយ **គួនអ៊ូ**រំសាយទ័ពទៅតាំងនៅស្រុកបេកសៀ ឲ្យចូលមកសុំកងទ័ពទៅជួយ នៅមិនទាន់ទាំងហែកសំបុត្រនោះទតផង ស្រាប់តែឃើញ**លៀវហ្វ៊ួ**នៅស្រុកកេងជីវ ចូលទៅគាល់ព្រះចៅ**ឡៅពី** ៗក៏ឲ្យហៅចូលមក។

លៀវហ្វ៊ួថ្វាយបង្គំហើយក៏យំទូលថា **ស៊ុនគួន**លើកទ័ពទៅវាយស្រុកកេងជីវ **គួនអ៊ូ**មានសំបុត្រទៅដល់**ឡៅហង, បេងតាត់** ឲ្យលើកទ័ពទៅជួយ ក៏មិនព្រមលើកទៅជួយ។ ព្រះចៅ**ឡៅពី**ទ្រង់ព្រះសណ្ដាប់ ក៏ស្ដុតព្រះទ័យណាស់ ទើបត្រាស់ថា បើដូច្នោះ**គួនអ៊ូ**នឹងមិនអន្តរាយទៅហើយឬ? **ខុងបេង**ទូលថា បើ**ឡៅហង**និង**បេងតាត់**ធ្វើដូច្នោះមែន ទោសត្រូវស្លាប់ ទ្រង់កុំជាទុក្ខព្រួយអ្វីពេកឡើយ ទូលព្រះបង្គំជាខ្ញុំនឹង

សុំលើកកងទ័ពទៅជួយស្រុកកេងជីវនិងស្រុកអ៊្លួនសៀទើបគួរ។ ព្រះចៅ**ឡៅពី**ត្រាស់ថា ចាំធ្វើសំបុត្រទៅប្រាប់**តៀវហ៊ុយ**ឲ្យលើកកងទ័ពទៅជួយ ខ្ញុំឯងក៏នឹងលើកទៅដែរ។ ថាមិនទាន់ផុតព្រះវាចា ស្រាប់តែមានទាហានក្នុងកងទ័ព**គួនអ៊ូ**ចូលមកទូលថា **គួនអ៊ូ**និង**គួនប៉េង**ជាកូនរំសាយកងទ័ព លើកទៅតាមផ្លូវភ្នំចៅសាន់ ទាហាន**ស៊ុនគួន**ចាប់បានសម្លាប់ទៅហើយ។

ព្រះចៅ**ឡៅពី**ទ្រង់ព្រះសណ្ដាប់ច្បាស់ ក៏ស្ទុះចុកព្រះឱរា ទ្រង់ព្រះកន្សែងសោកាពិលាបដាបដួលព្រះអង្គទៅលើក្រឡាមហាប្រថពី សន្លប់បាត់ព្រះស្មារតី អស់នាហ្មឺនមុខមន្ត្រីក៏ភ័យជ្រួលច្របល់ ស្ទុះរចល់ទៅគ្រាហ៍លើកព្រះអង្គ លុះដឹងព្រះស្មារតីឡើង ក៏អញ្ជើញស្ដេចចូលទៅក្នុងព្រះរាជវាំង។ **ខុងបេង**ទូលថា ប្រពៃណីបុរាណលោកមានពោលមកទុកថា ធម្មតាសេចក្ដីស្លាប់នោះចំពោះមានគ្រប់រូបកាយគេយើងទាំងឡាយនឹងវាងចៀសក៏មិនបាន ឯ**គួនអ៊ូ**នោះហៅហ៊ានណាស់ បានជាមានគ្រោះអន្តរាយដល់ខ្លួន សូមព្រះអង្គកុំទ្រង់ជាទុក្ខមួនពេកឡើយ ម៉្លេះទៅហើយគួរតែនឹងរក្សាព្រះអង្គឲ្យបានគង់ជាសុខទៅចុះ នឹងបានតាំងព្រះទ័យចំពោះគិតការតទៅទៀត ជាទីសងសឹកគ្នាមិនល្អឬ? ព្រះចៅ**ឡៅពី**ត្រាស់ថា **គួនអ៊ូ, តៀវហ៊ុយ**និងខ្ញុំទាំងបីរនាក់នេះ បានស្បថស្បាន់នឹងគ្នាទុកថានឹងស្លាប់ជាមួយគ្នា ឥឡូវនេះ **គួនអ៊ូ**មរណៈទៅហើយ ខ្ញុំនឹងសោយរាជ្យយកប្រយោជន៍អ្វី បើបានសេចក្ដីសុខសប្បាយក៏តែរូបកាយម្នាក់ឯងមិនគួរទេ។ ថាមិនទាន់ផុតព្រះវាចា ទទួល**គួនហ៊ិន**យំចូលទៅ ព្រះចៅ**ឡៅពី**ក៏ទ្រង់សោកាពិលាបដាបដួលព្រះអង្គ តែទ្រង់ព្រះវិយោគដូច្នេះអស់រយៈបួនប្រាំថ្ងៃ **ខុងបេង**និងបណ្ដាខ្ញុំព្រះរាជការទាំងប៉ុន្មាន ក៏បាននាំគ្នាចូលទៅល្បួងលោមថ្នមព្រះទ័យព្រះចៅ**ឡៅពី**ជានិច្ច។

ព្រះចៅ**ឡៅពី**ត្រាស់ថា បណ្ដាអ្នកស្រុកកាំងតាំងនិងយើងនេះ អំណើះពីនេះទៅ ត្រូវតែបំផ្លាញ ឲ្យត្រាតែអស់អាយុជីវិត មិនសុំឲ្យជួបជាមិត្តរួមទឹកដីជាប់គ្នាឡើយ។ **ខុងបេង**ទូលថា ទូលព្រះបង្គំឮដំណឹងគេនិយាយថា **ស៊ុនគួន**ឲ្យនាំក្បាល**គួនអ៊ូ**ទៅឲ្យ**ចូឆូ** ៗឲ្យតែងសំស្ការសពជាទីរុងរឿងតាមបណ្ដាស័ក្ដិជានាហ្មឺនធំ ហើយឲ្យបញ្ចុះទុកក្នុងស្រុកឡុកអៀង។ ព្រះចៅ**ឡៅពី**សួរថា ហេតុម្ដេចបានជាវាធ្វើយ៉ាងបែបនេះ? **ខុងបេង**ទូលថា **ស៊ុនគួន**ក្លែងធ្វើកល ប្រាថ្នាឲ្យយើងហើយនិង**ចូឆូ**ទាស់អធ្យាស្រ័យគ្នា **ចូឆូ**ក៏ដឹងដល់កល**ស៊ុនគួន**បានជាឲ្យរៀបចំស្ការសព**គួនអ៊ូ**ឲ្យរុងរឿងដូច្នេះ សំណេះនឹងឲ្យយើងផុតនិស្ស័យព្យាបាទនឹង**ចូឆូ** ៗប្រាថ្នាឲ្យយើងយល់ឃើញថា **ស៊ុនគួន**ទេតើដែលសម្លាប់**គួនអ៊ូ**នោះ។

ព្រះចៅ**ឡៅពី**ថា យើងនឹងលើកទ័ពទៅច្បាំងនឹង**ស៊ុនគួន** ដើម្បីសងសឹកគ្នាឲ្យបាន។ **ខុងបេង**ទូលថា សុំឲ្យព្រះអង្គឈប់ កុំអាលលើកទ័ពទៅសិនចុះ ព្រោះ**ស៊ុនគួន**ធ្វើការទាំងនេះ ក៏ប្រាថ្នាឲ្យយើងខឹងទៅនឹង**ចូឆូ** បើយើងដឹងមិនដល់ ហើយលើកពលទៅច្បាំងនឹង**ចូឆូ** នោះ**ស៊ុនគួន**ក៏នឹងត្រឡប់យកជ័យជម្នះយើងជាក្រោយវិញ ខាងឯ**ចូឆូ**នោះមិញ ក៏ចង់ឲ្យយើងច្បាំងនឹង**ស៊ុនគួន**ដែរ គេក៏ចាំយកជ័យជម្នះជាក្រោយដូចគ្នា ដូច្នេះបើយើងលើកទ័ពទៅក្នុងពេលឥឡូវនេះ ក៏ត្រូវនឹងគំនិតវាគិតទុកទាំងសងខាង ហេតុនេះគួរតែយើងចៀសវាងឲ្យផុត កុំឲ្យវាមើលងាយគំនិតយើងថាទាបជាងវា។ ទូលបង្គំសូមឲ្យទ្រង់ព្រះចិន្ដាបង្អង់ការនេះទុកសិនចុះ ដើម្បីនឹងបានតែងការសពសែនព្រេនឲ្យ**គួនអ៊ូ**តាមទម្លាប់ប្រពៃណីបុរាណ ហើយនឹងបានចាំមើល**ស៊ុនគួន** និង**ចូឆូ**ស៊ូគ្នាដោយអាការកំហឹងផ្សេងៗ បើសត្រូវទាំងសងខាងនេះច្បាំងគ្នាវេលាណា គង់តែមានភ្លាត់ចំណាប់ម្ខាងៗ យើងនឹងធ្វើការជាក្រោយមុខជាងាយស្រួលណាស់។ ព្រះចៅ**ឡៅពី**ទ្រង់យល់ត្រូវផង ទើបបង្គាប់ដល់អស់អាណា

ប្រជានុរាស្ត្រក្នុងស្រុកសែឈ្មួន និងស្រុកដែលត្រូវឡើងស្តាប់បង្គាប់ទាំងប៉ុន្មាន ឲ្យស្លៀកសពាក់សកាន់ទុក្ខទាំងប្រុសស្រី ហើយឲ្យតែងគ្រឿងពលីការសែនព្រេន នៅទីព្រះទ្វារទិសទក្សិណ ព្រះចៅ**ឡៅពី**ក៏យាងចេញទៅសែនបួងសួងឲ្យ**គួនអ៊ូ**តាមប្រពៃណី ហើយទ្រង់ព្រះកន្សែងរឭកអាល័យ**គួនអ៊ូ**រាល់ថ្ងៃ។

ឯ**ចូឆូ**នៅក្នុងស្រុកឡុកអៀង ចាប់ដើមពីថ្ងៃដែលទទួលក្បាល**គួនអ៊ូ**ទៅនោះ តែដេកធ្មេចភ្នែកវេលាណា ក៏ឃើញតែមុខ**គួនអ៊ូ**វេលានោះ **ចូឆូ**ក៏រឹងរឹតតែមានសេចក្ដីភ័យខ្លាចពន់ប្រមាណ ទើបប្រារព្វហេតុនេះឲ្យអស់ពួកខ្ញុំរាជការតូចធំ ប្រជុំស្ដាប់ហើយពិគ្រោះថា ហេតុយ៉ាងនេះ តើនឹងធ្វើដូចម្ដេច? នាហ្មឺនធំៗទូលថា ទីព្រះរាជវាំងចាស់នេះមានខ្មោចបិសាចច្រើនណាស់ សូមអញ្ជើញព្រះអង្គទៅសាងវាំងថ្មីទៀតចុះ ទើបនឹងបានសេចក្ដីសុខ។ **ចូឆូ**ថា យើងនឹងគិតដូច្នោះដែរថា នឹងសាងវាំងថ្មី ដើម្បីនឹងធ្វើជាព្រះទីនាំង តែថានៅខ្វះដៃជាងដែលជំនាញថ្វីដៃនោះ។

កាសៀងទីប្រឹក្សាទូលថា ក្នុងស្រុកឡុកអៀងនេះ ទូលបង្គំយល់ឃើញជាងម្នាក់ឈ្មោះ**ឆៅអ្វូត** ឯ**ឆៅអ្វូត**នោះប្រកបទាំងថ្វីដៃ និងសេចក្ដីរិះគិតចំណាប់ចំនួនណាស់ ចេះវិសេសលើសជាងឈើទាំងពួង។ **ចូឆូ**ក៏ឲ្យហៅ**ឆៅអ្វូត**ចូលមកគាល់ ហើយត្រាស់ថា ចូរអ្នកធៀបផែនដីវាំងតាំងឲ្យមានព្រះទីនាំង ស្ដេចចេញជំនុំរាជការផែនដី ឯទីខាងមុខព្រះទីនាំងធំ ឲ្យធ្វើជាព្រះលាន មានសួនផ្ការចនាផ្សេងៗ ខាងល្វែងក្នុងមានសង់ជាមន្ទីរដំណាក់ប្រាំបួនខ្នង ខាងមុខមានព្រះរាជរោងធំមាំមួនណាស់ ខាងក្នុងមានដំណាក់ឆ្លូកឆ្លាស់ជាលំដាប់គ្នា។ លុះគូរផែនទីរួច ក៏យកទៅថ្វាយ**ចូឆូ** ៗពិគ្រោះមើលសព្វគ្រប់ហើយ ត្រាស់ថា របៀបនេះល្អណាស់ សមគួរជាទីកន្លែងរបស់អ្នកមានបុណ្យ ស្អាតល្អគួរនឹងចិត្តយើងហើយ តែនៅខ្វះដើមឈើធំដែលត្រូវធ្វើសសរកន្លោង យើងមិនឃើញទីណានឹងមានឡើយ។

ឆៅអ្ហូតទូលថា មានព្រៃឈើមួយអន្លើ ឈ្មោះព្រៃអៀកឡុងចម្ងាយពីនេះប្រហែលបីរយសិន (១២ គ.ម) ជាយព្រៃនោះមានសាលទេវព្រ័ក្សមួយខ្ទង់គេសង់ទុកមក ជិតសាលទេវព្រ័ក្សនោះមានដើមសាឡីមួយធំខ្ពស់ណាស់ កម្ពស់ប្រហែលម្ភៃព្យាម (៤០ ម) ទូលព្រះបង្គំឃើញថានឹងយកធ្វើជាសសរកន្លោងបាន។ **ចូឆ្ហូ**មានអំណរណាស់ ត្រាស់ថា បើដូច្នោះមានតែទៅកាប់ឈើនោះមកឲ្យយើងចុះ។ ខណៈនោះ មនុស្សទាំងពួងក៏នាំគ្នាទៅកាប់ឈើនោះ លុះទៅដល់ហើយ ក៏ផ្ការកាប់នឹងដឹងឬនឹងយកពន្លាកដាប់ក៏ពុំមុតសោះឡើយ ហើយក៏នាំគ្នាទៅទូល**ចូឆ្ហូ**វិញ។ **ចូឆ្ហូ**មិនជឿក៏នាំគ្នាចេញទៅមើលប្រហែលបីរយនាក់ លុះទៅដល់មុខសាលទេវព្រ័ក្ស **ចូឆ្ហូ**ចុះពីលើសេះទៅ ឃើញដើមសំឡីខ្ពស់ធំ ត្រង់ល្អគ្មានវៀចសោះ ទើបឲ្យមនុស្សយកពូថៅចូលទៅកាប់ក៏មិនមុត អ្នកចាស់ប្រជាភ្នាក់ងារស្រុកនោះ ក៏នាំគ្នាទូលទាស់ឃាត់ថាដើមសាឡីនេះជាឈើចាស់បុរាណ មានចាស់ទុំនាំនិយាយតៗគ្នាមកថា អាយុឈើនេះប្រហែលបីបួនរយឆ្នាំហើយ មានទេវព្រ័ក្សខ្មោចបិសាចបិតនៅលើដើមឈើនេះសូមកុំឲ្យទ្រង់បង្គាប់ឲ្យកាប់ឡើយ។

ចូឆ្ហូឮដូច្នោះក៏ខឹងខ្លាំងណាស់ថា អញបានធ្វើជាធំសម្រេចរាជការក្នុងស្រុកនេះជាងសែសិបឆ្នាំហើយ អស់អាណាប្រជានុរាស្ត្រក្នុងស្រុកនិងអារក្សអ្នកតាឯណាដែលនៅតំបន់មណ្ឌលនានា ដែលត្រូវឡើងស្រុកនេះ ក៏សឹងតែជ្រកពឹងប្រស្រ័យនៃបុណ្យអំណាចអញទាំងអស់ អញត្រូវការនឹងយកឈើនេះទៅធ្វើប្រាសាទវិមាន បើមានទេវព្រ័ក្សអ្នកតានៅលើឈើនេះ ព្រមឲ្យយើងឬមិនព្រមឲ្យ ថាម្ដេចក៏ថាមកចុះ ក៏ឮសំឡេងស្រែកយំទ្រហឹងលើចុងឈើ ជ័រឈើនោះក៏ហូរចេញមកជាឈាមស្រស់ៗ។ **ចូឆ្ហូ**ឃើញដូច្នោះក៏តក់ស្លុតរន្ធត់ស្មារតី បោះដាវចោលពីដៃ ហើយក៏ឡើងជិះសេះត្រឡប់ទៅវាំងវិញ។ លុះដល់ពេលយប់នោះ ក៏បណ្ដាលឲ្យ**ចូឆ្ហូ**ក្ដៅអន្ទះ

អន្ទេង នឹងដេកក៏មិនលក់ នឹងអង្គុយក៏មិនសុខ រសាប់រសល់ត្រឡប់ប្រែប្រួលទាល់តែដល់យាមពីរ ទើបក្រោកចេញទៅអង្គុយលើកៅអី ផ្ទេសលក់ទៅយល់សប្តិឃើញថា មានមនុស្សសក់វែងដណ្តប់សំពត់ខៀវ ដៃកាន់ដាវដើរតម្រង់ចូលមកឈរចំពីមុខ**ច្វូឆ្វ** ហើយលើកដៃចង្អុលមុខ**ច្វូឆ្វ** ស្រែកគំហកថា អញជាទេវព្រ័ក្សនៅលើដើមឈើសាឡី អញមិនព្រមឲ្យឈើនោះទេ គឺឈើនេះជារបស់អញ ឯងនឹងយកធ្វើទីលំនៅនៅទទឹងនឹងព្រះចៅ**ហៀនតេ** អញដឹងថាបុណ្យវាសនាឯងអស់ប៉ុណ្ណឹងហើយ អញនឹងសម្លាប់ឯងចេញឥឡូវនេះ។

ច្វូឆ្វភ័យណាស់ ស្រែកយំឲ្យទាហានជួយ ទេវព្រ័ក្សកន្ត្រាក់ដាវកាប់**ច្វូឆ្វ** ៗភ័យណាស់ភ្ញាក់ឡើងស្រែកដោយសំឡេងខ្លាំង ចេះតែឲ្យឈឺក្នុងលលាដ៏ក្បាលខ្លាំងណាស់ លុះវេលាព្រឹកក៏ឲ្យហៅពេទ្យមកមើលអាការរោគ។ ពេទ្យបានមករួតរឹតលាបថ្នាំទាល់តែអស់ចំណេះ រោគនោះក៏មិនបាត់ឈឺ។ បណ្តានាហ្មឺនទាំងធំទាំងតូចឃើញដូច្នោះក៏ជាទុក្ខព្រួយទាំងអស់គ្នា។

ខណៈនោះ មានទីប្រឹក្សាម្នាក់ទូលថា មានគ្រូពេទ្យម្នាក់ឈ្មោះ**ហ្វ៊ូតោ** ចេះរក្សារោគវិសេសណាស់ ទ្រង់ជ្រាបស្គាល់ទេ? **ច្វូឆ្វ**ឆ្លើយថា ពេទ្យនោះហើយឬដែលរក្សារបួស**ជីវថាយ** នៅស្រុកកាំងតាំងនោះ? **ហ្វ៊ូហ៊ឹម**ទូលថា នោះឯងហើយ។ **ច្វូឆ្វ**ថា យើងស្គាល់ដែរ តែថាពេទ្យនោះចេះវិជ្ជាមិនជាប៉ុន្មានទេ។ **ហ្វ៊ូហ៊ឹម**ទូលថា ពេទ្យនោះសព្វថ្ងៃនៅស្រុកជីវគួន ស្រុកថៃកុក សម័យនេះគ្មាននរណាពូកែស្មើទេ បើមើលរោគនរណាៗ ជួនកាលក៏ឲ្យថ្នាំផឹកខ្លះ លាបខ្លះ ជួនកាលក៏វះ ពុះ ដុត រំលាងចេញតែត្រឹមដកដៃចេញផុត ជំងឺក៏បាត់ឈឺចាប់ភ្លាម បើជារោគក្នុងពោះ ឲ្យផឹកថ្នាំចូលទៅ ម្ចាស់ខ្លួនក៏សន្លប់បាត់ស្មារតីមិនដឹងខ្លួនប្រាណ ទើបយកកាំបិតវះពោះនោះស្រាវយកពោះវៀនចេញមក្រៅ លាងជម្រះឲ្យអស់ស្មោគគ្រោក ហើយញាត់ចូលទៅវិញ

ឲ្យដូចដើម ហើយដេរសាច់នោះ រួចលាបថ្នាំ ជំងឺខ្លះក៏ជាក្នុងរវាងមួយខែ ខ្លះម្ភៃថ្ងៃ សះស្រឡះដូចដើមវិញ។

មានថ្ងៃមួយនោះ ពេទ្យ**ហ្វ៊ូតោ**ដើរទៅតាមផ្លូវថ្នល់ បានឮសំឡេងមនុស្សថ្ងូរលើផ្ទះក្បែរផ្លូវ ក៏ដឹងថា រោគនោះមានពស់ពិសនៅក្នុងខ្លួន។ ក៏ដើរចូលទៅស្រែកហៅអ្នកផ្ទះឲ្យចុះមកប្រាប់ថា អ្នកជំងឺនោះយើងនឹងមើលឲ្យជាបាន ទើបឲ្យយកខ្ទឹមគុយឆាយបុកឲ្យល្អិត ដាក់ទឹកលាយប្រហែលពីរនាឡិ ឲ្យអ្នកជំងឺនោះផឹកអស់ទៅក្អួតចេញមកវិញសុទ្ធតែដង្កូវមានក្បាលក្រហម នៅរស់រវើកចំនួនប្រហែលជាពីរនាឡិ។ **តាន់តេង**សួរថា ហេតុអ្វីបានជាខ្ញុំកើតរោគដូច្នេះ ពេទ្យ**ហ្វ៊ូតោ**ប្រាប់ថា ព្រោះអ្នកឯងយកសាច់ឆៅ ត្រីឆៅ ទៅភ្លាស៊ី បានជាកើតរោគដូច្នេះ ទោះបីនឹងក្អួតចេញមកប៉ុណ្ណេះហើយ ក៏នៅមិនទាន់ជាស្រេចស្រឡះទេ លុះដល់បីឆ្នាំរោគនេះ នឹងត្រឡប់កើតឡើងវិញទៀត កាលបើកើតឡើងទៀតហើយ មើលមិនជាទេ គឺដល់កំណត់អាយុរបស់អ្នកហើយ លុះកន្លងមកបីឆ្នាំ **តាន់តេង**ក៏ស្លាប់ដូចពាក្យហ្វ៊ូតោថាមែន។

គ្រាមួយ មានអ្នកជំងឺម្នាក់ ឈឺនឹងរោគពកប៉ោងឡើងខាងលើត្របកភ្នែក ចេះតែពើតឈឺចាប់ខ្លាំងណាស់ ទើបយកគ្រូពេទ្យ**ហ្វ៊ូតោ**ទៅមើល ពេទ្យ**ហ្វ៊ូតោ**សម្លឹងមើលយល់ថា ដុំពកនោះមានសត្វបក្សីកើតនៅក្នុងនោះ អ្នកទាំងពួងឮដូច្នោះក៏នាំគ្នាសើច ពេទ្យ**ហ្វ៊ូតោ**ក៏យកកាំបិតវះពកនោះចេញ ស្រាប់តែឃើញសត្វចាបមួយលោតចេញមកហើរទៅ រោគនោះក៏ជាស្រឡះ។

គ្រាមួយ មានម្នាក់ឆ្កែខាំដាច់មេជើងបាត់ទៅ របួសនោះក៏បង្កើតជាដុំសាច់លេចយុរយារចេញមកពីរដុំ មួយដុំចេះតែឈឺចាប់ មួយដុំទៀតចេះតែរមាស់ ទើបរកគ្រូ**ហ្វ៊ូតោ**ទៅមើល គ្រូ**ហ្វ៊ូតោ**ឃើញហើយថា ដុំសាច់ដែលចេះតែឈឺនោះ មាន

ម្ដុលនៅខាងក្នុងចំនួនដប់ម្ដុល ឯសាច់ដុំដែលចេះតែរមាស់នោះ មានគ្រាប់ស្កា (កូនស្កាសម្រាប់ល្បែងមួយប្រភេទ ក្នុងពួកល្បែងចត្រង្គ) ពីរនៅខាងក្នុងមួយខ្មៅ មួយស អ្នកទាំងពួងមិនជឿ ពេទ្យ**ហ្វ៊ូតោ**ក៏យកកាំបិតវះចេញ បានម្ដុលនិងគ្រាប់ស្កាដូចពាក្យថា អ្នកទាំងអស់គ្នាក៏ជឿថាដូចទេពតា។ វេលានោះ ពេទ្យ**ហ្វ៊ូតោ**មកនៅក្នុងតំបន់គិមសៀ ឯទីនោះមិនឆ្ងាយណាស់ណាទេ សូមឲ្យទ្រង់ហៅយកមករក្សាព្រះរោគនេះចុះ មុខជាសះជាមិនខាន។

ចូឆូបានឮ**ហ្វ៊ូហ៊ឹម**សរសើរខ្លាំងណាស់ ក៏ត្រាស់ប្រើបម្រើឲ្យស្រូតទៅហៅពេទ្យ**ហ្វ៊ូតោ** ៗក៏បានចូលមកគាល់ ហើយឲ្យវែកឆ្លងព្រះអង្គមើលសរសៃនៅកព្រះហស្ត ពេទ្យ**ហ្វ៊ូតោ**មើលហើយក៏ទាយថា ព្រះរោគនេះពីព្រោះខ្យល់សៀតចាក់ក្នុងព្រះកេសា ដែលទ្រង់សោយព្រះឱសថមកច្រើនណាស់ មិនមែនត្រូវនឹងព្រះរោគនេះទេ ដែលនឹងរក្សាព្រះរោគបែបនេះដោយថ្នាំសោយនិងថ្នាំលាបក៏មិនត្រូវដែរ រោគយ៉ាងនេះមានតែវះទើបជា។ **ចូឆូ**សួរថា អ្នកឯងនឹងត្រូវការវះយ៉ាងម្ដេច? ពេទ្យ**ហ្វ៊ូតោ**ទូលថា ទូលព្រះបង្គំនឹងថ្វាយព្រះឱសថឲ្យទ្រង់សោយ ទាល់តែស្រវឹងស្ងៀមទៅមិនដឹងព្រះអង្គ ទើបនឹងវះគាស់យកលលាដ៍ព្រះកេសា ដោយពូថៅដែលមុតហើយនឹងលាងជម្រះព្រះរោគក្នុងលលាដ៍ព្រះកេសានេះ ឲ្យអស់រលីងស្អាត រួចលើកយកមកប្រកបគ្នាឲ្យដូចដើមវិញ ហើយដេរនឹងចេសលាបថ្នាំឲ្យអស់ស្នាម ទើបព្រះរោគនេះជាដាច់។

ចូឆូឮដូច្នោះ ក៏ទ្រង់ក្រោធខ្លាំងណាស់ ត្រាស់ថា ឯងនឹងក្លែងសម្លាប់អញឬបានជាមកនិយាយយ៉ាងនេះ? **ហ្វ៊ូតោ**ទូលថា កាលគ្រា**គួនអ៊ូ**ត្រូវព្រួញនៅចុងស្មាទូលព្រះបង្គំជាខ្ញុំបានទៅរក្សារបួសនោះ **គួនអ៊ូ**អង្គុយឲ្យទូលព្រះបង្គំវះដកយកព្រួញចេញ ហើយក៏កោសរួសទាល់តែអស់ពិសថ្នាំ ដែលជ្រាបជាប់នឹងឆ្អឹងនោះចេញអស់

ហើយ**គួនអ៊ី**គ្មានខ្លាចស្ទើបសោះឡើយ។ ឯព្រះរោគព្រះអង្គនេះបន្តិចបន្តួចទេ ទូលព្រះបង្គំវះហើយក៏នឹងជាស្រឡះ មិនត្រូវខ្លាចទេ។

ចូឆ្វថា ដែលមានរបួសចុងស្នា នឹងត្រូវការអារវះក៏គួរ នេះឈឺនៅក្នុងខួរក្បាល មកពុះវះតើវាគួរណាស់ទៅឬ? អាមនុស្សយ៉ាងនេះ គឺវាគប់គិតគ្នាជាពួកម៉ាករបស់**គួនអ៊ី** វាមកធ្វើកលមាយាក្លែងចង់សម្លាប់អញឲ្យស្លាប់។ **ចូឆ្វ**ក៏បង្គាប់ពួកទាហានឆ្វេងស្តាំ ឲ្យចាប់យកខ្លួនពេទ្យ**ហ៊្វូតោ**ទៅដាក់គុកក្នុងខណៈនោះ ហើយថាអញនឹងវាយពិចារណាសួរឲ្យឆ្លើយយកការណ៍ជាក្រោយទៀត។

កាសៀងទីប្រឹក្សាក៏ទូលឃាត់ថា សូមទ្រង់ពិគ្រោះពិចារណាឲ្យល្អិតបន្តិចទៅទៀតសិន ព្រោះពេទ្យ**ហ៊្វូតោ**នេះ ចេះជំនាញណាស់ សព្វថ្ងៃនេះ បើនឹងជ្រើសរើសរកអ្នកឯណាមកប្រៀបផ្ទឹមឲ្យត្រឹមស្មើក៏ពុំបាន គួរតែទ្រង់សន្និដ្ឋានរំពឹងគិតសិន កុំអាលធ្វើឲ្យកើតសេចក្តីអន្តរាយឡើយ។ **ចូឆ្វ**ស្រែកគំហកហើយថា ពេទ្យយ៉ាងនេះវាគិតតែប្រទូសរ៉ាយនឹងយើងក្នុងគ្រានេះ ប្រាកដដូចកាលគ្រា**កៀតប៉ឹង**ប្រុងនឹងធ្វើប្រទូសរ៉ាយដល់យើងពីកាលមុននោះ ត្រូវតែឲ្យក្រុមមឿងវាយសួរយកចម្លើយឲ្យច្បាស់។ ទាហានក៏នាំយកខ្លួនពេទ្យ**ហ៊្វូតោ**បញ្ជូនទៅឲ្យក្រុមមឿងដាក់គុកតាមបង្គាប់**ចូឆ្វ**។

ង៉ំអាយដែលជានាយភូឃុំពេទ្យ**ហ៊្វូតោ**ដឹងថា **ហ៊្វូតោ**ជាគ្រូពេទ្យចេះយ៉ាងពូកែ ក៏ប្រតិបត្តិជូនស្រា បាយ មានសាច់ជ្រូក មាន់ទា ឲ្យបរិភោគរាល់ពេលពុំដែលដាច់។ ពេទ្យ**ហ៊្វូតោ**មានកតញ្ញូដឹងគុណភូឃុំ ក៏និយាយថា ខ្ញុំនេះមុខជានឹងស្លាប់ប្រាកដហើយ ខ្ញុំមិនមានរបស់អ្វីនឹងតបស្នងសងគុណនាយទេ ខ្ញុំមានតែវិជ្ជាការខាងពេទ្យល្អណាស់ ខ្ញុំក៏មិនទាន់បានប្រាប់កូនសិស្សណានៅឡើយ ចូរអ្នកយកសំបុត្ររបស់ខ្ញុំនេះទៅឲ្យភរិយាខ្ញុំ យកតម្រាពីផ្ទះមក ខ្ញុំនឹងចង្អុលបំភ្លឺឲ្យយល់ទាល់តែអស់។ ភូឃុំ

បានឮដូច្នោះ ក៏មានអំណរណាស់ និយាយថា ខ្ញុំបាទបានវិជ្ជាការពេទ្យរបស់លោកហើយ ខ្ញុំបាទមិនធ្វើការតទៅទៀតឡើយ នឹងធ្វើការខាងពេទ្យរក្សារោគឲ្យល្បីឮរន្ទឺទៅ ដើម្បីនឹងយករង្វាន់ខាន់ខៅ ថ្លៃសារពីថ្នាំចិញ្ចឹមជីវិតអាត្មាប្រសើរជាង។

ហ៊្លូតោក៏សរសេរសំបុត្រឲ្យភូឃុំ ៗក៏នាំយកសំបុត្រទៅឯតំបន់ភូមិគិមសៀជូនទៅភរិយា**ហ៊្លូតោ**។ ភរិយា**ហ៊្លូតោ**ក៏ប្រគល់តម្រារបស់ប្ដីតាមសំបុត្រនោះ មកឲ្យភូឃុំ ៗបានតម្រានោះហើយ ក៏យកទៅឲ្យ**ហ៊្លូតោ** ៗក៏ចង្អុលបំភ្លឺប្រាប់វិជ្ជាពេទ្យដល់ភូឃុំនោះ លុះត្រាតែបានដឹងស្គាល់គ្រប់ប្រការ ហើយក៏ប្រគល់តម្រានោះឲ្យទៅភូឃុំទាំងអស់។ ភូឃុំបានតម្រានោះហើយ ក៏មានចិត្តត្រេកអរពន់ប្រមាណ បានយកតម្រានោះទៅទុកក្នុងទីលំនៅ។ លុះកន្លងយូរទៅ ពេទ្យ**ហ៊្លូតោ**ក៏ធ្វើកាលកិរិយាក្ស័យជីវិតក្នុងគុកនោះទៅ។ ភូឃុំឲ្យមន្ត្រីភ្នាក់ងារនាំយកសេចក្ដីទៅទូលព្រះចៅ**វុយអេង** ថា ពេទ្យ**ហ៊្លូតោ**ស្លាប់ហើយ។ ភូឃុំក៏តាក់តែងគ្រឿងសែនព្រេន នាំសពពេទ្យ**ហ៊្លូតោ**ទៅបញ្ចុះតាមទំនៀម។

ឯភរិយាភូឃុំឃើញតម្រាក៏គិតថា ត្រូវការអ្វីនឹងរក្សាតម្រានោះទុក គ្រូដែលថាវិសេសណាស់ ម្ដេចក៏ស្លាប់ក្នុងគុក បើប្ដីអញយកទុកក៏គង់តែដូចគ្នា។ គិតហើយក៏យកតម្រានោះទៅដុតភ្លើងអស់ទៅ។ វេលានោះទទួលភូឃុំទៅផ្ទះ ក្រឡេកឃើញភរិយាយកតម្រាទៅដុតភ្លើងដូច្នោះ ក៏ស្ទុះទៅដណ្ដើមបានពីរបីសន្លឹក ក្រៅអំពីនោះក៏ឆេះអស់។ ភូឃុំខឹងណាស់ស្រែកជេរភរិយា ហើយថា ហេតុម្ដេចបានជាហងឯងយកតម្រាអញទៅដុតភ្លើងបំផ្លាញ? ប្រពន្ធឆ្លើយថា បើ**ហ៊្លូតោ**គ្រូអ្នកឯងវិសេសណាស់ ម្ដេចក៏ស្លាប់ក្នុងគុក? អ្នកឯងយកតម្រានោះទុកប្រយោជន៍អ្វី? ឯភូឃុំទាល់គំនិត ក៏អង្គុយកើតទុក្ខស្ដាយតម្រានោះពន់ប្រមាណណាស់ ចេះតែដកដង្ហើមធំ

ហើយគិតថា អំណើះពីថ្ងៃនេះទៅ តម្រាវិសេសយ៉ាងនេះអស់មានហើយ ឯសន្លឹកដែលយកបាននោះ បានតែបែបមើលជ្រូក មាន់ ទា ប៉ុណ្ណោះ។

ខណៈនោះ ឯ**ចូឆ្វូ**ដែលមានរោគឈឺក្នុងក្បាល ក៏បណ្ដាលឲ្យពើតចាប់ធ្ងន់ឡើងៗ ហើយព្រួយវិតក្ក ក្រែងកងទ័ពស្រុកកាំងតាំងនឹងស្រុកសែឈ្នួនលើកមកធ្វើអន្តរាយ មានបម្រើស៊ើបការណ៍ចូលទៅទូលថា **ស៊ុនគួន**ស្រុកកាំងតាំងមានសំបុត្រមកដល់ **ចូឆ្វូ**ក៏ឲ្យហៅអ្នកកាន់សំបុត្រនោះចូលទៅ ហើយយកសំបុត្រនោះទៅមើលឃើញសេចក្ដីថា ខ្ញុំបាទ**ស៊ុនគួន**មានចិត្តស្វាមីភ័ក្តិចូលមកជ្រកកោនពឹងបុណ្យសម្ភារព្រះចៅ**វុយអេង**តទៅ ឯបណ្ដាអាណាខេត្តទាំងពួងក៏ឡើងទ្រង់អស់ហើយ ឃើញនៅសល់តែស្រុកសែឈ្នួន និងស្រុកតាំងឈ្នួនប៉ុណ្ណោះ ហេតុនេះសុំឲ្យទ្រង់លើកទ័ពទៅកម្ទេច**ឡៅពី**ចុះ មុខជាបានដោយងាយ។

ចូឆ្វូបានស្ដាប់ ក៏អស់សំណើច ហើយថា មើលចុះ**ស៊ុនគួន**វាបញ្ឆោតយើងឲ្យដើរជាន់លើគំនរភ្លើង ហើយទីប្រឹក្សាម្នាក់ឈ្មោះ**តាន់កុន**ឆ្លើយថា ផែនដីព្រះចៅ**ហៀនតេ**ក៏រៀវរោយមកយូរណាស់ហើយ គ្រានេះអាស្រ័យដោយព្រះតេជព្រះគុណទ្រង់ ទើបបានបរិបូរមាំមួនឡើង អស់អាណាប្រជានុរាស្ត្រក៏បានប្រកបសុខក្សេមក្សាន្ត ដោយសារបានជ្រកម្លប់ព្រះបរមពោធិសម្ភារបារមី ហើយមានទាំងសេចក្ដីស្ម័គ្រស្រឡាញ់ព្រះអង្គខ្លាំងណាស់ ឯ**ស៊ុនគួន**នេះក៏បន្ទាបខ្លួនចូលមកពឹងបុណ្យព្រះអង្គដោយត្រង់ហើយ គួរតែទ្រង់នឹងឡើងសោយរាជជាអម្ចាស់ផែនដីឲ្យពេញទីទៅ។

ចូឆ្វូឮដូច្នោះក៏អស់សំណើចថា យើងបានទំនុកបម្រុងផែនដីរបស់ព្រះចៅហៀនតេមក សឹកសត្រូវក៏រាបទាប រាស្ត្រទាសក៏បានសេចក្ដីសុខក្សេមក្សាន្តមកហើយ ព្រោះគំនិតរបស់យើង ៗក៏បានសម្រេចរាជការជាធំបំផុតលើសអស់មុខមន្ត្រីទាំងឡាយ មិនមាននរណានឹងស្មើដល់ បើយើងតាំងខ្លួនជាម្ចាស់ផែនដី ផ្ទឹមនឹង

ព្រះចៅ**ហៀន**តេក៏ដូចជាមិនសមគួរ យើងត្រូវធ្វើតែល្មមល្អដូច**ជីវប៉ូអង** ដែលធ្វើការទុកឲ្យកូនប្រុសរបស់ខ្លួនប៉ុណ្ណោះក៏បាន។ **សុម៉ាអ៊ី**ថា ចុះបើវេលានេះ**ស៊ុនគួន**បានព្រមចំណុះចូលមកជាខ្ញុំទ្រង់ហើយ គួរតែទ្រង់នឹងតាំងលើក**ស៊ុនគួន**ជាទីនាហ្មឺនធំ ដើម្បីជាពួកក្រុមរបស់យើង បម្រុងទុកឲ្យចាំស្កាត់ទ័ព**ឡៅពី**។ ព្រះចៅ**វុយអេង**យល់ឃើញត្រូវ ទើបតែងត្រាតាំង**ស៊ុនគួន**ចៅហ្វាយស្រុកកេងជីវ ហើយចាត់បម្រើឲ្យនាំត្រាតាំងចេញទៅប្រគល់ស្រុកកេងជីវឲ្យ**ស៊ុនគួន**។

ចំណែកខ្លួន**ចូឆូ** រោគបណ្ដាលកាន់តែខ្លាំងឡើង ក្នុងថ្ងៃមួយនោះ **ចូឆូ**យល់សប្តិឃើញថា សេះបីស៊ីស្មៅក្នុងរោងជាមួយគ្នា លុះព្រឹកឡើង ក៏ពណ៌នាយល់សប្តិនោះឲ្យទីប្រឹក្សាទាំងពួងស្ដាប់ ហើយថា កាលគ្រា**ម៉ាថេង, ម៉ាហ៊ីវ, ម៉ាឆៀត**បីនាក់អាពុកនិងកូនគិតប្រទូសរ៉ាយយើង យើងក៏យល់សប្តិឃើញយ៉ាងនេះដែរ ហើយយើងបានកម្ចាត់ចេញអស់ហើយ ឥឡូវយល់សប្តិឃើញដូច្នេះទៀត តើនឹងអាក្រក់ល្អប្រការម្ដេច? **កាសៀង**ទូលថា ទូលបង្គំពិគ្រោះឃើញលក្ខណៈយល់សប្តិនេះល្អណាស់ មុខជាទ្រង់នឹងមានបុណ្យឡើងទៀត ទ្រង់កុំព្រួយវិតក្កពេកឡើយ។ **ចូឆូ**ឮដូច្នោះ ក៏គ្មានសេចក្តីពិភាល់សង្ស័យសោះ។

លុះថ្ងៃមួយនោះ ពេលកណ្ដាលយប់ **ចូឆូ**ឈឺក្បាលណាស់ ចេះតែក្ដៅក្រហល់ក្រហាយដេកមិនលក់សោះ លុះដល់ពេលយាមបីក៏ក្រោកចេញទៅអង្គុយនៅលើកៅអីខាងល្វែងក្រៅ បានឮសំឡេងបីដូចជាគេហែកព្រៃ បែរក្រឡេកមើលទៅស្រាប់តែឃើញព្រះនាង**ហុកហៅ** និងព្រះរាជឱរសទាំងពីរ ហើយនិង**ហុកអ៊ួន**បិតាព្រះនាង**ហុកហៅ** នូវ**តាំងស៊ិន** នាង**តាំងគុយហ៊ុយ** នូវអស់ស្ម័គ្របក្សពួកប្រហែលម្ភៃនាក់ មានឈាមហូរប្រឡាក់ក្រហមពេញអស់ទាំងខ្លួនឈរនៅលើអាកាសហើយថា **ចូឆូ**អើយ! អ្នកឯងយកអាយុជីវិតមកឲ្យយើងវិញ។ **ចូឆូ**ក៏កន្ត្រាក់គ្រប៊ីកាប់ទៅត្រូវ

មាត់ទ្វារ ហើយក៏ឲ្យក្រវល់ក្រវាយខ្លាំងណាស់ កម្លាំងក៏អស់ដួលចុះក្នុងទីនោះ។ បណ្ដាមនុស្សម្នាដែលបម្រើថែទាំក៏នាំគ្នាគ្រាប់លើក**ចូឆ្វ**ទៅឲ្យនៅក្នុងដំណាក់ដទៃ។

លុះនៅមកក្នុងថ្ងៃមួយនោះ នៅកណ្ដាលយប់ **ចូឆ្វ**ដេកមិនលក់សោះ ចេះតែឮសំឡេងខ្មោចបិសាចទាំងស្រីទាំងប្រុស ស្រែកយំឮទ្រហឹងអឺងកងទាល់តែភ្លឺ លុះព្រឹកឡើង **ចូឆ្វ**ឲ្យប្រជុំនាហ្មឺនមុខមន្ត្រីទាំងពួងមកព្រមគ្នាហើយ និយាយថា យើងបានធ្វើសឹកសង្គ្រាមជាយូរណាស់ តាំងពីសាមសិបឆ្នាំមកហើយ មិនដែលបានឮសំឡេងខ្មោចបិសាចមកស្រែកយំឲ្យប្រាកដដូច្នេះឡើយ វេលានេះមានខ្មោចបិសាចមកលេងបន្លាច ស្រែកយំឮទ្រហឹងអឺងកងជាចម្លែកពេកណាស់ តើនឹងមានហេតុភេទដូចម្ដេច?

ឯនាហ្មឺនទាំងពួងក៏ទូលថា សូមឲ្យទ្រង់រកគ្រូហ្មដឹងខ្មោចបិសាចមកសែនពលិការតាមរបៀបបុរាណ មិនយូរប៉ុន្មានគង់នឹងបាត់។ **ចូឆ្វ**ដកដង្ហើមធំ ហើយថា បុរាណបាននិយាយទុកមកថា កម្មអកុសលមកដល់ខ្លួនហើយ ទោះនឹងចេះដោះស្រាយប្រការម្ដេចក៏មិនផុតពីសេចក្ដីស្លាប់បាន ឥឡូវបើកម្មមកដល់ហើយ ត្រូវស្លាប់ក៏គ្មាននរណានឹងជួយបាន។ **ចូឆ្វ**ក៏មិនបានរៀបសែនខ្មោច។ រំលងមកក្នុងថ្ងៃមួយនោះ រោគក៏កាន់តែកម្រើកឡើងធ្ងន់ជាងដើម ចេះតែល្ងឹងល្ងើយទន់ទៅៗ ទើបឲ្យហៅ**ហែហ៊្វូទុន**ចូលមក។

ឯ**ហែហ៊្វូទុន**មកដល់ទ្វារវាំង ក្រឡេកទៅឃើញព្រះនាង**ហុកហៅ** នាង**តាំងគុយហ៊ុយ** និងព្រះរាជបុត្រទាំងពីរ ហើយនឹង**ហុកអ៊្វិន**, **តាំងស៊ិន** នូវស្ម័គ្របក្សពួកឈរពីមុខលងបន្លាចជាខ្មោចស្រស់ៗ **ហែហ៊្វូទុន**ក៏ដួលសន្លប់នៅទីនោះ ពួកបាវព្រាវក៏នាំគ្នាគ្រាប់លើកទៅឯផ្ទះវិញ **ហែហ៊្វូទុន**ក៏ចាប់ជំងឺឈឺចាប់ព្រោះបិសាច។ **ចូឆ្វ**ក៏ឲ្យហៅ**ចូហង**, **តាន់គុយ**, **កាសៀង**, **សុម៉ាអ៊ី**ឲ្យចូលទៅដល់គ្រែដំណេកខាងក្នុង

ទើបនិយាយផ្តាំផ្ញើបុត្រភរិយា និងស្រុកទេស ការរាជការ ទឹកដី ឲ្យបណ្តាមុខមន្ត្រីធំទាំងបួននាក់នោះ។ មន្ត្រីទាំងនោះក៏ទូលថា ព្រះរោគនេះមិនជាទម្ងន់ប៉ុន្មានទេ គង់តែមើលទៅជាវិញ។

ចូឆូថា យើងបានធ្វើការរណរង្គសង្គ្រាមលើសជាងសាមសិបឆ្នាំហើយ សត្រូវទាំងប៉ុន្មានយើងក៏បានបង្ក្រាបរាបទាបអស់ហើយ ផែនដីសព្វថ្ងៃក៏បានសេចក្តីសុខក្សេមក្សាន្តទាំងអស់ ឃើញនៅចន្លោះតែស្រុកកាំងតាំងនិងស្រុកសៃឈួន ដែល**ស៊ុនគួន** និង**ឡៅពី**ឈរជាធំ យើងបង្ក្រាបពុំទាន់បាន ឥឡូវជំងឺក្នុងប្រាណក៏កាន់តែធ្ងន់ណាស់ទៅហើយ ដែលនឹងសង្ឃឹមឲ្យបានទៅជាភឿន ធ្វើរាជការសង្គ្រាមតទៅជាមួយគ្នាទៀតពុំបានឡើយ ហេតុនេះយើងសូមផ្តាំផ្ញើការធុរៈផែនដីនេះ ឲ្យអស់អ្នកទាំងឡាយ ចូរជួយយកចិត្តទុកដាក់ពិភ័ក្តិរក្សាតាមការផងចុះ កូនប្រុសរបស់យើងឈ្មោះ**ចូង៉ាំង** កើតពីនាង**ឡៅស៊ី** ក៏ទទួលអនិច្ចកម្មក្នុងស្រុកអ៊ួនសៀទៅហើយ នៅតែកូនបួននាក់ ដែលកើតពីនាង**ពៀនស៊ី** ឈ្មោះ**ចូភី១**, **ចូចៀង១**, **ចូស៊ិត១**, **ចូហ៊ឹម១** យើងព្រួយវិតក្កណាស់នឹង**ចូស៊ិត**នោះ ព្រោះកូនមួយនេះសម្តីមិនមាំទាំត្រង់ណាសោះ រមែងស្រវឹងស្រា នឹងកាន់ការមិនខ្ជាប់ខ្ជួន បើនឹងតាំងជាជំនួសខ្លួនយើងក៏ពុំបាន ឯ**ចូចៀង**នោះវាជាមនុស្សមានកម្លាំងពលំក៏មែន តែថាមិនសូវចេះគិតការអ្វីសោះ **ចូហ៊ឹម**នោះវាជាមនុស្សលោភទ្រព្យសម្បត្តិ ដែលនឹងឃើញគំនិតមាយាទមធ្យ័តតែ**ចូភី**ជាបុត្រច្បង មានប្រាជ្ញាកន្លងលើសអ្នកឯទៀត ព្រមទាំងសេចក្តីឆ្លៀវឆ្លាតវាងវៃជាងគេ បើនឹងផ្ទុកផ្ទេរការរាជការឲ្យជាជំនួសខ្លួនយើងក៏បាន បើប្រសិនជាយើងអស់បុណ្យភ័ពវាសនាទៅហើយ អ្នកទាំងឡាយចូរជួយអនុគ្រោះតាំង**ចូភី**នោះឲ្យស្តីទីរាជការជំនួសយើងទៅចុះ។

ខណៈនោះ **ចូហង, តាន់គុយ, កាសៀង, សុម៉ាអ៊ី**បានឮ**ចូឆ្វ**ថាជាពាក្យបណ្ដាំសព្វគ្រប់ដូច្នោះ ក៏នាំគ្នាសោកាល័យសង្រៃសង្រេងវង្វេងស្មារតី មន្ត្រីទាំងនោះក៏នាំគ្នាចេញមកវិញ។ **ចូឆ្វ**ក៏ឲ្យបម្រើយកឈើក្រអូបយ៉ាងល្អឈ្មោះបេងហៀង មកចែកឲ្យភរិយាទាំងពួង ហើយក៏ផ្ដាំប្រដៅថា បើយើងអស់បុណ្យវាសនាហើយ នាងរាល់គ្នាចូរឧស្សាហ៍យកចិត្តទុកដាក់ ហ្វឹកហាត់ក្នុងការដេរប៉ាក់គ្រឹប ជារបរចិញ្ចឹមជីវិតទៅថ្ងៃមុខ នាងចូរនាំគ្នាទៅនៅលើប្រាសាទតាំងសេ៊តតៃ។

បើកាលណានាងនឹងសែនឲ្យយើងនោះ ត្រូវឲ្យមានភ្លេងមហោរីវង់ពិណពាទ្យឲ្យគ្រប់ទិវារាត្រី ហើយនាងត្រូវបង្គាប់ភ្នាក់ងារមេការឲ្យកសាងទីប៉ាឆា (គឺអនុស្សាវរីយ៍) បញ្ចុះសពយើងនៅទីព្រះលានក្រៅក្រុងឲ្យបានចិតសិបពីរឲ្យដូចៗគ្នា ដើម្បីកុំឲ្យមនុស្សនានាចាំសម្គាល់បានថា សពយើងនោះបញ្ចុះត្រង់ទីកន្លែងណា ពីព្រោះថាខ្លួនយើងនេះ មានមនុស្សវាស្អប់ច្រើនណាស់ ក្រែងវាលបលួចគាស់កាយយកសពនោះទៅចោលអសារឥតការ។ ចូឆ្វផ្ដាំសព្វគ្រប់ហើយ ក៏ចេះតែដកដង្ហើមធំយំអណ្ដឹតអណ្ដក ទឹកភ្នែកក៏ហូរមកជោកអស់ទាំងមុខមាត់ បាត់ស្មារតីដួលចុះ អស់ជីវិតសង្ខារ។ កាល**ចូឆ្វ**ធ្វើកាលកិរិយានោះ ក្នុងខែមាឃអាយុ៦៦ឆ្នាំ ព្រះចៅ**ហៀនតេ**ទៅគង់នៅក្រុងហ៊ូតោបាន២៥ឆ្នាំ (ពុទ្ធសករាជ ៧៦៣)។

អស់បណ្ដានាហ្មឺនសព្វមុខមន្ត្រីដឹងថា **ចូឆ្វ**ក្ស័យជីវិតហើយ ក៏នាំគ្នាទួញសោកាល័យ ហើយប្រើបម្រើឲ្យទៅអញ្ជើញបុត្រ**ចូឆ្វ** ដែលនៅឈរខេត្តទាំងបួននាក់ **ចូភី**នៅខេត្តងៀបកុន **ចូចៀង**នៅខេត្តអៀងឡេង **ចូស៊ិត**នៅខេត្តលិមឈី **ចូហ៊ឹម**នៅខេត្តសៀវហ្ស៊ុយ ឲ្យចូលមកឯស្រុកឡុកអៀង នាហ្មឺនទាំងពួងក៏នាំគ្នាតែងការសពជាធំពន្លឹកតាមរបៀបព្រះមហាក្សត្រ ហើយឲ្យរៀបគ្រឿងហែ សែងអញ្ជើញសពទៅទាំងកណ្ដាលយប់កណ្ដាលថ្ងៃ តម្រង់ទៅស្រុកងៀបកុន។

ឯ**ចូភី**ដឹងថាបិតាអនិច្ចកម្ម ក៏យំបោកខ្លួនប្រាណ ហើយនាំអស់ភ្នាក់ងារទាំងប៉ុន្មានចេញចាកខេត្តមកប្រហែលមួយរយសិន (៤ គ.ម) ក៏ប្រទះនឹងក្បួនហែសពបិតា **ចូភី**ក៏អញ្ជើញសពត្រឡប់ហែចូលទៅក្នុងស្រុកងៀបកុន ហើយឲ្យប៉ាវគងប្រាប់អស់នាហ្មឺនមុខមន្ត្រីនិងបណ្ដារាស្ត្រក្នុងស្រុក ឬអាណាខេត្តដែលឡើងទាំងប៉ុន្មាន ឲ្យស្លៀកស ផូតក្បាលសំពត់ស តាមបែបម្ចាស់ផែនដីសុគត។ **ចូភី**និងបណ្ដានាហ្មឺនមុខមន្ត្រីទាំងពួង ក៏នាំគ្នាសោកយំដំឱរាទូទាំងទីក្រុង។ ខណៈនោះមានមនុស្សម្នាក់មកស្រែកឃាត់ថា យើងរាល់គ្នាកុំអាលយំសោកថ្វី ឯសេចក្ដីស្លាប់នោះមានគ្រប់រូបជាធម្មតា ត្រូវតែគិតការរៀបចំផែនដីសិន។ ពួកទាំងនោះក្រឡេកទៅឃើញ**សុម៉ាហ៊ូ** ក៏ដណ្ដឹងសួរទៅវិញថា ហេតុអ្វីបានជាមកឃាត់ហាមដូច្នេះ?

សុម៉ាហ៊ូឆ្លើយថា ស្រុកទេសរបស់យើងមិនមានម្ចាស់គ្រប់គ្រងរក្សា ត្រូវតែបារម្ភខ្លាចក្រែងមានសត្រូវមកប្រមាថបៀតបៀន ហេតុនេះគួរតែលើក**ចូភី**ឲ្យឡើងស្ដីទីរាជការម្ចាស់ស្រុក ទើបបណ្ដារាស្ត្រទាំងពួងនឹងមានសង្ឃឹមទុកចិត្ត មិនគិតញញើតខ្លាចសឹកសត្រូវ ៗក៏មិនបាននឹងកម្រើកចិត្តគិតប្រទូសរ៉ាយបាន។ នាហ្មឺនទាំងអស់ឆ្លើយថា គំនិតអ្នកគិតនោះត្រូវណាស់ហើយ តែថាវេលានេះ ព្រះចៅ**ហៀនតេ**នៅមិនទាន់មានព្រះតម្រាស់ត្រាស់ឲ្យតាំងដូច្នេះនៅឡើយ យើងនឹងធ្វើតាមអំពើចិត្តនោះដូចពុំគួរទេ។

តាន់កៀវឆ្លើយថា ទំនៀមម្ចាស់ស្រុកទិវង្គតផុតទៅ ត្រូវតែឲ្យបុត្រច្បងឡើងនិយាយការជំនួស ថាហើយក៏ចាប់យកព្រះសែងដាវលើកឡើងកាន់ ហើយកាត់ជាយអាវផ្ដាច់បន្តិចទម្លាក់ទៅលើផែនដី ដើម្បីបង្ហាញឲ្យមន្ត្រីទាំងពួងមើល ហើយស្រែកថា យើងត្រូវលើក**ចូភី**ឲ្យឡើងជាម្ចាស់ក្នុងពេលនេះ បើនរណារឹងទទឹងនឹងកាត់ក្បាលអ្នកនោះឲ្យដាច់ចុះ ដូចជាកំណាត់អាវដែលកាត់នេះ។ នាហ្មឺនទាំងអស់

ឃើញដូច្នោះ ក៏ភ័យទាំងអស់គ្នា ឥតនរណានឹងឆ្លើយតបថាអ្វី ទទួលពេលនោះ **ហ៊្វូហ៊ឹម**ជានាហ្មឺនធំ ទើបមកពីក្រុងហ៊ូតោ ដើរចូលទៅក្នុងទីប្រជុំធំ នាហ្មឺនទាំងពួងឃើញហើយ ក៏ឲ្យមានសេចក្ដីខ្លាចណាស់ ទើបនាំគ្នាសួរដណ្ដឹងថា លោកអញ្ជើញមកដោយកិច្ចការរាជការអ្វី?

ហ៊្វូហ៊ឹមឆ្លើយថា វេលានេះអត់ពីព្រះចៅ**វុយអេង**ទៅហើយ យើងបារម្ភក្រែងមានសត្រូវនឹងកម្រើក ហេតុនេះទើបយើងមកដើម្បីនឹងជំនុំគ្នា អញ្ជើញ**ចូភី**ឲ្យឡើងជាស្ដេច និយាយរាជការផែនដីជំនួសបិតា។ នាហ្មឺនទាំងពួងឆ្លើយឡើងថា ឥឡូវបានប្រឹក្សាគ្នាហើយថា ត្រូវលើក**ចូភី**ឡើងជាម្ចាស់ តែនៅយល់ទាស់ ព្រោះមិនទាន់មានត្រាតាំងពីព្រះចៅ**ហៀនតេ**រាជទានមក។ **ហ៊្វូហ៊ឹម**ឆ្លើយថា ខ្ញុំបាទទូលសុំត្រាព្រះចៅ**ហៀនតេ** ហើយទ្រង់ព្រះរាជទានមកនេះ។ ទាំងអស់គ្នាឮដូច្នោះ ក៏មានអំណរណាស់ នាំគ្នាស្រែកហ៊ោកញ្ជៀវលោតរាំទ្រហឹងអឺងកង។ **ហ៊្វូហ៊ឹម**ក៏យកត្រាតាំងបង្ហាញឲ្យមើលរាល់គ្នា ឯ**ហ៊្វូហ៊ឹម**នោះ នៅធ្វើរាជការផ្ទាល់ក្នុងព្រះចៅ**ហៀនតេ** តែជាពួកម៉ាករបស់**ចូឆូ** ចាំស៊ើបការណ៍ល្អអាក្រក់មកប្រាប់**ចូឆូ** លុះដឹងថា**ចូឆូ**ស្លាប់ហើយ នឹងចង់ឲ្យលើក**ចូភី**ជាម្ចាស់ជំនួសឡើង បានជាសរសេរត្រាតាំងសុំឡាយព្រះហស្ដកាន់នាំមក។

ឯ**ចូភី**ក៏ឲ្យប្រមូលនាហ្មឺនចូលមកគាល់ មន្ត្រីទាំងពួងក៏ក្រាបថ្វាយបង្គំ ហើយ**ចូភី**ឲ្យរៀបតុលៀងអាហារដល់នាហ្មឺនមុខមន្ត្រីធំតូចទាំងពួង មានបម្រើស៊ើបការណ៍ចូលទៅ **ចូភី**ថា **ចូចៀង**ជាប្អូនទ្រង់ នៅស្រុកទៀងអាន់ លើកកងទ័ពធំ មានទាហានប្រហែលដប់ម៉ឺន។ **ចូភី**ឮដូច្នោះក៏ភ័យណាស់ ប្រឹក្សានឹងនាហ្មឺនទាំងពួងថា អាចោរខូចនេះ កាលដែលនៅជាមួយគ្នាវាជាមនុស្សរឹងរូសមោហោខ្លាំង ហើយ

ព្រហើនកោងកាច មិនខ្លាចក្នុងការចម្បាំងសោះ ដែលវាលើកទ័ពមកគ្រានេះ គឺប្រាថ្នានឹងដណ្តើមយករាជសម្បត្តិជាប្រាកដហើយ។

គៀគុយទូលថា ទូលបង្គំនឹងសុំចេញទៅនិយាយសម្រួលនឹង**ចូចៀង**មើល ដើម្បីឲ្យដឹងថាមកនេះល្អឬអាក្រក់ប្រការម្តេច។ នាហ្មឺនទាំងពួងឆ្លើយព្រមគ្នាថា អ្នកនិយាយនោះត្រូវណាស់ ទោះបីជាគេមកដោយកាច ក៏អាចសម្រួលបានទៅជាល្អ ដោយនូវវោហាររបស់អ្នក។ **ចូភី**ឮដូច្នោះក៏មានអំណរណាស់ ទើបត្រាស់ប្រើ**គៀគុយ**ឲ្យចេញទៅជួបនឹង**ចូចៀង**។

ចូចៀងក៏សួរថា បិតាយើងមរណភាពទៅហើយ ព្រះចៅ**ហៀនតេ**ទ្រង់តាំងអ្នកឯណានិយាយរាជការជំនួសបិតានោះ? **គៀគុយ**ឆ្លើយថា ប្រពៃណីបុរាណ បើជាភ្នាក់ងារស្រុកនីមួយៗ បើអត់ពីអាពុកទៅ ត្រូវឲ្យកូនប្រុសច្បងដែលនៅក្នុងបន្ទុកនោះ ទទួលកាន់ការស្រុកជំនួសអាពុក បើជាស្តេចផែនដីវិញ ក៏ត្រូវឲ្យព្រះរាជឱរសច្បងឡើងសោយរាជ្យជំនួសព្រះវររាជបិតាដូចគ្នា ដូចជាខ្លួនអ្នកនេះសោត គឺមិនមែនជាបុត្រច្បងទេ ឬជាមន្ត្រីធំក៏មិនមែនផង នឹងត្រូវការអ្វីក៏មកសួររឿងនេះមិនត្រូវការ។

ចូចៀងបានឮដូច្នោះ ក៏គិតឃើញថា **គៀគុយ**លើកយកទម្លាប់ទំនៀមមកនិយាយជាត្រឹមត្រូវប្រាកដ ក៏នៅស្ងៀម ហើយនាំ**គៀគុយ**ចូលទៅក្នុងស្រុក លុះទៅដល់ជិតវាំងកំពែងហើយ **គៀគុយ**ក៏សួរថា អ្នកអញ្ជើញមកវេលានេះនឹងដណ្តើមរាជសម្បត្តិ ឬមករៀបចំសពបិតា? **ចូចៀង**ថា ខ្ញុំមកនេះនឹងបានតាំងចិត្តគិតដណ្តើមយកបុណ្យស័ក្តអ្វីក៏ឥតអង្គីមាន មកនេះប្រាថ្នានឹងធ្វើការសែនសពបិតាជាទីតបគុណទេ។ **គៀគុយ**ថា បើពិតដូច្នោះ ហេតុម្តេចបានជាអ្នកនាំទាហានមកច្រើនម្ល៉េះ? **ចូចៀង**ឮដូច្នោះ ក៏យល់ឃើញថា ខ្លួនធ្វើខុសមែន ទើបណ្តេញទាហានទាំងពួងឲ្យ

វិលត្រឡប់ទៅវិញ នៅតែខ្លួនមួយទៅជាមួយនឹង**គៀគុយ** ចូលទៅគាល់បង ៗក៏ចេញមកទទួល ឃើញមុខគ្នាហើយ ក៏កៀកកគ្នាយំសោកទាំងពីរនាក់ លុះអស់សំណោកហើយ **ចូចៀង**ក៏គិតថា ក្រែងបងសង្ស័យក៏និយាយថា ទាហានខ្ញុំបាទដែលមកវេលានេះ ខ្ញុំបាទសូមប្រគល់ជូនបងទាំងអស់ ហើយ**ចូចៀង**ក៏ចូលទៅគំនាប់សពបិតា។ ទើប**ចូភី**ប្រើ**ចូចៀង**ឲ្យទៅឈររក្សាស្រុកអៀនឡេង។ **ចូចៀង**ក៏ធ្វើការគំនាប់សពបិតាហើយក៏លាបងលើកទាហានទៅរក្សាស្រុកអៀនឡេង។ **ចូភី**ឲ្យតាក់តែងគ្រឿងឧបភោគបរិភោគ ឲ្យដូចគ្រឿងរាជបរិភោគព្រះចៅ**ហៀនតេ**គ្រប់ប្រការ។ កាល**ចូភី**បានឡើងជាស្តេចនោះ ព្រះចៅ**ហៀនតេ**ទៅគង់នៅក្រុងហ៊ូតោបាន២៦ឆ្នាំ (ពុទ្ធសករាជ ៧៦៤)។

ចូភីក៏តាំង**ហ្ស៊ូហ៊ឹម**ជាសេនាបតីស្តាំ តាំង**កាសៀង**ជាសេនាបតីឆ្វេង តាំង**អងឡុង**ជាទីប្រឹក្សាធំ បណ្តានាហ្មឺនទាំងពួងក៏ឲ្យឡើងទីតាមគុណានុរូប ហើយឲ្យតែងទីបញ្ចុះសពបិតាចិតសិបពីរអន្លើតាមពាក្យបណ្តាំបិតា ហើយឲ្យចារឹកអក្សរពីមុខអនុស្សាវរីយ៍ថា ទីនេះជាកន្លែងបញ្ចុះសពព្រះចៅ**វុយអេង**តាមក្បែរជញ្ជាំងនោះ ពីខាងក្រៅឲ្យគូរជារឿង**អ៊ីគឹម**ទៅច្បាំងនឹង**គួនអ៊ូ**នៅតំបន់ស្រុកអ៊ូនសៀ **គួនអ៊ូ**ធ្វើកលឧបាយឲ្យនាំទាហានទៅទប់ទឹកឲ្យលិចកងទ័ព**អ៊ីគឹម** ៗបាក់ទ័ព **គួនអ៊ូ**ចាប់អ៊ីគឹមនិង**បាំងតេក**បាន។ **គួនអ៊ូ**អង្គុយលើទីខ្ពស់ ឲ្យ**អ៊ីគឹម**និង**បាំងតេក**អង្គុយទីទាប **បាំងតេក**ជាជាតិទាហានមិនខ្លាចសេចក្តីស្លាប់ **អ៊ីគឹម**ខ្លាចស្លាប់ក៏ក្រោកសំពះ**គួនអ៊ូ**លន់តួទោសសុំអាយុជីវិត។ **ចូភី**ឲ្យធ្វើរឿងដូច្នេះ ប្រាថ្នានឹងផ្ចាញ់ផ្ចាល**អ៊ីគឹម**ឲ្យឃើញថា **អ៊ីគឹម**ខ្លាចស្លាប់មិនមែនជាជាតិទាហាន មិនមានសេចក្តីអៀនខ្មាស បានជាអង្វរគេសុំអាយុជីវិត ក្រោយនោះក៏រស់រួចខ្លួនមកវិញ ដើម្បីមិនឲ្យទាហានទាំងពួងយកយឿងយ៉ាងតាមតទៅ ទើបប្រើឲ្យ**អ៊ីគឹម**ទៅឈររក្សាទីប៉ាឆា (អនុស្សាវរីយ៍) ដែល

បញ្ចុះសព**ចូឆ្វ**នោះ ឯ**អ៊ីគីម**កាលនៅរក្សាសព**ចូឆ្វ** ក៏បានឃើញគំនូរឿងដែលខ្លួនទៅធ្វើចម្បាំង ក៏ថា **ចូភី**ឱ្យផ្ចាញ់ផ្ចាលខ្លួន ក៏មានសេចក្ដីអៀនខ្មាសណាស់ អំណើះតមកក៏ដួលចិត្តទៅជាឈឺស្គមក្រំទ្រូងស្លាប់។

ហ៊្វូហ៊ឹមក៏ទូល**ចូភី**ថា **ចូថៀង**ជាប្អូនទ្រង់នោះបានមកគំនាប់សពបិតា ហើយលើកយកពលទាហានថ្វាយប្រគល់អស់ តែ**ចូស៊ិត**នៅស្រុកលិមឈី **ចូហ៊ឹម**នៅស្រុកសៀវហ៊្វួយ ប្អូនទ្រង់ទាំងពីរនាក់នោះ មិនបានមកជួយរៀបចំសពបិតាសោះ ត្រូវឱ្យទ្រង់បង្គាប់ទៅឱ្យចុះអាជ្ញាតាមទោសានុទោសទើបគួរ។ **ចូភី**យល់ឃើញត្រូវ ទើបចាត់ប្រើនាយទាហានធំឱ្យនាំកងទ័ពទៅចុះអាជ្ញាប្អូនទាំងពីរនាក់។ នាយទាហានទាំងពីរនាក់ ក៏លើកពលចេញទៅតាមបង្គាប់**ចូភី**។ ពួកល្បាត**ចូហ៊ឹម** ក៏នាំព័ត៌មានទៅប្រាប់**ចូហ៊ឹម**ថា បងលោកខឹងនឹងលោក ពីព្រោះមិនទៅគំនាប់សពបិតា ឥឡូវប្រើទាហានឱ្យមកចុះអាជ្ញាធ្វើទោសលោកហើយ។

ចូហ៊ឹមបានឮដូច្នោះក៏មានសេចក្ដីភ័យខ្លាំងណាស់ ព្រោះខ្លាចអាជ្ញា ក៏ចងកស្លាប់ទៅ។ នាយទាហានដែលទៅចុះអាជ្ញានោះដឹងថា **ចូហ៊ឹម**ចងកស្លាប់ហើយ ក៏លើកទ័ពត្រឡប់ទៅទូល**ចូភី** ៗក៏បង្គាប់ឱ្យភ្នាក់ងារទៅរៀបចំសព**ចូហ៊ឹម**បញ្ចុះតាមប្រពៃណី ហើយឱ្យចារឹកអក្សរទុកនៅមុខអនុស្សាវរីយ៍ថា ទីបញ្ចុះសពចៅហ្វាយស្រុកសៀវហ៊្វួយ។

ឯពួកល្បាតស្រុក**លិមឈី**ដឹងថា មានបម្រើ**ចូភី**ទៅធ្វើទោស**ចូស៊ិត**ដូច្នោះ ក៏នាំព័ត៌មាននោះទៅប្រាប់**ចូស៊ិត** វេលានោះ**ចូស៊ិត**កំពុងអង្គុយផឹកស្រាជាមួយនឹង**តេងងី, តេងអ៊ី**។ **ចូស៊ិត**ដឹងសេចក្ដីហើយ ក៏មិនមានតក់ស្លុតកោតញញើតសោះ។

លុះនាយទាហានជាបម្រើកាន់តម្រាស់ចូលទៅហើយ ក៏អង្គុយព្រងើយបែបមិនដឹងខ្លួន គ្មានគំនាប់គ្មានគួរសមសោះ **តេងអ៊ី**ក៏និយាយនឹងអ្នកកាន់សំបុត្រតម្រាស់

នោះថា កាលគ្រាព្រះចៅ**វុយអេង**គង់ព្រះជន្មនៅ បានតាំងចៅហ្វាយយើងឲ្យធ្វើធំហើយ តែព្រោះមានមនុស្សញុះញង់ ទើបកើតរឿងហេតុមកដល់សព្វថ្ងៃនេះ ឥឡូវព្រះចៅ**វុយអេង**ទើបតែនឹងសុគតមិនទាន់បានប៉ុន្មានថ្ងៃ ស្រាប់តែមានតម្រាស់មកកាត់ទោសបងប្អូនឯង។ **តេងងី**ថា ចៅហ្វាយស្រុកយើងនេះ មានសតិបញ្ញាឆ្លៀវឆ្លាត នឹងរកនរណាស្មើគ្មាន គួរតែបានធ្វើធំជំនួសបិតា តែមានមនុស្សញុះញង់ បានជាមិនបានវិញ។

ឯ**ចូស៊ិត**ក៏បង្គាប់ទាហានឲ្យទាក់បម្រើកាន់សំបុត្រនោះឲ្យជាប់ ហើយឲ្យយកដំបងដេញវាយបម្រើនោះឲ្យចេញទៅ។ បម្រើនោះក៏វិលទៅទូល**ចូភី**តាមដំណើរ។ **ចូភី**ខឹងណាស់ ទើបប្រើ**ខៅធូ**ឲ្យនាំទាហានបីពាន់ លើកប្រញាប់ទៅដល់ស្រុកលិមឈី។ ឯពួកទាហានដែលយាមទ្វារស្រុកលិមឈីមិនព្រមបើកទ្វារឲ្យ**ខៅធូ**ចូលទៅ **ខៅធូ**ក៏សម្លាប់ទាហានយាមទ្វារនោះស្លាប់ លើកកងទ័ពចូលទៅដល់លំនៅ**ចូស៊ិត** ឃើញចូស៊ិតនិង**តេងងី, តេងអ៊ី**កំពុងផឹកស្រាស្រវឹងដេកទាំងអស់គ្នា **ខៅធូ**ក៏ឲ្យទាហានចាប់ចងទាំងខ្លួនដាក់លើរទេះទាំងបីនាក់ ហើយបង្គាប់ទាហានឲ្យចាប់យកភរិយាបុត្របាវព្រាវក្នុងផ្ទះ**ចូស៊ិត**។ លុះទៅដល់ស្រុកឌៀបកុនហើយ ក៏នាំខ្លួន**ចូស៊ិត**និង**តេងងី, តេងអ៊ី** ចូលទៅថ្វាយ**ចូភី** ៗក៏បង្គាប់ឲ្យយកខ្លួន**តេងងី, តេងអ៊ី**ទៅប្រហារជីវិតបង់ ហើយឲ្យយកខ្លួន**ចូស៊ិត**ទៅដាក់គុកទុក។ មាតា**ចូភី**ដឹងដំណឹងថា**ចូហ៊ឹម**ចងកស្លាប់ទៅហើយ ឥឡូវ**ចូភី**ចាប់ចងខ្លួន**ចូស៊ិត**មកសម្លាប់ទាំងស្ម័គ្របក្សពួកចេញទៀត ឯខ្លួន**ចូស៊ិត**ឲ្យដាក់គុកទុកដូច្នោះ មាតាក៏សោកាពិលាបអាណិតកូនណាស់ ហើយឲ្យហៅ**ចូភី**ចូលទៅ។ **ចូភី**ក៏ក្រាបសំពះមាតា ៗទូញយំអង្វរកូនសុំទោសថា ប្អូនប្រុសរបស់ចៅម្នាក់នេះ រមែងចូលចិត្តផឹកស្រា វាអួតថាខ្លួនវាល្អត្រឹមត្រូវ វេលានេះជីវិតម្ដាយនៅរស់ នៅឲ្យកូនយល់មុខម្ដាយម្ដងចុះ ព្រោះវាជាប្អូន

ប្រុសរួមឧទរជាមួយគ្នានឹងកូន ៗកុំសម្លាប់វាឡើយ បើទៅទុកជីវិតវាហើយ ទោះបី ម៉ែស្លាប់ក៏ធ្មេចភ្នែកជិតទៅបាន។

ចូភីជម្រាបមាតាថា ប្អូនខ្ញុំបាទនេះ វាជាអ្នកឆ្លៀវឆ្លាតណាស់ ខ្ញុំបាទក៏មាន ចិត្តស្រឡាញ់វាប្រាកដ ដែលខ្ញុំបាទធ្វើទោសវាយ៉ាងនេះប្រយោជន៍ឲ្យរាងចាល កុំឲ្យ វាធ្វើអាក្រក់ទៅមុខទៀត ខ្ញុំបាទមិនមែនចង់សម្លាប់វាទេ អ្នកម្ដាយកុំព្រួយបារម្ភ ឡើយ។ មាតាឮកូនថាដូច្នោះហើយ ក៏មានអំណរណាស់ ត្រឡប់ចូលទៅក្នុងវិញ។ **ចូភី**ក៏ត្រឡប់ទៅកាន់ទីនិយាយការ ហើយឲ្យយកខ្លួន**ចូស៊ិត**ចេញទៅសួរ **ហ្វ៊ីហ៊ុម**ក៏ ទូល**ចូភី**ថា មាតាទ្រង់បានសុំទោស**ចូស៊ិត**ឬ? **ចូភី**ប្រាប់ថា មាតាខ្ញុំសូមទោស**ចូស៊ិត** ខ្ញុំលើកជូនទៅហើយ។ **ហ្វ៊ីហ៊ុម**ថា **ចូស៊ិត**នោះជាមនុស្សប៉ិនប្រសប់ណាស់ បើនឹង ទុកជីវិតនៅមិនបានទេ ក្រែងយូរទៅនឹងកើតអន្តរាយ។ **ចូភី**ថា នឹងទទឹងប្រសាសន៍ មាតាម្ដេចបាន។ **ហ្វ៊ីហ៊ុម**ថា ទូលបង្គំបានឮគេនិយាយល្បីថា **ចូស៊ិត**នេះចេះតែង ឃ្លោងចំណាប់ណាស់ សូមទ្រង់ឲ្យហៅខ្លួនមកតែងឃ្លោងល្បងមើល បើចេះល្អមែន ក៏មិនគួរនឹងសម្លាប់ទេ។ **ចូភី**ក៏ឲ្យហៅខ្លួន**ចូស៊ិត**ចូលមក **ចូស៊ិត**ភ័យណាស់ ចូលទៅ ដល់ហើយ ក៏ក្រាបសំពះបងអង្វរសុំទោស។

ចូភីថា បងនិងចៅឯងជាបងប្អូននឹងគ្នាពោះមួយ ឥឡូវបងបានជា ម្ចាស់ផែនដីហើយ គឺជំនួសបិតាយើង បណ្ដានាហ្មឺនមុខមន្ត្រីធំតូច ក៏កោតខ្លាចបង ទាំងអស់ ហេតុអ្វីចៅឯងមិនក្រែងខ្លាចយើងបន្តិចសោះ កាលបិតានៅរស់ តែងប្រើ ចៅឲ្យតែងឃ្លោងស្ដាប់ បងនៅសង្ស័យថា ក្រែងអ្នកដទៃធ្វើឲ្យចៅឯងទេដឹង? បើ ធ្វើបានមែនពិត ត្រូវដើរចេញទៅប្រាំពីរជំហាន ហើយថាពាក្យឃ្លោងឲ្យបានសេចក្ដី ឲ្យបងស្ដាប់ល្បងមើល ត្រូវពណ៌នាពីយើងបងប្អូន តែត្រូវយកសេចក្ដីដទៃមក ប្រៀបក្នុងបងប្អូនយើង កុំឲ្យចេញឈ្មោះបងប្អូន បើធ្វើបាន បងនឹងលើកទោស

ចោល បើធ្វើមិនបាន បងនឹងចុះទោសប្រហារជីវិត។ **ចូស៊ិត**ថា សូមទ្រង់ឲ្យហាមកុំឲ្យឮមាត់មនុស្សទាំងពួងនិយាយគ្នា រួចចាំស្ដាប់ចុះ ហើយដើរគិតថាពាក្យឃ្លោងនោះថាឲ្យល្មមតែប្រាំពីរជំហានឲ្យចប់សេចក្ដី។ ក្នុងសេចក្ដីនោះថា៖

“នឹងលីងសណ្ដែកនៅក្នុងឆ្នាំង ត្រូវដុតភ្លើងខ្លាំងតាំងឲ្យសុស
យកទងសណ្ដែកដុតធ្វើឧស គ្រាប់លីងឆ្អិនសុសព្រោះទងវា។
ដើម ទង និង ឫសដុះជាគ្រាប់ កើតជាប់ជាមួយដោយពូជធារ
ភ្លើងឆេះព្រោះទងធាងផ្ដុំគ្នា ធ្វើឲ្យគ្រាប់វាឆ្អិនខ្លោចទៅ”។

ចូភីបានស្ដាប់ឃ្លោងដូច្នោះ ក៏នឹករឭកដល់សេចក្ដីស្រឡាញ់បងប្អូន ដែលជាប់ជាតិលោហិតជាមួយគ្នា ឲ្យបង្កើតសេចក្ដីខ្សឹកខ្សួលអាណិតមេត្តា ក៏សោកាពិលាប។ មាតាក៏ទទួលដើរមកឮ ទើបមកនិយាយថា ចៅជាបងគេ ហេតុម្ដេចមកធ្វើញាំញី ឲ្យប្អូនបានសេចក្ដីទុក្ខលំបាកក្ដៅក្រហាយដូច្នេះ? **ចូភី**បានឮមាតាថាដូច្នោះ ក៏ក្រោកឡើងគំនាប់ហើយជម្រាបថា នេះឯងជាទំនៀមផែនដីនៃអ្នកធំ បើឃើញថា អ្នកណាធ្វើខុសហើយ ក៏ត្រូវតែធ្វើទោសតាមទោសានុទោស បើមានសេចក្ដីយោគយល់ត្រាប្រណី ច្បាប់ផែនដីក៏នឹងសាបរលាបខុសអំពីបុរាណរាជប្រវេណីទៅ ហើយ**ចូភី**ចាត់ឲ្យចូស៊ិតទៅឈររក្សាស្រុកអានហៀង ជាចុងស្រុកឆ្ងាយពីទីក្រុងចេញទៅ **ចូស៊ិត**ក៏ព្រមទទួលបង្គាប់ គំនាប់លាចេញទៅនៅអានហៀង ឯ**ចូភី**ក៏តម្កើងយសខ្ពស់លើសជាងបិតា ប្រើអាការសង្កត់សង្កិនព្រះចៅ**ហៀនតេ**លើសជាងអំណាច**ចូឆូ**មួយសាទៅទៀត។ សម័យនោះមានមនុស្សដែលស៊ើបការណ៍ នាំយកអាថ៌ព័ត៌មានទៅទូលព្រះចៅ**ឡៅពី**ឯស្រុកសែឈួន។

ព្រះចៅ**ឡៅពី**លុះទ្រង់ជ្រាបនូវព្រឹត្តិការណ៍សព្វប្រការដូច្នោះ ក៏ព្រួយព្រះទ័យណាស់ ត្រាស់ឲ្យប្រជុំអស់នាហ្មឺនមុខមន្ត្រី ដែលជាទីប្រឹក្សាទាំងពួងមកព្រមហើយ

ថា **ចូឆ្វ**ស្ដាប់ទៅ ឥឡូវបាន**ចូភី**ជាកូនឈរនិយាយការជំនួស ហើយចេះតែសង្កត់សង្កិនព្រះចៅ**ហៀនតេ** លើសជាង**ចូឆ្វ**ទៅទៀត ឯចំណែកខាង**ស៊ុនគួន**ក៏បន្ទាបខ្លួនទៅចំណុះចុះចូលធ្វើជាខ្ញុំ**ចូភី**ហើយ វេលានេះ យើងគិតនឹងចង់លើកទ័ពទៅច្បាំងយកស្រុកកាំងតាំង សងសឹក**គួនអ៊ូ**ឲ្យបាន រួចសឹមទន្ទ្រានលើកទៅវាយកម្ចាត់អាសត្រូវរាជសម្បត្តិក្នុងដែនដីទាំងអម្បាលនេះ ឲ្យរាបទាបឲ្យបានទៀត។ **លៀវហ្វី**បានឮដូច្នោះក៏យំ ហើយទូលថា **គួនអ៊ូ, គួនប៉េង**ស្លាប់បង់គ្រានេះ ក៏ព្រោះតែ**ឡៅហង** និង**បេងតាត់** មិនលើកទ័ពទៅជួយ ឯពីរនាក់នេះមានទោសដល់ស្លាប់ គួរតែទ្រង់នឹងសម្លាប់ចេញទើបត្រូវ។ ព្រះចៅ**ឡៅពី**យល់ឃើញត្រូវ ក៏ឲ្យទៅយកខ្លួន**ឡៅហង** និង**បេងតាត់**មកដើម្បីនឹងសម្លាប់ចេញ។

ខុងបេងឮដូច្នោះក៏ទូលទាស់ឃាត់ថា សូមឲ្យទ្រង់បង្អង់ឈប់សិនចុះ ព្រោះយើងគិតធ្វើការសង្គ្រាមជាធំណាស់ នឹងស្រួតរួតធ្វើការប៉ុណ្ណោះក្រែង**ឡៅហង, បេងតាត់**នឹងទៅជាសត្រូវឡើង សូមទ្រង់តាំងឲ្យអ្នកទាំងពីរនេះញែកគ្នាចេញទៅឈររក្សាស្រុកម្នាក់ស្រុកមួយ រួចសឹមយើងធ្វើការជាក្រោយឲ្យបានស្រួល។ ព្រះចៅ**ឡៅពី**ទ្រង់យល់ឃើញត្រូវ ទើបចាត់ឲ្យនាំត្រាតាំងទៅតាំង**ឡៅហង**ជាចៅហ្វាយស្រុកប៊ឹតុក តាំង**បេងតាត់**ជាចៅហ្វាយស្រុកយ៉ាំងយ៉ុង។

ឯ**ផែអៀវ**ជាពួកបក្ស ត្រូវអធ្យាស្រ័យគ្នានឹង**បេងតាត់** កំពុងគាល់ព្រះចៅ**ឡៅពី**នៅទីនោះ លុះឮព្រះរាជតម្រាស់ដូច្នោះ ក៏លបធ្វើសំបុត្រចាត់បម្រើជាសម្ងាត់ទៅប្រាប់**បេងតាត់**ឲ្យដឹងខ្លួន បម្រើក៏កាន់សំបុត្រចេញទៅតាមផ្លូវទក្សិណស្រុកសែឈួន។

ម៉ាឈៀវទៅគយល្បាតចាប់បានបម្រើរបស់**ផែអៀវ** បានឃើញមានសំបុត្រក៏ស្រាយយកទៅមើល ដឹងសេចក្ដីនោះហើយ **ម៉ាឈៀវ**ក៏ទៅជួបនឹង**ផែអៀវ**ក្នុងផ្ទះ

ផែអៀវក៏ឲ្យរៀបតុលៀងអាហារ ផឹកស្រាជោកកាលណា **ម៉ាឈៀវ**ក៏ល្បួងសួរយកការណ៍ថា អ្នកជាមនុស្សមានសតិបញ្ញា ពីដើមមកព្រះចៅ**ឡៅពី**បានជប់លៀងអ្នកច្រើនណាស់ មកដល់សម័យនេះ ខ្ញុំឃើញមិនដូចពីដើម ដូចជាគ្មានសេចក្ដីប្រោសប្រណីអ្វីសោះ។

ផែអៀវស្រវឹងស្រាខ្លាំងណាស់ ឆ្លើយថា អា**ឡៅពី**កញ្ចាស់នេះ វាជាមនុស្សត្រឡប់ត្រឡិន មិននឹងនួនត្រង់ណាសោះ បើកាលណាមានឱកាស ខ្ញុំនឹងសងសឹកវាឲ្យបាន។ **ម៉ាឈៀវ**ក្លែងថា ខ្លួនខ្ញុំក៏មានសេចក្ដីគ្នាន់គ្នាញ់ក្នុងចិត្តមកជាយូរណាស់ហើយដែរ។ **ផែអៀវ**បានឮដូច្នោះ ក៏ឆ្លើយថា បើដូច្នោះ ចូរអ្នកលើកទាហានរបស់អ្នកទៅគិតគ្នានឹង**បេងតាត់** ឲ្យវាយចូលមកចុះ ខ្លួនខ្ញុំនិងទាហានរបស់ខ្ញុំ នឹងចាំរិះគិតធ្វើកលខាងក្នុង មុខជានឹងកើតការដោយស្រួលមិនខាន។ **ម៉ាឈៀវ**ថា អ្នកគិតការយ៉ាងនេះស្រួលណាស់ ចាំថ្ងៃក្រោយយើងនឹងប្រឹក្សាគ្នាទៀត នឹងបានសងសឹកតាមគំនិតយើងគិត។ និយាយគ្នាហើយ **ម៉ាឈៀវ**ក៏លាចេញទៅ ហើយយកមនុស្សបម្រើ**ផែអៀវ**និងសំបុត្រតាងនោះ ចូលទៅថ្វាយព្រះចៅ**ឡៅពី** ហើយចូលទៅខ្សឹមទូលសេចក្ដីតាមសម្ដីដែល**ផែអៀវ**និយាយនឹងខ្លួននោះ ថ្វាយព្រះចៅ**ឡៅពី**ទ្រង់ព្រះសណ្ដាប់។ ព្រះចៅ**ឡៅពី**ទ្រង់ខ្ញាល់ខ្លាំងណាស់ ត្រាស់បង្គាប់ឲ្យទៅចាប់ខ្លួន**ផែអៀវ**មកវាយពិចារណាសួរយកចម្លើយ នោះ**ផែអៀវ**ក៏ឆ្លើយទទួលតាមស័ត្យ ហើយក៏ត្រាស់បង្គាប់ឲ្យយកខ្លួន**ផែអៀវ**ទៅដាក់គុក។ ព្រះចៅ**ឡៅពី** ក៏ទ្រង់ប្រឹក្សានឹង**ខុងបេង**ថា **ផែអៀវ**វាគិតក្បត់នឹងយើងដូច្នេះហើយ បើយើងនឹងចិញ្ចឹមវារក្សាទុកក៏ពុំបាន ឬនឹងគិតប្រការម្ដេច?

ខុងបេងទូលថា អា**ផែអៀវ**នេះ វាជាមនុស្សព្រើលចម្លួតសោះ បើនឹងចិញ្ចឹមវាទុកក៏ពុំបាន គង់មានពេលទៅថ្ងៃមុខ ៗជាប្រទូសរ៉ាយនឹងយើងវិញពុំខាន។

ព្រះចៅ**ឡៅពី**ក៏ត្រាស់ឲ្យដាក់គុក**ផែអៀវ**ទុកឲ្យស្លាប់ក្នុងគុកនោះ ឯការនោះមិនស្ងាត់ មានមនុស្សនាំដំណឹងទៅប្រាប់**បេងតាត់** ៗដឹងដូច្នោះក៏ភ័យខ្លាំងណាស់ ព្រោះដឹងថាខ្លួនមានទោសខុសមកស្រាប់ផង ថែមទាំងឃើញត្រាតាំងបំបែក**ឡៅហាង**ទៅឈរស្រុកប៊ីតុក ឯខ្លួនឯងក៏ទាល់គំនិត ព្រោះឥតមានទីប្រឹក្សាការសោះ ទើបឲ្យអញ្ជើញ**ស៊ិនតាំ**ជានាយទាហានធំក្នុងស្រុកសុងយ៉ុង ហើយនិង**ស៊ិនងី**ជានាយទាហាននៅស្រុកឡុងហាង ទាំងពីរនាក់នេះជាបងប្អូននឹងគ្នា ត្រូវអធ្យាស្រ័យគ្នានឹង**បេងតាត់** លុះនាយទាហានទាំងពីរមកដល់ហើយ **បេងតាត់**និយាយថា **ហ៊្វិតចេង**និងខ្ញុំបានធ្វើសេចក្ដីគាប់ប្រសើរទុកដល់ព្រះចៅ**ឡៅពី**មកពីថ្ងៃមុនច្រើនណាស់ វេលានេះ**ហ៊្វិតចេង**ក៏ស្លាប់ទៅហើយ **ឡៅពី**ភ្លេចអស់សេចក្ដីគាប់ប្រសើរនោះ ត្រឡប់គិតប្រទូសរ៉ាយខ្ញុំវិញ ខ្ញុំមិនដឹងនឹងគិតគំនិតយ៉ាងណា ទើបនឹងបានឲ្យរួចពីសេចក្ដីស្លាប់នោះបាន។

ស៊ិនតាំថា ខ្ញុំមានឧបាយមួយមិនឲ្យព្រះចៅ**ឡៅពី**ធ្វើអន្តរាយដល់លោកបានឡើយ។ **បេងតាត់**មានអំណរណាស់ សួរថា ឧបាយរបស់អ្នកនោះគិតប្រការម្ដេច? **ស៊ិនតាំ**ថា បងប្អូនខ្ញុំពីរនាក់នេះបានគិតគ្នាទុកជាយូរណាស់មកហើយថា នឹងចូលទៅនៅខាង**ចូភី** បើលោកនឹងចង់រួចពីសេចក្ដីស្លាប់ ត្រូវធ្វើសំបុត្រមួយច្បាប់ទៅលាព្រះចៅ**ឡៅពី** អធិប្បាយអំពីគុណ និងទោសឲ្យឃើញហើយ សឹមលោករត់ចេញទៅនៅនឹង**ចូភី** ៗបានលោកហើយ ក៏គង់នឹងជប់លៀងឲ្យបានធ្វើជានាហ្មឺនធំ សឹមយើងពីរនាក់បងប្អូននឹងរត់ទៅតាមក្រោយ។ **បេងតាត់**យល់ឃើញត្រូវ ក៏តែងសំបុត្រមួយច្បាប់សេចក្ដីថា ទូលបង្គំ**បេងតាត់** មានសេចក្ដីខុសព្រោះមិនបានលើកទ័ពទៅជួយស្រុកកេងជីវ ៗក៏ខូច ស្លាប់ទាំង**គួនអ៊្វ**ទៅទៀត។ បើទ្រង់អត់ទោសទុកអាយុជីវិតទូលបង្គំ នឹងបានធ្វើរាជការកែខ្លួនតទៅ តែឥឡូវទូលបង្គំជាខ្ញុំដឹងថា ទ្រង់មិនប្រោស

ប្រណីឲ្យរួចពីសេចក្ដីស្លាប់ហើយ នឹងទ្រាំនៅក៏ពុំបាន ហេតុនេះទូលបង្គំសូមក្រាបបង្គំលាទៅនៅខាងព្រះចៅ**ចូភី**ហើយ ដែលទូលបង្គំទៅទាំងនេះ នឹងបានប្រែចិត្តទៅគិតប្រទូសរ៉ាយទ្រង់វិញក៏ទេ ទៅដើម្បីតែប្រាថ្នានឹងឲ្យរួចចាកសេចក្ដីស្លាប់ប៉ុណ្ណោះ។ លុះធ្វើរួចហើយ ក៏ឲ្យបម្រើនាំទៅថ្វាយព្រះចៅ**ឡៅពី** ឯចំណែកខ្លួនក៏នាំទាហានហាសិបនាក់រត់ចូលទៅនៅនឹង**ចូភី** តាំងពីពេលអាធ្រាត្រក្នុងថ្ងៃនោះ។

ព្រះចៅ**ឡៅពី**បានទទួលសំបុត្រ ទតឃើញសេចក្ដីសព្វគ្រប់ ក៏ទ្រង់ព្រះក្រោធខ្លាំងណាស់ត្រាស់ថា អាសត្រូវវាគិតក្បត់នឹងអញហើយ ថែមទាំងឲ្យសំបុត្រមកឡកបញ្ឆើចិត្តឯងទៀត អញនឹងលើកទ័ពទៅតាមចាប់ខ្លួនវាឲ្យបាន។ **ខុងបេង**ទូលទាស់ឃាត់ថា ទ្រង់កុំអាលឲ្យលើកទ័ពទៅ ឲ្យព្រួយលំបាកពលទាហានឡើយ សុំឲ្យមានសំបុត្រទៅដល់**ឡៅហង** ឲ្យលើកទ័ពទៅចាប់**បេងតាត់**វិញស្រួលជាង បើ**ឡៅហង**ចាប់**បេងតាត់**បាន ក៏នាំខ្លួនមកយើង បើចាប់មិនបាន ក៏គង់តែ**ឡៅហង**មករកយើង ៗក៏នឹងចាប់ខ្លួនសម្លាប់ចេញបានដោយងាយណាស់។ ព្រះចៅ**ឡៅពី**យល់ឃើញត្រូវ ក៏ចាត់បម្រើឲ្យនាំព្រះតម្រាស់ទៅដល់**ឡៅហង** ក្នុងសេចក្ដីព្រះតម្រាស់នោះថា **បេងតាត់**ប្រែចិត្តគិតក្បត់រត់ទៅចូល**ចូភី** ឲ្យ**ឡៅហង**លើកកងទ័ពទៅចាប់ខ្លួននាំមកថ្វាយឲ្យខាងតែបាន។

ខណៈនោះ ព្រះចៅ**ចូភី**ចេញនិយាយរាជការផែនដី បណ្ដានាហ្មឺនមុខមន្ត្រីខ្ញុំរាជការ ក៏គង់គល់ត្រៀបត្រា មានបម្រើចូលទៅទូលថា **បេងតាត់**នាយទាហាន**ឡៅពី**ចូលមកសុំធ្វើរាជការថ្វាយ។ **ចូភី**ក៏ឲ្យហៅខ្លួនចូលទៅ ហើយត្រាស់សួរថា ឯងចូលមកនេះ អញយល់ឃើញថា មិនមែនចូលមកដោយត្រង់សុចរិតទេ គឺមកជាកលឧបាយបញ្ឆោតយើង។ **បេងតាត់**ទូលថា ទូលបង្គំជាមនុស្សមានទោស ព្រោះមិនបានលើកទ័ពទៅជួយ**គួនអ៊ូ**ឯស្រុកកេងជីវ ៗក៏ខូច **គួនអ៊ូ**ក៏ស្លាប់ ព្រះចៅ**ឡៅពី**

នឹងសម្លាប់ទូលបង្គំចេញ បានជាទូលបង្គំមានសេចក្ដីភ័យខ្លាច ពុំអាចនឹងនៅបានដោះប្រាណរត់ចូលមកជ្រកក្រោមម្លប់ព្រះបរមពោធិសម្ភារ ជាទីត្រជាក់ ដើម្បីនឹងបានផុតធុរៈពីសេចក្ដីស្លាប់ នឹងបានមកប្រែក្រឡាស់ជាឧបាយ ដោយចិត្តទុច្ចរិតដល់លួងធូលីក៏ទេ គឺជាសេចក្ដីពិតត្រង់ប្រាកដណាស់។ ប៉ុន្តែ**ចូភី**ក៏មិនអស់មន្ទិលសង្ស័យ មិនមានសេចក្ដីជឿ។

ឯ**ឡៅហង** បានឃើញព្រះតម្រាស់ព្រះចៅ**ឡៅពី** ក៏ស្រូតលើកទ័ពចំនួនប្រាំម៉ឺនទៅតាម**បេងតាត់**ដល់ស្រុកយ៉ាំងយ៉ុង ទើបឲ្យទាហានទៅស្រែកហៅ**បេងតាត់**ឲ្យចេញមកពីក្នុង មកតស៊ូគ្នា។ ខណៈនោះមានមនុស្សនាំសេចក្ដីទៅទូលព្រះចៅ**ចូភី**នៅចំពោះមុខ**បេងតាត់**ថា **ឡៅហង**បានលើកទ័ពដិតតាមបេងតាត់មកដល់ស្រុកយ៉ាំងយ៉ុង។ **ចូភី**ក៏ត្រាស់នឹង**បេងតាត់**ថា បើអ្នកឯងមានស្វាមីភក្តិត្រង់នឹងយើងដោយសុចរិតពិតមែន ចូរលើកទាហានចេញទៅតច្បាំងនឹង**ឡៅហង** យកក្បាល**ឡៅហង**មកឲ្យយើងចុះ យើងនឹងបានឃើញសេចក្ដីពិតត្រង់របស់អ្នកឯង។ **បេងតាត់**ទូលថា **ឡៅហង**នោះក៏មានទោសខុសដូចទូលបង្គំដែរ មិនត្រូវទៅច្បាំងនឹងគ្នាទេ បើប្រសិនទូលបង្គំចេញទៅប្រាប់ឲ្យដឹងខ្លួនជាមានទោសហើយ ក៏គង់នឹងសរសើរទ្រង់ថា ចេះលើកតម្កើងពួកទាហានដែលមានថ្វីដៃ **ឡៅហង**ក៏អស់សង្ស័យគង់នឹងចូលមកនៅជាខ្ញុំទ្រង់ទៀត។

ចូភីឮដូច្នោះក៏មានអំណរណាស់ ត្រាស់តាំង**បេងតាត់**ជានាយទាហានធំ ឲ្យឈរនៅធ្វើចៅហ្វាយស្រុកអ៊្សិនសៀផង។ គ្រានោះ**ហៃហៅសៀង**និង**ស៊ីឡុង** នាយទាហាន**ចូភី** ដែល**ចូភី**ឲ្យទៅនៅស្រុកយ៉ាំងយ៉ុង ដើម្បីទៅបញ្ចុះបញ្ចូលមនុស្សក្នុងស្រុកយ៉ាំងយ៉ុង លុះឃើញ**បេងតាត់**ទៅនៅស្រុកយ៉ាំងយ៉ុង **ហៃហៅសៀងនិងស៊ីឡុង**ក៏ចេញទៅទទួលគំនាប់ដោយបដិសណ្ឋារ ហើយក៏នាំចូលទៅក្នុងស្រុកនោះ ថ្លែង

ពណ៌នាប្រាប់**បេងតាត់**ថា **ឡៅហង**លើកទ័ពមកតាំងបន្ទាយនៅជិតស្រុកឃុំងយ៉ុង ចម្ងាយផ្លូវប្រហែលប្រាំរយសិន (២០ គ.ម) **បេងតាត់**ក៏សរសេរសំបុត្រមួយច្បាប់ ឲ្យបម្រើកាន់ទៅបញ្ចុះបញ្ចូល**ឡៅហង** ៗក៏អានសំបុត្រហើយក៏ខឹងណាស់ថា អាក្បត់វាចង់ធ្វើឲ្យអញខុសជាមួយផង វាជាមនុស្សមិនត្រង់នឹងម្ចាស់ ស៊ីបាយក្រហម ថែមទាំងឲ្យយើងមានសេចក្ដីខុសទៀត ថាហើយក៏ហែកសំបុត្រនោះចោលទៅ ហើយបង្គាប់ឲ្យចាប់ខ្លួនបម្រើដែលកាន់សំបុត្រនោះសម្លាប់បង់។

បេងតាត់បានដឹងដូច្នោះខឹងណាស់ ប្រឹក្សានឹង**ហែហៅសៀង**, **ស៊ីឡុង**ថា ពេលព្រឹកស្អែក ចូរអ្នកទាំងពីរលើកទាហានទៅបង្កប់នៅសងខាងផ្លូវ ឯខ្លួនខ្ញុំនឹងលើកទាហានចេញទៅច្បាំងនឹង**ឡៅហង** ហើយនឹងធ្វើជាថយមកតាមផ្លូវនោះ បើ**ឡៅហង**ដេញតាមផ្លូវនោះមក អ្នកទាំងពីរចូរលើកទាហានចេញទៅវាយប្រសព្វគ្នាចាប់យកខ្លួន**ឡៅហង**ឲ្យបាន។ **ហែហៅសៀង**និង**ស៊ីឡុង**យល់ឃើញត្រូវ ក៏លើកទាហានទៅពួនបង្កប់សងខាងផ្លូវដែលគិតទុកនោះ។

លុះវេលាព្រឹកឡើង **ឡៅហង**លើកទាហានចេញពីបន្ទាយ ឲ្យទាហានចូលទៅស្រែកជេរ**បេងតាត់** ហៅឲ្យចេញមកតស៊ូគ្នា **បេងតាត់**ក៏ជិះសេះកាន់លំពែងចេញមុខទាហាន **ឡៅហង**ក្រឡេកឃើញ ក៏ចង្អុលមុខហើយស្រែកថា អាចោរចិត្តក្បត់ម្ចាស់ ផ្លាស់ស៊ីបាយក្រហម ហេតុម្ដេចបានជាមកលួងលោមអញឲ្យអាក្រក់ទាមឯងទៀត? **បេងតាត់**ស្រែកថា ឯងជាមនុស្សទោស នឹងដល់នូវសេចក្ដីស្លាប់ឆាប់ហើយ ម្ដេចក៏មិនទាន់ដឹងថា សេចក្ដីស្លាប់នោះនឹងមានមកដល់ឡើយដូច្នោះ។ អាចោរដកទង ម្ដេចនៅលើកតម្កើងថាខ្លួនឯងល្អទៅវិញ។ **ឡៅហង**ខឹងណាស់ បំបោលសេះរាំដាវចូលទៅប្រយុទ្ធគ្នានឹង**បេងតាត់**បានបីភ្លែង **បេងតាត់**ក៏ធ្វើជារត់ទៅក្រោយ **ឡៅហង**ក៏ដេញបណ្ដោយតាមទៅ បានចម្ងាយប្រហែលពីររយសិន (៨

គ.ម) នោះ**ហៃហៅសៀង** និង**ស៊ីឡុង**ដែលពួនបង្កប់ ក៏លើកទាហានចេញទៅវាយប្រសព្វទាំងសងខាង **បេងតាត់**ក៏ស្ទាក់កាត់ពីម្ខាងចូលមកទៀត។ **ឡៅហង**ឃើញកងទ័ពវាយផ្ទប់ទាំងបីផ្លូវ នឹងបំពារទៅមិនរួច ក៏នាំទាហានពារទម្លាយរត់ទៅតាមផ្លូវត្រូវលើកស្រុកសុងយ៉ុង។ **បេងតាត់** និង**ហៃហៅសៀង**, **ស៊ីឡុង**ក៏លើកទាហានដេញតាមទៅ។

ស៊ីឡុងនិយាយថា ឥឡូវកងទ័ព**ឡៅហង**ខ្ទេចខ្ទីអស់ហើយ បើអ្នកទាំងពីរលើកតាមទៅទៀត ក៏គង់នឹងបានជ័យជម្នះមិនខាន ឯស្រុក**សុងយ៉ុង**ដែល**ឡៅហង**រត់តម្រង់ទៅនោះ ជាទីមាំមួនណាស់ ក្រែងតែស្រុកហាងឡេង ជាទីកន្លែងមិនសូវមាំមួន ខ្ញុំនឹងសុំលើកទ័ពទៅចាំរក្សាទីនោះ **បេងតាត់**និង**ហៃហៅសៀង**ក៏យល់ឃើញត្រូវ **ស៊ីឡុង**ក៏លើកទាហានតម្រង់ស្រួតទៅនៅដល់ស្រុកហាងឡេង ឯ**ឡៅហង**នោះលុះរត់ទៅដល់ស្រុកសុងយ៉ុងក្នុងវេលាកណ្ដាលយប់ស្ងាត់ ក៏ចូលទៅគោះទ្វារឲ្យអ្នកយាមបើកទទួល។

ខណៈនោះ **ស៊ិនតាំ** ដែលនៅរក្សាស្រុកសុងយ៉ុង ក៏ចូលទៅចំណុះខាង**ចូភី**អស់ហើយ លុះដឹងថា **ឡៅហង**ទៅហៅឲ្យបើកទ្វារ ក៏ម្នីម្នាដេញទាហានឲ្យឡើងរក្សាសើនបន្ទាយ ហើយឲ្យវាយទាហានបាញ់ធ្នូចម្រុះទៅត្រូវទាហាន**ឡៅហង**ស្លាប់ច្រើនណាស់។ **ស៊ិនតាំ**ក៏ឡើងទៅលើសើនពីខាងមុខហើយស្រែកថា យើងស្ម័គ្រនៅចំណុះជាខ្ញុំព្រះចៅ**ឡៅពី**ហើយ។ **ឡៅហង**ឮដូច្នោះ ក៏រឹតតែខឹងណាស់ គិតនឹងឲ្យទាហានទម្លាយយកស្រុកសុងយ៉ុងឲ្យបានវិញនោះ ស្រាប់តែកងទ័ពកងទ័ព**ហៃហៅសៀង**លើកទៅដល់វាយខ្នប់ពីក្រោយ **ឡៅហង**ក៏នាំទាហានរត់បណ្ដោយតម្រង់ទៅស្រុកហាងឡេង ក្រឡេកទៅឃើញទង់ដោតនៅលើសើន មានអក្សរក្នុងទង់នោះថា ស្រុកនេះជាចំណុះព្រះចៅ**ចូភី**។

ស៊ិនង៉ ដែលនៅរក្សាស្រុកនោះ ឡើងឈរលើសើនគ្រីទង់ជ័យសញ្ញាហៅទាហានឲ្យទៅជម្រាប**ស៊ីឡុង** ៗក៏លើកទាហានទៅចោមវាយកងទ័ព**ឡៅហាង** ៗតទល់ពុំបាន ក៏នាំទាហានរត់ទៅ **ស៊ីឡុង**ក៏បរពលដេញសំដៅទៅក្រៅ កាប់សម្លាប់ទាហាន**ឡៅហាង**ស្លាប់ច្រើនណាស់ **ឡៅហាង**ក៏នាំទាហានដែលសល់ខ្លះរត់ទៅដល់ស្រុកសែឈួន ហើយចូលទៅគាល់ព្រះចៅ**ឡៅពី** ក្រាបវន្ទាហើយក៏យំទូលរៀបរាប់តាមដំណើរការណ៍ ដែលបានលើកទ័ពទៅចាប់**បេងតាត់**តាំងពីដើមដល់ចុងអស់សេចក្តី។

ព្រះចៅ**ឡៅពី**ទ្រង់ខ្ញាល់ខ្លាំងណាស់ ស្រែកជេរថា អាកូនចោលម្សៀត កើតមកឲ្យបង់ជាតិ នៅមុខឆ្កែបែរមករកអញធ្វើអ្វី? **ឡៅហាង**ទូលថា កាលពីគ្រា**គួនអ៊្វូ**ឲ្យមានសំបុត្រមកសុំកងទ័ពទៅជួយស្រុកកេងជីវនោះ ទូលព្រះបង្គំបានឲ្យបម្រុងពលទាហានត្រៀមទុកជាស្រេចហើយ ប្រុងនឹងលើកទៅជួយជាប្រាកដ តែ**បេងតាត់**ឃាត់ហាមមិនព្រមឲ្យលើកទៅ បានជាថ្លោះធ្លោយដោយហេតុនោះ។

ព្រះចៅ**ឡៅពី**ត្រាស់ថា អញខាតកម្លាំងបង់ចិត្ត ដែលអាណិតស្រឡាញ់ឯងប្រឹងស្វែងចិញ្ចឹមឯងមក ហាក់ដូចជាគេយកដុំឈើឬដុំដីមករក្សា វាគ្មានដឹងការខុសត្រូវបន្តិចសោះ គួរអ្វីវាទៅជឿស្តាប់ពាក្យសម្តីអា**បេងតាត់**នោះ វាជាសត្រូវក្បត់បានជាវាមិនព្រមឲ្យលើកកងទ័ពទៅជួយ**គួនអ៊្វូ**ជាប្អូនអញ ឲ្យចាញ់ស្លាប់អសារ។ ត្រាស់ហើយ ក៏បង្គាប់ឲ្យយកខ្លួន**ឡៅហាង**ទៅប្រហារជីវិត។ កាលព្រះចៅ**ឡៅពី**ឲ្យសម្លាប់**ឡៅហាង**នោះ លុះក្រោយក៏ទ្រង់នឹករឭកឃើញសម្តីដែល**ឡៅហាង**ទូលរៀបរាប់ថា **បេងតាត់**មានសំបុត្រមកបញ្ចុះបញ្ចូល**ឡៅហាង** ៗហែកសំបុត្រចោល ហើយសម្លាប់អ្នកកាន់សំបុត្រនោះចេញ ក៏ឃើញថាជាចិត្ត**ឡៅហាង**នោះមិញ ជាមនុស្សត្រង់សុចរិត នឹងព្រះអង្គប្រាកដណាស់ ទ្រង់នឹកឃើញច្បាស់ ក៏គិតអាណិតស្តាយ

ពន់ប្រមាណ មានព្រះទ័យអាល័យស្តាយទៅដល់**គួនអ៊ូ**ទៀត ក៏រឹតតែចង្អៀតព្រះទ័យសព្វគ្រប់ ព្រះរោគក៏បណ្តាលឲ្យឈឺខ្លាំងខ្ទប់សព្វមំសា។ ការដែលគិតនឹងលើកពលយោធាទៅច្បាំង ក៏បង្អង់ខានវិញ។

លោកអ្នកអាចរកសៀវភៅផ្សេងទៀតតាមរយៈប្លុក៖

www.khmerliterature.wordpress.com

រឿង សាមកុក

អ្នកឧកញ៉ាវិបុលរាជសេនា **នូ-កន** ប្រែរៀបរៀង

កណ្ឌទី ៦៣

ចារឹកឡើងវិញដោយ ៖ ឈុល ដារ៉ា

*(តាំងពី**ចូភី**លើកខ្លួនជាព្រះចៅ**វុយអ៊ង** ជំនួស**ចូឆូ**ជាបិតា **ហែហ៊្វូទុន**ឈឺស្លាប់រហូតទៅដល់**ហាមកៀង**និង**ទៀវកាត់** លបកាត់ក្បាល**តៀវហ៊ុយ**ស្លាប់នាំរត់ទៅស្រុកកាំងតាំង។)*

ឯចូភីនោះ លុះបានឡើងយសជាស្តេចសម្រេចរាជការហើយ ក៏តាំងខ្លួនជាព្រះចៅ**វុយអ៊ង**ជំនួសបិតា បើករង្វាន់បំណាច់ឲ្យខុំរាជការទាំងឡាយតាមគុណានុរូបនិងបណ្តាស័ក្តិ ហើយឲ្យកេណ្ឌទាហានបាន៣០ម៉ឺន លើកចេញអំពីទីក្រុងតម្រង់ទៅស្រុកចៀវកួន ក្នុងដែនខេត្តផៃកុក ដែលធ្លាប់នៅពីដើមនោះ ប្រយោជន៍នឹងក្រសាលឲ្យសប្បាយផង លុះលើកទៅដល់ស្រុកផៃកុក ក៏សម្តែងយសដ៏ខ្ពង់ខ្ពស់អស្ចារ្យ។

អស់បណ្តាអ្នកស្រុកទាំងពួង ក៏មកប្រជុំគាល់ដោយសេចក្តីត្រេកអរសាទរសប្បាយណាស់ ខ្លះក៏តែងគ្រឿងបណ្ណាការមកថ្វាយដោយច្រើន ក្នុងខណៈនោះមានមនុស្សបម្រើស៊ើបការណ៍នាំអាថ៌សេចក្តី ទៅក្រាបទូលព្រះចៅ**វុយអ៊ង**ថា **ហែហ៊្វូទុន**មានជំងឺធ្ងន់ណាស់ មើលទៅឃើញច្បាស់ជាជំងឺនោះ គង់នឹងស្លាប់ជាប្រាកដ។ **វុយអ៊ង**ឮដូច្នោះក៏ស្លុតព្រះទ័យដោយសេចក្តីអាល័យរាប់អាន ស្តាយ**ហែហ៊្វូទុន**ណាស់ ក៏លើកទ័ពវិលត្រឡប់មកវិញ លុះមដល់ស្រុកង៉ៀបកុនវេលាណា **ហែហ៊្វូទុន**ក៏ធ្វើកាលកិរិយា។ **វុយអ៊ង**ក៏តាក់តែងរៀបសំស្ការសពតាមទម្លាប់ប្រពៃណី។

កាល**ចូវភី**ឡើងជាទី**វុយអេង**ជួសបិតាជាអំឡុងតមកប្រហែលប្រាំមួយឆ្នាំ ក្នុងខែភទ្របទ មានហង្សហើរទៅស្រែកយំនៅត្រង់ស្រុកសេងសឹក ហើយនឹងមានរាជសីហ៍ចូលមកដើរត្រាច់ក្នុងស្រុកលិមឆោ រួចត្រឡប់បាត់ទៅវិញ។ មហាជនទាំងឡាយក៏នាំយកហេតុនោះទៅទូល**វុយអេង** រួចអំពីនោះមាន មករ ពណ៌លឿងមានសក្តានុភាពណាស់ មកសម្តែងឫទ្ធិ អណ្តែតនៅលើអាកាសជាអស្ចារ្យធំ មហាជនទាំងពួងក៏ក្រឡេកឃើញ **ចូវភី**ក៏ឃើញច្បាស់ទាំងអស់គ្នា។

វុយអេងឃើញហេតុទាំងបីប្រការដូច្នេះ ជាអស្ចារ្យណាស់ ទើបឲ្យហៅ**លីតុក**, **ខៅជី** ដែលជាមន្ត្រីធំ ហើយជាចាស់ទុំជាងគេនូវអស់នាហ្មឺនឯទៀតមកប្រជុំប្រឹក្សា ហើយត្រាស់សួរថា អាភេទទាំងបីប្រការនេះ ឃើញចម្លែកអស្ចារ្យនៅក្នុងស្រុកយើង តើនឹងល្អ ឬអាក្រក់យ៉ាងណា? **លីតុក** និង**ខៅជី**ក្រាបទូលថា កើតអស្ចារ្យប្រាកដក្នុងស្រុកយើងដូច្នោះ ជាមង្គលប្រសើរណាស់ គឺនឹងឲ្យចម្រើនសួស្តីមង្គលដល់ទ្រង់ នឹងឲ្យបានគង់ព្រះកិត្តិយសជាទី**វុយអេង**មិនតែប៉ុណ្ណោះទេ ក្នុងបច្ចុប្បន្នជាតិនេះ បុណ្យនឹងចម្រើនឲ្យលឿនទីឡើងទៀត គឺទ្រង់នឹងបានឡើងសោយរាជសម្បត្តិជាមហាក្សត្រគ្រប់គ្រងផែនដីនេះ ទើបបណ្តាលចៃដន្យនៃមហាជនទាំងប្រុសស្រីឲ្យមានសេចក្តីស្នេហាស្រឡាញ់ ព្រះបរមពោធិសម្ភារបារមី ចង់ឲ្យទ្រង់ឡើងជាម្ចាស់ផែនដីតទៅ។

ខណៈនោះ អស់នាហ្មឺនមុខមន្ត្រីធំតូចក៏ប្រឹក្សាយល់ព្រមគ្នាថា យើងត្រូវក្រាបទូលព្រះចៅ**ហៀនតេ** សុំឲ្យប្រគល់រាជសម្បត្តិថ្វាយមកព្រះចៅ**ចូវភី** លុះប្រឹក្សាយល់ព្រម ទើបចាត់ឲ្យ**ហ្វឺហ៊ឹម**, **អងឡុង**, **ស៊ិនលៀក**, **កាសៀង**, **កាត់កៀវ**, **តាន់កុន**, **តេងកែ**នូវអស់មន្ត្រីធំៗ ហើយនិងនាយទាហានប្រមាណសែសិបនាក់ នាំគ្នាចូលទៅក្រុងហ៊ូតោ ហើយក៏ចូលទៅគាល់ព្រះចៅ**ហៀនតេ**។ **ហ្វឺហ៊ឹម**ទូលថា **ចូវភី**ជាទី

វុយអេងជំនួស**ចូវ្វូ**នោះ មានបុណ្យសម្ភារបារមីច្រើនណាស់ មានទាំងសតិបញ្ញាជ្រៅជ្រះឈ្លាសវៃ មានព្រះទ័យអាណិតអាណាប្រជានុរាស្ត្រទូទាំងផែនដី រាស្ត្រទាំងប្រុសស្រីក៏បានសេចក្តីសុខក្សេមក្សាន្ត នាហ្មឺនមុខមន្ត្រីទាំងប៉ុន្មានក៏ប្រឹក្សាយល់ព្រមគ្នាទាំងនាយទាហាន និងរាស្ត្រប្រជា ឃើញថា វេលានេះជាឱកាសដ៏សមគួរ ដែលនឹងឧបត្ថម្ភទំនុកបម្រុងផែនដីបានចម្រើនទៅ សូមព្រះអង្គទ្រង់ប្រគល់នូវរាជសម្បត្តិខត្តិយរាជឲ្យ**ចូភី**ពេញទីជាព្រះមហាក្សត្រចុះ ព្រះអង្គក៏នឹងបានគង់ជាសុខក្សេមក្សាន្តយឺនយូរតទៅ។

ព្រះចៅ**ហៀនតេ** ទ្រង់ព្រះសណ្តាប់សព្វគ្រប់ ក៏ឲ្យស្តុតរន្ធត់ក្នុងព្រះទ័យស្ងៀមនៅមួយស្របក់ ហើយក្រឡេកមើលមុខនាហ្មឺនទាំងពួង ក៏ទ្រង់ព្រះកន្សែងសោកាត្រាស់ថា យើងនឹកគិតអាណិតទៅដល់បុរាណក្សត្រ មានព្រះចៅ**ហាន់កោចោ**ជាដើម ព្រះបរមវង្សផងយើងពេកណាស់ អំណឹះតមកក៏មានព្រះរាជវង្សអង្គក្សត្របានសោយរាជសម្បត្តិជាលំដាប់គ្នាជាយូរប្រមាណ បួនប្រាំរយឆ្នាំមកហើយ ជាទីបំផុតត្រឹមអង្គយើង ៗនេះនៅក្មេងសេចក្តីខ្ជិតម្រិះប្រាជ្ញាក៏មែន តែថាបានទទួលរាជសម្បត្តិផ្ទាល់ពីព្រះវររាជបិតា ដោយសារសេនាបតីនាហ្មឺនសព្វមុខមន្ត្រីជំនុំយល់ព្រម យើងក៏បានអនុលោមទទួលរក្សារាជសម្បត្តិដោយសត្យានុធម៌តរៀងមកដល់សម័យនេះ យើងក៏មិនមានប្រព្រឹត្តឲ្យខុសទាស់ពីសណ្តាប់ច្បាប់បុរាណរាជប្រវេណីឯណាឡើយ ម្តេចឡើយអស់អ្នកទាំងឡាយមកនិយាយ ឲ្យយើងលើកយករាជសម្បត្តិរបស់យើងឲ្យទៅអ្នកដទៃវិញដូច្នោះ? យើងរំពឹងទៅឃើញខុសអំពីយុត្តិធម៌ច្បាប់ សុំឲ្យអស់អ្នកត្រឡប់វិលទៅប្រឹក្សាគ្នាម្តងទៀតសិនចុះ។

ហ្វ៊ូហ៊ីមឮដូច្នោះក៏ចេញទៅនាំយក **លីតុក, ខៅជី** ជានាហ្មឺនចាស់ទុំចូលទៅគាល់ព្រះចៅ**ហៀនតេ** ហើយទូលថា ព្រះអង្គចូរទ្រង់ប្រឹក្សាពិគ្រោះនឹងអ្នកចាស់ទុំពីរ

នាក់នេះចុះ ទោះបីគួរពុំគួរប្រការម្ដេច ក៏ល្អមទ្រង់នឹងជឿស្ដាប់បាន។ **លីតុក**ក៏ទូលថា តាំងពី**ចូភី**ឡើងជា**វុយអេង**ជំនួសបិតារៀងមក ទូលបង្គំបានឃើញស្រុកទេសកកើតឡើងបរិបូរគ្មានខ្វះកន្លះអ្វីសោះ មានហង្សសត្វដែលរូបល្អស្រស់ក៏ហើរចូលមកក្នុងស្រុក រាជសីហ៍ក៏ចូលមកដើរតត្រុកសព្វទីកន្លែងខេត្តខណ្ឌព័ន្ធសីមា ស្ដេចមករដែលមានឫទ្ធិក្លា ក៏អណ្ដែតត្រសែតមកនៅលើអាកាស សម្ដែងឫទ្ធិឱកាសរុងរឿងកណ្ដាលស្រុកទេស អាភោគទាំងបីប្រការនេះជាទីអស្ចារ្យប្លែកណាស់ ទូលបង្គំយល់ច្បាស់ថា **ចូភី**នឹងមានបុណ្យកុសល គួរដល់នូវរាជសម្បត្តិជាព្រះមហាក្សត្រតទៅ។ **ខៅជី**ទូលថា ពេលកណ្ដាលយប់ស្ងាត់ ទូលបង្គំបានឃើញផ្កាយនក្ខត្តឫក្សអន្សាស្រុក ដែលប្រចាំបុណ្យរបស់ព្រះអង្គ មានរស្មីសៅហ្មងវិប្បរិត្តខុសអំពីធម្មតា សម្ដែងអាការឱ្យឃើញថា ព្រះអង្គនឹងអស់បុណ្យក្នុងជាន់នេះហើយ ឯផ្កាយដែលប្រចាំបុណ្យចូភីនោះ មានជួនធំអស្ចារ្យ រស្មីភ្លឺថ្លាបរិសុទ្ធណាស់ សម្ដែងហេតុឱ្យឃើញច្បាស់ថា **ចូភី**នឹងមានបុណ្យបារមីថ្លៃថ្លា ទាំងមនុស្សទាំងទេវតាក៏និយមសរសើររាប់អាន**ចូភី**ណាស់ បានជាបណ្ដាលឱ្យឃើញអាភោគច្បាស់ទាំងបីប្រការជាទីប្រាកដដល់ភ្នែកអ្នកទាំងពួង ហេតុនេះ សមគួរឱ្យព្រះអង្គទ្រង់លើករាជសម្បត្តិឱ្យ**ចូភី**គ្រប់គ្រងជាម្ចាស់ផែនដីតទៅចុះ។

ព្រះចៅ**ហៀនតេ**ត្រាស់តបថា ដែលអស់អ្នកមកនិយាយដូច្នេះ ជាការមិនសមគួរនឹងជឿទេ ព្រោះមិនបានឃើញចំពោះនឹងភ្នែកយ៉ាងណា យើងនៅកំណត់ក្នុងចិត្តថា មិនគួរនឹងឱ្យលើករាជសម្បត្តិ ដែលជាព្រះកេររបស់ព្រះបរមក្សត្រអំពីបុរាណឱ្យទៅអ្នកដទៃសោះ។ **អងឡុង**ទូលថា ការទាំងនេះជាប្រវេណីមកអំពីបុរាណ មានល្អហើយ ក៏គង់ត្រឡប់ទៅជាអាក្រក់ៗ មានហើយក៏គង់នឹងត្រឡប់ទៅជាល្អវិញបាន យ៉ាងដូចប្រទេសស្រុកទីមួយៗ ធ្លាប់គង់នៅបរិបូរមាំមួនហើយ ក៏

កើតជាសឹកសង្គ្រាមជ័យ ឲ្យវិនាសខ្មោចខ្មីអស់ទៅ លុះខ្មោចខ្មីទៅហើយ ក៏ត្រឡប់បានចម្រើនមាំមួនឡើងជាធម្មតា ឯសម្បត្តិទ្រព្យសព្វសារពើទឹកដីដែលព្រះអង្គទ្រង់ទទួលអំពីព្រះបរមរាជវង្សច្រើនផែនដីមកហើយ ប្រមាណបួនប្រាំរយឆ្នាំនោះ ទូលបង្គំយល់ឃើញថា វង្សរបស់ព្រះអង្គនឹងត្រូវផុតរលត់ក្នុងសម័យនេះជាពិត ហេតុនេះសូមឲ្យព្រះអង្គពិនិត្យ លះរាជសម្បត្តិនេះឲ្យ**ចូភី**ចុះ បើព្រះអង្គនៅតែរឹងទទឹងដូច្នោះ មុខជានឹងមានសេចក្ដីភ័យអន្តរាយមកដល់ព្រះអង្គពុំខាន។

ព្រះចៅ**ហៀនតេ** បានទ្រង់ព្រះសណ្ដាប់គ្រប់ប្រការ ក៏អាក់អួលព្រះឱរាទ្រង់ព្រះកន្សែងពិលាប ហើយក៏យាងចូលទៅក្នុងក្រឡាព្រះបន្ទំ អស់មន្ត្រីតូចធំក៏នាំគ្នាសើចទ្រហឹងអឹងកង រួចនាំគ្នាដើរចេញត្រសងមកពីព្រះរាជវាំង។ លុះព្រឹកឡើងអស់នាហ្មឺនទាំងនោះក៏នាំគ្នាចូលទៅគាល់នៅទីព្រះរាជរោងម្ដងទៀត ហើយប្រើពួកខន្ទីឲ្យចូលទៅអញ្ជើញស្ដេចឲ្យយាងចេញមក។ ព្រះចៅ**ហៀនតេ**ក៏ទ្រង់នឹកខ្លាចមិនអាចចេញមកសោះ នោះនាង**ចូហៅ**ដែលជាប្អូន**ចូភី** ជាទីព្រះអគ្គមហេសីមានសេចក្ដីឆ្ងល់ក៏ក្រាបទូលសួរថា អស់មុខមន្ត្រីឲ្យបម្រើចូលមកអញ្ជើញស្ដេចចេញទៅក្រៅ ហេតុអ្វីព្រះអង្គទ្រង់មិនចេញទៅដូច្នោះ? ព្រះចៅ**ហៀនតេ**ក៏រឹតតែទ្រង់ព្រះកន្សែងសោកា ហើយមានព្រះរាជឱង្ការត្រាស់ប្រាប់ព្រះមហេសី តាមសេចក្ដីដែលបង្កើតឡើងថា បងប្រុសរបស់ប្អូនឯងឲ្យបម្រើមកកំហែងបង ប៉ងនឹងដណ្ដើមយករាជសម្បត្តិ បានជាពួកនាហ្មឺនទាំងនេះគិតគប់គ្នានឹងកម្ចាត់យើង ឲ្យយើងលើកស្វេតច្ឆ័ត្រប្រគល់ឲ្យ**ចូភី**ដោយបង្ខំ។ ហេតុនេះបានជាបងនៅសំងំមិនចេញទៅ។

ព្រះនាង**ចូហៅ**បានឮដូច្នោះ ក៏ខឹងខ្លាំងណាស់ថា បងខ្ញុំម្ចាស់ហេតុម្ដេចបានជាមកគិតក្បត់ដូច្នោះ ព្រះនាងថាមិនទាន់ផុតពីមាត់ ស្រាប់តែ**ចូហង** និង**ចូហ៊ឺវ**សៀតគ្របឹចូលទៅទូលអញ្ជើញស្ដេចឲ្យចេញទៅ។ ព្រះនាង**ចូហៅ**ក៏ស្រែកជេរថា

អាពួកក្បត់ទាំងអស់នេះវាស័ក្តិយសពីព្រោះនរណា ឥឡូវហេតុម្តេចវានាំគ្នាមកធ្វើជាសត្រូវក្បត់ប្រទូសរ៉ាយនឹងម្ចាស់ផែនដីវិញ? កាលគ្រាបិតាអញនៅរស់ក៏បានធ្វើសេចក្តីគាប់ប្រសើរ ទុកឈ្មោះគ្មាននរណាស្មើបាន ហើយបានរៀបចំស្រុកទេសទាំងប៉ុន្មានឲ្យរាបទាបស្រួលបួលទាំងអស់ បណ្តារាស្ត្រក៏ស្ម័គ្រស្មោះនិយមរាប់អានស្រឡាញ់ពេញទាំងផែនដី អស់ទាំងនាហ្មឺនមុខមន្ត្រីធំតូចក៏កោតក្រែងអំណាចខ្លាចគ្រប់គ្នា ម្តេចបិតាអញមិនមានចិត្តគិតពុះពារនឹងដណ្តើមយករាជសម្បត្តិម្ចាស់ផែនដី ឥឡូវហេតុអ្វីបងអញដែលបានស្តីការជំនួសបិតាប៉ុណ្ណោះ មកចេះប្រែចិត្តគិតប្រទូសរ៉ាយនឹងដណ្តើមយករាជសម្បត្តិដូច្នេះ? មនុស្សយ៉ាងនេះមិនមានចម្រើនប៉ុន្មាន ទេវតាសព្វឋានក៏មិនជួយឲ្យពរសព្វសាធុការទេ។ ថាហើយក៏ទួញយំដំឱរាត្រឡប់យាត្រាចូលទៅក្នុងវិញ អស់បណ្តាស្រីស្នំក្រមការដែលនៅក្នុងវាំងនេះមិញ ក៏សឹងជាទុក្ខទោម្នេញទួញយំទាំងអស់គ្នាទ្រហឹងអឹងកង។

ឯចូហ៊ីវនិងចូហង ក៏បង្ខំព្រះចៅ**ហៀនតេ**ស្តេចចេញទៅពីព្រះរាជរោងរម្យជួបជុំនាហ្មឺនមុខមន្ត្រីទាំងពួង។ ព្រះចៅ**ហៀនតេ**ទទឹងពុំបាន ក៏ដោះព្រះសុភ័គយ៉ាងខ្ពស់មានរូបមករ ដែលធ្លាប់ទ្រង់ចេញប្រជុំមុខមន្ត្រីនោះចេញពីព្រះអង្គ ហើយក៏ទ្រង់ឆ្លងព្រះអង្គយ៉ាងថោកទាបចេញទៅ។ **ហ៊្វហ៊ឹម**ទូលថា ព្រះអង្គនឹងព្រមប្រគល់រាជសម្បត្តិឲ្យ**ចូភី**តាមសេចក្តីជំនុំ នាហ្មឺនមុខមន្ត្រីក្រាបទូលឬទេ? បើព្រះអង្គទ្រង់ព្រមប្រគល់ហើយ ក៏ជាសិរីសុវត្ថិមង្គលប្រពៃមិនមានភ័យអន្តរាយឡើយ។ ព្រះចៅ**ហៀនតេ**ទ្រង់ព្រះសណ្តាប់ហើយ ក៏ទ្រង់ព្រះកន្សែងសោកាត្រាស់ថា នាហ្មឺនពីបុរាណក៏បានយសស័ក្តិនិងប្រាក់បៀវត្ស ដល់ព្រះមហាក្សត្រអម្បូរព្រះរាជវង្សរបស់យើង ទ្រង់ប្រទានប្រាណបានតកូនចៅរៀងមកដល់វេលានេះ ហេតុអ្វីឡើយក៏មិនមានត្រិះរិះគិតកតញ្ញូដល់ព្រះតេជព្រះគុណខ្លះសោះ នាំគ្នាមកប្រទូសរ៉ាយដូច្នេះ?

ហ៊្សហ៊ឹមទូលថា បើព្រះអង្គមិនធ្វើតាមពាក្យមុខមន្ត្រីប្រឹក្សា ក្នុងថ្ងៃនេះ ឬថ្ងៃស្អែកនឹងមានអន្តរាយប្លែកៗមកដល់ព្រះអង្គមិនខានឡើយ។ ពាក្យនេះទូលបង្គំនឹងបានក្លែងទូលព្រះអង្គដោយទុច្ចរិតមុសាក៏ទេ។ ព្រះចៅ**ហៀនតេ**ត្រាស់ថា បើអស់លោកអ្នកទាំងឡាយរាល់គ្នាមិនបានគិតអាក្រក់នឹងយើងទេ នរណានឹងមកប្រទូសរ៉ាយនឹងយើងសោត? **ហ៊្សហ៊ឹម**ស្រែកគំហកដោយសំឡេងខ្លាំងថា បណ្ដារាស្ត្រទាំងអស់គ្នាឃើញថា ព្រះអង្គល្ងង់ខ្លៅមិនសូវមានតម្រិះប្រាជ្ញាចេះរក្សាផែនដី និងមិនចេះដឹងសេចក្ដីដែលនឹងគ្រប់គ្រងរាជសម្បត្តិ បានជាកើតចោរដើរស្កាត់ខ្ទាត់លួចប្លន់គ្រប់តំបន់នានា រាស្ត្រប្រជាក៏កើតក្ដៅក្រហាយគ្រប់ស្រុក កើតកង្វល់កលិយុគខ្ទេចខ្ទីទាំងឡាយ ហើយខំខ្វល់ខ្វាយជួយទំនុកបម្រុងព្រះអង្គឲ្យគង់ជាសុខមកយូរហើយ មិនមែននឹងក្លែងកម្ចាត់ព្រះអង្គឡើយ។ គួរហើយព្រះអង្គនឹងដឹងគុណូបការៈ**ចូភី** ដែលព្រះអង្គនៅរឹងមិនព្រមសាមគ្គីប្រគល់ផែនដីឲ្យដូច្នេះ នឹងចង់ឲ្យបណ្ដារាស្ត្របះបោរចលាចលឲ្យកើតអំពល់ដល់ព្រះអង្គឬ? ព្រះចៅ**ហៀនតេ**ឮដូច្នោះ ក៏ភ័យស្លាំងកាំង ទ្រង់ក្រោកយាងចូលទៅក្នុងវិញ។

អងឡួងក៏ញាក់មុខឲ្យ**ហ៊្សហ៊ឹម** ៗស្ទុះក្រោកដើររន្ថាន់តាមទៅទាន់ ហើយក៏ចាប់ជាប់នូវជាយព្រះសុភ័គព្រះចៅ**ហៀនតេ**ទុក ហើយធ្វើទឹកមុខជាខឹងខ្លាំងណាស់ថា ប្រឹក្សាការផែនដីមិនទាន់បានសេចក្ដីយ៉ាងម្ដេច ស្ដេចមិនត្រូវក្រោកទៅណាទេ នឹងព្រមប្រគល់រាជសម្បត្តិឬមិនព្រម ថាមកចុះ? ព្រះចៅ**ហៀនតេ**ភ័យណាស់នឹងត្រាស់តបក៏មិនរួច ខ្លាចញ័រអស់ព្រះអង្គ។ **ចូហង** និង**ចូហ៊ីវ**ក៏ហ៊ូតគ្រប៊ីគ្រវីលើកឡើងហើយស្រែកថា ត្រាព្រះវលញ្ចករសម្រាប់រាជ្យនៅឯណា? **ចូប៊ិត**ឆ្លើយថា ត្រាព្រះវលញ្ចករខ្ញុំរក្សាទុកឯង។ **ចូហង**ថា បើត្រាសម្រាប់រាជ្យនៅលើអ្នកឯង ចូរទៅយកមកឲ្យយើងឆាប់។ **ចូប៊ិត**ថា ត្រាសម្រាប់រាជ្យនេះជារបស់ព្រះមហាក្សត្រ ព្រះ

អង្គមិនទាន់មានព្រះតម្រាស់ថាឲ្យឯងទេ។ **ចូហាង**ខឹងខ្លាំងណាស់ ក៏បង្គាប់ទាហានឲ្យចាប់**ចូប៊ិត**នាំយកទៅសម្លាប់។ **ចូប៊ិត**ឥតតក់ស្លុតរន្ធត់ខ្លាចនឹងសេចក្ដីស្លាប់សោះ ចេះតែស្រែកជេរ**ចូហាង**ទាល់តែគេសម្លាប់។

ព្រះចៅ**ហៀនតេ**ទតឃើញដូច្នោះ ក៏តក់ស្លុតញ័រអស់ព្រះអង្គមិនបាត់ឡើយ ហើយក្រឡេកទៅឃើញទាហានប្រមាណប្រាំរយនាក់ គ្រឿងសាស្ត្រាវុធគ្រប់ដៃ សុទ្ធតែពួក**ចូភី**ទាំងអស់ មិនឃើញមានពួកព្រះអង្គសោះឡើយ គិតហើយក៏បញ្ចេញព្រះសូរសៀងថា យើងព្រមប្រគល់រាជសម្បត្តិឲ្យហើយ សុំតែជីវិតយើងទុកចុះ។ **កាសៀង**ថា បើព្រះអង្គព្រមប្រគល់ឲ្យហើយ ទូលបង្គំឃើញថា**ចូភី**នឹងថ្វាយជីវិតទុកទៅ មិនបានធ្វើអន្តរាយដល់ព្រះអង្គទេ ត្រូវព្រះអង្គធ្វើព្រះចុតហ្មាយប្រគល់រាជសម្បត្តិឲ្យ**ចូភី**ចុះ។

ព្រះចៅ**ហៀនតេ**បានឮដូច្នោះ ក៏ត្រាស់បង្គាប់**តាន់គុយ** ឲ្យតែងព្រះចុតហ្មាយប្រគល់រាជសម្បត្តិ សេចក្ដីថា យើងបានសោយរាជសម្បត្តិគ្រប់គ្រងផែនដី រក្សាសេចក្ដីសុខអស់អាណាប្រជានុរាស្ត្រមកជាយូរយារ គណនារាប់ជាប់៣២ឆ្នាំហើយ ឥឡូវផ្កាយប្រចាំព្រះអង្គយើងសៅហ្មង សន្ដានចិត្តនាហ្មឺនមុខមន្ត្រីផងនិងអស់អាណាប្រជានុរាស្ត្រទាំងឡាយ ក៏ឃើញថា រូបកាយនៃយើងមិនសមគួរនៅក្នុងរាជសម្បត្តិឡើយ ហើយឃើញថា ផ្កាយប្រចាំខ្លួន**ចូភី**ជាទីរុងរឿងស្វាងត្រចះ បុណ្យតេជៈរបស់គេក៏គួរដល់នូវរាជសម្បត្តិពេញបរិបូរ នាហ្មឺន និងរាស្ត្រក្នុងនគរក៏សាទរស្រឡាញ់រាប់អាន ឲ្យ**ចូភី**បានឋានពិភពគ្រប់គ្រងរាជសម្បត្តិ ជាព្រះមហាក្សត្រាធិរាជ។ យើងក៏ព្រមប្រគល់អំណាចរាជសម្បត្តិនេះឲ្យ**ចូភី**តាមទីប្រាថ្នាមហាជនចុះ។ លុះធ្វើរួចក៏ប្រគល់ឲ្យ**ហ្វ៊ីហ៊ុម** និងអស់នាហ្មឺនទាំងពួង នាំយកទៅជាមួយនឹងត្រាសម្រាប់រាជ្យ ដើម្បីប្រគល់ឲ្យ**ចូភី**។

ឯ**ចូភី**នោះ លុះបានឃើញព្រះចុតហ្លាយនិងត្រាព្រះវលញ្ឆករសម្រាប់រាជ្យ ក៏មានចិត្តត្រេកអរសាទរពន់ប្រមាណ គិតចង់បានទទួលយកក្នុងខណៈនោះ តែថាគឺមោះមានមាយាធ្វើជាវេរាស្ងៀមនៅ។ **សុម៉ាអ៊ី**ក៏ទូលទាស់ឃាត់ថា ទ្រង់កុំអាលទទួលយកឡើយ រឿងនេះហើយត្រូវតែទ្រង់ធ្វើរឿងរ៉ាវថ្វាយត្រានេះទៅវិញសិនទើបគួរសម ដើម្បីនឹងបំបាត់នូវពាក្យគរហានិន្ទាផង។ **ចូភី**យល់ឃើញត្រូវទំនង ទើបចាត់ប្រើ**អងឡុង**ឲ្យតែងចុតហ្លាយមួយច្បាប់ រៀបរាប់សេចក្ដីថា ទូលបង្គំ**ចូភី ទីរុយអេង**សូមថ្វាយត្រាព្រះវលញ្ឆករសម្រាប់រាជ្យមកទ្រង់វិញ ព្រោះទូលបង្គំជាអ្នកមានសតិបញ្ញាតិចណាស់ នឹងរហ័សទទួលយករាជមសម្បត្តិតាមសព្វព្រះទ័យតែម្ដងពុំបាន ការនេះគួរតែទ្រង់គិតអានពិគ្រោះពិចារណាជ្រើសរើសរកអ្នកល្អ ដែលមានតម្រិះប្រាជ្ញាជាងទូលបង្គំ ដែលគួរនឹងគ្រប់គ្រងមហាជនក្នុងផែនដីនេះបាន សូមឲ្យទ្រង់ព្រះរាជទានសម្បត្តិទៅអ្នកនោះទើបគួរ។ ហើយចាត់ប្រើ**អងឡុង**និងមន្ត្រីទាំងពួង ឲ្យអញ្ជើញត្រាសម្រាប់រាជ្យនោះទៅថ្វាយព្រះចៅ**ហៀនតេ**ជាមួយនឹងចុតហ្លាយ។

ព្រះចៅ**ហៀនតេ**បានឃើញសំបុត្រនិងត្រា ក៏ឲ្យព្រួយព្រះចិន្តាគិតម្ដងទៀតទើបប្រឹក្សានឹងបណ្ដាខ្ញុំរាជការទាំងពួងថា ហេតុអ្វីបានជា**ចូភី**បង្វិលត្រាមកឲ្យយើងវិញ? **ហ៊ឺហ៊ុំ**ទូលថា កាលព្រះអង្គតាំង**ចូឆូ**ជាទី**រុយអេង ចូឆូ**ក៏មិនព្រមទទួលដល់បីដង ឯក្រោយទើប**ចូឆូ**ព្រមទទួល គ្រានេះត្រូវតែព្រះអង្គតាំងទៅទៀតទើប**ចូភី**ព្រមទទួល។ ព្រះចៅ**ហៀនតេ** នឹកខ្លាញ់ក្នុងព្រះទ័យអាល័យរាជសម្បត្តិណាស់ តែថាត្រូវការដោយសេចក្ដីខ្លាចគេ ទើបបង្គាប់ឲ្យ**ហាងកែ**តែងព្រះរាជតម្រាស់សេចក្ដីថា **ចូភី**នេះសមគួរណាស់ហើយ ដែលនឹងត្រូវទទួលរាជសម្បត្តិជំនួសយើងបាន។ ព្រោះយើងគិតយល់គួរទៅដល់**ចូឆូ**ណាស់ ព្រោះពីដើមស្រុកទេសរាស្ត្រកើតបះបោរ

ចលាចលទាល់តែខ្ទេចខ្ទីវិនាសអស់ បណ្ដារាស្ត្រក៏រត់ទៅជ្រកពួនដោយព្រៃភ្នំក្រំថ្ម លុះតែ**ចូឆ្លូ**លើកទ័ពទៅប្រាបប្រាមសឹកសត្រូវ ទើបបានស្រុកភូមិរាបទាបដរាបមកដល់ឥឡូវនេះ។ គ្រានេះអស់បុណ្យ**ចូឆ្លូ**ទៅហើយ បាន**ចូភី**ជំនួសទីបិតា មានសតិបញ្ញាអានុភាពលើសជាងបិតាទៅទៀត អាណាប្រជានុរាស្ត្រទាំងពួងក៏និយមរាប់អានស្រឡាញ់ពេញចិត្តស្ម័គ្រ សុំឱ្យអ្នកឡើងសោយរាជសម្បត្តិជំនួសយើងចុះ។ លុះធ្វើរួចក៏ចាត់ប្រើ**ទៀវអ៊ឹម**ឱ្យនាំព្រះរាជសារនិងត្រាសម្រាប់រាជ្យទៅប្រគល់ឱ្យ**ចូភី**។

ចូភីបានឃើញព្រះបន្ទូលដូច្នោះ ក៏មានអំណរណាស់ ទើបនិយាយនឹង**កាសៀង**ថា ព្រះចៅ**ហៀនតេ**ប្រគល់ត្រាសម្រាប់រាជ្យមកឱ្យយើងដល់ពីរដងហើយ បើនឹងទទួលយកវេលានេះក៏មិនទាន់ផុតអស់សេចក្ដីនិន្ទា **កាសៀង**ឆ្លើយថា បើទ្រង់នៅបារម្ភពុំអស់ព្រះទ័យ ត្រូវត្រាស់ប្រើ**ទៀវអ៊ឹម**ឱ្យនាំយកត្រាទៅថ្វាយវិញម្ដងទៀត ឱ្យ**ទៀវអ៊ឹម**និយាយនឹង**ហ៊្វូហ៊ឹម** ឱ្យទូលព្រះចៅ**ហៀនតេ**ថា បើព្រះអង្គទ្រង់ព្រមប្រគល់រាជសម្បត្តិឱ្យ**ចូភី**ប្រាកដហើយ ចូរឱ្យចាត់ការសង់រោងពិធីអភិសេកឱ្យខ្ពស់មានថ្នាក់បីជាន់ ប្រដាប់ទីទៅដោយចាមរ បៃមន់ ទង ឆ័ត្ររួតនានា តាមបុរាណរាជប្រពៃណីធម្មតាឱ្យសព្វគ្រប់ លុះបានឫក្សពារពេលាល្អ ក៏ត្រូវឱ្យប្រជុំនាហ្មឺនសព្វមុខមន្ត្រីតូចធំឱ្យព្រមគ្នា ទៅប្រជុំក្នុងរោងរាជពិធី ហើយឱ្យ**ចូភី**ឡើងអង្គុយលើមហាបុស្បុកដែលខ្ពស់ អស់នាហ្មឺនក្រៅពីនោះ ឱ្យថ្វាយបង្គំជុំពីក្រោមរាជបល្ល័ង្ក ហើយត្រូវព្រះចៅ**ហៀនតេ**ទ្រង់ស្រោចទឹកស័ង្ខប្រគល់ព្រះខ័ន និងត្រាសម្រាប់រាជ្យថ្វាយព្រះចៅ**ចូភី** ជាទីរាជភិសេកឯកក្សត្រសោយរាជសម្បត្តទៅ បើព្រះចៅ**ហៀនតេ**ធ្វើតាមដូច្នេះហើយ ទ្រង់ក៏នឹងអស់សេចក្ដីគរហានិន្ទា។

ចូភីបានឮ**កាសៀង**ថាដូច្នោះ ក៏ពេញព្រះទ័យណាស់ ទើបត្រាស់ប្រើ**ទៀវអ៊ឹម**ឱ្យនាំត្រាទៅថ្វាយព្រះចៅ**ហៀនតេ**ទៀត ឱ្យ**ហ៊្វូហ៊ឹម**នាំឡើងទៅទូលតាមពាក្យ

កាសៀងគ្រប់ប្រការ។ ព្រះចៅ**ហៀនតេ**ទ្រង់សួរអស់នាហ្មឺនខ្ញុំរាជការថា ហេតុម្តេចបានជា**ចូវភី**នៅមិនព្រមទទួលរាជសម្បត្តិឲ្យផុតតែម្តងទៅ? **ហ្វ៊ីហ៊ុម**ទូលថា ដែល**ចូវភី**នៅមិនទាន់ទទួលនោះ ព្រោះឃើញថាព្រះអង្គប្រគល់រាជសម្បត្តិខុសពីទម្លាប់ច្បាប់រាជប្រវេណីបុរាណច្រើនប្រការ។ **ហ្វ៊ីហ៊ុម**ក៏ពណ៌នាតាមសម្តី**កាសៀង**ឲ្យនិយាយនោះ ទូលព្រះចៅ**ហៀនតេ**គ្រប់ប្រការ ហើយទូលថា បើព្រះអង្គនឹងប្រគល់រាជសម្បត្តិឲ្យ**ចូវភី**នោះ ត្រូវចាត់ការធ្វើឲ្យបានដូចសេចក្តីដែលទូលបង្គំទូលនេះ ទើប**ចូវភី**ព្រមទទួលជាប្រាកដ នោះទាំងខ្លួនព្រះអង្គនិងព្រះញាតិវង្សរបស់ព្រះអង្គ ក៏នឹងបានពឹងបុណ្យ**ចូវភី**ជាសុខតទៅ។

ព្រះចៅ**ហៀនតេ**បានទ្រង់ព្រះសណ្តាប់ ក៏គ្រវីព្រះកេសាហើយដកដង្ហើមធំ ទើបបង្គាប់ឲ្យ**ថៃសៀង**ជាមេការ ទៅតាក់តែងរោងពិធីតាមទំនៀមបុរាណរាជាភិសេកស្រេចហើយ។ លុះដល់ខែកត្តិកថ្ងៃប្រាំកើត ជាឫក្សជោគជ័យល្អ លុះព្រឹកព្រាងស្វាងព្រះទិនករ ក៏អញ្ជើញ**ចូវភី**ឲ្យឡើងគង់បល្ល័ង្កបុស្បុក អស់ពួកនាហ្មឺនមុខមន្ត្រីតូចធំមកប្រជុំគ្នាប្រហែលបួនរយនាក់ ចូលទៅគង់គាល់ជុំវិញរោងរាជពិធីជាមហោឡារឹក មានទាហានទាំងពួកជើងគោក ជើងទឹកប្រមាណដប់ម៉ឺនកាន់នូវគ្រឿងសាស្ត្រាវុធព័ទ្ធជាច្រើនជាន់ ដើម្បីការពារអន្តរាយផ្សេងៗ។

ខណៈនោះ ព្រះចៅ**ហៀនតេ**ក៏តាំងព្រះទ័យមានះ ស្ទុះក្រោកកាន់ព្រះសែងគ្របីនិងត្រាសម្រាប់រាជ្យ ហើយនិងព្រះបន្ទូលសញ្ញា ឡើងទៅលើមហាបុស្បុក ក៏ហុចប្រគល់ទៅឲ្យ**ចូវភី** ៗក៏ទទួលយក ហើយហុចព្រះតម្រាស់នោះទៅអាល័ក្ខណ៍សូត្រប្រកាសប្រាប់អស់នាហ្មឺនមុខមន្ត្រី នូវអស់អាណាប្រជានុរាស្ត្រទាសករទាំងឡាយ សឹងថ្វាយសព្វសាធុការពរជាកោលាហល អឺកក្រើកមហិមា សន្មតថ្វាយព្រះនាមថា ព្រះចៅ**អ្វួយប៉ះ**។ **ចូវភី**ក៏តាំងនៅក្នុងទីសម្បត្តិក្សត្រខត្តិយរាជតាំងពីនោះ

មក (ព.ស ៧៦៣)។ ព្រះចៅ**ចូវភី**ក៏តាំងទីក្រុងហ្វ៊ូតោ ប្រែជាក្រុងតែវ៉ុយកុក ហើយត្រាស់ឲ្យលើកលែងយកពន្ធស្ពួយសារអាករអំពីរាស្ត្រប្រជាគម្រប់បីឆ្នាំ និងឲ្យបើកលែងមនុស្សទោសក្នុងគុក ហើយឲ្យចារឹកអក្សរនាទីអនុស្សាវរីយ៍ ដែលបញ្ចុះសពបិតាជាថ្មីហៅថាព្រះចៅ**ថៃឡហ្វ៊ូហងតេ**។ **ហ្វ៊ូហ៊ឹម**នាំយកសេចក្តីក្រាបទូលថា ប្រវេណីបុរាណលោកមិនដែលឲ្យមានម្ចាស់ផែនដីដល់ពីរព្រះអង្គ គង់នៅក្នុងនគរជាមួយគ្នាទេ ដែលទ្រង់នឹងឲ្យព្រះចៅ**ហៀនតេ**ទៅគង់នៅទីតំបន់ណាឬប្រការម្តេចក៏ត្រូវសម្រេចឲ្យឆាប់ប្រញាប់ទៅ។ ហើយ**ហ្វ៊ូហ៊ឹម**បង្គាប់ឲ្យព្រះចៅ**ហៀនតេ**ប៉មស្តាប់ព្រះតម្រាស់ព្រះចៅ**ចូវភី** ៗក៏តាំងព្រះចៅ**ហៀនតេ**ឡើងជាទីវិសេស ហៅថា **សាន់អៀងកុង** ហើយឲ្យទៅនៅតំបន់សាន់អៀង ទីនោះមិនត្រូវឲ្យមានតំណែងគាល់ហៅឡើយ ឯបៀវត្សសម្រាប់ឆ្នាំក៏មិនត្រូវឲ្យមាន នោះ**សាន់អៀងកុង**ក៏លាចេញទៅ។ **ហ្វ៊ូហ៊ឹម**ហូតគ្រប៊ីឡើងកាន់ ហើយស្រែកថា ជាទំនៀមប្រវេណីផែនដីវៀងមក បើមួយអង្គទ្រង់រាជសម្បត្តិហើយ ត្រូវកម្ចាត់មួយអង្គចេញ ព្រះចៅ**ចូវភី**ប្រោសប្រណីទ្រង់ណាស់ ហើយបានទុកព្រះជន្មប៉ុណ្ណោះ ថែមតាំងជាទី**សាន់អៀងកុង**ទៀត ជាព្រះតេជព្រះគុណគ្មានទីបំផុតទេ អំណើះពីនេះទៅ បើមិនមានព្រះតម្រាស់ឲ្យហៅទ្រង់ចូលមកគាល់ទេ នឹងចូលមកពុំបានជាដាច់ខាត។ **សាន់អៀងកុង**ទ្រង់ព្រះវិយោគ ក៏ក្រោកលាចេញទៅ ហើយឡើងគង់លើសេះនាំអស់គ្រប់គ្រួទៅនៅឯតំបន់សាន់អៀង។ ខណៈនោះ អស់បណ្តាជនទាំងឡាយ ឃើញ**សាន់អៀងកុង**ត្រូវនិរទេសដូច្នោះ ទាំងអស់គ្នាក៏មានសេចក្តីអាណិតអាសូរពន់ប្រមាណណាស់ សឹងតែយំស្រណោះអាឡោះអាល័យក្រៃពេក។

ឯព្រះចៅ**ចូវភី**ពេញជាទីក្សត្រខត្តិយរាជ មានឫទ្ធិអំណាចលើសលុប ទ្រង់ប្រារព្ធនឹងអស់នាហ្មឺនទាំងពួងថា ការដែលយើងធ្វើទាំងអម្បាលនេះ ត្រូវតាមទម្លាប់

ទំនៀមបុរាណហើយឬម្ដេច? អស់នាហ្មឺនខ្ញុំរាជការសឹងក្រាបទូលថា ដែលព្រះអង្គទ្រង់តម្រិះដូច្នេះ ជាត្រឹមត្រូវតាមបុរាណរាជប្រវេណីណាស់ហើយ ៗក៏នាំគ្នាសរសើរព្រះសតិបញ្ញាជាអនេកប្រការផ្សេងៗ ហើយថាគួរព្រះអង្គនឹងតាក់តែងគ្រឿងសក្ការបូជាពលីការទេពតាអារក្សដែលសក្តិសិទ្ធិ ចម្រើនបុញ្ញាឫទ្ធិឲ្យថ្កើងរុងរឿងឡើងទៀត។ ព្រះចៅ**ចូភី**ទ្រង់យល់ឃើញផង ក៏ត្រាស់ឲ្យភ្នាក់ងាររៀបតាក់តែងគ្រឿងសែនព្រេនតាមទំនៀម កាលព្រះចៅ**ចូភី**ចេញទៅរៀបសែនព្រេននៅទីពិធីនោះ ក៏បណ្ដាលឲ្យកើតជាព្យុះខ្យល់ខ្លាំងធំអស្ចារ្យ បណ្ដាគ្រឿងអាមិសពលីការជាធូបទៀនទាំងឡាយ ក៏រលំរលត់ខ្ចាត់ខ្ចាយទៅអស់ ផ្ដេកបន្ទោរក៏ដាលច្រវាត់ព័ទ្ធពេញអាកាស ដុំថ្មក៏ច្រឡាសខ្ទាតឡើងទង្គិចគ្នាជាកោលាហល ខ្យល់ក៏បក់ផាត់ងងឹតអស់ទិសទី មេឃម្លូវមីរលឹមធ្លាក់មក មនុស្សម្នាក៏ភិតភ័យរត់ជ្រកពួនសព្វស្ថាននានា នឹងមើលគ្នាក៏ពុំឃើញពុំយល់សោះឡើយ។

ព្រះចៅ**ចូភី**ភ័យតក់ស្លុតរន្ធត់ស្មារតីដួលសន្លប់ទៅ លុះអស់ព្យុះខ្យល់ស្ងប់ស្ងាត់វេលាណា បណ្ដានាហ្មឺនមុខមន្ត្រីក៏ក្រឡេកឃើញព្រះចៅ**ចូភី**ដួលសន្លប់ដូច្នោះ ក៏នាំគ្នាស្ទុះទៅលើកគ្រាប់ឡើងបានមួយស្របក់ ទើបរឭកដឹងព្រះអង្គ នាហ្មឺនទាំងពួងក៏អញ្ជើញស្ដេចចូលទៅក្នុងព្រះរាជវាំង។ ព្រះចៅ**ចូភី**ក៏ទ្រង់ប្រឈួនជាប់ជាយូរថ្ងៃមិនបានចេញស្ដីរាជការ លុះស្បើយព្រះឈួនកាលណាក៏ឧស្សាហ៍មានព្រះទ័យចេញទៅកាន់ទីព្រះរាជរោងរម្យ ទ្រង់និយមលើកសរសើរអស់ពួកខ្ញុំរាជការ ព្រះចៅ**ចូភី**មានព្រះទ័យសន្និះសង្ស័យ ក្រែងខ្មោចព្រៃព្រាយបិសាចកាចខ្ចូចនៅក្នុងទីព្រះរាជវាំងច្រើនណាស់ មកពាល់ប៉ះធ្វើឲ្យព្រះអង្គទ្រង់អាពាធមិនសះជា ព្រះអង្គក៏ទ្រង់ចិន្តាថា គួរនឹងប្រែទីឋានទៅរកវិមានប្រាសាទទីដទៃទៀតចុះ លុះគិតដូច្នោះក៏ត្រាស់បង្គាប់ភ្នាក់ងារឲ្យម្ទីម្នាទៅរកសាងវាំងកំពែងឯទីក្រុងឡុកអៀងវិញ អស់ពួក

ភ្នាក់ងារនោះមិញក៏ចេញទៅចាត់ការកសាងព្រះរាជវាំងថ្មី នៅទីស្រុកឡុកអៀង ហើយស្រេច ព្រះចៅ**ចូភី**ក៏ស្ដេចទៅគង់នៅទីនោះ។

ខណៈនោះមានបម្រើស៊ើបការណ៍នាំអាថ៌ព័ត៌មាន ទៅប្រាប់ព្រះចៅ**ឡៅពី**ថា តាមដំណឹងជាប្រាកដថា **ចូភី**ប្រហារជីវិតព្រះចៅ**ហៀនតេ** ហើយដណ្ដើមយកបានរាជសម្បត្តិឡើងសោយរាជ្យជាព្រះមហាក្សត្រគង់នៅស្រុកឡុកអៀង។ ព្រះចៅ**ឡៅពី**ឮដូច្នោះ ក៏ទ្រង់ព្រះកន្សែងពិលាបសោកាអាណិតអានាថណាស់ ត្រាស់បង្គាប់ឲ្យសព្វមុខមន្ត្រី និងអាណាប្រជានុរាស្ត្រប្រុសស្រីស្លៀកពាក់សកាន់ទុក្ខ ហើយឲ្យតាក់តែងគ្រឿងសែនព្រះសពតាមទម្លាប់ទំនៀម ហើយឲ្យចារឹកព្រះនាមព្រះចៅ**ហៀនតេ**ថា ព្រះចៅ**ហៅមិនថងេត** ដាក់ក្នុងក្ដារឈើក្រអូបតាំងទុកបូជា តាំងពីនោះមកព្រះចៅ**ឡៅពី**ក៏ទុរន់ទុរាក្ដៅក្រហាយ ពុំបានសប្បាយក្នុងព្រះទ័យសោះ ចាប់ព្រះរោគអាពាធសព្វអស់ព្រះរាងកាយ នឹងចេញនិយាយការរាជការក៏ពុំបាន ទ្រង់ប្រទានមុខងារឲ្យ**ខុងបេង**ចេញនិយាយរាជការជំនួសព្រះអង្គ **ខុងបេង**ក៏ឲ្យហៅ**ខៅចេង**និង**ជៀវជីវ** នូវអស់នាហ្មឺនទាំងពួងមកប្រឹក្សាថា វេលានេះ**ចូភី**វាវំលោងព្រះចៅ**ហៀនតេ**សាបសូន្យទៅហើយ គួរយើងលើកព្រះចៅ**ឡៅពី**ឲ្យពេញជាទីព្រះមហាក្សត្រ សោយរាជសម្បត្តិព្រះរាជវង្សព្រះចៅ**ហៀនតេ**តទៅចុះ។

ជៀវជីវថា ខ្ញុំបាទបានឃើញខនខ័ណ្ឌសីមាស្រុកសៃឈួន មានទីអស្ចារ្យដោយប្រការផ្សេងៗប្លែកច្រើនណាស់ បានឃើញច្បាស់ជាផ្កាយប្រចាំខ្លួន**ឡៅពី**មានទីរុងរឿងដោយពន្លឺរស្មីភ្លឺស្មើព្រះចន្ទ្រ ដែលយើងនឹងលើក**ឡៅពី**ឡើងកាន់ទីជាក្សត្រក៏គិតឃើញគួរល្អមណាស់ ព្រោះ**ឡៅពី**ជាព្រះរាជវង្សស្រាប់។ អស់មុខមន្ត្រីទាំងឡាយបានស្ដាប់ ក៏យល់ឃើញត្រូវទាំងអស់គ្នា ទើបធ្វើរឿងរ៉ាវតាមប្រាជ្ញាលើក**ឡៅពី**ជាទីក្សត្រឲ្យឡើងសោយរាជសម្បត្តិក្នុងផែនដី ក៏នាំសេចក្ដីនោះយកទៅ

ថ្វាយ **ឡៅពី**បានឃើញសេចក្ដីចុតហ្មាយនោះ ក៏នឹកស្ដុតរន្ធត់ចិត្តគិតថា បណ្ដានាហ្មឺនទាំងអស់នេះ ដែលមកនាំឲ្យយើងធ្វើដូច្នេះ ដើម្បីមិនឲ្យតាំងចិត្តដោយស័ត្យនូវធម៌បាន។ គិតហើយក៏មានវាចារឆ្លើយប្រកែកពុំទទួល។ **ខុងបេង**ក៏ក្រាបទូលទៅថា បណ្ដាជាខ្ញុំទាំងឡាយដែលខំខ្វល់ខ្វាយគិតគ្នាទាំងម្ល៉េះ ព្រោះយល់ឃើញថា **ចូភី**ជាគូដណ្ដើមយករាជសម្បត្តិជាតិលោហិតរបស់ព្រះអង្គ បានជាចង់លើកឲ្យទ្រង់គង់ជាម្ចាស់ផែនដីតទៅ។

ឡៅពីថា បើយើងព្រមទទួលធ្វើជាម្ចាស់ផែនដីនេះហើយ ទោះបីបើយើងមិនបានដណ្ដើមយករាជសម្បត្តិដូចគេ ក៏គង់មានគេថាដូចជាដណ្ដើមយករាជសម្បត្តិដូចអាសត្រូវនោះដែរ។ ថាតែប៉ុណ្ណោះក៏ក្រោកឡើងចូលទៅក្នុង។ លុះកន្លងមកបីថ្ងៃ **ខុងបេង**ក៏ប្រជុំអស់នាហ្មឺនមុខមន្ត្រីចូលទៅគាល់ព្រមគ្នា **ខៅចេង**ទូលថា បណ្ដានាហ្មឺន និងបណ្ដារាស្ត្រនានាសឹងមានសេចក្ដីស្នេហាស្រឡាញ់ទ្រង់ ចង់ឲ្យឡើងសោយរាជសម្បត្តិពិតណាស់ ទើបប្រជុំយល់ព្រមគ្នាលើកព្រះអង្គឡើងជាមហាក្សត្រសោយរាជសម្បត្តិតទៅ ដើម្បីនឹងលើកទ័ពទៅកម្ចាត់អាសត្រូវ**ចូភី**ឲ្យវិនាសចេញ បំផ្លាញវានោះមិញ ជាទីសងសឹកជំនួសព្រះចៅ**ហៀនតេ**ឲ្យបាន។...

លោកអ្នកអាចរកសៀវភៅផ្សេងទៀតតាមរយៈប្លុក៖

www.khmerliterature.wordpress.com

រឿង សាមកុក

អ្នកឧកញ៉ាវិបុលរាជសេនា **នូ-កាន** ប្រែរៀបរៀង

កណ្ឌទី ៦៤

ចារឹករឿងទាញដោយ ៖ ឈុល ដារ៉ា

ខណះកាលព្រះចៅ**ឡៅពី**ជ្រាបថា **ហងតុង**ត្រូវរបួសធ្ងន់ណាស់ ក៏ស្ដេចចេញរហ័សទៅសួរ ហើយទ្រង់យកព្រះហស្ដស្ទាបអង្អែលស្មា**ហងតុង** ហើយត្រាស់ថា អ្នកចេញទៅច្បាំងគ្រានេះ ក៏ដើមហេតុពីព្រោះខ្ញុំថាអ្នកចាស់ជរា នឹងធ្វើការរាជការមិនបានការ អ្នកខឹងព្រោះខ្ញុំថា បានជាចេញទៅច្បាំងឲ្យត្រូវរបួសខ្លាំងយ៉ាងនេះ ខុសព្រោះខ្ញុំៗសុំខមាទោសអ្នកចុះ។ **ហងតុង**ក៏ទូលថា ទូលព្រះបង្គំជាជាតិទាហានបានមកធ្វើរាជការថ្វាយឆ្លងព្រះតេជព្រះគុណជាច្រើនមកហើយ មិនត្រូវខ្លាចអ្វីឡើយនឹងសេចក្ដីស្លាប់នេះ អាយុទូលព្រះបង្គំជាខ្ញុំក៏បានដល់ចិតសិបប្លាយឆ្នាំហើយ គួរនឹងថ្វាយបង្គំលាស្លាប់ណាស់ តែថាព្រះអង្គនឹងទ្រង់ទំនុកបម្រុងផែនដីតទៅមុខនោះនឹងធ្វើការអ្វីក៏គប្បីពិគ្រោះពិចារណាតាមព្រះបញ្ញាដ៏សុខុម កុំកាន់ព្រះមានះឲ្យហួសទីប្រឹក្សា។ ថាតែប៉ុណ្ណេះ ពិសថ្នាំព្រួញក៏កម្រើកឡើងសព្វសព៌ាង្គកាយ **ហងតុង**ក៏ធ្វើកាលកិរិយាក្នុងពេលនោះទៅ។ ព្រះចៅ**ឡៅពី**ក៏ទ្រង់ព្រះកន្សែងសោកាពិលាបអាលោះអាល័យ ហើយបង្គាប់ឲ្យភ្នាក់ងាររៀបសំស្ការសពតាមបណ្ដាស័ក្តិ ហើយហែទៅបញ្ចុះទុកឯស្រុកសែឈួន។ ព្រះចៅ**ឡៅពី**ទ្រង់គិតថា យើងមាននាយទាហានឯកប្រាំនាក់ បានធ្វើការរណរង្គសង្គ្រាមមកជាមួយគ្នាយូរហើយ គ្រានេះមានបាបគ្រោះស្លាប់អស់បីនាក់ទៅហើយ នៅមិនទាន់សងសឹកសត្រូវបាន ៗសេចក្ដីអប្បយសពេកណាស់ គួរឲ្យខ្មាសមនុស្សទាំងពួង ទ្រង់ព្រះចិន្ដាហើយក៏លើកទ័ពទៅប្រថាប់ឯតំបន់ជូតេង ហើយត្រាស់ឲ្យប្រមូលនាយកងនាយទ័ពមក

បង្គាប់ថា ឲ្យញែកពលយោធាចេញជាប្រាំបីកង ទាំងជើងទឹក និងជើងគោក ឯទ័ពគោកទ្រង់ត្រួតត្រាផ្ទាល់ព្រះអង្គ ខាងទ័ពទឹកឲ្យ**ហួងគួន** ជានាយកងត្រួតត្រា។

ខណៈនោះ**ហាន់តុង**និង**ជីវថាយ**បាល័ដ្ឋទ័ពស្រុកកាំងតាំង និង**ភូចៀង**ជានាយទ័ពស្រួចដឹងថា ព្រះចៅ**ឡៅពី**លើកទ័ពទៅដល់ទីប្រទល់ដែន ក៏កេណ្ឌប្រមូលកងទ័ពលើកចេញទៅភ្ជាប់ទល់គ្នា លុះលើកទៅវេលាណា **ហាន់តុង**និង**ជីវថាយ**ក៏ឡើងសេះវាំងារលំពែងចេញទៅពីមុខទ័ព ក្រឡេកទៅឃើញគ្រឿងសម្រាប់យុទ្ធនានិងទង់ជ័យសុទ្ធតែពណ៌លឿងទាំងអស់ ក៏ដឹងច្បាស់ថា ព្រះចៅ**ឡៅពី**មកឯង ទើបស្រែកថា ព្រះចៅដែនស្រុកសែឈួនមានសុទ្ធតែមនុស្សល្អ មានសតិបញ្ញា ជាទីទំនុកទុកព្រះទ័យណាស់ហើយ ម្ដេចឡើយក៏ចាំលើកទ័ពចេញមកនឹងព្រះអង្គឯង បើប្រសិនជាធ្វើការទៅថ្លោះធ្លោយដោយប្រការឯណា នឹងទុកដាក់អ្នកឯណាឲ្យរក្សាស្រុកទៅមុខទៀត? ព្រះចៅ**ឡៅពី**ទ្រង់ព្រះសន្ដាប់ច្បាស់ខ្វាល់ណាស់ស្រែកថា អាពួកតិរច្ឆានស្រុកកាំងតាំង ឯងជាចោរអបហ័ង្គធ្វើអន្តរាយជីវិតប្អូនអញ ហាក់បីដូចជាលួចកាត់ជើងអញឲ្យដាច់ទាំងពីរមិនឲ្យដើរបាន អញបានចេញវាចាថាហើយ គឺពួកអាឯងនេះ អញមិនសុំឃើញមុខសោះ ទាំងដីមេឃអាកាសទាំងអស់ក៏មិនសុំឲ្យជាប់គ្នាដែរ។

ខណៈនោះ**ហាន់តុង** និង**ជីវថាយ**មិនឆ្លើយតបសោះ ក្រឡេកទៅសួរទាហានខាងក្រោយថា នរណានឹងអាសាចេញច្បាំង មានទាហានម្នាក់ឈ្មោះ**ហៃស៊ុន**ឆ្លើយទទួលអាសា ហើយក៏កាន់លំពែងជិះសេះចេញទៅ។ ព្រះចៅ**ឡៅពី**ប្រថាប់នៅពីមុខទ័ពនោះ **តៀវប៉ោ**ជិះសេះកាន់លំពែងអមព្រះអង្គ លុះឃើញ**ហៃស៊ុន**ជិះសេះចេញមកវាំលំពែង **តៀវប៉ោ**ក៏ខឹងណាស់ ស្រែកសង្ឃកហើយបំផាយសេះត្រង់ទៅប្រយុទ្ធគ្នា

នឹង**ហែស៊ុន** ៗបានឮសំឡេង**តៀវប៉ៅ**ស្រែកសន្ធាប់ខ្លាំងណាស់ ក៏តក់ស្លុតនឹងរត់ចេញ។

ឯ**ជីវផេង**ជាប្អូន**ជីវថាយ**ឃើញ**ហែស៊ុន**នឹងរត់ ក៏បរសេះស្ទុះព័ទ្ធទៅជួយ **គួនហ៊ិន**ឃើញ**ជីវផេង**ទៅជួយដូច្នោះ ក៏បំបោលសេះរាំងាវចេញទៅតនឹង**ជីវផេង** ទាំងពីរខាងក៏តាំងតែប្រយុទ្ធគ្នាទៅវិញទៅមក។ **តៀវប៉ៅ**ស្រែកសង្ឃកហើយក៏ស្ទុះចូលទៅលើកលំពែងចាក់ត្រូវ**ហែស៊ុន**ធ្លាក់ពីលើសេះស្លាប់ **គួនហ៊ិន**បានចំណាប់ក៏កាប់**ជីវផេង**ស្លាប់ទៅទៀត ហើយ**គួនហ៊ិន, តៀវប៉ៅ** ក៏បំផាយសេះត្រង់ទៅនឹងច្បាំងនឹង**ហាន់តុង, ជីវថាយ**ទៀត។ **ហាន់តុង, ជីវថាយ**ឃើញ**គួនហ៊ិន, តៀវប៉ៅ** មានថ្វីដៃខ្លាំងពូកែណាស់ ជាជាងខ្លួនជាចាស់ ក៏ក្រឡាស់បរសេះរត់ចូលបន្ទាយ។ **គួនហ៊ិន, តៀវប៉ៅ**ក៏បំបោលសេះដេញតាមទៅ។

ខណៈនោះព្រះចៅ**ឡៅពី**ទតព្រះនេត្រឃើញថ្វីដៃ**គួនហ៊ិន, តៀវប៉ៅ** ក៏គិតនឹករឭកដល់**គួនអ៊ូ, តៀវហ៊ុយ**ណាស់ លុះលាន់ព្រះឱស្ឋសរសើរពីរនាក់នោះថា មិនបង់ប្រយោជន៍ខ្មោចអាពុកបានបង្កើតកូននេះមកពេញជាកូនខ្លា ហើយបង្គាប់ពលទាហានជើងទឹក និងជើងគោកឲ្យភ្ជុំបញ្ចូលគ្នា លើកទៅព័ទ្ធហែកទម្លាយបន្ទាយបានសម្លាប់ទាហានស្រុកកាំងតាំងស្លាប់ជាច្រើនណាស់ ឈាមហូរជាថ្លុកត្រពាំងលិចត្រឹមស្មងជើង ឯ**កាំឡេង**នាយទ័ពទឹកក៏រក្សារវាំងខ្លួននៅក្នុងទូក លុះបានឮសំឡេងស្រែកហ៊ោគឹកកង បែកទាហានមកក៏នឹកភ័យណាស់ ផ្លាស់ថយទ័ពទូកទៅឡើងច្រាំងហើយជិះសេះរត់អស់ទៅ។

ពេលនោះ**សះម៉ោខោ**ចៅហ្វាយស្រុកឡុំម៉ាន់ ដែលលើកទ័ពមកជួយព្រះចៅ**ឡៅពី**នោះ លុះឃើញ**កាំឡេង**ជិះសេះរត់ទៅ ក៏ឲ្យទាហានយកធ្នូបាញ់សំដៅត្រូវកំផ្លៀង**កាំឡេង**ទៀបនឹងធ្លាក់ពីលើសេះ **កាំឡេង**កន្ត្រាក់ដកព្រួញមិនរួច ក៏បំបោល

សេះរត់ទៅតំបន់អ៊្ហូទី មានសេចក្ដីឈឺចាប់សព្វសព៌ាង្គកាយ ក៏ចុះពីលើសេះវេះទៅអង្គុយក្រោមម្លប់ឈើមួយធំ ផ្អែកសំងំឲ្យបាត់ពើតពិស ១ព្រួញក៏កម្រើកឡើងសព្វសាច់ **កាំឡេង**ក៏ដាច់ខ្យល់ស្លាប់ នោះមានក្អែកធ្វើសំបុកនៅលើចុងឈើនោះ ក៏ចុះមកចោមរោមសព**កាំឡេង**ជុំវិញ ទាហានដែលសេសសល់ពីស្លាប់រត់ទៅប្រទះ ក៏ហួសទៅទូលព្រះចៅ**ស៊ុនគួន** ១ជ្រាបថា**កាំឡេង**ស្លាប់ហើយ ក៏សោកអាល័យរ៉ាំរ៉ៃស្ដាយ**កាំឡេង**ពន់ប្រមាណ ថាម៉្លេះហើយមុខជាអស់រកបាននាយទាហានដូច្នេះ ទើបត្រាស់បង្គាប់ភ្នាក់ងារឲ្យទៅនាំសព្វនោះយកមក រៀបចំបញ្ចុះទុកនៅតំបន់អ៊្ហូទី ហើយសង់ខ្ទមអ្នកតាមួយនៅពីមុខសពនោះ។

ឯព្រះចៅ**ឡៅពី**បានជ័យជម្នះហើយ ក៏ឲ្យត្រឡប់កងទ័ពទៅចូលបន្ទាយ ហើយទ្រង់ត្រួតត្រាមើល ក៏ឃើញទាហានទាំងពួងនៅគ្រប់គ្នា បាត់តែ**គួនហ៊ិន**ម្នាក់ឯង ក៏ទ្រង់ចំបែងព្រះទ័យណាស់ ត្រាស់ប្រើ**តៀវប៉ៅ**ឲ្យលើកទាហានញែកគ្នាទៅតាមជាច្រើនផ្លូវ **តៀវប៉ៅ**ក៏លើកទាហានញែកទៅតាម។

គួនហ៊ិនក៏បំបោលសេះដេញតាម**ភួចៀង** ទៅដោយក្ដៅចិត្តគិតតែសងសឹក**ភួចៀង**ឲ្យបាន ព្រោះឈ្មោះនេះសម្លាប់**គួនអ៊ូ**ជាបិតា ចេះតែឆ្លេឆ្លាដេញប្រកិតតាមទៅទាល់តែដល់ពេលព្រលប់ ឯ**ភួចៀង**ខ្លាច**គួនហ៊ិន**តាមសម្លាប់ក៏បំបោលសេះ វេះត្រឡប់ចូលត្រសុករុកព្រៃទៅតាមច្រកភ្នំ លុះយប់ងងឹងណាស់ក៏ប្រាសបែកពីគ្នា **គួនហ៊ិន**ក៏វាត្រឡប់ទៅរកទ័ពធំពុំឃើញ ចេះតែបរសេះវេះវិលវល់ពុំយល់មាគ៌ា ឃើញព្រះចន្ទ្រារឿងរះក៏បរសេះទៅតាមចន្លោះព្រៃប្រហែលយាមពីរ ទើបដល់ភូមិនៅក្បែរជើងភ្នំ មានផ្ទះមួយឃើញភ្លើងភ្លឺនៅចំពីមុខ **គួនហ៊ិន**ក៏លោតចុះព្រួសពីលើខ្នងសេះវេះចូលទៅក្នុងភូមិនោះ ដល់ទៅផ្ទះហើយក៏គោះទ្វារហៅ។

ពេលនោះតាចាស់ម្ចាស់ផ្ទះ បានឮសូរគេគោះទ្វារពីក្រៅ ក៏ក្រោកទៅម្ទឹម្នាបើកទ្វារចេញមកហើយសាកសួរថា អ្នកនេះមកពីណា មានការអ្វីពេលថ្មើរនេះ? **គួនហ៊ិន**ឆ្លើយថា ខ្ញុំជាទាហានបានដេញពួកខ្មាំងទាំងយប់ ត្រឡប់ត្រឡិនទាល់តែវង្វេងផ្លូវដើរមកត្រូវលើផ្ទះតានេះ ពេលថ្មើរនេះក៏ហួសវេលា សុំតាអាណិតឱ្យបាយទទួលទានមួយពេលហើយឈប់ស្នាក់មួយយប់ ព្រឹកស្អែកនឹងលាទៅទៀត។ តាចាស់មានចិត្តសប្បុរសក៏អញ្ជើញ**គួនហ៊ិន**ឱ្យចូលទៅថា អ្នកនៅអង្គុយលេងសិន ខ្ញុំនឹងចូលទៅចម្អិនអាហារឱ្យពិសា។ ថាហើយក៏អុជចង្កៀងមួយដាក់លើតុ ខ្លួនក៏ចូលទៅដាំស្ល ស្លកនឹងលើកមកឱ្យ**គួនហ៊ិន**អាស្រ័យ លុះ**គួនហ៊ិន**ឃើញតាចាស់អុជចង្កៀងភ្លឺឡើង ក៏ក្រឡេកទៅឃើញរូបក្នុងព្រះបត់ពិតជារូប**គួនអ៊ូ**ជាបិតា ដែលតាចាស់ទុកបូជាលើហ៊ឹង **គួនហ៊ិន**សម្លឹងយល់ជាក់ក៏ដាក់មុខក្រាបទូញយំនៅទីនោះ។

តាចាស់ឆ្ងល់ណាស់ក៏សួរថា ហេតុម្ដេចបានជាអ្នកឃើញរូបក្នុងព្រះបត់នេះហើយ ក៏យំដូច្នេះ? **គួនហ៊ិន**ឆ្លើយថា រូបនេះហើយគឺបិតារបស់ខ្ញុំ។ តាចាស់ឮដូច្នោះក៏ពិគ្រោះ មើលបែបភាពរូបក្នុងឆាកនិងរូបមុខមាត់**គួនហ៊ិន**ប្រហែលគ្នា ទើបក្រាបសិរសាសំពះ**គួនហ៊ិន** ៗក៏សួរថា ហេតុប្រការម្ដេចបានជាគូររូបបិតាខ្ញុំទុកដូច្នេះ? តាចាស់ឆ្លើយថា រូបលោកនេះកាលនៅរស់នៅឡើយ រមែងរន្ទឺឮល្បី មនុស្សប្រុសស្រីស្រឡាញ់រាប់អានគ្រប់កន្លែង លុះលោកនេះធ្វើកាលកិរិយាក្ស័យជីវិតទៅ ក៏នៅបានជាទេវព្រ័ក្សស័ក្តិសិទ្ធិពូកែណាស់ ហេតុនេះទើបមហាជនទាំងឡាយនាំគ្នាខ្វល់ខ្វាយគោរពរាប់អានជាទីពឹងពំនាក់ គូររូបលោកមកដាក់ទុកបូជាគ្រប់គ្រឹហាស្ថាន ថាហើយតាចាស់ក៏ចូលទៅលើកថាសចានអាហារមកឱ្យ**គួនហ៊ិន**បរិភោគ ហើយតាចាស់ក៏ចុះទៅដឹកសេះ**គួនហ៊ិន**មកចងទុកក្រោមផ្ទះ ហើយឡើងមកបិទទ្វារផ្ទះរៀបនឹងនិទ្រា។

ឯ**ភួចៀង**ដែលរត់ពី**គួនហ៊ិន**ទៅ លុះយប់ជ្រៅហើយក៏បរសេះគេចត្រឡប់រកផ្លូវនឹងវេះទៅឲ្យផុតពីដៃ**គួនហ៊ិន** ជាចៃដន្យកម្មនាំបណ្ដាលឲ្យ**ភួចៀង**វង្វេងមាគ៌ាទៅពារលើផ្ទះតាចាស់ដែល**គួនហ៊ិន**សំណាក់នោះ លុះ**ភួជៀង**ក្រឡេកទៅឃើញផ្ទះក្បែរភ្នំក៏តម្រង់ចូលទៅ ហើយចុះពីលើសេះ ដើរចូលទៅដល់មាត់ទ្វារផ្ទះគោះហៅពីក្រៅ គ្រានោះតាចាស់ កំពុងនិយាយនឹង**គួនហ៊ិន**ក្នុងផ្ទះ លុះឮសូរគោះទ្វារហៅពីក្រៅ គ្រានោះតាចាស់កំពុងនិយាយនឹង**គួនហ៊ិន**ក្នុងផ្ទះ លុះឮសូរគោះទ្វារហៅពីក្រៅ ក៏ក្រោកដើរសំដៅទៅសួរថា នរណាហៅមានការអ្វីមករកយើងថ្មើរនេះ? **ភួចៀង**ឆ្លើយថា ខ្ញុំឈ្មោះ**ភួចៀង**ទាហានស្រុកកាំងតាំង មកពីច្បាំងសុំសំណាក់មួយយប់ព្រឹកឡើងនឹងទៅ។

គួនហ៊ិនឮច្បាស់ថាឈ្មោះ**ភួចៀង** ក៏ផ្អៀងខ្លួនលូកទៅចាប់ដាវក្រោកស្ទុះភ្លែតទៅដល់មាត់ទ្វារ តាចាស់ម្ចីម្នាបើកទ្វារឡើងភ្លើងចាំងទៅឃើញច្បាស់ **គួនហ៊ិន**ស្រែកវ៉ាសថា អាទាហានស្រុកកាំងតាំងជាហើយ អាឯងកុំរត់ **គួនហ៊ិន**ក៏លោតទៅកាប់។ **ភួចៀង**ក៏គេចប្រញាប់រត់ទៅដោយឮសំឡេងច្បាស់ជា**គួនហ៊ិន** ក៏ភ័យណាស់ទទួលក្រឡេកទៅឃើញ**គួនអ៊ូ**ដែលស្លាប់នៅឈរពាំងពីមុខ កាន់ដាវលើកឡើងនឹងកាប់ក៏ដូចគេភ្ញាក់ដួលចុះ។ **គួនហ៊ិន**ក៏ស្ទុះទៅទាន់កាប់**ភួចៀង**ស្លាប់នៅទីនោះ ហើយយកដាវរបស់**គួនអ៊ូ**ជាបិតា ដែល**ភួចៀង**យកបានទៅនោះបានមកវិញ ហើយក៏ពុះទ្រូងអារយកថ្លើមបេះដូង**ភួចៀង** ឡើងទៅធ្វើពលីការសែនឲ្យបិតាលើផ្ទះតាចាស់រួចកាត់យកក្បាល**ភួចៀង**ចងព្រនាក់នឹងកែបសេះ។ លុះព្រឹកឡើង**គួនហ៊ិន**ក៏លាតាចាស់ឡើងសេះត្រឡប់ទៅ ឯតាចាស់នោះ លុះឃើញ**គួនហ៊ិន**ទៅហើយគិតខ្លាចខុសក៏អូសខ្មោច**ភួចៀង**ទៅដុតរំលាយបង់។

ខណៈនោះ**ម៉ាតុង**ជិះសេះបែករត់ក្នុងព្រៃ ពួកទាហានក៏រៀសរវៃតាមទៅប្រហែលពីររយនាក់ ប្រទះនឹង**គួនហ៊ិន**ព្រនាក់ក្បាល**ភួថៀង**បរតម្រង់មកក៏នឹកខ្ញាល់ណាស់ បំបោលសេះចូលទៅព័ទ្ធ**គួនហ៊ិន** ៗឃើញ**ម៉ាតុង**ជាពួក**ភួថៀង**ក៏នឹកខឹងណាស់បរសេះចូលទៅប្រយុទ្ធគ្នា។ ពួកទាហាន**ម៉ាតុង**ក៏ស្រែកហ៊ោគឹកកងចូលទៅព័ទ្ធជុំវិញខ្លួន**គួនហ៊ិន**។

វេលានោះ **តៀវប៉ៅ**ដែលលើកគ្នាទៅតាមរក**គួនហ៊ិន** លុះឮសំឡេងហ៊ោ ក៏បង្ខំបរសេះដេញទាហានរុកបំពានចូលទៅ ខាង**ម៉ាតុង**ឃើញទ័ពជំនួយមកច្រើនណាស់ក៏ក្រលាស់ថយរត់ទៅ **តៀវប៉ៅ**ក៏សង្កុញដេញតាមពីក្រោយទៅប្រទះនឹង**គួនហ៊ិន** ហើយនាំគ្នាដេញសង្កិនទៅប្រហែលហាសិបសិនមិនទាន់ ក៏នាំគ្នាត្រឡប់មកវិញ។ **តៀវប៉ៅ**និង**គួនហ៊ិន**នោះមិញ ក៏លើកទ័ពចូលទៅក្រាបបង្គំគាល់ព្រះចៅ**ឡៅពី** ថ្វាយក្បាល**ភួថៀង**ហើយក៏ពណ៌នារឿងរ៉ាវថ្វាយទ្រង់ព្រះសណ្ដាប់គ្រប់ប្រការ។ ព្រះចៅ**ឡៅពី**ក៏ទ្រង់មានព្រះទ័យសោមនស្សពន់ប្រមាណ នឹកសរសើរទៅដល់**គួនអ៊ូ**ថា ប្អូនអញពេញជាជាតិទាហានមិនបង់សន្តាន ដែលបានស្រឡាញ់គ្នាមកនោះឡើយ សូម្បីស្លាប់ទៅជាខ្មោចហើយ ក៏នៅឧស្សាហ៍តាមទៅជួយកូនឲ្យបានសងសឹកនឹងខ្មាំងសត្រូវជាគូព្យាបាទ ហើយត្រាស់បង្គាប់ឲ្យអាមាត្យរៀបចំតុលៀងភោជនាហារប្រទាន**តៀវប៉ៅ**, **គួនហ៊ិន**បរិភោគជាមួយនឹងទាហានទាំងពួង។

ឯ**ម៉ាតុង**ដែលរត់ទៅក៏ប្រទះនឹង**ហាន់តុង**, **ជីវថាយ** ហើយគិតគ្នាតាំងបន្ទាយបញ្ចុះបញ្ចូលប្រមូលទាហានដែលបែករត់ចូលព្រៃ លុះបានទាហានច្រើនហើយ ក៏ចាត់ចែងឲ្យយាមល្បាតលោតក្រវែលមើលផ្លូវ ក្រែងសត្រូវលើកទៅញាំញី។ **ម៉ាតុង**ក៏ថា នឹងតាំងនៅទីកន្លែងជាមួយគ្នាមិនស្រួលទេ ត្រូវឲ្យ**ហាន់តុង**, **ជីវថាយ**រក្សាបន្ទាយនៅទីនេះចុះ ខ្លួនខ្ញុំ និង**ប៊ីហង**, **ប៉ៅស៊ូយិន**នឹងលើកទាហានទៅតាំងបន្ទាយនៅ

តំបន់កាំងជូ នោះ**ហាន់តុង, ជីវថាយ**ក៏យល់ឃើញត្រូវ **ម៉ាតុង**ក៏ចាត់ចែងបែងទាហាន ហើយក៏លើកទ័ពទៅបោះបន្ទាយនៅតំបន់កាំងជូ។

ក្នុងពេលយប់នោះ ទាហានទាំងពួងក៏ស្រែកយំទ្រហឹងក្នុងបន្ទាយ **ប៊ីហាង**ឮដូច្នោះក៏ពិភាល់ក្នុងចិត្តណាស់ ទើបផ្ទៀងត្រចៀកស្ដាប់សព្ទសម្ដី តើវានឹងនិយាយគ្នាប្រការម្ដេចខ្លះ ឮទាហានពួកមួយយំនិយាយគ្នាថា យើងរាល់គ្នាសុទ្ធតែទាហានស្រុកកេងជីវ ព្រោះកាលអា**លីបង**វាធ្វើកលឧបាយ ឯ**ប៊ីហាង**និង**ប៉ៅស៊ូយិន**សោត វាក៏ជាតួកលសឹកខាងក្នុង បានជាខូចបង់ស្រុកកេងជីវ ទាំង**គួនអ៊ូ**ចៅហ្វាយយើងក៏ស្លាប់អសារ ខ្លួនយើងរាល់គ្នាក៏ធ្លាក់មកជាទាហានស្រុកកាំងតាំង ឥឡូវព្រះចៅ**ឡៅពី**ក៏លើកទ័ពមកច្បាំងព្រះអង្គឯងហើយ កាលណាឡើយស្រុកកាំងតាំងនឹងគង់នៅបាន មុខជាខ្ទេចខ្ទីពុំខានទេ។ យើងទាំងឡាយគួរតែបបួលគ្នាគិតសម្លាប់អា**ប៉ៅស៊ូយិន**និង**ប៊ីហាង** ពីរនាក់នេះចេញ ហើយកាត់យកក្បាលវាទៅថ្វាយព្រះចៅ**ឡៅពី** នឹងបានសេចក្ដីគាប់ប្រសើរទេឬ? ពួកទាហានក៏យល់ឃើញព្រមគ្នាទើបថា បើដូច្នោះយើងចាំមើលកលការ បើបានឱកាសវេលាណានឹងនាំគ្នាសម្រេចវាចេញ។

ឯ**ប៊ីហាង**បានឮដូច្នោះក៏ភ័យណាស់ ស្រូតទៅប្រាប់**ប៉ៅស៊ូយិន**ថា ពួកទាហានវាគិតព្រមគ្នានឹងសម្លាប់យើងទាំងពីរនាក់ហើយ យើងនឹងមិននាំគ្នាស្លាប់បង់សៀតទេឬ? បើដូច្នេះមានតែយើងគិតកែខ្លួនឲ្យបាន ព្រោះព្រះចៅ**ឡៅពី**លើកទ័ពមកគ្រានេះ ដោយទ្រង់ពិរោធក្រោធក្រៃពេកណាស់ ពីព្រោះ**ភួចៀង**និង**ម៉ាតុង**ជាតួសត្រូវ ឥឡូវ**ភួចៀង**ស្លាប់ទៅហើយ នៅតែ**ម៉ាតុង** យើងត្រូវនាំគ្នាកាត់យកក្បាល**ម៉ាតុង**ទៅថ្វាយព្រះចៅ**ឡៅពី**ឲ្យបានហើយ សឹមយើងកែខ្លួនថា ព្រោះយើងធ្លាក់ខ្លួនទៅនៅក្នុងកណ្ដាប់ដៃ**ភួចៀង, ម៉ាតុង** ហើយក៏ត្រូវតែធ្វើការតាមអំណាចគេ ៗវាយយកបានស្រុកកេងជីវវេលាណា អាជ្ញាសិទ្ធិនៅលើគេទាំងអស់ ឯខ្លួនយើងនឹងបានតាំងចិត្ត

នៅនឹងរហូតទៅក៏ទេ គឺបង្អង់នៅចាំតែនឹងយកក្បាល**ភួចៀង, ម៉ាតុង**ប៉ុណ្ណោះ ទម្រាំរកឱកាសបាន។ វេលានេះបានឱកាសហើយ ទើបកាត់ក្បាលយកមកថ្វាយ ទោះបីយ៉ាងណាក៏គង់តែព្រះចៅ**ឡៅពី**នឹងពេញព្រះទ័យមិនខាន ពុំមានប្រកាន់ទោសយើងឡើយ។

ប៉ៅស៊ូយិនមិនយល់តាមសោះ ដោះថា ព្រះចៅ**ឡៅពី**នោះមានសតិបញ្ញាជ្រៅល្អិតឆ្ងាយទូលាយណាស់ គង់ជ្រាបថាយើងធ្វើការនោះកែខ្លួន សឹកប្រចួននឹងចាញ់ហើយ ទើបក្លែងកាត់យកក្បាល**ម៉ាតុង**មកថ្វាយ។ ព្រះចៅ**ឡៅពី**នឹងងាយប្រហារជីវិតយើងអសារឥតការ។ **ប៊ីហង**ថា ខ្ញុំយល់ឃើញថា មុខជាមិនមែនដូច្នោះទេ ព្រោះព្រះចៅ**ឡៅពី**នោះមានសតិបញ្ញា ប្រាថ្នាតែនឹងល្បួងយកចិត្តមនុស្សទៅធ្វើទាហានច្បាំងតទៅ ឯ**អាតៅ**ជាព្រះរាជឱរសព្រះចៅ**ឡៅពី**ក៏ជាក្មួយខ្ញុំនឹងមិនគិតយោគយល់ខ្លះទេឬ? ទោះដូចម្តេចក៏គង់តែនឹងមិនស្លាប់ បើយើងមិនប្រញាប់គិតដូច្នេះទេ មុខជានឹងស្លាប់អសារ។ **ប៉ៅស៊ូយិន**ក៏យល់ឃើញត្រូវ ទាំងពីរនាក់ក៏ប្រុងប្រៀបរៀបសេះទុកបម្រុងការ លុះពេលកណ្តាលអាធ្រាត្រស្ងាត់ ក៏នាំគ្នាលបចូលទៅដល់ទីដំណេក ហើយកាត់យកក្បាល**ម៉ាតុង**ចងភ្ជាប់នឹងកែបសេះ រួចនាំគ្នាឡើងជិះសេះបរនាំទាហានចេញទៅកាន់កងទ័ពព្រះចៅ**ឡៅពី**។

ឯពួកយាមល្បាតព្រះចៅ**ឡៅពី** ក៏ចូលទៅចាប់ខ្លួនបានហើយសួរថា ខ្លួនអ្នកទាំងពីរនាក់នេះមកពីណា? **ប៊ីហង** និង**ប៉ៅស៊ូយិន**ក៏ប្រាប់ថា យើងខ្ញុំជាបក្សពួកជាមួយគ្នានឹង**ម៉ាតុង** យើងខ្ញុំកាត់យកក្បាល**ម៉ាតុង**មកថ្វាយព្រះចៅ**ឡៅពី**។ ទាហានក៏នាំខ្លួន**ប៊ីហង** និង**ប៉ៅស៊ូយិន**ចូលទៅទុកនៅខាងក្រៅទ្វារ ហើយក៏ចូលទៅទូលព្រះចៅ**ឡៅពី** ៗបានស្តាប់ក៏ហៅខ្លួន**ប៊ីហង** និង**ប៉ៅស៊ូយិន**ចូលទៅគាល់ ហើយ**ប៊ីហង**

និង**ប៉ៅស៊ូយិន**ក៏ចូលទៅដល់ផ្ទាល់ព្រះភក្ត្រ ទម្លាក់ក្បាល**ម៉ាតុង**ហើយក៏យំ ទូលរឿងរ៉ាវតាមប្រព្រឹត្តិហេតុគ្រប់ប្រការ។

ព្រះចៅ**ឡៅពី**ទ្រង់ព្រះសណ្ដាប់ក៏ខ្វាល់ខ្លាំងណាស់ត្រាស់ថា អញបានលើកកងទ័ពចេញពីស្រុកសែឈ្ងួនយូរណាស់មកហើយ ឯងពួនមុខលាក់ខ្លួននៅទីឯណាបានជាមិនមករកអញ? វេលានេះយើងឃើញថា កម្លាំងឯងនឹងប្រុងចាញ់អញជាប្រាកដ ទើបក្លែងកាត់យកក្បាល**ម៉ាតុង**មកជានុយបញ្ឆោតចិត្ត បើអញនឹងចិញ្ចឹមឯងទុកឲ្យគង់ជីវិតក៏ឥតអំពើ ដូចជាអញមិនអើពើស្រឡាញ់**គួនអ៊ូ**សោះ។ អញក៏មិនដឹងនឹងយកមុខទៅទុកឯណា ត្រាស់ហើយក៏បង្គាប់**គួនហ៊ិន**ឲ្យតាំងគ្រឿងបូជា និងពលីការសែនឲ្យ**គួនអ៊ូ** ហើយឲ្យ**គួនហ៊ិន**ផ្លាស់ខោអាវអា**ប៊ីហាង** និង**ប៉ៅស៊ូយិន**ចងឲ្យក្រាបនៅមុខតុគ្រឿងបូជា ហើយព្រះចៅ**ឡៅពី**ក៏ទ្រង់ដោះអាវពន្លះសាច់អា**ប៊ីហាង**, **ប៉ៅស៊ូយិន**សែនឲ្យ**គួនអ៊ូ** ហើយកាត់យកក្បាលឲ្យទាហានអូសយកសាកសពទៅចោលបង់។

តៀវប៉ៅឃើញដូច្នោះក៏គិតអាណិតអានាថដល់ដល់បិតា ទើបក្រាបបង្គំទូលព្រះចៅ**ឡៅពី**យំហើយទូលថា អស់ទាំងគេដែលបានធ្វើប្រទូសរ៉ាយ**គួនអ៊ូ**នោះ **គួនហ៊ិន**ជាកូនបានសងសឹកជាជំនួសអស់ហើយ នៅឡើយតែពួកអាកំណាចដែលវាបង្អាចសម្លាប់ព្រះបិតាទូលបង្គំជាខ្ញុំ ទូលព្រះបង្គំជាខ្ញុំមិនទាន់បានសងសឹកជំនួសបិតាសោះ។ ព្រះចៅ**ឡៅពី**ទ្រង់ព្រះសណ្ដាប់ដូច្នោះ ក៏ត្រាស់ប្រាប់**តៀវប៉ៅ**ថា ចៅកុំគិតតូចចិត្តឡើយ យើងបានតាំងចិត្តហើយថា ដែលមកធ្វើការទាំងនេះប្រាថ្នានឹងរំលាងបំផ្លាញស្រុកកាំងតាំង សងសឹកជួសបិតាចៅផង បើបានស្រុកកាំងតាំងហើយ យើងនឹងស៊ើបចាប់យកខ្លួនអាពីរនាក់ ដែលវាប្រទូសរ៉ាយបិតាចៅនោះ មកសម្លាប់សែនឲ្យដូចគ្នា។ **តៀវប៉ៅ**បានឮព្រះរាជឱង្ការ ក៏មានចិត្តប្រីតាប្រាមោទ្យពន់

ពេកណាស់ ថ្វាយបង្គំលាចេញទៅ។ កាលព្រះចៅ**ឡៅពី**មានជ័យជម្នះ គ្រានោះកិត្តិស័ព្ទក៏រន្ទឺឮល្បីផ្សាយទូទៅក្នុងស្រុកកាំងតាំង អស់ទាំងពួកពលទាហាន ក៏មានចិត្តនោះស្ញប់ស្ញែងរអែងខ្លាចអំណាចព្រះចៅ**ឡៅពី**ពន់ប្រមាណណាស់។

គ្រានោះ**ហាន់តុង**និង**ជីវថាយ**ដែលរក្សាបន្ទាយនៅនោះ លុះឃើញទាហានទាំងពួងរួញរារអាដៃ ក៏ចេះតែស្រដីផ្ទមលោមចិត្តដោយគំនិតឧបាយផ្សេងៗ នោះមានពួកល្បាតចូលទៅប្រាប់ថា **ប៊ីហង**និង**ប៉ៅស៊ូយិន**ប្រទូសរ៉ាយ**ម៉ាតុង** លបកាត់ក្បាល**ម៉ាតុង**ទៅថ្វាយព្រះចៅ**ឡៅពី** ឮថាព្រះចៅ**ឡៅពី**សម្លាប់**ប៊ីហង** និង**ប៉ៅស៊ូយិន**ទៅទៀត។ **ហាន់តុង** និង**ជីវថាយ**ឮដូច្នោះក៏រឹតតែភ័យណាស់ ទើបចាត់ចែងទាហានឲ្យនៅរក្សាបន្ទាយ ទាំងពីរនាក់ក៏នាំគ្នាស្រូតរូតទៅស្រុកកាំងតាំង នាំយកសេចក្ដីដែលបានតច្បាំងនោះទៅទូលព្រះចៅ**ស៊ុនគួន**ឲ្យបានជ្រាបគ្រប់ប្រការ។

ព្រះចៅ**ស៊ុនគួន**បានជ្រាបកាលណា ក៏មានព្រះទ័យតក់ស្លុតរន្ធត់ខ្លាចណាស់ ត្រាស់ឲ្យប្រជុំនាហ្មឺនមុខមន្ត្រីមកប្រឹក្សា។ **ប៉ៅជិត**ទូលថា ព្រះចៅ**ឡៅពី**ក្រោធខឹងតាំងលើកទ័ពមកគ្រានេះ ដើមកំហឹងនឹងឈ្មោះប្រាំពីរនាក់ គឺ**ភួថៀង**, **លីបង**, **ម៉ាតុង**, **ប៊ីហង**, **ប៉ៅស៊ូយិន** ទាំងប្រាំនាក់នេះប្រទូសរ៉ាយនឹង**គួនអ៊ូ**ក៏ស្លាប់អស់ទៅហើយ នៅតែ**ហាមកៀង** និង**ទៀវកាត់**ពីរនាក់ទៀត ដែលសម្លាប់**តៀវហ៊ុយ**ហើយមកនៅក្នុងស្រុកយើង គួរតែយើងនឹងចាប់ខ្លួនអ្នកទាំងពីរនោះ ឲ្យបម្រើនឃុំនាំទៅជាមួយក្បាល**តៀវហ៊ុយ**ទៅថ្វាយវិញ ហើយត្រូវបង្វិលខ្លួននាង**ស៊ុនហ៊ូយិន**និងស្រុកកេងជីវឲ្យទៅគេវិញផង រួចត្រូវថ្វាយផ្កាមាសប្រាក់ សុំជាព្រះរាជមេត្រីដោយសេចក្ដីរាប់អាន នឹងបានព្រួតគ្នាកម្ចាត់**ចូភី** មុខជាព្រះចៅ**ឡៅពី**នឹងថយទ័ពត្រឡប់ទៅវិញពុំខាន។

ព្រះចៅ**ស៊ុនគួន**យល់ឃើញត្រូវ ទើបបង្គាប់ភ្នាក់ងារឲ្យធ្វើហិបឈើក្រអូបដាក់ក្បាល**តៀវហ៊ុយ** ហើយចាប់យកខ្លួន**ហាមកៀង** និង**ទៀវកាត់**ដាក់ទ្រុងដែក ហើយចាត់ឲ្យធ្វើផ្កាមាស-ប្រាក់ដាក់ជាគ្រឿងបណ្ណាការ តែងជាព្រះរាជសារជាសេចក្ដីមេត្រី តាមសម្ដី**ប៉ៅជិត**ក្រាបទូលគ្រប់ប្រការ ឯនាង**ស៊ុនហ៊ូយិន**នោះឲ្យទូលថា នឹងបញ្ជូនខ្លួនទៅថ្វាយជាក្រោយ ហើយឲ្យ**ធៀប៉េង**ជារាជទូតនាំសារនិងគ្រឿងបណ្ណាការ ទៅថ្វាយព្រះចៅ**ឡៅពី**។ **ធៀប៉េង**ក៏ឃុំនាំខ្លួនមនុស្សទោស និងសារបណ្ណាការ ចេញទៅតាមបង្គាប់។

ព្រះចៅ**ឡៅពី**ក៏ឲ្យរៀបកងទ័ព នឹងលើកទៅវាយយកស្រុកកាំងតាំង នៅមិនទាន់សម្រេច ទទួលមានទាហានល្បាតចូលមកទូលថា មានបម្រើពីស្រុកកាំងតាំងនាំសារ បណ្ណាការ និងមនុស្សទោសមកថ្វាយ។ ព្រះចៅ**ឡៅពី**មានព្រះទ័យត្រេកអរណាស់ ទះព្រះហស្តហើយស្រែកថា ជាបុណ្យរបស់យើង បានជាទេពតាបណ្ដាលនាំអាសត្រូវឲ្យគេចាប់មកឲ្យយើងសងសឹក។ ហើយបង្គាប់**តៀវប៉ៅ**ឲ្យតែងគ្រឿងបូជា និងសែនព្រេនឲ្យ**តៀវហ៊ុយ** ហើយបង្គាប់ឲ្យលើកហិបចូលមកនោះទាហានក៏លើកហិប និងទ្រុងមនុស្សចូលទៅចំពោះមុខព្រះភក្ត្រ ព្រះចៅ**ឡៅពី**ក៏ចុះពីលើកៅអីទៅបើកហិបលើកក្បាល**តៀវហ៊ុយ**មកដាក់លើតុគ្រឿងបូជា ឃើញមុខ**តៀវហ៊ុយ**នៅស្រស់ដូចមនុស្សធម្មតា ព្រះចៅ**ឡៅពី**ក៏ទ្រង់មានព្រះទ័យអាណិតណាស់ ទ្រង់ព្រះកន្សែងសោកានឹក**តៀវហ៊ុយ**ជាច្រើន។

ឯ**តៀវប៉ៅ**នោះ លុះឃើញក្បាលបិតាក៏យំសោក សេចក្ដីខឹងក្ដៅផ្សាក៏បណ្ដាលឲ្យឆេះឆួលឡើង នឹងអត់សង្កត់ចាំព្រះចៅ**ឡៅពី**ត្រាស់បង្គាប់ពុំទាន់ **តៀវប៉ៅ**ក៏ស្ទុះទៅចាប់កាន់ដាវ ហើយរត់ទៅហែកកន្ត្រាក់ទ្រុងដែកបែកបាក់អស់ អូសទាញយកក្បាល**ហាមកៀង** និង**ទៀវកាត់**ចេញផុតពីទ្រុងមក ហើយយកដាវ

កាប់វះសាច់ផ្តាច់ជាដុំតូចធំ ហើយលើកយកទៅសែនសពបិតា កាត់ទាំងសិរសាទៅដោតផ្កាល។ ព្រះចៅ**ឡៅពី**ក៏បណ្ដាលឲ្យក្ដៅក្នុងព្រះទ័យពន់ប្រមាណ មិនបានទតសំបុត្រសារ ត្រាស់ថា យើងនឹងច្បាំងឲ្យត្រាតែល្អិតខ្ទេចស្រុកកាំងតាំងទៅជាផង់ធូលី នោះ**ម៉ាលៀង**ទីប្រឹក្សាទូលថា ពួកអាកំណាចដែលវាបង្អាចប្រទូសរ៉ាយ**គួនអ៊ូ**និង**តៀវហ៊ុយ**ទាំងប៉ុន្មានយើងបានសងសឹកជំនួសវិញអស់រលីងហើយ គ្រានេះ**ស៊ុនគួន**ប្រើ**ផៀប៉េង**ឲ្យនាំសារ និងបណ្ណាការ ផ្កាមាស ប្រាក់មកថ្វាយជាចំណុះ ហើយសុំជូនខ្លួននាង**ស៊ុនហ៊្យិន**និងស្រុកកេងជីវថ្វាយវិញដូច្នោះ ដើម្បីនឹងសុំចងព្រះរាជមេត្រីជួយគ្នាកម្ចាត់**ចូភី**នោះ ទ្រង់នឹងប្រោសដូចម្ដេចទៅវិញ។

ព្រះចៅ**ឡៅពី**ខ្ញាល់ខ្លាំងណាស់ថា យើងព្យាបាទគ្នានឹង**ស៊ុនគួន** ព្រោះបានចេញវាចាជាសត្យបដិញ្ញាណដល់**គួនអ៊ូ, តៀវហ៊ុយ**ជាប្អូនយើងហើយ ពេលនេះ**គួនអ៊ូ, តៀវហ៊ុយ**ស្លាប់ទៅហើយ យើងនៅរស់ ហើយត្រឡប់ទៅស្មោះស្ម័គ្រមេត្រីនឹង**ស៊ុនគួន**វិញនោះ មិនបង់ពាក្យសត្យទេឬ? យើងមិនស្ដាប់ នឹងច្បាំងសម្លាប់អាពួកស្រុកកាំងតាំងឲ្យបាន រួចសឹមយើងលើកទាហានទៅសង្កត់**ចូភី**ទៀត។ ត្រាស់ដូច្នោះ ហើយបង្គាប់ឲ្យយកខ្លួនរាជទូតទៅសម្លាប់ បណ្ដានាហ្មឺន និងទីប្រឹក្សាក៏នាំគ្នាទូលសុំជីវិត**ផៀប៉េង** លុះប្រោសឲ្យហើយ ក៏លែង**ផៀប៉េង**ទៅ។ **ផៀប៉េង**ក៏វិលទៅទូលព្រះចៅ**ស៊ុនគួន**ថា ព្រះចៅ**ឡៅពី**មិនព្រមស្ដាប់ទេ រួចថានឹងលើកទ័ពមកវាយស្រុកកាំងតាំងឲ្យបាន រួចសឹមទៅវាយយកស្រុក**ចូភី**ទៀត ហើយទូលតាមសេចក្ដីដែលដឹងឃើញទាំងប៉ុន្មាន ថ្វាយព្រះចៅ**ស៊ុនគួន**ស្ដាប់គ្រប់ប្រការ។

លោកអ្នកអាចរកសៀវភៅផ្សេងទៀតតាមរយៈប្លក៖

www.khmerliterature.wordpress.com

រឿង សាមកុក

អ្នកឧកញ៉ាវិបុលរាជសេនា **នូ-កន** ប្រែរៀបរៀង

កណ្ឌទី ៦៥

ចារឹកឡើងវិញដោយ ៖ ឈុល ដារ៉ា

*(តាំងពីព្រះចៅ**ស៊ុនគួន** ឲ្យយកខ្លួន**ឡុកស៊ុន**មកតាំងជាមេកងធំ ត្រួតលើនាយទាហាន នឹងលើកទ័ពទៅតនឹងព្រះចៅ**ឡៅពី** ១ចាញ់ទ័ព**ឡុកស៊ុក** ព្រះចៅ**ចូភី**លើកទ័ពមកច្បាំងទៀត ក៏ចាញ់ទ័ពស្រុកកាំងតាំង)។*

ព្រះចៅស៊ុនគួន បានទ្រង់ព្រះសណ្ដាប់ញាប់ញ័រព្រះទ័យភ័យទាល់តែស្លុតព្រះកាយា មិនបានតបថាប្រការម្ដេច។ **កាំចេក**ទីប្រឹក្សាទូលថា មានមនុស្សម្នាក់ល្អណាស់នៅក្នុងស្រុកយើងនេះ ហេតុម្ដេចថាទ្រង់មិនយកមកប្រើឲ្យធ្វើរាជការ? ព្រះចៅ**ស៊ុនគួន**ត្រាស់សួរថា នរណានោះ? **កាំចេក**ទូលថា **ឡុកស៊ុន**នៅស្រុកកេងជីវទូលបង្គំយល់ឃើញថាមានតម្រិះប្រាជ្ញាប្រហែលនឹង**ជីវយី** កាលគ្រាយើងទៅវាយយកស្រុកកេងជីវនោះ **ឡុកស៊ុន**ក៏បានជួយរិះគិតផងទើបបានស្រុកកេងជីវ សូមឲ្យទ្រង់យកមកធ្វើការចុះ បើមិនឈ្នះព្រះចៅ**ឡៅពី**ទេ ឲ្យធ្វើទោសទូលបង្គំជាខ្ញុំចុះ។

ព្រះចៅ**ស៊ុនគួន**បានឮដូច្នោះ ក៏ពេញព្រះទ័យណាស់ ត្រាស់ថា ខ្ញុំភ្លេចនឹកមិនឃើញ **ទៀវចៀវ**ទូលថា **ឡុកស៊ុន**នោះជាមនុស្សតូចទាប ធ្លាប់ធ្វើរាជការតែការឯណាតិចតួច ដែលនឹងយកមកធ្វើការធំតច្បាំងនឹងព្រះចៅ**ឡៅពី**នោះមិនកើតទេ។ **កោះយ៉ុង**ឆ្លើយឡើងទៀតថា **ឡុកស៊ុន**នោះជាមនុស្សតូចទាបណាស់ អាយុក៏នៅក្មេងសេចក្ដីខ្លីគំនិត មិនទាន់ចេះគិតធ្វើការធំ នឹងយកមកបន្ទំឲ្យកាន់ការជានាយកលើគេចាស់ទុំមិនសមគួរ គេក៏គង់នឹងមិនស្ដាប់។

ប៉ោជិតទូលថា **ឡុកស៊ុន**នោះជាមនុស្សក្មេងណាស់ ទោះបីនឹងចេះដឹងយ៉ាងណាក៏ធ្វើបានតែត្រឹមក្រមការស្រុកតូចតាច នឹងលើកឲ្យមានអំណាចពេញទីជាមេកងទ័ព បង្គាប់បញ្ជាលើទាហានដូចម្ដេចបាន? **កាំចេក**ស្រែកថា បើមិនយក**ឡុកស៊ុន**ចូលមកធ្វើការរាជការគ្រានេះទេ ស្រុកកាំងតាំងនឹងខូចជាប្រាកដហើយ។ បើអស់អ្នករាល់គ្នាយល់ថា**ឡុកស៊ុន**មិនល្អទេ ខ្ញុំនិងភរិយាបុត្រសូមទទួលធានាថា បើ**ឡុកស៊ុន**ធ្វើមេទ័ពទៅច្បាំងចាញ់ព្រះចៅ**ឡៅពី**វេលាណា សុំឲ្យយកខ្ញុំនិងភរិយាបុត្រទៅកាត់ក្បាលទាំងអស់គ្នាចេញចុះ។

ព្រះចៅ**ស៊ុនគួន**បានទ្រង់ព្រះសណ្ដាប់ច្បាស់ត្រាស់ថា អស់អ្នករាល់គ្នាកុំប្រកែកគ្នាអី **ឡុកស៊ុន**នោះខ្ញុំបានស្គាល់ច្បាស់ ត្រូវចិត្តខ្ញុំណាស់ហើយ ៗក៏ត្រាស់បង្គាប់ឲ្យទៅហៅ**ឡុកស៊ុន**ចូលមកគាល់។ បម្រើក៏ចេញទៅហៅ**ឡុកស៊ុន**ឯស្រុកកេងជីវ លុះមកដល់ហើយក៏ចូលគាល់ព្រះចៅ**ស៊ុនគួន**។ **ឡុកស៊ុន**ក្រាបថ្វាយបង្គំហើយក៏នៅស្ងៀម ព្រះចៅ**ស៊ុនគួន**ក៏ប្រស្រ័យសាកសួរតាមគួរសមថា ខ្លួនអ្នកមានសតិបញ្ញាល្អមែន តែយើងមិនបានចាប់ភ្លឹកនឹកឃើញសោះក៏ភ្លេចអស់ទៅ នេះហាក់ជា**កាំចេក**នឹកនិយាយឡើងបានជាយើងនឹកឃើញឲ្យទៅអញ្ជើញអ្នកមក ដើម្បីសុំឲ្យអ្នកជួយទប់ទល់ ធ្វើជាមេកងទ័ពបង្គាប់បញ្ជាលើសេនាទាហាន នឹងបានតស៊ូនឹងព្រះចៅ**ឡៅពី**គ្រានេះ។

ឡុកស៊ុនទូលថា អស់លោកជាសេនាបតីធំៗ ក៏មាននៅជួបជុំពេញស្រុកកាំងតាំង សឹងតែជាខ្ញុំរាជការចាស់ ទូលបង្គំជាខ្ញុំនៅក្មេងណាស់ ទាំងសតិបញ្ញាក៏មិនសូវប៉ិនប្រសប់ផង។ ព្រះចៅ**ស៊ុនគួន**ត្រាស់ថា បើក្រែងអស់នាហ្មឺនធំៗ ឬនាយទ័ពនាយកងទាំងពួងនឹងរឹងទទឹងមិនស្ដាប់បង្គាប់បញ្ជា យើងនឹងឲ្យគ្រប៊ីជាអាជ្ញាសិទ្ធិលើអ្នកកាន់ ប្រសិនបើឈ្មោះណារឹងទទឹងពុំស្ដាប់ ឲ្យអ្នកកាប់ផ្ដាច់ក្បាលតាម

អំណាចចុះ។ **ឡុកស៊ុន**ទូលថា ទ្រង់នឹងប្រោសប្រទានឲ្យទូលព្រះបង្គំជាខ្ញុំមានយសដូច្នោះហើយ ព្រឹកស្អែកនេះ សូមឲ្យទ្រង់ហៅអស់នាហ្មឺនតូចធំមកក្រាបបង្គំគាល់ទាំងអស់គ្នា រួចសឹមទ្រង់ប្រទានគ្រប៊ីអាជ្ញាសិទ្ធិឲ្យទូលបង្គំជាខ្ញុំ ចំពោះមុខអស់លោករាល់គ្នាតាមការចុះ។ **កាំចេក**ទូលថា ប្រវេណីបុរាណដែលនឹងតាំងមេទ័ពធំឲ្យបង្គាប់បញ្ជាលើទាហាននោះ ត្រូវតែព្រះរាជទានឲ្យអ្នកនោះឡើងអង្គុយលើទីខ្ពស់ឧត្តមសមគួរ ហើយទើបប្រគល់ត្រាអាជ្ញាសិទ្ធិសម្រាប់ខ្លួន ឲ្យនាហ្មឺននិងរាស្ត្រឃើញទាំងអស់គ្នា។ ព្រះចៅ**ស៊ុនគួន**យល់ឃើញត្រូវ លុះវេលាយប់ទើបត្រាស់បង្គាប់ឲ្យធ្វើផ្លូវនិងរបៀបរៀបតាំងមេកងទ័ពតាមទំនៀមទម្លាប់បុរាណ លុះព្រឹកឡើងត្រាស់ឲ្យប្រជុំអស់នាហ្មឺនតូចធំទាំងប៉ុន្មាន មាន**ឡុកស៊ុន**ជាប្រធាន ហើយព្រះចៅ**ស៊ុនគួន**ក៏ឲ្យអញ្ជើញ**ឡុកស៊ុន**ឡើងអង្គុយលើទីកន្លែងមេទ័ព ហើយក៏ប្រកាសព្រះរាជទានអាជ្ញាសិទ្ធិ និងប្រគល់គ្រប៊ីនិងត្រា គ្រឿងឧបភោគបរិភោគ សម្រាប់ឥស្សរិយយសមេទ័ពធំកណ្ដាលទីប្រជុំ នៃសេនាបតីនាហ្មឺនមុខមន្ត្រីទាំងពួងស្រេចហើយ ត្រាស់ឲ្យ**ឡុកស៊ុន**និយាយត្រួតត្រារាជការលើខេត្តខណ្ឌនានា បើអ្នកឯណារឹងទទឹងពុំស្ដាប់ បង្គាប់ឲ្យសម្លាប់តាមអាជ្ញាសិទ្ធិការរណរង្គសង្គ្រាម កុំឲ្យកោតញញើតឡើយ។

ឡុកស៊ុនបានទទួលយសជាមេទ័ពធំ ហើយក៏កាន់គ្រប៊ីដើរចេញទៅ ទើបបង្គាប់**ស៊ីសេង, តេងហាង**ជានាយកងស្ដាំឆ្វេង ឲ្យប្រុងប្រៀបរៀបពលយោធា ទាំងទ័ពគោក ទ័ពទឹកឲ្យព្រមព្រៀង ហើយលើកចេញទៅវេលានេះ នោះ**ស៊ីសេង** និង**តេងហាង**ក៏ចេញទៅចាត់ចែងកងទ័ពសព្វគ្រប់ប្រការ រួចស្រេចកាលណាក៏ចូលទៅជម្រាប**ឡុកស៊ុន** ៗក៏ចេញទៅត្រួតមើលហើយលើកចេញទៅ។ ឯ**ហាន់តុង** និង**ជីវថាយ**ដែលនៅរក្សាបន្ទាយខាងក្រៅ លុះដឹងថាព្រះចៅ**ស៊ុនគួន**តាំង**ឡុកស៊ុន**ជា

មេកងទ័ពធំលើកមក ក៏និយាយថា បណ្ដាហ្មឺនក្នុងស្រុកកាំងតាំងនោះអស់ហើយឬ បានជាស្ដេចយើងទៅយក**ឡុកស៊ុន**ក្មេងច្រម៉ក់ ឱ្យធ្វើជាមេទ័ពធំលើកចេញមក នឹងមិនខូចរាជការទៅហើយហ៎ះ! ចរចាគ្នាមិនទាន់ផុតមាត់ ទទួល**ឡុកស៊ុន**លើកទ័ពទៅដល់ នោះ**ឡុកស៊ុន**ក្រឡេកទៅឃើញអាការ និងកិរិយានៃ**ហាន់តុង, ជីវថាយ** នូវអស់នាយទ័ពនាយកងទាំងពួង មកជួបជុំប្រឹក្សាការសង្គ្រាម **ឡុកស៊ុន**ក៏កាន់គ្រប៊ីអាជ្ញាសិទ្ធិឈរស្រែកប្រកាសថា ព្រះចៅ**ស៊ុនគួន**បានទ្រង់ព្រះរាជទានយសឱ្យយើងឡើងជាមេទ័ពធំ ហើយដែលយើងលើកទ័ពមកនេះ ដើម្បីនឹងបង្គាប់បញ្ជាលើនាយទ័ពនាយកងរាល់គ្នាឱ្យទទួលស្គាល់ បើអ្នកឯណាធ្វើការបានល្អ ក៏នឹងឱ្យបំណាច់រង្វាន់យ៉ាងខ្ពស់ បើអ្នកឯណាធ្វើខុសក៏ត្រូវចុះទោសយ៉ាងរហ័សពុំត្រាប្រណីឡើយ បើនរណាហើយបានយល់ការដោយប្រការឯណាៗជាផ្លូវចម្រើន ក៏ដាស់តឿនសតិយើងចុះ យើងមិនប្រកាន់យកខុសទេ។ អស់បណ្ដាទាហានក៏ស្ងៀម។

ជីវថាយនិយាយនឹង**ឡុកស៊ុន**ថា **ស៊ុយហ៊្វន**ជាក្មួយព្រះចៅ**ស៊ុនគួន**តាំងទ័ពនៅស្រុកអ៊ីឡេង ឥឡូវព្រះចៅ**ឡៅពី**ឱ្យទ័ពស្រុកនោះនៅក្នុងចំណោម មនុស្សដែលនៅក្នុងស្រុកនោះក៏អត់ស្បៀងអាហារ ខាងក្រៅស្រុកនោះក៏គ្មាននរណានឹងលើកទៅជួយបាន សូមអញ្ជើញលោកលើកទៅជួយដោយសតិបញ្ញាក្លាហាន ឱ្យបាន**ស៊ុនហួន**រួចចេញមក ដើម្បីឱ្យចៅហ្វាយនាយរបស់យើងសប្បាយព្រះទ័យ ហើយនិងកែខៃគិតធ្វើការតទៅទៀត។ **ឡុកស៊ុន**ថា **ស៊ុនហួន**នោះជាមនុស្សមានអធ្យាស្រ័យដឹងប្រណីសង្គ្រោះអស់ពលទាហាន មានគេរាប់អានស្រឡាញ់ច្រើន ទាំងសេនាទាហានក៏មានមនុស្សល្អច្រើននាក់ អាហារស្បៀងនៅក្នុងស្រុកក៏បរិបូរមិនទាន់ខ្វះខាតទេ គេមិនទាន់ថាអ្វីនៅឡើយ បើយើងវាយទ័ពព្រះចៅ**ឡៅពី**បែកហើយ **ស៊ុនហួន**ក៏គង់

នឹងរួចឯងមិនបាច់ទៅជួយ។ **ជីវថាយ**និងទាហានទាំងពួងឮ**ឡុកស៊ុន**ថាដូច្នោះ ក៏នាំគ្នាបែរមុខញញឹមហើយក៏លាថយចេញទៅក្រៅ។

ហាន់តុងនិយាយនឹង**ជីវថាយ**ថា ព្រះចៅ**ស៊ុនគួន**តាំង**ឡុកស៊ុន**ឲ្យមកធ្វើជាមេទ័ពធំដូច្នេះ ស្រុកកាំងតាំងគង់នឹងខូចជាប្រាកដ។ **ជីវថាយ**ថា ខ្ញុំស្តាប់មើលគំនិតប្រាជ្ញាដែល**ឡុកស៊ុន**និយាយការនឹងខ្ញុំថ្ងៃនេះ មុខជានឹងខូចរាជការដូចពាក្យអ្នកថាជាប្រាកដមែនណាស់។ ឯ**ឡុកស៊ុន**នោះ លុះវេលាព្រឹកឡើង ក៏ឲ្យប្រជុំនាយកង នាយទ័ពមកព្រមគ្នា ហើយបង្គាប់ថា បើព្រះចៅ**ឡៅពី**លើកមកតតាំងច្បាំងនឹងយើង ៗ មិនត្រូវចេញទៅតទល់ទេ ត្រូវតែនៅរក្សាបន្ទាយពីខាងក្នុងប្រុងប្រយ័ត្នឲ្យមាំមួនចុះ នោះអស់នាយទ័ពនាយកងឮ**ឡុកស៊ុន**ថាដូច្នោះ ក៏នាំគ្នាសើចធ្វើហាក់ដូចជាមិនយកចិត្តទុកដាក់សោះ ហើយបបួលគ្នាលាថយចេញទៅ។ កាលដែលបង្គាប់ទាំងប៉ុន្មានក៏មិនបាននឹងធ្វើតាម **ឡុកស៊ុន**ដឹងថា ពួកនាយកងនាយទ័ពមិនទទួលស្តាប់បង្គាប់នឹងប្រុងប្រៀបរៀបធ្វើបន្ទាយ ដោយសេចក្តីមិនកោតក្រែងរអែងខ្លាចសោះ លុះព្រឹកឡើងក៏ឲ្យហៅនាយកងនាយទ័ពនូវទាហានទាំងពួងចូលមកប្រជុំព្រមគ្នា ហើយនិយាយថា ខ្ញុំបានបង្គាប់អស់អ្នកទាំងឡាយឲ្យរៀបធ្វើបន្ទាយរាយចម្រូងជីកគូធ្វើស្នាមភ្លោះ ដើម្បីនឹងការពាររក្សាខ្លួនឲ្យមាំមួន កុំឲ្យចេញតនឹងសត្រូវ ហេតុអ្វីអស់អ្នកមិនធ្វើតាមបង្គាប់យើងជាមេទ័ពដូច្នេះ?

ហាន់តុងឆ្លើយថា ខ្ញុំបាទជាជាតិទាហានមានចិត្តស្រឡាញ់ព្រះចៅ**ស៊ុនគួន** បានប្តូរខ្លួនតាមទៅច្បាំងគ្រប់អន្លើមិនខ្លាចសេចក្តីស្លាប់ វេលានេះលោកបានតាំងជាមេកងទ័ពចេញមកបង្គាប់បញ្ជានឹងធ្វើសង្គ្រាម តនឹងព្រះចៅ**ឡៅពី** ដែលលោកមកបង្គាប់ឲ្យតាំងទីនៅតែក្នុងបន្ទាយកុំឲ្យចេញច្បាំងនោះ លោកនឹងយកទ័ពតាមមកជួយឬ? ទាហានទាំងពួងឮដូច្នោះក៏ស្រែកឡើងព្រមគ្នាថា **ហាន់តុង**និយាយត្រូវ

ណាស់ យើងទាំងអស់នឹងសុំចេញច្បាំងមិនខ្លាចស្លាប់ទេ។ **ឡុកស៊ុនឮហាន់តុង**និងទាហានទាំងពួងថាដូច្នោះក៏ខឹងណាស់ ហូតគ្រប៊ីកាន់លើកឡើងហើយថា ទោះបីខ្លួនយើងនៅក្មេងយ៉ាងណា វេលានេះព្រះចៅ**ស៊ុនគួន**ព្រះរាជទានអាជ្ញាសិទ្ធិឲ្យយើងធ្វើមេទ័ពបង្គាប់ប្រើក្បាលអ្នករាល់គ្នាហើយ ត្រូវតែស្ដាប់ បើនរណាល្មើសនឹងបង្គាប់មិនស្ដាប់ពាក្យយើង ៗនឹងឲ្យកាត់ក្បាលនឹងផ្លែគ្រប៊ីនេះ។ ទាហានទាំងអស់បានឮក៏នឹកក្នុងចិត្ត មិនដឹងនឹងគិតតបឆ្លើយយ៉ាងណា នាំគ្នាដើរចេញទៅធ្វើបន្ទាយ រាយចម្រូងជីកគូធ្វើស្នាមភ្លោះជាមួនមាំ ប្រចាំយាមល្បាតលាតក្រវែលតាមបង្គាប់គ្រប់ប្រការ។

ឯព្រះចៅ**ឡៅពី**នោះ លុះសែនព្លីការ**តៀវហ៊ុយ**រួចស្រេចកាលណា ក៏ត្រាស់បង្គាប់នាយទ័ពនាយកងឲ្យតាំងបន្ទាយរាយជាលំដាប់គ្នា តាំងពីតំបន់អ៊ូតេងរៀងទៅដល់តំបន់ឈ្នួនខៅចម្ងាយមួយពាន់សិន (៤០ គ.ម) ចំនួនសែសិបបន្ទាយ។ មានទាហានល្បាតនាំយកសេចក្ដីទៅក្រាបទូលព្រះចៅ**ឡៅពី**ថា ព្រះចៅ**ស៊ុនគួន**តាំង**ឡុកស៊ុន**ជាមេកងទ័ពធំ នាំពលមកតាំងបន្ទាយរាយប្រទល់រៀបគ្នា ហើយហាមប្រាមពួកយោធាមិនឲ្យចេញច្បាំង។ ព្រះចៅ**ឡៅពី**បានទ្រង់ព្រះសណ្ដាប់ ក៏ទ្រង់សង្ស័យណាស់ ត្រាស់ថា **ឡុកស៊ុន**នោះនៅឯណា? វាជាយ៉ាងម្ដេច **ម៉ាលៀង**ទីប្រឹក្សាថា **ឡុកស៊ុន**នោះជាមនុស្សចំណុះស្រុកធម្មតា ទីលំនៅវានៅស្រុក**កេងជីវ**នៅក្មេងណាស់ តែបានរៀនសូត្រឆ្លៀវឆ្លាស់ប្រតិពលយល់ការជ្រៅទូលាយប្រហែលនឹង**ជីវយី** ស្រុកកេងជីវខូចអន្តរាយក៏ព្រោះឧបាយប្រាជ្ញាអាដែងនេះ។

ព្រះចៅ**ឡៅពី**ទ្រង់ព្រះសណ្ដាប់ច្បាស់ ក៏ទ្រង់ព្រះក្រោធធំណាស់ ត្រាស់ថា តម្រិះប្រាជ្ញាអាដែងនេះហើយដែលវាសម្លាប់ប្អូនអញ ល្អហើយជាបុណ្យអញនាំវាឲ្យបានសងសឹកគ្នា។ អញនឹងលើកពលយោធាទៅវាយទម្លាយបន្ទាយវាក្នុងថ្ងៃនេះ

ម៉ាលៀងទូលថា **ឡុកស៊ុន**នេះទូលបង្គំជាខ្ញុំស្គាល់បានថា មានតម្រិះប្រាជ្ញាជាជាង **ជីវយី** សូមឲ្យទ្រង់បង្អង់កុំអាលចូលច្បាំង សូមទ្រង់ព្រះតម្រិះមើលសិនចុះ។ ព្រះចៅ**ឡៅពី**ខ្ញាល់ណាស់ត្រាស់ថា យើងធ្វើសង្គ្រាមមកក៏ច្រើនណាស់ហើយ តាំងពីកំឡោះលុះដល់ចាស់ជរា នឹងខ្លាចអ្វីថ្វីដែរអា**ឡុកស៊ុន**ក្មេងពីម្សិលមិញ វានឹងជាយ៉ាងណាជាងយើង។ ត្រាស់ហើយក៏បង្គាប់ទាហានឲ្យបង្ខំលើកទ័ពចេញទៅ។ ឯ**ហាន់តុង** និង**ជីវថាយ**ដែលរក្សាបន្ទាយនៅនោះ លុះដឹងថាព្រះចៅ**ឡៅពី**លើកទ័ពមក ក៏ប្រើទាហានឲ្យទៅជម្រាប**ឡុកស៊ុន** ៗភ័យណាស់ ក្រែងទាហានទាំងនោះមិនស្ដាប់ នឹងប្រញាប់ចេញច្បាំង ទើបឡើងសេះរលះរលាំងចេញទៅមើល ប្រទះនឹង**ហាន់តុង**ឈរនៅក្នុងបន្ទាយលើកំពូលភ្នំ។

ហាន់តុងក្រឡេកទៅឃើញទាហានលើកមកច្រើនណាស់ ជាន់កណ្ដាលនោះទាហានកាន់សុទ្ធតែទង់លឿង ទើបចង្អុលប្រាប់**ឡុកស៊ុន**ឲ្យមើលថា នោះព្រះចៅ**ឡៅពី**លើកមកឯង យើងនឹងស្ងៀមនៅថ្វី ត្រូវតែចេញច្បាំងឲ្យដឹងដៃគ្នា ហើយនឹងចាប់យកខ្លួនព្រះចៅ**ឡៅពី**ឲ្យបាន។ **ឡុកស៊ុន**ថា ព្រះចៅ**ឡៅពី**នោះប៉ិនស្ទាត់ក្នុងក្បួនពិជ័យសង្គ្រាមណាស់ រមែងច្បាំងឈ្នះគេមកច្រើនហើយ ពួកសេនាទាហានក៏មានថ្វីដៃខ្លាំងពូកែណាស់ អ្នកនឹងចេញទៅប៉ះម្ដេចបាន? ចូរវិះអានគិតតែរក្សាបន្ទាយឲ្យមាំសិនចុះ បើទាហានខាងគេលើកមកនឿយហត់ដោយកំដៅនិងថ្ងៃ គេឈប់សម្រាកក្បែរភ្នំ និងម្លប់ឈើធំវេលាណា សឹមយើងគិតការចេញច្បាំងតែម្ដង។ **ហាន់តុង**បានឮដូច្នោះក៏មិនយល់ឃើញផងសោះ តែទាល់គំនិតណាស់ព្រោះខ្លាច ក៏ស្ងៀមទៅ។

ព្រះចៅ**ឡៅពី**ឃើញទាហានស្រុកកាំងតាំងមិនចេញច្បាំងសោះ ក៏បង្ខំទាហានទាំងអស់ឲ្យព្រួតគ្នាចូលទៅស្រែកជេរដល់មាត់ទ្វារបន្ទាយ។ **ឡុកស៊ុន**ឮ

ហើយក៏បង្គាប់ទាហានទាំងឡាយថា ឲ្យខំអត់សង្កត់ចិត្តគិតតែយកក្រដាសចុកត្រចៀកទៅសិនចុះ។ នោះព្រះចៅ**ឡៅពី**ដែលប្រើទាហានឲ្យទៅស្រែកជេរដល់ទ្វារបន្ទាយហើយ ទាហានស្រុកកាំងតាំងមិនចេញច្បាំងសោះ ក៏ទ្រង់ឈឺក្ដៅព្រះឱរាពន់ប្រមាណ។ **ម៉ាលៀង**ទូលថា **ឡុកស៊ុន**នោះមានគំនិតគិតជ្រៅណាស់ បានជាយើងប្រើមនុស្សឲ្យទៅជេរ គេមិនចេញមកច្បាំង មុខជាវានឹងធ្វើឲ្យយើងភ័ន្តភាំងធ្វេសទុកចិត្ត សូមទ្រង់ព្រះតម្រិះគិតមើលឲ្យល្អសិនចុះ។ ព្រះចៅ**ឡៅពី**ត្រាស់ថា សេចក្ដីគិតវានឹងមានអាការយ៉ាងណា វាធ្លាប់តែចាញ់យើងទើបមិនចេញមុខមកច្បាំង ឃើញថាវាខ្លាចយើងពិតមែន។

ប៉ងស៊ិបទើបទូលថា យើងលើកទ័ពមកពេលនេះ ជាទេសកាលរដូវក្ដៅ នឹងអាស្រ័យម្លប់ឈើក៏មានតិច នឹងរកទឹកក៏នៅឆ្ងាយណាស់ ល្អឹកណាបើមានរាជការឬទ័ពលើកមក នឹងយកធុរៈមិនបានឆាប់រហ័សភ្លាមៗ។ ព្រះចៅ**ឡៅពី**ទ្រង់ព្រះសណ្ដាប់ក៏យល់ឃើញត្រូវ ទើបត្រាស់ថា យើងត្រូវតែថយទ័ពត្រឡប់ទៅវិញ ក៏តាំងបញ្ឈប់ទ័ពនៅក្បែរមាត់ទឹក និងក្រោមម្លប់ឈើ ដើម្បីឲ្យទាហានបានសម្រាកកម្លាំង ទម្រាំហួសពេលក្ដៅវេលាណា សឹមលើកមកតតាំងម្ដងទៀត។ **ម៉ាលៀង**ទូលថា ដែលនឹងថយទៅបញ្ឈប់នៅក្បែរមាត់ទឹក និងម្លប់ឈើនោះវាស្រួលណាស់ហើយ តែខ្លាចក្រែង**ឡុកស៊ុន**ឃើញថាយើងថយទ័ព វានឹងត្រឡប់លើកគំហុកបំពារមកលើយើង ៗនឹងធ្វើប្រការម្ដេច? ព្រះចៅ**ឡៅពី**ក៏ត្រាស់ថា បើដូច្នោះយើងត្រូវឲ្យ**ង៉ប៉ាន់**ឃុំទាហានមួយម៉ឺន ទៅតាំងនៅមាត់ផ្លូវ ដែលវានឹងលើកចេញមកនោះ ឯខ្លួនយើងនឹងឃុំទាហានដែលមានថ្វីដៃប្រាំបីម៉ឺនទៅបង្កប់នៅទីច្រកភ្នំ ហើយយើងឲ្យថយទ័ពធំចេញទៅ បើ**ឡុកស៊ុន**ឃើញថាយើងថយទ័ពវានឹងត្រឡប់ដេញចេញមកឲ្យ**ង៉ប៉ាន់**ច្បាំងតហើយធ្វើជាចាញ់ថយរត់ចេញទៅ បើបានចំណាប់វេលាណា ខ្ញុំឯង

នឹងលើកទាហានសេនាចេញកាត់ចុងទ័ពចាប់យកខ្លួន**ឡុកស៊ុន**ឲ្យបាន។ អស់នាហ្មឺននិងទីប្រឹក្សាទាំងប៉ុន្មានក៏យល់ឃើញត្រូវ ហើយសរសើរសេចក្ដីគិតរបស់ព្រះចៅ**ឡៅពី**ណាស់។

ម៉ាលៀងទូលថា **ខុងបេង**ជាអាចារ្យណែនាំនៅចាំស្រុក ព្រះអង្គទ្រង់លើកទ័ពមក **ខុងបេង**មិនបានមកឃើញផង ទូលព្រះបង្គំជាខ្ញុំសូមគូរផែនទីផ្ញើទៅឲ្យ**ខុងបេង**មើលតាមរបៀបដែលតាំងបន្ទាយនោះ នឹងត្រូវតាមក្បួនពិជ័យសង្គ្រាមដែរឬប្រការម្ដេច? ព្រះចៅ**ឡៅពីទ្រង់**យល់ត្រូវទើបត្រាស់ថា បើដូច្នោះឲ្យអ្នកគូរផ្ញើទៅនុះ បើ**ខុងបេង**ឃើញហើយនឹងថាប្រការម្ដេច អ្នកចូរស្រូតត្រឡប់វិញឲ្យឆាប់។ **ម៉ាលៀង**ក៏ទៅគូរផែនទីតាមព្រះតម្រាស់ ព្រះចៅ**ឡៅពី**ក៏ឲ្យថយទ័ពទៅធ្វើតាមគំនិតដែលគិតទុកនោះ។

ឯ**ហាន់តុង** និង**ជីវថាយ**ដឹងថា ព្រះចៅ**ឡៅពី**ថយទ័ពហើយ ក៏ទៅប្រាប់**ឡុកស៊ុន**ថា ព្រះចៅ**ឡៅពី**តាំងបន្ទាយរាយរៀងគ្នាទៅដល់សែសិបអន្លើ ហើយលើកថយទៅវិញ ខ្ញុំបាទគិតថាជាទេសកាលក្ដៅណាស់ ប្រហែលជាទៅតាំងនៅម្លប់ឈើឬមាត់ទឹក យើងបានចំណាប់ពេញសន្ទឹកហើយ នឹងសុំចេញទៅច្បាំងយកជ័យជម្នះ។

ឡុកស៊ុនបានឮដូច្នោះក៏មានអំណរណាស់ ទើបឡើងសេះលើកទាហានចេញទៅមើលឃើញតាំងនៅទ័ពមួយកង មានពលប្រហែលមួយម៉ឺន ទាហានចាស់ខ្លះក្មេងខ្លះមិនស្មើគ្នា ក៏គិតសង្ស័យ។ **ហាន់តុង, ជីវថាយ**ថា ឃើញទាហានមួយកងនេះក្មេងតិចចាស់ច្រើន ខ្ញុំបាទសូមចេញទៅច្បាំងនឹងវាយឲ្យបែកទៅតែម្ដង **ឡុកស៊ុន**ហាមឃាត់ថា ទ័ពនេះគេតាំងទុកបញ្ឆោតយើងទេ មុខជាគេមានយកទាហានទៅពួនបង្កប់ទុកក្នុងច្រកភ្នំជាប្រាកដ អ្នកកុំចេញទៅច្បាំងឡើយ។ ទាហានទាំងពួងឮ**ឡុកស៊ុន**ថាហើយ ក៏នាំគ្នាសើច ហើយទាំងអស់គ្នានិយាយថា **ឡុកស៊ុន**នេះខ្លីប្រាជ្ញា

ស្មារតីពេកណាស់ ចេះតែភ័យខ្លាចសឹកសត្រូវ មិនសូវហ៊ានទម្លុះទម្លាយការអ្វីសោះ។

ឯ**ង៉ប៉ាន់**នាយទ័ពមុខ លុះព្រឹកឡើងក៏ដេញទាហានចូលទៅស្រែកឡុកចំអកជេរនៅមាត់ទ្វារបន្ទាយ នោះ**ឈីសេង, តេងហាង**នាយទ័ពបានឮ ក៏យកសេចក្ដីទៅប្រាប់**ឡុកស៊ុន**ថានឹងសុំចេញច្បាំង។ ឡុកស៊ុនថា អស់អ្នកទាំងអម្បាលនេះមិនចេះដឹងអ្វីសោះ ទោះនឹងគិតធ្វើការអ្វី សុទ្ធតែកាច់បំបាក់យកតាមកម្លាំង មិនរវាំងគិតតាមប្រាជ្ញាប្រើកលក្រាស់ក្រួន នឹងចេញខ្លួនទៅរងទទួលពីមុខដូចផ្លុំភ្លើងពីក្រោមខ្យល់នឹងបានឬ? វេលានេះនឿយហត់ណាស់ហើយបានជាថយទៅ ឯអស់ពលទាហានក៏មានចិត្តភ្លើតភ្លើនមិនសូវគិត ព្រោះត្បិតថាមកគ្រាណាៗក៏មិនចេញច្បាំងគ្នា គង់នឹករារែកបែកចិត្តគិតទៅជ្រៀតជ្រកដកលេងឲ្យសប្បាយខ្ចាត់ខ្ចាយបែកចេញពីគ្នា យើងចាំមើលកលការត្រាតែបានចំណាប់ នឹងលើកទ័ពចេញទៅគំហុកវាយគង់នឹងបែកធ្លាយមិនខាន។

ពេលនោះ អស់នាយទ័ពនាយកងទាំងពួងបានស្ដាប់ក៏យល់ឃើញត្រូវណាស់ តាំងពីនោះមកក៏ឲ្យក្រែងខ្លាចប្រាជ្ញា**ឡុកស៊ុន** ៗក៏ចាត់ចែងបែងទាហានត្រៀមទុក ហើយធ្វើសំបុត្រមកប្ដឹងតាមផ្លូវរាជការ ឲ្យបម្រើកាន់ជារហ័សនាំចូលទៅថ្វាយព្រះចៅ**ស៊ុនគ្នួន**សេចក្ដីថា ឃើញកម្លាំងព្រះចៅឡៅពីទន់ចុះហើយ ឥឡូវលើកទ័ពថយត្រឡប់ទៅតាំងក្រោមម្លប់ឈើនិងក្បែរមាត់ទឹក ក្នុងរវាងដប់ប្រាំថ្ងៃទៀត ទូលបង្គំជាខ្ញុំនឹងសុំវាយឲ្យបែក។ ព្រះចៅ**ស៊ុនគ្នួន**ឃើញសេចក្ដីក្នុងសំបុត្រដូច្នោះ ក៏មានព្រះអំណរណាស់ ទើបកេណ្ឌទាហានថែមទៅបំពេញឲ្យ**ឡុកស៊ុន**ទៀត។

វេលានោះ ព្រះចៅ**ឡៅពី**ក៏ត្រាស់បង្គាប់នាយទ័ពជើងទឹក ឲ្យតាំងបន្ទាយទឹកល្អមបាំងទូកបាន ហើយវាយចុះទៅក្នុងដែនស្រុកកាំងតាំង **ហាងគ្នួន**ទូលថា ដែលនឹង

ឲ្យលើកទ័ពលើកចូលទៅនោះឃើញមិនងាយសោះ ព្រោះនឹងត្រឡប់មកវិញពិបាកណាស់ ដោយច្រាស់ទឹកកំពុងឡើង ទូលបង្គំជាខ្ញុំនឹងសុំទៅតាំងជានាយទ័ពមុខនឹងបានជួយបទ័ពទឹកដោយងាយ ព្រះអង្គជាទ័ពក្រោយហើយ មុខជាមិនខូចខាតដោយសឹកសត្រូវនោះ។ ព្រះចៅ**ឡៅពី**ត្រាស់ថា វេលានេះអាពួកស្រុកកាំងតាំងវាគេចក្បាលខ្លាចយើងអស់ហើយ កាលណាឡើយវានឹងហ៊ានលៀនមុខមកច្បាំង កុំសង្ស័យយើងត្រូវតែស្រូតចូលទៅចុះ។ ខណៈនោះ អស់នាហ្មឺនទីប្រឹក្សាក៏បានខាំងខាទូលទាស់ព្រះអធ្យាស្រ័យមិនឲ្យលើកទៅ។ ព្រះចៅ**ឡៅពី**ក៏ពុំព្រមស្តាប់ ទើបចាត់កងទ័ពជាពីរប៉ែក មួយប៉ែកឲ្យ**ហាងគួន** ជានាយកកងលើកឆ្លងទៅតាំងខាងទិសឯជើងខ្លាច**ចូភី**លើកមកវាយប្រសព្វខ្លួន ព្រះចៅ**ឡៅពី**ក៏តាំងបន្ទាយវាយនៅតាមក្បែរមាត់ទន្លេ ជិតគ្នានឹងទ័ពទឹក។

ទាហានល្បាត ក៏នាំសេចក្តីចូលទៅក្រាបទូលព្រះចៅ**ចូភី**ថា ព្រះចៅ**ឡៅពី**លើកទ័ពទៅវាយស្រុកកាំងតាំង តាំងបន្ទាយវាយទៅតាមក្បែរមាត់ទឹកចំនួនសែសិបបន្ទាយ ចម្ងាយមួយពាន់សិន ហើយឲ្យ**ហាងគួន**ឃុំទាហានលើកទៅតាំងខាងទិសឧត្តរផ្លូវនឹងមកស្រុកយើង ព្រះចៅ**ស៊ុនគួន**នោះតាំង**ឡុកស៊ុន**ជាមេទ័ពធំលើកទៅច្បាំងនឹងព្រះចៅ**ឡៅពី**។ ព្រះចៅ**ចូភី**បានឮដូច្នោះ ក៏ទ្រង់អស់សំណើចហើយថា ព្រះចៅ**ឡៅពី**គ្រានេះនឹងចាញ់**ស៊ុនគួន**។ អស់ពួកនាហ្មឺនខ្ញុំរាជការ និងទីប្រឹក្សាទាំងពួងឮហើយ ក៏ទូលសួរថា ព្រះអង្គទ្រង់ឃើញយ៉ាងម៉េច? **ចូភី**ថា ព្រះចៅ**ឡៅពី**មិនចូលចិត្តគិតការទ័ព បានជាតាំងបន្ទាយវែងជាប់ដល់មួយពាន់សិន ប្រសិនបើសត្រូវចូលច្បាំងខាងដើម ឬខាងចុងនឹងជួយគ្នាបានឬ? មុខជានឹងធ្លោះការរបស់**ស៊ុនគួន**ជាប្រាកដ យើងចាំមើលចុះ។ អស់នាហ្មឺន និងទីប្រឹក្សាទាំងនោះនៅមិនទាន់ជឿតែម្តង ក៏ទូលស្នងថា ទូលព្រះបង្គំជាខ្ញុំនឹងសុំរៀបចំកងទ័ពទុកឲ្យព្រមជាមុន។

ព្រះចៅ**ចូភី**ត្រាស់ថា **ឡុកស៊ុន**វាយទ័ពព្រះចៅ**ឡៅពី**បែកហើយ មុខជានឹងលើកដេញដិតប្រកិតតាមទៅដល់ស្រុកសៃឈ្មួន ខាងស្រុកកាំងតាំងមនុស្សក៏នឹងស្ងួចស្ងើងតិចទៅ ត្រូវយើងលើកទៅវាយយកស្រុកកាំងតាំង ធ្វើអាការបីដូចនឹងលើកទៅជួយឲ្យគេជឿទុកចិត្ត វេលានេះ យើងត្រូវត្រៀមទាហានទុកឲ្យស្រេចនឹងលើកទៅជាបីផ្លូវ ទើបចាត់**ចោយិន** ជានាយកងឃុំទាហានលើកទៅផ្លូវយូស៊ូ ឲ្យ**ចោហ៊ីវ**ឃុំនាំទាហានលើកទៅផ្លូវតុងខៅ ឯ**ចោហង**ឃុំទាហានលើកទៅផ្លូវណាំកុន ទាំងបីទ័ពនេះត្រូវតាំងបង្កប់នៅក្នុងដែនយើងសិន យើងនឹងចាំស្ដាប់ដំណឹងល្បាត បើកាលណាបានឱកាសហើយសឹមលើកទៅឲ្យព្រមគ្នា ខ្លួនយើងត្រូវនៅជាទ័ពជំនួយ មុខជានឹងវាយបានស្រុកកាំងតាំងដោយងាយ។ ទីប្រឹក្សា និងបណ្ដានាហ្មឺនទាំងពួងក៏យល់ឃើញត្រូវ ទាំងអស់គ្នាក៏លាថយចេញទៅចាត់ចែងបែងរំលែកកងទ័ពតាមត្រាស់បង្គាប់គ្រប់ប្រការ។

ឯ**ម៉ាលៀង**ដែលគូរផែនទីទៅឲ្យ**ខុងបេង**មើលនោះ លុះទៅដល់ស្រុកតាំងឈ្មួន ក៏ចូលទៅរក**ខុងបេង** ហើយយកផែនទីដែលតាំងបន្ទាយនោះឲ្យ**ខុងបេង**មើល។ **ខុងបេង**នោះ លុះឃើញរបៀបផែនទីដូច្នោះហើយ ក៏ស្ទុះរន្ធត់ស្មារតី លើកដៃទះតុហើយថា កម្មអើយកម្ម មុខជាចាញ់**ឡុកស៊ុន**ជាប្រាកដហើយ នរណាជាជាងគិតឲ្យព្រះចៅ**ឡៅពី**ធ្វើបន្ទាយដូច្នេះ ឲ្យយកខ្លួនមកសម្លាប់ចេញ។ **ម៉ាលៀង**ថា គ្មាននរណាដឹងដែងគិតតាមកំនិតរបស់ខ្លួនបានទេ គឺរបៀបទាំងអស់នេះជាតម្រិះរបស់ព្រះចៅ**ឡៅពី**ទ្រង់ព្រះចិន្ដាឯង ដែលលោកថានឹងខូចថ្លោះការដោយថ្វីដៃ**ឡុកស៊ុន**នោះ លោកយល់ឃើញប្រការម្ដេច? **ខុងបេង**ថា ព្រោះតាំងបន្ទាយសែសិបអន្លើ ហើយវែងដល់មួយពាន់សិននេះ បើសត្រូវចូលច្បាំង ឬដុតភ្លើងឆេះឡើងក្ដី នឹងរត់ទៅមកជួយគ្នាកាលណានឹងទាន់ការ? ត្រូវតែរៀបបន្ទាយបញ្ជូលគ្នាជាថ្មី ឲ្យល្មមនឹង

ជួយការភ័យគ្នាបាន។ **ម៉ាលៀង**ថា ខ្ញុំបាទនឹងវិលត្រឡប់មុខជាមិនទាន់ការ ព្រះចៅ**ឡៅពី**មុខជាបែកទ័ពជាមុនហើយ ៗទ័ពសត្រូវនឹងមិនដេញមកដល់ស្រុកសែឈ្នួនទេឬ?

ខុងបេងថា ទោះបីព្រះចៅ**ឡៅពី**បែកហើយក្តី **ឡុកស៊ុន**វាមិនមែនដេញតាមមកទេ ព្រោះវានៅគិតរិះរេរវាំងក្រោយ ក្រែង**ចូភី**នឹងចូលវាយយកស្រុកកាំងតាំង ខាងព្រះចៅ**ឡៅពី**នោះទោះបែកហើយ គង់នឹងទៅសំណាក់អាស្រ័យនៅបេកតេ ឯស្រុកបេកតេនោះ បើយើងនៅមិនទាន់ចូលមកស្រុកសែឈ្នួនទេ យើងគង់បានចាត់ចែងទាហានទុកដល់ដប់ម៉ឺន តាំងទុកនៅទីតំបន់អ៊ីប៉ាក់ប៉ោ មាត់ផ្លូវនឹងចូលទៅស្រុកបេកតេនោះមួយកង។

ម៉ាលៀងថា ខ្ញុំបាទក៏បានដើរមកតាមផ្លូវអ៊ីប៉ាក់ប៉ោ លោកថាមានទាហាននៅទីនោះមួយកង ហេតុម្តេចក៏ខ្ញុំបាទមិនបានជួបប្រទះឃើញសោះ? **ខុងបេង**ថា អ្នកកុំអាលនិយាយឡើយ បើកាលណាអ្នកវិលទៅវិញហើយ គង់នឹងឃើញសេចក្តីដែលយើងគិតទុកនោះជាក់នឹងភ្នែកប្រាកដ។ **ម៉ាលៀង**បានឮដូច្នោះក៏សុំសំបុត្រ**ខុងបេង**ឡើងសេះត្រឡប់ទៅវិញ។ **ខុងបេង**ក៏ចូលទៅក្នុងស្រុកសែឈ្នួន រៀបបម្រុងទាហានទុកឲ្យព្រម។

ឯ**ឡុកស៊ុន**នោះ លុះដឹងថា ព្រះចៅ**ឡៅពី**តាំងបន្ទាយវាយតាមក្បែរមាត់ទន្លេសែសិបអន្លើ វែងដល់មួយពាន់សិន ហើយឃើញទាហានទាំងអស់សុទ្ធតែភ្លឹភ្លើមិនអើពើនឹងរវាំងរក្សាខ្លួនដូច្នោះ ក៏មានអំណរណាស់ ទើបឲ្យប្រមូលនាយទ័ពនាយកងទៅប្រជុំព្រមគ្នាហើយបង្គាប់ថា វេលានេះឱកាសស្រួលរបស់យើងហើយ យើងនឹងឲ្យលើកទ័ពទៅកណ្តាលយប់ វាយយកបន្ទាយដែលតាំងនៅទីកាំងណាំឲ្យបាន នរណាមានចិត្តនឹងសុំអាសាចូលទៅវាយខ្លះ? **ហាន់តុង**និង**ជីវថាយ**, **ឡេងថង**ទទួល

ថា យើងខ្ញុំនឹងសុំអាសាទៅវាយយកបន្ទាយឲ្យបាន។ **ឡុកស៊ុន**ថា អ្នកទាំងបីនាក់កុំទៅចុះ ទើប**ឡុកស៊ុន**ហៅទាហានម្នាក់ឈ្មោះ**ទុនអ៊ីតាន់** ឲ្យលើកទាហានប្រាំពាន់ទៅវាយបន្ទាយ**តៀវប៉ៅ**ឲ្យបានក្នុងពេលយប់នោះ យើងនឹងលើកទ័ពជំនួយតាមទៅ **ទុនអ៊ីតាន់**ក៏លើកទាហានទៅតាមបង្គាប់។ **ឡុកស៊ុន**ក៏ប្រាប់ឲ្យ**ឈីសេង**, **តេងហាង** នាយកងពីរនាក់នេះ ឲ្យឃុំទាហានម្នាក់បីពាន់ទៅពួនបង្កប់នៅមាត់ផ្លូវ បើឃើញ**ទុនអ៊ីតាន់**ចូលទៅច្បាំងចាញ់សត្រូវដេញមក ឲ្យចេញជួយស្កាត់ បើសត្រូវបែកខ្ចាត់ខ្ចាយទៅហើយកុំឲ្យដេញតាម។ **ឈីសេង**, **តេងហាង**ក៏លើកទ័ពចេញទៅធ្វើតាមបង្គាប់។

លុះពេលយប់ស្ងាត់ **ទុនអ៊ីតាន់**ក៏ឃុំទាហានស្រែកហ៊ោចូលវាយបន្ទាយ**តៀវប៉ៅ** ៗឃើញដូច្នោះក៏ឡើងសេះ កាន់លំពែងដេញទាហានចេញតតាំងច្បាំងគ្នា **ទុនអ៊ីតាន់**តស៊ូមិនបាន ខ្លួនក៏ត្រូវព្រួញទៀតក៏បរសេះរត់ទៅ **ទៀវឃុាំង**និង**សះម៉ោខោ**តាំងបន្ទាយនៅក្រោយភ្នំ លុះឃើញទាហានស្រុកកាំងតាំងស្រែកហ៊ោគឹកកងចូលវាយបន្ទាយ**តៀវប៉ៅ**ដូច្នោះ ក៏លើកទាហានចេញស្កាត់តច្បាំង **ទុនអ៊ីតាន់**ក៏រលះរលាំងរត់ទៅ នោះ**ទៀវឃុាំង** និង**សះម៉ោខោ**, **តៀវប៉ៅ**ក៏លើកទ័ពដេញតាម**ទុនអ៊ីតាន់**ទៅទៀត។ ឯ**ឈីសេង**, **តេងហាង**ដែលពួនបង្កប់ក្បែរផ្លូវ ក៏លើកចេញប្រសព្វខ្ទប់ទាំងសងខាង ទ័ពព្រះចៅ**ឡៅពី**ក៏បែករត់ចូលបន្ទាយវិញ **ឈីសេង**, **តេងហាង**ក៏នាំគ្នាត្រឡប់ចូលបន្ទាយ **ទុនអ៊ីតាន់**ត្រូវព្រួញជាប់នៅខ្លួន ក៏ចូលទៅដល់**ឡុកស៊ុន**ហើយយំសុំទោសដែលបែកទ័ពរត់មកនោះ។

ឡុកស៊ុនថា យើងមិនយកទោសទេ ដែលប្រើទៅធ្វើការគ្រានេះ គឺប្រាថ្នាចង់ដឹងកម្លាំងនឹងកលសឹកព្រះចៅ**ឡៅពី** ក៏បានឃើញអស់ហើយ អ្នកកុំវិតក្កឡើយ យើងនឹងវាយឲ្យបែកទាល់តែបាន។ **ឈីសេង**, **តេងហាង**ថា យើងខ្ញុំបានដឹងច្បាស់ជា

ព្រះចៅ**ឡៅពី**មានទាហានខ្លាំងពូកែច្រើនណាស់ នឹងប្រាថ្នាវាយឲ្យបែកនោះមិនងាយ ក្រែងខូចខាតទាហានច្រើន។

ឡុកស៊ុនឮហើយក៏អស់សំណើចហើយថា ប្រវេណីធ្វើសង្គ្រាមរមែងមានស្លាប់រស់ជាធម្មតា តែអ្នកមានតម្រិះប្រាជ្ញាចេះគិតឲ្យខូចតិច បានច្រើន ប្រការមួយ **ខុងបេង**ជាចៅបញ្ញាក៏មិនបានមកធ្វើការផងទេ យើងនឹងខ្លាចថ្វី វេលានេះគឺទេវតាឲ្យទំនងយើងមានចន្លោះនឹងយកជ័យជម្នះ ជាទីរុងរឿងនៃព្រះចេស្តាព្រះចៅ**ស៊ុនគួន**ហើយ ៗក៏ឲ្យប្រមូលនាយទ័ពនាយកងមកប្រជុំគ្នា ទើប**ឡុកស៊ុន**ចាត់ឲ្យ**ជូហៀន**ជានាយកងខាងទ័ពទឹក មានទូកផ្ទុកចំបើងជាយ៉ាងច្រើន ឯខាងទ័ពគោកចាត់**ហាន់តុង**ឲ្យលើកទាហានមួយពួកទៅចាំវាយទ័ពផ្លូវទិសឧត្តរ ចាត់**ជីវថាយ**ឲ្យលើកទាហានមួយពួកទៅចាំវាយទ័ពផ្លូវទិសទក្សិណ ឲ្យទាហានមានបាយក្រៀមជាអាហារបង្ការ ដែកភ្លើងចងគប់ចំបើង ហើយវេចរំសេវដាក់ក្នុងដៃ ស្ពាយបន្ទាយឈ្នួនកាន់គ្រប់ខ្លួន ចេញទៅ ដល់ថ្ងៃស្អែកពេលយប់មានខ្យល់ជំនោរធ្លាក់ ឲ្យទាហានទ័ពគោកទឹកព្រមគ្នាវាយចូលទៅឲ្យដល់បន្ទាយទាំងសែសិបអន្លើ ហើយឲ្យយកភ្លើងដុតឲ្យឆេះឡើងគ្រប់បន្ទាយ បើទ័ពនោះបែកវេលាណាឲ្យអស់រាល់គ្នាតាមដេញចាប់ព្រះចៅ**ឡៅពី**ឲ្យបាន។ ទាហានគ្រប់ក្រុមក៏ភ្ញុំគ្នារៀបចំធ្វើតាមបង្គាប់។

ឯព្រះចៅ**ឡៅពី**គង់លើកៅអីស្តីរាជការ ចាត់ទាហាននឹងលើកទ័ពចេញច្បាំងមិនទាន់ស្រេចការ បង្កើតអស្ចារ្យអាភេទទង់ជ័យដែលដោតរឹងនៅមុខព្រះទីនាំងគ្មានខ្យល់បក់ជាខ្លាំងសោះ ដងទង់ជ័យនោះក៏បាក់ធ្លាក់ចុះដល់ដី ព្រះចៅ**ឡៅពី**ព្រួយព្រះទ័យណាស់ ត្រាស់សួរ**ធៀគី**ទីប្រឹក្សាថា អាភេទនេះកាច ឬជាប្រការម្តេច? **ធៀគី**ក្រាបទូលថា អាភេទនេះកាចណាស់ មុខជា**ឡុកស៊ុន**នឹងលើកទ័ពមកវាយយកជ័យជម្នះយើងហើយ។ ព្រះចៅ**ឡៅពី**ថា ច្បាំងគ្រាណាយើងក៏វាយបែកគ្រប់គ្រាពុំ

ដែលខាន ទាហានពួកវាស្លាប់ច្រើនណាស់ហើយ យើងនឹងខ្លាចថ្វីមិនមែនវានឹងលើកមកវាយយើងទេ។...

លោកអ្នកអាចរកសៀវភៅផ្សេងទៀតតាមរយៈប្លុក៖

www.khmerliterature.wordpress.com

រឿង សាមកុក

អ្នកឧកញ៉ាវិបុលរាជសេនា **នូ-កន** ប្រែរៀបរៀង

កណ្ឌទី ៦៦

ចារឹកឡើងវិញដោយ ៖ ឈុល ដារ៉ា

ជូឡុង-អ៊ុយអៀនក៏យល់ព្រមគ្នា ហើយនាំគ្នាឡើងសេះលបចេញទៅដុតបន្ទាយប្រហែលហាសិបសិន បានឮសំឡេងមនុស្ស ក៏ឡើងលើភ្នំសម្លឹងមើលឃើញមនុស្សដើរប្រហែលម្ភៃនាក់ **ជូឡុង, អ៊ុយអៀន** ក៏បំផាយសេះចុះទៅដេញចាប់មនុស្សបានប្រាំនាក់ ហើយចងដឹកយកមកដល់បន្ទាយ ក៏និយាយសួរថា ឯងចូរនាំផ្លូវអញទៅឲ្យដល់បន្ទាយ**គិមហួន, សុនា** និង**ហួយឡាំ** បើទៅដល់ហើយ អញមិនសម្លាប់ឯងទេ នឹងលែងឯងឲ្យរួចទៅវិញ។ ទាហាន**បេងហែក**ខ្លាចសេចក្ដីស្លាប់ ក៏ឆ្លើយថា យើងខ្ញុំនឹងនាំផ្លូវលោកទៅ។ ឯ**គិមហួន**នាយទ័ពនោះ តាំងបន្ទាយនៅផ្លូវកណ្ដាលចន្លោះច្រកភ្នំ មានផ្លូវចូលទៅដល់បន្ទាយពីទិសឯលិចផ្លូវមួយ ទិសឯកើតផ្លូវមួយ ហើយដើរទៅខាងលិចបន្តិចដល់ក្រោយបន្ទាយ**ហួយឡាំ** ដើរទៅខាងកើតបន្តិចដល់ក្រោយបន្ទាយ**សុនា**។ **ជូឡុង, អ៊ុយអៀន**បានស្ដាប់ហើយ ក៏រៀបចាត់ចែងទាហានដែលមានថ្វីដៃខ្លាំងពូកែម្ភៃប្រាំពាន់ ហើយលើកទៅពីពេលកណ្ដាលយប់ស្ងាត់ យកទាហានដែលចាប់បានឲ្យនាំផ្លូវលុះទៅដល់បន្ទាយ**គិមហួន** ពេលប្រហែលម៉ោងដប់ ឃើញទាហានក្នុងបន្ទាយកំពុងដាំបាយ **ជូឡុង**និង**អ៊ុយអៀន**ក៏ញែកគ្នាចូលទាំងពីរផ្លូវ ហើយអុជផាវស្រែកហ៊ោដេញទាហានចូលទៅដល់បន្ទាយ។

ឯទាហាន**គិមហួន**នោះ កំពុងតែរវល់ដាំបាយ លុះឃើញសត្រូវហ៊ោចូលទៅក៏ភ្ញាក់ផ្អើលច្របូលច្របល់ នឹងរាទៅចាត់ចែងគ្រឿងសាស្ត្រាវុធអ្វីក៏ពុំទាន់ តាំងតែភ័យរត់ជាន់លើគ្នាបែកផ្កាយបន្ទាយចេញទៅ **គិមហួន**ឃើញទាហានបែកផ្កាយរត់ចេញ

ទៅដូច្នោះ ក៏តក់ស្លុតស្ទើរផុតព្រលឹង ខំប្រឹងប្រវាឡើងសេះបំផាយរេះចូលទៅក្នុងព្រៃ **ជូឡុង**ក៏រៃដេញតាមទៅទាន់ **គិមហ្វួន**ត្រឡប់បែរមករន្ថាន់នឹងតស៊ូ **ជូឡុង**ក៏ចាក់នឹងលំពែងត្រូវ**គិមហ្វួន**ធ្លាក់ពីលើសេះស្លាប់ ហើយ**ជូឡុង**ក៏កាត់ក្បាលទុក ឯទាហាន**គិមហ្វួន**ទាំងប៉ុន្មាន សឹងតែត្រូវរបួសស្លាប់ខ្លះ ខ្លះក៏រត់រួចទៅ **ជូឡុង**ក៏លើកសំដៅទៅវាយបន្ទាយ**ហ្វួយឡាំ**ទិសឯលិចម្ដងទៀត ឯ**អ៊ុយអៀន**ក៏លើកទៅវាយបន្ទាយ**សុនា**ខាងទិសឯកើត។

ខុងបេងដឹងដំណឹងដោយទាហានចូលទៅជម្រាបថា **ជូឡុង**និង**អ៊ុយអៀន**ទៅចាប់បានមនុស្សមកដណ្ដឹងសួរ ហើយលើកកងទ័ពទៅពីកណ្ដាលយប់ដូច្នោះ ក៏មានអំណរណាស់ ទើបចាប់យកផែនទីមកពិនិត្យមើល ហើយហៅនាយទ័ពនាយកងដែលចាត់ទុកនោះមកប្រែកែជាថ្មី លុះមកមូលគ្នាហើយក៏បង្គាប់ថា ឥឡូវ**ជូឡុង**និង**អ៊ុយអៀន**លើកទៅវាយបន្ទាយដែលយើងប្រើអស់អ្នករាល់គ្នាទៅនោះហើយ ត្រូវឲ្យ**អងប៉េង** និង**ម៉តុង**លើកជាជំនួយទៅជួយជាប្រញាប់ ឲ្យ**ជូឡុង**វាយបន្ទាយ**សុនា**និង**ហ្វួយឡាំ** បើ**សុនា**បែកហើយ មុខជារត់ទៅតាមផ្លូវទិសឯកើតតាមច្រកភ្នំ ត្រូវ**ទៀវងី**លើកទាហានទៅចាំស្ទាក់ត្រង់ច្រកភ្នំទិសខាងកើត ឲ្យ**ទៀវអេក**លើកទាហានទៅចាំស្ទាក់នៅផ្លូវច្រកភ្នំទិសឯលិច ដើម្បីចាប់យកខ្លួន**ហ្វួយឡាំ** និង**សុនា**ឲ្យបាន។ ឯ**ហ្វួយឡាំ** និង**សុនា**នោះ បើបែកទ័ពហើយគង់នឹងរត់ទៅទិសឯកើតនិងឯលិច មួយផ្លូវម្នាក់ពុំខាន ហើយបង្គាប់**គួនសុក**ឲ្យលើកទ័ពជំនួយទៅចាំជួយ បើឃើញធូន់ស្រាលខាងណាឲ្យខំជួយគ្នាយកជ័យជម្នះឲ្យបាន។ នាយទ័ពនាយកងទាំងបួនទទួលប្រសាសន៍ហើយ ក៏ស្រូតរូតលើកទ័ពទៅតាមពាក្យបង្គាប់។

ខណៈកាល**អ៊ុយអៀន**លើកទ័ពទៅដល់ក្រោយបន្ទាយ**សុនា** ទទួលវេលាព្រឹកភ្លឺច្បាស់ ក៏បង្ខំកងទ័ពឲ្យរូតរះចូលទៅ ហើយស្រែកហ៊ោពារទម្លាយបន្ទាយបាន។

ឯ**សុនា**កាលឃើញកងទ័ពចូលទៅប្រកាប់ប្រចាក់បាក់បែកបន្ទាយហើយ ក៏ដេញទាហានឲ្យចូលតស៊ូ វេលានោះទទួល**អងប៉េង**លើកមកដល់ ឮសំឡេងស្រែកហ៊ោកក្រើកដី ក៏ឃ្លាតខ្ចីដេញទាហានឲ្យចូលវាយប្រសព្វពីមុខបន្ទាយ។ **សុនា**ឃើញសត្រូវពារទម្លាយចូលមកពីមុខពីក្រោយ វាយកាប់ចាក់សម្លាប់ទាហានស្លាប់ច្រើនណាស់ ឃើញថានឹងប៉ះពុំបាន ក៏បរសេះស្ទុះនាំទាហានចេញពីបន្ទាយរត់ទៅទិសឯកើត។

ឯ**ជូឡុង** លើកទ័ពទៅដល់ក្រោយបន្ទាយ**ហួយឡាំ** ឃើញវេលាព្រឹកភ្លឺហើយ ក៏បង្ខំដេញទាហានឲ្យចូលហែកយកបន្ទាយ **ហួយឡាំ**ឃើញសត្រូវលើកចូលមកគគុកគគាក់ដូច្នោះ ក៏ដេញទាហានឲ្យចូលតស៊ូគ្នា វេលានោះទទួល**ម៉ាតុង**លើកទ័ពទៅដល់ បានឮសំឡេងស្រែកហ៊ោ ក៏បង្ខំទាហានឲ្យចូលប្រកាប់ប្រចាក់ពីមុខបន្ទាយ**ហួយឡាំ** ៗឃើញសត្រូវចូលប្រសព្វខ្ទប់ពីមុខពីក្រោយ មកកាប់សម្លាប់ទាហានស្លាប់ជាច្រើន ឃើញថានឹងតស៊ូមិនបាន ក៏ឡើងសេះនាំទាហានចេញពីបន្ទាយទៅទិសឯលិច។ វេលានោះ **ជូឡុង**និង**អ៊ុយអៀន**បានវាយបន្ទាយ**ហួយឡាំ** និង**សុនា**បែកធ្លាយ រត់ចេញពីបន្ទាយទៅតាមទិសឯកើត និងឯលិចអស់ហើយ អ្នកទាំងពីរក៏លើកទាហានដេញទៅតាមទិសរៀងខ្លួន តែផ្លូវដែលនឹងដេញទៅនោះ ដើរពិបាកណាស់ លុះដេញមិនទាន់ហើយ ក៏នាំទាហានត្រឡប់មកវិញ។

ទៀវងីលើកទាហានទៅបង្កប់នៅទិសឯលិច **ទៀវអេក**លើកទាហានទៅបង្កប់នៅទិសឯកើត ចាំស្ទាក់ចាប់**ហួយឡាំ** និង**សុនា** លុះ**ហួយឡាំ** និង**សុនា**រត់ទៅទិសឯកើត និងឯលិច ដល់ទីដែលបង្កប់ទាហាន អ្នកទាំងសងខាងក៏ឲ្យទាហានស្រែកហ៊ោចេញមកស្ទាក់ពីមុខព័ទ្ធចាប់ខ្លួន**ហួយឡាំ**និង**សុនា**បាន ហើយចងនាំមក។ ឯ**ជូឡុង**និង**អ៊ុយអៀន**ក៏បានលើកត្រឡប់មកមុន លុះដល់បន្ទាយហើយក៏យកក្បាល

គិមហ្លួនចូលទៅជូន**ខុងបេង** ហើយជម្រាបថា ខ្ញុំប្របាទម្ចាស់វាយបន្ទាយ**សុនា**, **ហ្លួយឡាំ**បែកអស់ ហើយបានដេញដិតប្រកិត តាមទៅផ្លូវពិបាកណាស់ ដេញពុំទាន់ វារត់រួចអស់ទៅ ចាប់ពុំបាន។

ខុងបេងឮហើយក៏អស់សំណើច ហើយថា អ្នកឯងទៅច្បាំងឲ្យវារត់រួចបាន នោះ យើងឲ្យគេតាមដានស្ទាក់ចាប់បានទាំងពីរនាក់ហើយ។ **ជូឡុង**និង**អ៊ុយអៀន** បានឮ**ខុងបេង**ថាដូច្នោះ ក៏ឆ្លើយថា អាទាំងពីរនាក់នោះ ខ្ញុំប្របាទម្ចាស់ដេញវាទៅ អម្បាញ់មិញនេះ ហេតុម្ដេចមហាឧបរាជមានប្រសាសន៍ថាចាប់វាបានហើយ? នោះ ខ្ញុំប្របាទម្ចាស់ឆ្ងល់ណាស់។ កំពុងជជែកមិនទាន់ផុតមាត់ ទទួលឃើញ**ទៀវងី** និង **ទៀវអេក**នាំខ្លួន**សុនា** និង**ហ្លួយឡាំ**ទាំងចំណងចូលទៅឲ្យ**ខុងបេង**។ **ជូឡុង** និង **អ៊ុយអៀន**នូវអស់ទាហានទាំងពួង ឃើញគេចង**សុនា** និង**ហ្លួយឡាំ**នាំមកដូច្នោះ ក៏ ដូចជាស្តុតស្មារតី ស្រដីសរសើរតម្រិះប្រាជ្ញាមហាឧបរាជច្រើនណាស់។

ខុងបេងឃើញ**ជូឡុង** និង**អ៊ុយអៀន** នូវអស់សេនាទាហានទាំងពួងសង្ស័យ ឆ្ងល់ ក៏ពន្យល់សេចក្ដីឲ្យស្ដាប់ថា យើងត្រិះរិះគិតការនេះ ព្រោះដឹងក្នុងផែនទីសព្វ គ្រប់ឃើញថា អាទាំងពីរនាក់នេះ វារត់ទៅប្រសព្វជួបផ្លូវនោះប្រាកដ ទើបមិនហើប មាត់ ប្រើអ្នកទាំងពីរឲ្យទៅធ្វើការ ប្រាជ្ញានឹងឲ្យអ្នកខឹងចិត្តគិតមានះទៅធ្វើការឯង ទើបក្លែងប្រើអ្នកឯទៀតឲ្យលើកទៅវិញ លុះអ្នកទៅផុតហើយ យើងក៏ត្រូវដេញ ឲ្យទាហានបួននាក់ទៅជួយចាំស្កាត់ចាប់ខ្លួន**សុនា** និង**ហ្លួយឡាំ**បានដូចគំនិតឥតខុស សោះ។ វេលានោះ**ខុងបេង**ក៏បង្គាប់ឲ្យស្រាយចំណង**សុនា** និង**ហ្លួយឡាំ**ចេញ ហើយ ឲ្យខោអាវសម្លៀកបំពាក់ លើកគុភោជនាហារមកឲ្យបរិភោគហើយថា អ្នកឯង ទាំងពីរនាក់គ្មានសេចក្ដីខុសអ្វីនឹងយើងទេ ព្រោះតែខ្លាច**បេងហោក**ជានាយចៅហ្វាយ គេប្រើ បានជាលើកទ័ពមកធ្វើសង្គ្រាមនឹងយើង ៗគិតអាណិតទុកជីវិតមិនសម្លាប់

ទេ នឹងបើកលែងឲ្យអ្នកឯងទៅវិញ តែថាក្រោយទៀត អ្នកឯងកុំស្តាប់បង្គាប់ **បេងហេក** លើកទ័ពត្រឡប់មកច្បាំងនឹងយើងទៀតឡើយ។

សុនា និង**ហួយឡាំ** បានឮប្រសាសន៍មហាឧបរាជថាដូច្នោះ ក៏មានអំណរណាស់ឆ្លើយថា វេលានេះគឺព្រះបាទម្ចាស់មានសេចក្តីករុណា ប្រោសទុកអាយុជីវិតឲ្យរស់រួចទៅវិញ ខ្ញុំប្របាទម្ចាស់មិនហ៊ានវិលត្រឡប់មកច្បាំងទៀតឡើយ ក្រាបសំពះហើយក៏លាចេញទៅ។ កាល**ខុងបេង**ដោះលែង**សុនា** និង**ហួយឡាំ**ទៅហើយ ក៏មើលផែនទី ត្រិះរិះគិតកលឧបាយហើយនិយាយថា ព្រឹកស្អែកនេះមុខជា**បេងហេក**លើកទ័ពមកច្បាំងនឹងយើង ក៏ឲ្យ**ជូឡុង**លើកទាហានប្រាំពាន់ទៅចាំស្ទាក់នៅច្រមុះភ្នំគិមតៃ ឲ្យ**អ៊ុយអៀន**នាំទាហានប្រាំពាន់ទៅចាំនៅចុងភ្នំច្រកចង្អៀត ឲ្យ**អងប៉េក** និង**គួនសុក** ពីរនាយនាំទាហានទៅបង្កប់នៅព្រៃក្បែរផ្លូវទាំងស្តាំទាំងឆ្វេង ជួយគ្នាវាយប្រសព្វចាប់យកខ្លួន**បេងហេក**មកឲ្យបាន។ នាយទ័ពនាយកងទាំងពួង ទទួលប្រសាសន៍ហើយ ក៏ចាត់ចែងលើកទ័ពចេញទៅតាមបង្គាប់។

ទាហានល្បាតក៏នាំសេចក្តីទៅប្រាប់**បេងហេក**ថា **សុនា**និង**ហួយឡាំ**នោះទាហាន**ខុងបេង**ព័ទ្ធចាប់បាន ឯ**គិមហួន**ស្លាប់ក្នុងទីចម្បាំង។ **បេងហេក**ឮដូច្នោះក៏ខឹងណាស់ ទើបចាត់ទ័ពគ្រប់គ្រាន់ ហើយព្រឹកឡើងក៏លើកចេញទៅ **អងប៉េង**និង**គួនសុក**ទាំងពីរនាយ ឃើញ**បេងហេក**លើកទាហានសម្រុកចូលមកដូច្នោះ ក៏ឡើងសេះកាន់ដាវស្ទុះចេញមក។

បេងហេកក៏និយាយនឹងទាហានទាំងពួងថា ដំណឹងឮគេនិយាយថា **ខុងបេង**នោះមានតម្រិះប្រាជ្ញាណាស់ ហេតុម្តេចបានជាក្បួនទ័ពដូចជាមិនសមនឹងដំណឹងដែលឮនោះសោះ? បើយើងដឹងជារបៀបរបស់**ខុងបេង**យ៉ាងនេះ កាលណាយើងនឹងបង្អង់ឲ្យយូរដល់ពេលនេះឡើយ យើងនឹងទៅវាយយកស្រុកសែឈ្លួនឲ្យហើយមិន

បានឬ? ទើបសួរទាហានទាំងពួងថា នរណានឹងអាសារទៅច្បាំងចាប់យកនាយទ័ពមកឲ្យយើងបាន?

ង៉ៀមទៀងទាហានទទួលអាសាចេញទៅ កាន់ដាវបរសេះចូលច្បាំងនឹង**អេងប៉េង, គួនសុក** ៗចេញតនឹង**ង៉ៀមទៀង**បានប្រាំក្បាច់ ហើយធ្វើជាថយរត់ទៅ។ **បេងហោក**ឃើញដូច្នោះ ក៏ដេញទាហានឲ្យតាមប្រកិតជិតទៅប្រហែលប្រាំរយសិន **ទៀវងី** និង**ទៀវអេក**ដែលបង្កប់ទាហានៅសងខាងផ្លូវនោះ ក៏ស្រែកហ៊ោចេញមកវាយប្រសព្វទាំងសងខាង។ **អងប៉េង** និង**គួនសុក**ក៏សម្រុកដេញចូលទៅវិញ តាំងតែប្រឡូកកាប់ចាក់ប្រពាក់ប្រពូនលើគ្នា ទាហាន**បេងហោក**ក៏របួសពិការ ស្លាប់ជាច្រើនណាស់។

បេងហោកឃើញដូច្នោះក៏គិតថានឹងតស៊ូពុំបាន ទើបនាំទាហានពារទម្លាយរត់ទៅតាមផ្លូវចម្រុះភ្នំគិមតៃ។ **អងប៉េង, គួនសុក, ទៀវងី** និង**ទៀវអេក**ទាំងបួននាយក៏បំផាយសេះដេញតាមទៅ។

ឯ**ជូឡុង** ដែលនៅចាំច្រមុះភ្នំគិមតៃ ក្រឡេកឃើញ**បេងហោក**រត់ទៅ ក៏បរពលចូលទៅស្ទាក់ពីមុខ។ **បេងហោក**ក្រឡេកឃើញក៏ស្លុតស្មារតីភ័យណាស់ គេចពារព្រៃរត់ទៅតាមចន្លោះចុងភ្នំ។ **ជូឡុង**ក៏ដេញបង្ខំទៅចាប់បានទាហានចងទុកជាច្រើន។ **បេងហោក**ក៏គេចរត់ចូលទៅតាមប្រហាប់ចង្អៀត ទាហានដេញតាមទៅទៀតប្រហែលហាសិបនាក់ ផ្លូវនោះតូចចង្អៀតណាស់ នឹងជិះសេះបរទៅពុំបាន ក៏ចោលសេះចេញរត់ទៅតែខ្លួន លុះឃើញពួកសត្រូវស្ទាក់នៅពីមុខ ក៏តក់ស្លុតបាក់ស្មារតីមិនដឹងដោះដៃរត់ទៅខាងណា ក៏ប្រវាឡើងតោងទៅលើភ្នំ ឯ**អ៊ុយអៀន**ដែលចាំនៅចុងភ្នំ ឃើញ**បេងហោក**រត់ទៅចំ ក៏បង្ខំទាហានឲ្យស្ទុះទៅចោមចាប់បាន ទាហានក៏

ចង**បេងហោក**ចេញមក លុះទៅដល់បន្ទាយព្រមគ្នាហើយ ក៏នាំខ្លួន**បេងហោក**ចូលទៅជូន**ខុងបេង**ហើយពណ៌នាតាមការដែលច្បាំង ឲ្យ**ខុងបេង**ស្តាប់គ្រប់ប្រការ។

ខុងបេងបានខ្លួន**បេងហោក** នឹងស្តាប់សំណើកទាហានដែលធ្វើការនោះ ក៏សោមនស្សណាស់ ទើបបង្គាប់ឲ្យរៀបតុលៀងអាហារដាក់ស្រាបាយរាយចំណីឲ្យច្រើន ហើយចាត់ចែងផ្លូវ និងតម្រូវរៀបជាគូបន្ទាយរាយស្នាមភ្លោះ ឲ្យទាហានទាំងអស់ឈរតម្រៀបគ្នា កាន់គ្រឿងសាស្ត្រាវុធប្រាំពីរជាន់ ធ្វើជាទីសង្ហារអស្ចារ្យណាស់ ហើយ**ខុងបេង**ក៏ឡើងអង្គុយលើទីខ្ពស់ខាងលើជាជាន់ ទើបបង្គាប់ឲ្យយកទាហានដែលត្រូវចំណងនោះចូលមកមុន លុះពួកពិសេសលើកអាហារមកព្រមហើយ **ខុងបេង**ក៏បង្គាប់ឲ្យស្រាយចំណងចេញហើយស្រែកថា អស់អ្នករាល់គ្នាគ្រាន់តែជារាស្ត្រចំណុះស្រុក **បេងហោក**កេណ្ឌយកខ្លួនមកច្បាំងនឹងទទឹងមិនបាន ក៏ត្រូវមកទទួលការ ឥឡូវយើងចាប់បានខ្លួនហើយ កូនប្រពន្ធនិងបងប្អូននៅឯនាយក៏ចាំទន្ទឹងមើលផ្លូវគិតអនិច្ចាអាណិត ដ្បិតជាមនុស្សតូចទាប មិនសម្លាប់ទេ ត្រូវលើកលែងឲ្យទៅវិញដើម្បីយកបុណ្យកុសល ទើប**ខុងបេង**បង្គាប់ឲ្យយកស្រាមកតម្កល់លើតុ ព្រមទាំងចំណីចំណុកបាយទឹកឲ្យមនុស្សបរិភោគ ហើយក៏បើកលែងអស់ទៅ។ ទាហានទាំងនោះ លុះរួចអំពីមរណភ័យដូច្នោះ ក៏សោមនស្សត្រេកអរទាំងអស់គ្នា គិតដល់ព្រះតេជព្រះគុណ**ខុងបេង**ក្រៃមហិមា ក៏នាំគ្នាក្រាបក្បាលសំពះហើយក៏លាចេញទៅ។

កាល**ខុងបេង**បើកលែងទាហាន**បេងហោក**ទៅហើយ ទើបបង្គាប់ឲ្យយកខ្លួន**បេងហោក**ចូលមក។ **ខុងបេង**សួរថា ហេតុអ្វី**បេងហោក**ឯងហ៊ានមើលងាយប្រមាថលើកទ័ពមកវាយយកស្រុកអេងឆៀង ដែលជាអាណាខេត្តរបស់ម្ចាស់ផែនដីនៃយើង? **បេងហោក**ឆ្លើយថា ស្រុកអេងឆៀងនោះមិនមែនជាអាណាខេត្តរបស់លោក

ទេ គឺជាស្រុករបស់អ្នកដទៃឯទៀតទេតើ! តែលោកខ្លាំងពូកែ ហើយក៏ទៅរុករានទន្ទ្រានកាច់យករបស់គេទុក ហើយលើកមកវាយស្រុក**ម៉ាន់អង** កំហែងយើងទៀត ហើយថាយើងប្រមាថមើលងាយវិញ។ **ខុងបេង**ឮដូច្នោះក៏អស់សំណើចហើយថា យើងចាប់បានខ្លួនមកដូច្នេះហើយ ខ្លួនខ្លាចក្រែងយើងដែរឬទេ? **បេងហោក**ថា នេះហាក់តែយើងបែកទ័ពរត់ត្រឡប់ទៅ ចូលត្រង់ច្រកភ្នំចង្អៀតទើបឆ្លៀតចាប់យើងបាន បើយើងរត់ទៅតាមផ្លូវធំទូលាយ កាលណានឹងចាប់យើងបាន។ យើងឥតខ្លាចសោះទេ។

ខុងបេងអស់សំណើចហើយថា បើដូច្នេះ ខ្លួននឹងឲ្យយើងធ្វើប្រការម្ដេចទៅវិញទើបខ្លួនខ្លាចយើង? **បេងហោក**ថា បើលោកលែងយើងទៅវិញ យើងនឹងនាំទាហានមកច្បាំងនឹងលោកទៀត បើចាញ់លោកៗចាប់បានទៀត ទើបយើងកោតខ្លាចលោកតទៅ។ **ខុងបេង**ឮ**បេងហោក**ថាដូច្នោះ ក៏បង្គាប់ឲ្យស្រាយចំណងចេញ ហើយឲ្យគ្រឿងសម្លៀកបំពាក់និងសេះមួយ ហើយឲ្យលើកតុមកលៀងអាហារ លុះ**បេងហោក**បរិភោគរួចកាលណា ក៏បើកលែងទៅវិញ។ ពួកនាយទ័ពនាយកងនិងទាហានទាំងពួង ឃើញ**ខុងបេង**បើកលែង**បេងហោក**ទៅវិញដូច្នោះ ក៏នាំគ្នានិយាយថា អស់យើងខំលើកទ័ពមកច្បាំងទាំងម្ល៉េះ គឺប្រាថ្នាយកខ្លួន**បេងហោក**ជាមេខ្មាំងសត្រូវឲ្យបាន ឥឡូវចាប់បានមកហើយ មហាឧបរាជបើកលែងឲ្យរួចទៅដូច្នេះ តើនឹងប្រយោជន៍អ្វី?

ខុងបេងអស់សំណើចហើយថា អស់អ្នករាល់គ្នាកុំបីសង្ស័យ ឯខ្លួន**បេងហោក**នេះឧបមាដូចចាក់សោហិបបើកយកមាស ងាយណាស់ វេលានេះ យើងត្រូវធ្វើឲ្យវាកោតខ្លាចឲ្យណាស់។ នាយទ័ពនាយកង និងទាហានស្ដាប់**ខុងបេង**ថាដូច្នោះ ក៏គិត

សង្ស័យណាស់ តែមិនអាចនឹងថាប្រការម្ដេច ទាំងអស់គ្នាក៏ក្រាបលាវិលទៅបន្ទាយរៀងខ្លួនវិញ។

លោកអ្នកអាចរកសៀវភៅផ្សេងទៀតតាមរយៈប្លក៖

www.khmerliterature.wordpress.com

រឿង សាមកុក

អ្នកឧកញ៉ាវិបុលរាជសេនា **នូ-កន** ប្រែរៀបរៀង

កណ្ឌទី ៦៧

ចារឹកឡើងវិញដោយ ៖ ឈុល ជាង

*(តាំងពី**ខុងបេង**ចាប់បាន**បេងហេក** ហើយលែង ៗហើយចាប់បានវិញគ្រប់បួនដង រហូតដល់**បេងហេក, បេងហ៊ីវ** បងប្អូនពឹង**តោស្វ៊ីតែអង**នៅភ្នំអ៊ីតងសាន់ឲ្យជួយច្បាំងនឹង**ខុងបេង**)។*

ឯបេងហេកនោះ លុះ**ខុងបេង**លែងផុតទៅហើយ ក៏ឡើងសេះស្រូតទៅដល់ឆ្នេរស្ទឹងឡុកស៊ុយ ប្រទះនឹងទាហានរបស់ខ្លួនដែលបែកខ្ញែករត់ទៅនៅក្នុងព្រៃរហោស្ថាន ក៏បានលួងលោមនិយាយយកចិត្តទាហាន ៗទាំងនោះលុះបានឃើញ**បេងហេក**ត្រឡប់វិលមកវិញ ក៏ចេញទៅគំនាប់ទាំងអស់ទាំងភ័យតក់ស្លុត សឹងតែលុតក្រាបហើយជម្រាបសួរថា គេចាប់យកខ្លួនលោកបានទៅហើយ ម្តេចឡើយក៏លោកបានរួចខ្លួនមកវិញដូច្នេះ? **បេងហេក**បានឮទាហានសួរដូច្នោះក៏គិតរំពឹងថា **ខុងបេង**ចាប់យើងបានទៅ វាឲ្យទាហានឃុំយើងទុកនៅក្នុងបន្ទាយ មានមេនាយដប់នាក់ លុះដល់ពេលយប់ស្ងាត់យើងសម្លាប់ទាហានដប់នាក់នោះហើយ ក៏លបដោះខ្លួនរត់ចេញមកបាន ៗប្រទះនឹងពួកល្បាតជិះសេះ យើងក៏សម្លាប់ពួកល្បាតនោះ យកសេះជិះមក។ ពួកទាហានទាំងឡាយឮទាហាននិយាយដូច្នោះ ក៏មានអំណរគ្រប់ៗគ្នា។

បេងហេកក៏ម្នីម្នានាំពួកទាហាននោះចុះទូកឆ្លងទៅត្រើយម្ខាង ហើយឲ្យតាំងធ្វើជាបន្ទាយនៅត្រើយខាងនោះ តាំងតែបញ្ចុះបញ្ចូលប្រមូលពលយោធា បណ្តាដែលបែកព្រាត់គ្នាទាំងប៉ុន្មានឲ្យបានមកវិញ ហើយបង្គាប់ទាហាននោះមិញ ឲ្យដើរបញ្ចុះបញ្ចូលពួកអ្នកស្រុក ដែលចំណុះចុះចូលទាំងប៉ុន្មាន ដែលឡើងស្រុកម៉ាន់អង

នោះមកទាំងអស់ ហើយដឹងថា **សុនា** និង**ហ្លួយឡាំ**បានត្រឡប់វិលមកវិញដែរ ក៏ឲ្យបម្រើទៅហៅ**សុនា** និង**ហ្លួយឡាំ**ចូលមក។ ទាហានជាអ្នកបម្រើទទួលពាក្យហើយក៏ញែកគ្នាចេញទៅហៅតាមបង្គាប់។

ឯ**សុនា** និង**ហ្លួយឡាំ** នូវបណ្តាទាហានស្រុកចំណុះ លុះដឹងដូច្នោះក៏នាំគ្នាស្រូតចូលទៅ លុះទៅដល់ព្រមគ្នាហើយក៏ចូលទៅគំនាប់**បេងហេក** ៗសួរថា **ខុងបេង**លើកទ័ពមកច្បាំងនឹងយើងគ្រានេះជាទេសកាលក្តៅ ពួកទាហានមិនបានទីអាស្រ័យនោះ យើងទាំងអស់គ្នានឹងតាំងទ័ពឲ្យមាំមួននៅត្រើយខាងនេះ ត្រូវតែចាំមើលកលការសិន គួរឲ្យកេណ្ឌយកផ្ទះផែពីត្រើយម្ខាងមកទុកនៅត្រើយខាងនេះឲ្យអស់ កុំឲ្យពួកសត្រូវឆ្លងមកបាន ហើយឲ្យជីកដីពូនឡើងជាកំពែងបាំង តាំងប៉មវាយទៅតាមឆ្នេរស្ទឹង ឲ្យមានទាហានកាន់ធ្នូរក្សាបន្ទាយបាញ់ពីចម្ងាយ កុំឲ្យសត្រូវទៅបាន ឯស្បៀងអាហារទាំងប៉ុន្មាន ត្រូវកេណ្ឌយកពីគ្រប់ខេត្តខណ្ឌឲ្យបញ្ជូនមក ហើយយើងត្រូវសំកុកកុំឲ្យចេញច្បាំងឲ្យសោះ មើលចំណេះ**ខុងបេង** តើនឹងគិតប្រការម្តេច? នោះនាយទ័ពនាយកង និងទាហានទាំងពួងបានស្តាប់ហើយ ក៏យល់ឃើញត្រូវ ទើបនាំគ្នាចេញទៅចាត់ការតាម**បេងហេក**បង្គាប់គ្រប់ប្រការ។

ឯ**ខុងបេង**នោះ លុះបើកលែង**បេងហេក**ផុតទៅហើយ ក៏លើកទ័ពទៅទៀត លុះទៅដល់ឆ្នេរស្ទឹងឡុកស៊ុយហើយ ក៏ដើរមើលបែបភាពផ្លូវព្រៃតាមន័យដែលមានក្នុងទីនោះ លុះឃើញទំនងទឹកហូរធ្លាក់ទៅខ្លាំងណាស់ ផ្ទះផែក៏មិនឃើញមាន ក្រឡេកមើលទៅត្រើយម្ខាងឃើញទួលខ្ពស់ មានមនុស្សដើរលើកំពែងរៀងគ្នា មានទាហាននៅត្រៀបត្រារក្សាបន្ទាយ **ខុងបេង**ក៏ឲ្យហៅពួកនាយទាហានមកប្រឹក្សាថា **បេងហេក**ធ្វើការដូច្នោះ មុខជាមិនលើកទ័ពចេញមកតច្បាំងនឹងយើងទេ វានៅរង់ចាំទទួលទ័ពយើង។ បើដូច្នោះ ត្រូវតែយើងគិតការប្រាជ្ញានឹងចូលហែកទម្លាយបន្ទាយ

វាយកជ័យជម្នះឲ្យបាន ទើបបង្គាប់**លិឃើ**ថា អ្នកធ្លាប់ទៅមកស្គាល់យល់ច្រកល្ហកស្រុកនេះប្រាកដ ចូរទៅចាត់ចែងតាំងបន្ទាយវាយទៅតាមមាត់ច្រាំងឲ្យបានបួនបន្ទាយ ហើយឲ្យ**អងប៉េង, គួនសុក, ទៀវអេក, ទៀវងី**នៅរក្សាម្នាក់បន្ទាយមួយ ហើយដោយយើងលើកទ័ពមកគ្រានេះជាទេសកាលក្តៅណាស់ ទាហានគ្មានទីបន្លាស់នឹងឈប់ស្នាក់អាស្រ័យនៅ ឲ្យទៅកាត់ឈើច្រូតស្មៅធ្វើបន្ទាយឲ្យមានម្លប់ប្រយោជន៍សេះ និងមនុស្សបានជ្រកឈប់សម្រាកគ្រប់ពួកគ្រប់ក្រុមក្នុងទ័ព។ **លិឃើ**និងនាយទាហានបានទទួលបង្គាប់ ក៏នាំគ្នាទៅចាត់ការរួសរាន់តាមបង្គាប់។

ចៀវអួនឃើញ**លិឃើ**តាំងបន្ទាយវាយជាជួរជាន់ដូច្នោះ ទើបចូលគំនាប់ជម្រាប**ខុងបេង**ថា **លិឃើ**តាំងបន្ទាយវាយនៅតាមច្រាំងស្ទឹងដូច្នេះ ខ្ញុំបាទយល់ឃើញថា តម្រិះដូចកាលគ្រាព្រះចៅ**ឡៅពី**លើកទៅវាយស្រុកកាំងតាំង **ឡុកស៊ុន**ឲ្យទាហានសំរាំងលបដុតបន្ទាយព្រះអង្គអស់ បានជាថ្លោះការ។ ឥឡូវខ្ញុំបាទឃើញដូច្នេះ ក្រែង**បេងហេក**មានប្រាជ្ញាឲ្យលបដុតបន្ទាយយើងដូចគ្រានោះទៀត យើងមិនថ្លោះការទេឬ? **ខុងបេង**ឮដូច្នោះ ក៏អស់សំណើចហើយឆ្លើយតបប្រាប់**ចៀវអួន**ថា អ្នកកុំសង្ស័យអ្វីឡើយ យើងបានគិតរួចអស់ហើយការនោះ បានជាបង្គាប់ឲ្យធ្វើ។

ឯព្រះចៅ**ឡៅសៀន**នោះ លុះដល់រដូវទេសកាលគិម្ហន្ត ទើបទ្រង់បង្គាប់**ម៉ាតាយ**ឲ្យនាំទាហានបីពាន់ យកស្បៀងដែលសម្រាប់បរិភោគខែក្តៅទៅឲ្យ**ខុងបេង** លុះទៅដល់ហើយក៏ចូលទៅគំនាប់ ហើយលើកព្រះរាជទ្រព្យដែលប្រោសព្រះរាជទានទៅឲ្យ**ខុងបេង** ៗក៏លើកដៃឡើងថ្វាយបង្គំទទួលយក ហើយឲ្យចែករបស់នោះនៅគ្រប់នាយទ័ពនាយកង និងទាហានបានបរិភោគគ្រប់គ្នា ហើយក៏និយាយនឹង**ម៉ាតាយ**ថា យើងលើកទ័ពមកគ្រានេះ បានច្បាំងតាំងតគ្នាជាពន្លឹកណាស់ ទាហានជាន់ចាស់ក៏នឿយហត់គ្រប់ៗគ្នា នឹងចង់សុំឲ្យអ្នកដែលថ្មីថ្មោងទៅជួយរាជការ

តទៅបានឬទេ? **ម៉ាតាយ**ឆ្លើយថា ខ្លួនខ្ញុំបាទ និងពលទាហានទាំងអស់ ចំពោះជាខ្ញុំព្រះចៅ**ឡៅសៀន**បានត្រាស់ប្រើមក នឹងយកអាសាត្រាតែអស់ជីវិត ពុំគិតស្តាយស្រណោះឡើយ តាមតែប្រសាសន៍ហើយប្រើប្រាស់ចុះ។

ខុងបេងបានស្តាប់ឮដូច្នោះក៏ត្រេកអរមហិមា ទើបពណ៌នាថា **បេងហេក**តាំងទ័ពនៅត្រើយម្ខាង ទាហានរែកជញ្ជូនស្បៀងមកឲ្យផ្លូវក៏ឆ្ងាយ អ្នកចូរនាំទាហានទាំងឡាយចុះទៅតាំងក្រោមបន្ទាយវា ឲ្យឆ្ងាយប្រមាណមួយពាន់ប្រាំរយសិន (៦០ គ.ម) ទីនោះទឹករាក់ ចូរកាត់ឈើធ្វើផែចម្លងទាហានទៅចាំច្បាំងកាត់យកស្បៀងអាហារដែលវាជញ្ជូនមកនោះឲ្យបាន ហើយប្រាប់ថា**សុនា**, **ហួយឡាំ**ដែលយើងលែងទៅនោះ ក៏នឹងបានជាកលសឹករបស់យើង។ **ម៉ាតាយ**បានស្តាប់សព្វសេចក្តីដែល**ខុងបេង**ស្រដីប្រាប់ដូច្នោះ ក៏លាចុះទៅ លុះដល់ទីឆ្លងក៏ដេញទាហានឲ្យកាត់ឈើធ្វើផែចម្លងទាហានទៅ។ ទាហានទាំងនោះក្តៅណាស់ឃើញទឹករាក់ ក៏ផ្លាស់សម្លៀកបំពាក់ចុះងូតទឹកហែលលេង នោះបណ្តាទាហានដែលចុះងូតទឹកទាំងប៉ុន្មានលុះបានឆ្លងទៅដល់ត្រើយហើយក៏ដួលចុះទាំងអស់គ្នា ធ្លាក់លោហិតចេញតាមទ្វារមាត់និងច្រមុះស្លាប់ប្រហែលមួយពាន់ប្រាំរយនាក់។ **ម៉ាតាយ**ឃើញទាហានស្លាប់ច្រើនណាស់ ក៏ភិតភ័យក្រៃពេក នាំគ្នាបំបែរឆ្លងត្រឡប់មកវិញទាំងវេលាយប់ហើយចូលទៅជម្រាប**ខុងបេង**ថា ទឹកស្ទឹងនោះកាចខ្លាំងណាស់ ទាហានទាំងអស់មិនបានដឹងចុះងូតផឹកទឹកនោះ លោហិតក៏ពុះធ្លាយចេញពីមាត់ពីច្រមុះស្លាប់អស់មួយពាន់ប្លាយ។

ខុងបេងឮហើយក៏ភ័យស្លុតស្មារតី ទើបបង្គាប់ទាហានឲ្យចេញឃ្លាតខ្ចីទៅចាប់អ្នកស្រុកឲ្យបានមកវេលានេះ។ ទាហានក៏ជិះសេះនាំគ្នាចេញទៅស្វែងចាប់បានអ្នកស្រុកមកជូន**ខុងបេង** ៗក៏សាកសួរយកការណ៍ថា ស្ទឹងនេះមានមនុស្សចុះងូត

ទឹកក៏ទៅជាដូច្នោះ តើដោយហេតុភេទប្រការម្តេច? អ្នកស្រុកព្រៃឆ្លើយថា ទឹកស្ទឹងនេះមានពិសកាចណាស់ ទេសកាលនេះបើនរណាងូត ឬផឹកកំពុងថ្ងៃត្រង់ គង់នឹងអន្តរាយជីវិត បើនរណាងូតផឹកពេលអាធ្រាត្រស្ងាត់ ទើបមិនស្លាប់។

ខុងបេងបានដឹងដូច្នោះហើយ ទើបចាត់ទាហានឲ្យ**ម៉ាតាយ**ប្រាំរយនាក់បញ្ចូលគ្នាជាពីរពាន់ ឲ្យអ្នកស្រុកនោះនាំផ្លូវទៅ។ **ម៉ាតាយ**ក៏លើកទាហានចេញទៅតាមអ្នកស្រុកនាំ លុះទៅដល់ផែជាវេលាអាធ្រាត្រស្ងាត់ក៏ឆ្លងផុតទៅ អ្នកស្រុកក៏នាំផ្លូវទៅដល់ច្រកភ្នំ ដែលរួមផ្លូវជួបគ្នានឹងច្រកផ្លូវដែលទាហាន**បេងហោក**ជញ្ជូនស្បៀង។ **ម៉ាតាយ**ក៏ចាត់ចែងទាហានឲ្យចាំវាយស្ទាក់នៅទីនោះ។

ឯទាហាន**បេងហោក**ដែលនាំស្បៀង មិនដឹងថាសត្រូវមកចាំនៅទីនោះ លុះរែកជញ្ជូនស្បៀងដើររៀងៗទៅដល់ច្រកប្រហប់ភ្នំនោះ **ម៉ាតាយ**ក៏ឲ្យទាហានស្រែកហ៊ោចេញច្បាំងដណ្តើមយកស្បៀងអាហារទាំងនោះ ហើយកាប់សម្លាប់ពួកទ័ពស្បៀងស្លាប់ខ្លះ ៗក៏ស្ទុះរត់រួចតែខ្លួនទៅ បានស្រូវជាស្បៀងទុកប្រមាណមួយរយប្លាយរទេះ ហើយតាំងបន្ទាយជាមាំមួនរក្សាស្បៀងនៅទីនោះ។

ឯ**បេងហោក**នោះ លុះចាត់ការឲ្យធ្វើបន្ទាយវាយជីកគូ តស្នាមភ្លោះចុះជាមាំមួនហើយ ក៏ទុកចិត្តគិតថាបានឈ្នះសឹកសត្រូវ ទើបសេពសុរាច្រៀងរាំសប្បាយនៅក្នុងបន្ទាយនោះ ហើយនិយាយនឹងទាហានទាំងពួងថា យើងតាំងទីម្តងនេះមាំមួនស្រួលណាស់ ព្រោះត្រើយខាងនេះមានស្បៀងអាហារទាហានយើងដឹកនាំមកមិនដាច់ ធ្វើម្តេច**ខុងបេង**នឹងធ្វើយើងបាន។ ព្រោះលើកមកពេលនេះជាទេសកាលក្តៅនឹងទ្រាំនៅយូរពុំបានទេ គង់តែបន្តិចទៀតនឹងលើកទ័ពត្រឡប់ទៅឯង យើងនឹងលើកតាមទៅវាយឲ្យដល់កន្លែង មុខជានឹងចាប់ខ្លួន**ខុងបេង**បាន។ និយាយហើយក៏សើចក្អាកក្អាយសប្បាយណាស់។ ទាហានម្នាក់បានឮ**បេងហោក**និយាយដូច្នោះ ក៏ឆ្លើយថា

ខ្ញុំបាទឃើញថាទឹកក្រោយបន្ទាយចុះទៅមានទីរាក់នឹងឆ្លងបានមួយអន្លើ ខ្លាចក្រែង**ខុងបេង**នឹងចាប់មនុស្សអ្នកស្រុកលើបាន សួរដឹងការណ៍នឹងលើកមកតាមផ្លូវនោះ។ បើដូច្នោះសូមលោកចាត់ទាហានឲ្យលើកទៅតាំងបន្ទាយរាំងផ្លូវនៅទីនោះ កុំឲ្យសត្រូវលើកឆ្លងមកបានទើបស្រួល។

បេងហោកឮដូច្នោះ ទើបឆ្លើយថា អស់អ្នករាល់គ្នានៅទីនោះមិនដឹងទេឬថា ទឹកនោះកាច យើងក្លែងនឹងឲ្យវាឆ្លងមកទីនោះទៀត បើចុះងូតទឹកនោះវេលាណា ក៏នឹងស្លាប់ទាំងអស់ ទើបមិនបាច់ឲ្យលើកទាហានទៅស្កាត់ជាការឥតប្រយោជន៍។ លុះនិយាយគ្នាមិនទាន់ផុតពាក្យ ស្រាប់តែមានទាហានដែលជញ្ជូនស្បៀងបែកទៅនោះ ចូលទៅជម្រាបឲ្យការណ៍ថា **ម៉ាតាយ**នាំទាហានលើកឆ្លងទៅវាយស្កាត់យកស្បៀងបានអស់ហើយ ៗសម្លាប់ទាហាស្លាប់ច្រើនណាស់។ **បេងហោក**ឮដូច្នោះក៏សើចហើយថា វានឹងធ្វើអ្វីយើងបាន? ទើបបង្គាប់**ងៀទៀង**ឲ្យនាំទាហានបីពាន់ទៅវាយទ័ព**ម៉ាតាយ**។ **ងៀទៀង**ក៏ទទួលបង្គាប់លើកទ័ពចេញទៅ លុះទៅដល់ហើយក៏បរពលចូលច្បាំងនឹង**ម៉ាតាយ**។

ឯ**ម៉ាតាយ**នោះ លុះឃើញ**ងៀទៀង**លើកពលចូលទៅច្បាំងដូច្នោះ ក៏ស្ទុះកាន់ដាវឡើងសេះ ដេញទាហានចូលប្រយុទ្ធគ្នានឹង**ងៀទៀង**បានពីរភ្លែង **ម៉ាតាយ**កាប់**ងៀទៀង**ធ្លាក់ពីលើសេះស្លាប់ ហើយដេញកាប់ពល**ងៀទៀង**ស្លាប់វិនាសប្រាស់រត់ទៅ។ ទាហាន**ងៀទៀង**ដែលសល់នៅក៏ចូលទៅប្រាប់ដំណឹងដល់**បេងហោក**គ្រប់ប្រការ។ **បេងហោក**បានដំណឹងក៏ឲ្យប្រមូលពលយោធាមកជួបជុំ ហើយសួរថា នរណានឹងអាសាទៅតនឹង**ម៉ាតាយ**បានខ្លះ? **សុនា**ឃើញទាហានទាំងអស់ស្ងៀម ក៏ឆ្លើយថា ខ្ញុំបាទនឹងសុំអាសាចេញទៅធ្វើការនឹង**ម៉ាតាយ**។ **បេងហោក**ក៏អរវីករាយសប្បាយចិត្ត ទើបចាត់ទាហានឲ្យ**សុនា**បីពាន់។ **សុនា**ក៏ទទួលបង្គាប់លើកចេញ

ទៅ។ **បេងហេក**និយាយនឹងទាហានដែលនៅជាមួយថា យើងស្មានថាទឹកស្ទឹងនោះកាច សត្រូវមិនអាចលើកឆ្លងមកបានទេ ហេតុម្តេចវាចេះគិតអានឆ្លងមកដល់ត្រើយខាងនេះ ហើយវាមានតម្រិះលើកទៅស្កាត់ខ្ទាត់វាយយកពួកនាំស្បៀងរបស់យើងបាន ត្រូវយើងចាត់ឲ្យមានទាហាមួយកងទៅស្កាត់នៅទីនោះ ថាយើងក៏បង្គាប់**ហ្វួយឡាំ**ឲ្យនាំពលបីពាន់ ទៅតាំងបន្ទាយនៅទីទឹករាក់ដែលឆ្លងនោះ កុំឲ្យសត្រូវឆ្លងមកបាន។ **ហ្វួយឡាំ**ទទួលបង្គាប់ហើយ ក៏នាំពលចេញទៅធ្វើតាមបង្គាប់**បេងហេក**។ ខណៈកាល**សុនា**លើកទ័ពទៅនោះ លុះលើកទៅជិតដល់ទឹកន្លែងក៏តាំងតែឲ្យទាហានធ្វើបន្ទាយហើយចេញច្បាំង។

ឯ**ម៉ាតាយ**ឃើញកងទ័ពលើកមកដូច្នោះ ក៏ជិះសេះកាន់ដាវចេញទៅជាមួយនឹងទាហាន ៗដែល**ខុងបេង**ឲ្យមកផងនោះ លុះឃើញ**សុនា**ហើយក៏ប្រាប់**ម៉ាតាយ**ថា**សុនា**នេះហើយដែល**ទៀវងី**ចាប់បានម្តង **ខុងបេង**មហាឧបរាជឲ្យលែងមកវិញ។ **ម៉ាតាយ**បានឮទាហានប្រាប់ដូច្នោះក៏បំបោលសេះចូលទៅជិត**សុនា** ហើយស្រែកថា អាចោរនិរគុណ! ចៅហ្វាយយើងចាប់ខ្លួនឯងបានហើយមិនសម្លាប់ ព្រោះឃើញបុណ្យកុសល លែងឯងមកវិញឲ្យជួបញាតិមិត្តបុត្រភរិយា ឥឡូវឯងពាលាត្រឡប់មកច្បាំងដូច្នេះ ជាផ្លូវតបស្នងសងគុណហើយឬ? **សុនា**បានឮ**ម៉ាតាយ**ថាដូច្នេះ ក៏ឲ្យនឹកអៀនខ្មាសពន់ប្រមាណ ទើបធ្វើដំណើរអែអង់មិនចង់នឹងមានចិត្តគិតច្បាំង។ **ម៉ាតាយ**ឃើញទ័ព**សុនា**រារែកនៅដូច្នោះ ក៏ដេញទាហានទន្ទ្រានចូលទៅ ទ័ព**សុនា**បែកបាក់ខ្ចាត់ខ្ចាយព្រាត់ព្រាយគ្នាចូលទៅក្នុងព្រៃអស់។

សុនាឃើញទ័ពបែកបាក់ទៅទីទៃ ក៏ដោះដៃរត់ចូលទៅដល់**បេងហេក** ហើយជម្រាបថា **ម៉ាតាយ**នោះជាមនុស្សមានថ្វីដៃខ្លាំងពូកែណាស់ ខ្ញុំបាទតស៊ូមិនបានទេដែលចាញ់គេរត់មកទាំងនេះ ស្រេចតែលោកនឹងមេត្តាចុះ។ **បេងហេក**បានស្តាប់

ហើយក៏ខឹងណាស់ ឆ្លើយរហ័សថា ឯងក្លែងច្បាំងឲ្យចាញ់គេបែកមកទាំងនេះ ក៏ព្រោះគិតដល់គុណ**ខុងបេង** បានជាមិនតាំងចិត្តនឹងច្បាំង យើងនឹងចិញ្ចឹមទុកក៏មិនបាន ហើយក៏បង្គាប់ទាហានឲ្យចាប់**សុនា**ចងនាំទៅសម្លាប់។ បណ្ដាពួកទាហានដែលបានអង្គុយនៅទីនោះ ក៏ស្រុះគ្នាស្រែកសុំទោស**សុនា**។ **បេងហោក**ថា អស់អ្នករាល់គ្នាសុំទោស**សុនា** យើងក៏ព្រមឲ្យ តែត្រូវធ្វើកុំឲ្យមានជាយឿងយ៉ាងតទៅ ទើបឲ្យវាយ**សុនា**មួយរយខ្វាប់ ហើយឲ្យស្រាយលែងទៅ។

ឯ**សុនា**បានទទួលទណ្ឌកម្មដែលគេវាយដំ ក៏ក្រុំឈឺក្នុងខ្លួនពន់ប្រមាណ មានពួកម៉ាកលើកគ្រាប់នាំយកទៅដល់បន្ទាយខ្លួន ក៏ថែធូនមើលរបួសរាល់ថ្ងៃ នោះមានពួកទាហាន**បេងហោក**ដែល**ខុងបេង**ចាប់បានហើយលែងមកវិញ ក៏បបួលគ្នាទៅសួរគួរសមនឹង**សុនា** ឃើញ**សុនា**ឈឺនឹងរបួសវាយធ្ងន់ណាស់ ក៏នាំគ្នាកើតទុក្ខនឹកអាណិតអានាថ ហើយនិយាយថា ពីដើមមកមិនបានមានសឹកសង្គ្រាមចូលមកដល់ស្រុក គ្រានេះព្រោះ**បេងហោក**លើកទ័ពទៅវាយស្រុកអេងឆៀង ទើបបណ្ដាលឲ្យសឹករំលងលើកចូលមកក្នុងស្រុកបាន ឲ្យអស់យើងមានសេចក្ដីក្ដៅក្រហាយគ្រប់គ្នា។ ឯ**ខុងបេង**នោះជាមនុស្សចិត្តជា ល្បីឮថាមានសតិបញ្ញាជ្រៅឆ្ងាយ ព្រះចៅ**ស៊ុនគួន** និងព្រះចៅ**ចូភី**ទាំងពីរកាយ គង់ខ្លាចឧបាយប្រាជ្ញា**ខុងបេង**ណាស់។ គ្រានេះ**ខុងបេង**លើកទ័ពមកយកជ័យជម្នះចាប់អស់យើងបាន មិនសម្លាប់ជីវិត អាណិតបើកលែងយើងមកទាំងអស់គ្នា ជាបុណ្យគុណអស្ចារ្យនៅលើខ្លួនយើងច្រើនណាស់ បើនឹងពិគ្រោះមើលឲ្យច្បាស់ ឃើញថាទាហានស្រុកនេះ មិនឃើញមាននរណាក្លាហាននឹងបានចេញមុខទៅតនឹងគេបានទេ ស្រុកយើងគង់នឹងបែកបានទៅគេជាប្រាកដ បើយើងនឹងទ្រាំនៅស្ងៀម គង់**បេងហោក**នឹងតាមកេណ្ឌយកយើងទៅច្បាំងទៀតពុំខាន យើងរឹងទទឹងឯណាបាន នឹងនាំគ្នាទៅស្លាប់អស់ហើយ កុំនៅស្ងៀម

ឡើយ ត្រូវនាំគ្នាចាប់ខ្លួន**បេងហោក**នាំទៅជូន**ខុងបេង**ចុះ យើងនឹងមានកេរ្តិ៍ឈ្មោះគាប់គួរនឹង**ខុងបេង**ពុំលែង។ **សុនា**បានឮសំឡេងពួកទាហាននិយាយដូច្នោះ ក៏ត្រូវចិត្តរីតតែមានអំណរណាស់ ទើបរហ័សឆ្លើយឡើងថា បើព្រមចិត្តគ្នាដូចនិយាយនេះហើយ ចូរទៅឃ្លាំមើល បើឃើញ**បេងហោក**ផឹកស្រាស្រវឹងពុំដឹងខ្លួនកាលណា អ្នករាល់គ្នាត្រូវប្រញាប់វិលត្រឡប់មកប្រាប់យើងភ្លាមៗ។ ពួកទាហានក៏ចេញទៅឃ្លាំមើលតាមពាក្យ**សុនា**។

ឯ**បេងហោក**នោះ ជាមនុស្សទ្រើសទ្រនង់អង់អាចណាស់ មិនបានគិតប្រយ័ត្នការឲ្យជាក់ច្បាស់ក្នុងកលសង្គ្រាម ចេះតែប្រកាន់ទំនៀមទម្លាប់ផឹកស៊ីជានិរន្តរ៍ តែស្រវឹងអ៊ូអរហើយក៏ដេកលក់ទៅ ឯទាហានដែលទៅឃ្លាំមើលបានការជា**បេងហោក**ផឹកស្រាស្រវឹងជោក ក៏ក្រោករត់ទៅប្រាប់**សុនា** ៗបានដឹងដូច្នោះ ក៏តែងខ្លួនស្លៀកពាក់កាន់ដាវសៀតលាក់ លើកទាហានរត់ស្រចូលទៅក្នុងបន្ទាយ**បេងហោក** ហើយព្រួតគ្នាចាប់ចង**បេងហោក**ខ្ជាប់ ប្រញាប់នាំចុះទូកឆ្លងសំដៅទៅត្រង់បន្ទាយ**ខុងបេង**ហើយប្រាប់ទាហានយាមឲ្យចូលទៅប្ដឹងមហាឧបរាជតាមការណ៍។ ទាហានយាមក៏ចូលទៅជម្រាបថា ពួកទាហានចាប់ខ្លួន**បេងហោក**នាំមកជូន។ **ខុងបេង**បានដឹងសេចក្ដីទើបបង្គាប់ពួកទាហានក្នុងបន្ទាយ ឲ្យតែងខ្លួនកាន់អាវុធគ្រប់ដៃ ហើយឈរតម្រៀបគ្នាជាទីសំញ៉ែងអំណាច ឲ្យសត្រូវកោតខ្លាចចេស្ដា ទើបបង្គាប់ឲ្យនាំខ្លួន**សុនា**នូវអស់ទាហានចូលទៅមុន។ **សុនា**និងបណ្ដាទាហានក៏ចូលទៅ លុះដល់ហើយទាំងអស់គ្នាក៏ក្រាបសំពះហើយជម្រាបថា យើងខ្ញុំទាំងអស់គ្នាគិតដល់គុណលោកម្ចាស់ ព្រោះលោកចាប់យើងខ្ញុំហើយមិនសម្លាប់ បើកលែងទៅវិញ យើងខ្ញុំគិតឃើញគុណនោះមិញ ទើបនាំគ្នាចាប់យក**ខ្លួនបេង**ហោកមកជូនលោក។

ខុងបេងថា ការដែលអ្នករាល់គ្នាបានចាប់ខ្លួន**បេងហោក**មកឲ្យយើង ដោយដឹងគុណយើងនោះ យើងក៏គាប់ចិត្តណាស់ហើយ ទើបឲ្យរង្វាន់ជាគ្រឿងសម្លៀកបំពាក់តាមសមគួរ។ **សុនា** និងបណ្ដាទាហានបានទទួលរង្វាន់ហើយក៏លាទៅ ទើប**ខុងបេង**បង្គាប់ឲ្យទាហាននាំខ្លួន**បេងហោក**ចូលទៅជាក្រោយ ហើយនិយាយថា ដែលអ្នកឯងបានចុះខសញ្ញាទុកឲ្យយើងនោះ ឥឡូវឯងខ្លាចយើងហើយឬនៅ?

បេងហោកឆ្លើយជម្រាបថា មិនមែនយើងច្បាំងចាញ់ថ្វីដៃទេ គឺទាហានយើងអាក្រក់លបចាប់ខ្លួនយើងយកមកជូនយកសេចក្ដីគាប់គួរ យើងនៅមិនទាន់កោតខ្លាចទេ។ **ខុងបេង**ឮហើយថា អ្នកឯងមិនទាន់ខ្លាចយើងនោះ តើនឹងចង់ឲ្យយើងលែងឬឲ្យធ្វើប្រការម្ដេច? **បេងហោក**ថា ទោះបីយើងជាអ្នកស្រុកក្រៅក្ដី ការសឹកប៉ុណ្ណោះក៏ល្មមតស៊ូនឹងលោកបាន បើលែងយើងទៅស្រុកវិញ យើងនឹងប្រមូលពលទាហានមកច្បាំងនឹងលោកទៀត បើចាញ់ម្ដងនេះទៀតទើបខ្លាចលោក។ **ខុងបេង**ឮហើយក៏អស់សំណើច ទើបបង្គាប់ឲ្យស្រាយចំណង**បេងហោក**ចេញ ហើយឲ្យលើកបាយទឹកឲ្យ**បេងហោក**បរិភោគ រួចនិយាយថា យើងធ្វើការសឹកមកច្រើនណាស់ តាំងពីគ្រាព្រះចៅ**ឡៅពី**បានលើកទៅវាយយកកន្លែងណាតំបន់ណា មានតែជ័យជម្នះ មិនដែលបរាជ័យសោះ អ្នកឯងត្រឹមតែជាទីចៅហ្វាយស្រុកប៉ុណ្ណោះ ហេតុម្ដេចបានជាមិនខ្លាចអំណាចយើង? **បេងហោក**នៅស្ងៀមមិនស្រដី ចេះតែបរិភោគអាហារ លុះឆ្អែតកាលណា ទើប**ខុងបេង**នាំទៅជិះសេះបរមើលរបៀបបន្ទាយ និងរាយពលទាហានមានគ្រឿងសាស្ត្រាវុធ នូវឃ្លាំងដាក់ស្បៀងអាហារ ឃ្លាំងដាក់សាស្ត្រារៀងរាយ ហើយថា របស់យើងមានព្រាក់ព្រមយ៉ាងនេះ ឃើញថាអ្នកឯងតស៊ូនឹងយើងមិនបានទេ ត្រូវតែចុះចូលមកនៅជាពួកយើងទៅវិញស្រួលជាង យើងនឹងពិតទូល

ព្រះចៅ**ឡៅសៀន**ឲ្យតាំងតែងមានតំណែងជាធំ សមនឹងកិត្តិយសសង្គ្រោះលើអស់ញាតិសន្តាន។

បេងហោកឆ្លើយតបថ្កានថា ពលទាហាន និងបណ្ដារាស្ត្រចំណុះស្រុក មុខជាគេមិនព្រមចំណុះចុះចូលមតាមស្រួលទេ យើងនឹងព្រមទទួលម្នាក់ឯងម្ដេចបាន មានតែវិលទៅបបួលគ្នាមើលសិន បើគេព្រមល្មមរាល់គ្នាទើបនឹងត្រឡប់មកជម្រាបជាក្រោយ។ **ខុងបេង**ឮហើយក៏អស់សំណើច និយាយថា បើដូច្នោះអ្នកឯងវិលទៅវិញចុះ។ ថាហើយក៏បង្គាប់ឲ្យទាហានយកទូកចម្លង**បេងហោក**ទៅ។ កាល**ខុងបេង**បើកលែង**បេងហោក**ទៅផុតហើយ ទើបបង្គាប់ឲ្យហៅ**ម៉ាតាយ**លើកទ័ពវិលត្រឡប់មកវិញ។

ឯ**បេងហោក**នោះ លុះត្រឡប់ទៅដល់បន្ទាយខ្លួន ក៏ឲ្យមានចិត្តគិតខឹងក្ដៅនៅពុំសុខ ទើបប្រជុំអស់ពួកអ្នកស្រុក នូវពលទាហានដែលជាចិត្តមួយនឹងខ្លួនមកខ្សឹបបង្គាប់ថា អ្នកទាំងអស់គ្នាត្រូវប្រមូលគ្រឿងសាស្ត្រាវុធមកលាក់ទុកឲ្យព្រម ហើយឲ្យទៅប្រាប់**សុនា**និង**ហ្សួយឡាំ**ថា **ខុងបេង**ប្រើបម្រើឲ្យមកជួបជាការសម្ងាត់ នៅចាំឯក្រៅបន្ទាយ ឲ្យចេញទៅជួបជាឆាប់ បើ**សុនា** និង**ហ្សួយឡាំ**ចេញទៅវេលាណា ត្រូវឲ្យព្រួតគ្នាចាប់សម្លាប់ចេញឲ្យបាន នោះពួកទាហានក៏ចេញទៅធ្វើតាមបង្គាប់។ ខណៈទាហានទៅប្រាប់**ហ្សួយឡាំ** ជូនជា**សុនា**ទៅជួបជុំទីនោះដែរ ក៏ប្រាប់ថា **ខុងបេង**ឲ្យបម្រើមកសុំជួបនិយាយការសម្ងាត់ នៅអង្គុយចាំឯក្រៅបន្ទាយ សុំឲ្យលោកទាំងពីរអញ្ជើញចេញទៅជួបមួយរំពេច។ **សុនា** និង**ហ្សួយឡាំ**ឮដូច្នោះ មិនដឹងដល់គំនិតគិតថា **ខុងបេង**ឲ្យបម្រើទៅពិតៗ ក៏ឡើងសេះបរចេញទៅប្រញាប់ ទៅដល់ក្រៅបន្ទាយ ឃើញមានតែទាហានមួយកង ក៏ចុះដើរត្រសងទាំងពីរនាក់ទៅ នោះ

ស្រាប់តែអស់ពួកទាហានដែលក្លែងក៏ស្ទុះចេញមកកំហែងព្រួតគ្នាព័ទ្ធចាប់**សុនា** និង**ហួយឡាំ**សម្លាប់នៅទីនោះ ហើយអូសសពទៅចោលក្នុងព្រៃកមួយអន្លើ។

ឯ**ម៉ាតាយ**នោះ លុះឃើញបម្រើទៅប្រាប់ដូច្នោះ ក៏ប្រញាប់លើកទ័ពវិលទៅបន្ទាយវិញ។ ចំណែកខាង**បេងហេក** លុះចាត់ឲ្យទាហានក្លែងទៅសម្លាប់**សុនា** និង**ហួយឡាំ**បានហើយ ក៏ប្រមូលកងទ័ពលើកត្រឡប់សំដៅតាមច្រកផ្លូវភ្នំទៅប្រុងច្បាំងនឹង**ម៉ាតាយ** លុះទៅឃើញតែបន្ទាយទទេឥតមានមនុស្សម្នា ក៏ឲ្យចាប់អ្នកស្រុកមកសួរថា **ម៉ាតាយ**លើកទ័ពទៅឯណា? អ្នកស្រុកឆ្លើយថា **ម៉ាតាយ**ឲ្យជញ្ជូនស្បៀងអាហារលើកឆ្លងទៅបន្ទាយត្រើយម្ខាងពីយប់មិញអស់ទៅហើយ។ **បេងហេក**ឮដូច្នោះក៏លើកទ័ពត្រឡប់ទៅវិញ តែមិនចូលបន្ទាយចាស់ទេ តម្រង់រហ័សចូលទៅឯខេត្តវិញ។

ខណៈនោះ **បេងហ៊ីវ**ជាប្អូនដឹងថា **បេងហេក**ជាបងលើកទ័ពត្រឡប់មក ក៏ចេញទៅគំនាប់ ហើយអញ្ជើញចូលទៅ **បេងហេក**ក៏ពោលរៀបរាប់សេចក្ដីពីដើមដល់ចុងឲ្យ**បេងហ៊ីវ**ស្ដាប់គ្រប់ប្រការ។ ហើយថា **ខុងបេង**នាំបងឲ្យទៅមើលរបៀបគ្រប់បន្ទាយ ដែលដាក់ទុកគ្រឿងសាស្ត្រាវុធ និងស្បៀងអាហារ បងក៏បានដឹងឃើញការណ៍ទាំងអស់។ វេលានេះបងគិតថានឹងឲ្យនាំយកភ្លុកដំរីនូវអស់គ្រឿងមាសប្រាក់ដែលមានតម្លៃ ឲ្យទាហានមួយរយនាក់ទៅជាមួយ ទៅឲ្យ**ខុងបេង** ៗគង់នឹងទុកចិត្តជឿ ឯបងនឹងនាំទាហានលើកតាមក្រោយទៅ ចៅត្រូវនៅឯក្នុងតាំងច្បាំងឡើងឲ្យជ្រួលច្របល់ មុខជា**ខុងបេង**នឹងមានកង្វល់រវល់រឹករវត្រាតែចាញ់យើង។ **បេងហ៊ីវ**ឮដូច្នោះក៏យល់ឃើញត្រូវផង តើបចាត់របស់គ្រប់មុខព្រមទាំងទាហានមួយរយនាក់ហើយក៏ឆ្លងដោយទូកទៅ។ លុះទៅដល់ទទួលប្រទះនឹង**ម៉ាតាយ** នាំទាហានយាមល្បាត លាតក្រវែល ទើប**បេងហ៊ីវ**ប្រាប់ថា **បេងហេក**ឲ្យយើងជាប្អូននាំបណ្ណាការ

មកជូនមហាឧបរាជ។ **ម៉ាតាយ**ឮដូច្នោះក៏ចូលទៅជម្រាប**ខុងបេង** ៗកំពុងអង្គុយនិយាយពីការសឹកសង្គ្រាមជាមួយនឹង**ម៉ាចេក, លិយី, ចៀវអួន, ប៊ីហ៊ុយ**ទាំងបួននាក់ លុះបានឮជាក់ទើបសួរ**ម៉ាចេក**ថា **បេងហ៊ីវ**នាំរបស់មកឲ្យយើងគ្រានេះ អ្នកឃើញថា វានឹងធ្វើប្រការម្តេច? **ម៉ាចេក**ឆ្លើយថា ខ្ញុំបាទនឹងជម្រាបពុំបាន សុំសរសេរអក្សរជូនលោកមើល ហើយក៏សរសេរសេចក្តីហុចទៅឲ្យ**ខុងបេង** ៗមើលហើយទះដៃសើចថាចំត្រូវនឹងគំនិតគិតរបស់ខ្ញុំណាស់ ទើបឲ្យហៅ**អ៊ុយអៀន, អងប៉េង, ម៉ាតុង, គួនសុក**ចូលមកហើយខិនខ្សឹបប្រាប់ថា អ្នកទាំងប្រាំនាក់ចូរនាំទាហានទៅរៀបចំបន្ទាយឲ្យមានផ្លូវចូល ផ្លូវចេញឲ្យស្រួលបួល ហើយនាំទាហានទៅពួនបង្កប់ជាកងៗនៅក្នុងព្រៃ ទុកបន្ទាយឲ្យនៅទទេចុះ បើឃើញ**បេងហោក**លើកទ័ពមក ត្រូវបណ្តោយឲ្យចូលហួសមកដល់បន្ទាយ ហើយនាំគ្នាវាយប្រសព្វខ្ទប់ទាំងសងខាងចូលមក ឯ**ម៉ាតាយ**ឲ្យធ្វើអាការបីដូចទាហាន**បេងហោក**ជិះទូកទៅប្រចាំការ បើឃើញទ័ពបែកហើយ ឲ្យយកទូកចូលទៅទទួលហើយចាប់យកខ្លួន**បេងហោក**ឲ្យបាន។ ឯ**លិយី**ឲ្យរៀបតែងតុលៀងអាហារ ប្រកបលាយដោយថ្នាំស្រវឹងលើកទៅឲ្យបរិភោគ បើឃើញសត្រូវជោកភ្លឹកស្មារតីហើយ ត្រូវថយចេញទៅពីបន្ទាយ។ នាយទ័ពនាយកងទាំងពួងបានឮដូច្នោះ ក៏ចេញទៅរៀបធ្វើតាមបង្គាប់។

ខណៈនោះ **ខុងបេង**ក៏ឲ្យហៅ**បេងហ៊ីវ**ចូលទៅ។ **បេងហ៊ីវ**ក៏ឲ្យលើកគ្រឿងបណ្ណាការទៅជូនជាគំនាប់ ហើយក្រាបសំពះ**ខុងបេង**ថា **បេងហោក**ជាបងខ្ញុំបាទគិតដល់គុណលោកជាទម្ងន់ណាស់ ទើបឲ្យខ្ញុំបាទនាំយករបស់ទាំងអស់នេះមកជូនលោក ឯ**បេងហោក**នៅចាំរិះរករបស់ល្អមកជូនលោកជាក្រោយទៀត។ **ខុងបេង**បានស្តាប់ទើបធ្វើជាសួរ**បេងហ៊ីវ**ថា ទាហានដែលមកជាមួយនឹងអ្នកឯងមានប៉ុន្មាន? **បេងហ៊ីវ**ឆ្លើយថា ទាហានមកជាមួយនឹងខ្ញុំបាទល្មមតែជួយកាន់របស់ និងចែវទូក

ចំនួនមួយរយនាក់។ **ខុងបេង**ក៏បង្គាប់ឲ្យហៅទាហាន**បេងហ៊ីវ**នោះចូលទៅទាំងអស់ លុះទាហានទាំងនោះចូលទៅព្រមគ្នាហើយ **ខុងបេង**ក៏សម្លឹងគន់មើលរូបភាពឃើញសុទ្ធតែធំធាត់មុតមាំសមជាពួកពិជ័យសង្គ្រាម ខ្លះមុខខ្មៅ កែវភ្នែកខៀវ ខ្លះមុខសភ្នែកក្រហម ពុកមាត់ទង់ដែង ផ្សេងៗគ្នា ក៏ចូលចិត្តថាជាឧបាយក្លែងចាត់ប្រើមក ទើបបង្គាប់**លិឃី**ទៅលើកតុមកលៀងអាហារ។

ខណៈកាល**បេងហ៊ីវ**និងទាហានកំពុងបរិភោគ្គា ពេលក៏សុរិយាហើយ ទើប **បេងហ៊ីវ**ខ្សឹបប្រាប់ថា ឲ្យម្នាក់ធ្វើជាត្រឡប់ចុះទៅឯទូក ហើយឲ្យឆ្លងទៅប្រាប់ **បេងហោក**ថា ពេលនេះបានកលការហើយ ឲ្យស្រូតលើកទ័ពទៅចុះ **បេងហោក**ឮដូច្នោះក៏មានអំណរណាស់ ទើបចាត់ចែងទាហានបានបីម៉ឺន ញែកជាបីកង សញ្ញាឲ្យដុតភ្លើងជាសម្គាល់។ លុះដល់ពេលយប់ក៏លើកទ័ពឆ្លងទៅពីខាងលើបន្ទាយ ហើយដើរចុះមក។ **ខុងបេង**ឃើញ**បេងហ៊ីវ**និងអស់ទាហានស្រវឹងស្រាភ្លេចស្មារតី ក៏ឃ្លាតខ្ចីនាំគ្នាថយចេញអស់ពីក្នុងបន្ទាយ។

ឯ**បេងហោក**លុះលើកមកជិតបន្ទាយហើយ មិនឃើញមនុស្សម្នា ក៏នាំពលយោធាស្វែងគន់មើលតាមជើងបន្ទាយ។ **បេងហោក**ជាតួនាយ នាំពល២០០រយស្រូតតម្រង់ទៅចូលបន្ទាយ**ខុងបេង** គយគន់សម្លឹងមើលមិនឃើញមនុស្សសោះ ឃើញតែ **បេងហ៊ីវ** និងពួកកូនទាហានស្រវឹងស្រាដេកដេរដាស។ **បេងហោក**ក៏ដាស់សួរថា ហេតុម្ដេចបានជានាំគ្នាមកដេកដូច្នេះ? ទាហានម្នាក់និយាយមិនរួច បានតែយកដៃចង្អុលត្រង់មាត់។ **បេងហោក**ដឹងថា គេដាក់ថ្នាំបំពុលឲ្យស៊ី ទើបចូលទៅរក**បេងហ៊ីវ**ជាប្អូន ហើយនិងទាហានដែលមកជាមួយទាំងនោះឲ្យដឹងខ្លួន ហើយឲ្យមនុស្សលើកគ្រាហ៍នាំទៅក្រៅបន្ទាយ។

ឯ**ជូឡុង** និង**អ៊ុយអៀន**, **ម៉ាតុង**, **អងប៉េង**, **គួនសុក** ទាំងប្រាំនាក់ដែលនាំទាហានទៅពួនបង្កប់នៅក្បែរបន្ទាយនោះ លុះឃើញ**បេងហោក**ចូលទៅក្នុងបន្ទាយហើយត្រឡប់ចេញមកដូច្នោះ ក៏ដេញពលទាហានស្រែកហ៊ោចេញមកព័ទ្ធជុំវិញ**បេងហោក**និងពួកទាហានឃើញដូច្នោះ ទាំងអស់គ្នាក៏ភ័យស្លុតរត់បែកព្រាត់ព្រាយ ខ្លះទម្លាយទ័ពរត់ចុះទឹក ខ្លះភ័យវរវីករត់ទៅតាមផ្លូវគោក យកតែរួចខ្លួន **ជូឡុង**និងនាយទ័ពនាយកងទាំងពួង ក៏ដេញទាហានបំពានចាប់**បេងហ៊ីវ** និងទាហានបានជាច្រើន ហើយចងនាំមក។

ខណៈនោះ **បេងហោក**ភ័យខ្លាំងណាស់ ក៏ស្ទុះរបូតពីចំណងប៉ងនឹងឆ្លងទៅត្រើយម្ខាង លុះរត់ទៅដល់មាត់ទឹកឃើញទូកបណ្ដែតក្បែរច្រាំង ក៏គិតថាជាពួកទាហានចម្បាំងផងខ្លួន ទើបស្រែកហៅឲ្យចូលមកទទួល លុះទូកនោះចែវចូលមកដល់ ក៏លោតចុះប្រញាប់ ទូកនោះក៏ត្រឡប់ចែវចេញទៅ **ម៉ាតាយ**ដែលពួននៅក្នុងទូកនោះ លុះឃើញទូកនោះចេញផុតហើយ ក៏បញ្ចេញខ្លួនឡើង ហើយចាប់ចងខ្លួន**បេងហោក**ភ្ជាប់នឹងខ្នង់ទូក។ **ខុងបេង**ឃើញ**បេងហោក**បាក់ទ័ពទៅហើយ ក៏ឲ្យទាហានចែវតម្រង់ទៅបន្ទាយវិញ។

ខណៈកាល**បេងហោក**បែកទ័ពទៅនោះ **ខុងបេង**វិលទៅចូលបន្ទាយវិញ បានមួយស្របក់ស្រាប់តែឃើញ**ជូឡុង**, **ម៉ាតាយ**និងនាយទ័ពនាយកងទាំងពួងចាប់**បេងហោក**, **បេងហ៊ីវ** និងទាហានឈ្លើយចងនាំយកទៅដល់ដែរ។ **ខុងបេង**ក៏បង្គាប់ឲ្យស្រាយចំណងពួកទាហានទាំងអស់នោះចេញ ហើយថា ពួកអ្នកឯងរាល់គ្នាទទឹងនឹងរកមិនបាន បានជាត្រូវមកច្បាំងឲ្យនឿយលំបាកខ្ចេចខ្ចីដូចស្មៅជើងក្រាស់ ឯប្រពន្ធកូននៅឯផ្ទះដឹងថា យើងចាប់ឯងបាន ក៏មានតែទុក្ខទោមនស្សទាំងអស់គ្នា យើងឃើញវេទនាទើបអាណិតគិតនឹងបើកលែងឲ្យឯងវិលទៅវិញចុះ បើឯងទៅ

ហើយចូរទៅនៅឯណោះកុំវិលមកច្បាំងនឹងយើងទៀតណា! ថាហើយ ក៏បណ្ដេញពួកនោះឲ្យចេញទៅ។

ខុងបេងទើបបង្គាប់**ជូឡុង, អ៊ុយអៀន** និង**ម៉ាតាយ**ទាំងបីនាយថា ត្រូវឲ្យអ្នកទាំងបីនាំទាហានឆ្លងទៅពីកណ្ដាលយប់ស្ងាត់ក្នុងថ្ងៃនេះ ត្រូវទៅឲ្យដល់បន្ទាយ**បេងហេក** ហើយវាយគ្នាសងខាងបន្ទាយ។ **ជូឡុង, អ៊ុយអៀន** និង**ម៉ាតាយ**ទទួលបង្គាប់ហើយ ក៏លា**ខុងបេង**ចេញមកចាត់ចែងទាហានលើកជាទ័ពចេញទៅធ្វើតាមបង្គាប់។

ខុងបេងនោះ លុះអ្នកទាំងបីចេញទៅផុតហើយ ទើបបង្គាប់ឲ្យនាំខ្លួន**បេងហេក** និង**បេងហ៊ីវ**ចូលមក ហើយ**ខុងបេង**ក៏អស់សំណើច ទើបសួរ**បេងហេក**ថា អ្នកឯងធ្វើកលឧបាយប្រើឲ្យប្អូននាំយករបស់មកឲ្យយើង ហើយខ្លួនលើកទ័ពមកប្រទូសរ៉ាយយើងវិញ គិតថាយើងមិនដឹងដល់កលខ្លួនឬ? ឥឡូវយើងចាប់ខ្លួនបានទៀតដូច្នេះ តម្រិះប្រាជ្ញាខ្លួននឹងគិតម្ដេចទៅទៀត? ខ្លួនខ្លាចយើងហើយឬនៅ? **បេងហេក**ឆ្លើយថា លោកចាប់យើងបានវេលានេះ ព្រោះប្អូនយើងឃើញតែខាងស៊ីទើបត្រូវថ្នាំបំពុលរបស់លោក យើងមិនទាន់ខ្លាចលោកទេ។ **ខុងបេង**ឮហើយក៏អស់សំណើច ហើយថា យើងចាប់ខ្លួនបានហើយលែង ហើយចាប់បានបីដងហើយហេតុម្ដេចខ្លួននៅតែមិនទាន់ខ្លាចយើង? **បេងហេក**ក៏អង្គុយទ្រមឹងស្ងៀមមិនឆ្លើយ **ខុងបេង**ថា ខ្លួននឹងចង់ឲ្យយើងលែងទៅទៀតឬ? ឬក៏ឲ្យធ្វើប្រការម្ដេចវិញ?

ឯ**បេងហេក**បានឮថានឹងលែងទៅវិញដូច្នោះ ក៏មានអំណរណាស់ឆ្លើយថា បើលោកបើកលែងទៅគ្រានេះ យើងនឹងស្វះស្វែងទៅប្រាប់អស់ញាតិសន្ដានទាំងប៉ុន្មានឲ្យប្រមូលគ្នាចូលមកទាំងអស់ ហើយច្បាំងនឹងលោកទៀត បើចាញ់លោក ៗ ចាប់បានខ្លួនម្ដងទៀតទើបខ្លាចលោក។ **ខុងបេង**ឮហើយថា គ្រានេះ អ្នកឯងត្រូវទៅ

រៀនតម្រិះឲ្យចេះដឹងវិជ្ជាការឲ្យច្រើន សឹមនាំគ្នាមកច្បាំងនឹងយើង បើចាញ់យើងៗចាប់បានទៀត យើងមិនលែងអ្នកឯងទៀតទេ។ ថាហើយក៏បង្គាប់ទាហានឲ្យស្រាយចំណងពី**បេងហេក** និង**បេងហ៊ីរ**ចេញ ហើយក៏បើកលែងឲ្យចេញទៅ។ **បេងហេក, បេងហ៊ីរ** ក៏នឹកកោតខ្លាចទើបក្រាបសំពះលា។ ពួកទាហាន**ខុងបេង**ក៏នាំទៅចុះទូកចម្លងដាក់ទៅត្រើយម្ខាង។

លោកអ្នកអាចរកសៀវភៅផ្សេងទៀតតាមរយៈប្លក៖

www.khmerliterature.wordpress.com

រឿង សាមកុក

អ្នកឧកញ៉ាវិបុលរាជសេនា **នូ-កន** ប្រែរៀបរៀង

កណ្ឌទី ៦៨

ចារឹកឡើងវិញដោយ ៖ ឈុល ដារ៉ា

*(តាំងពី**ខុងបេង**បើកឲ្យ**បេងហេក**ជាទីគម្រប់៤ **បេងហេក, បេងហ៊ីវ**បងប្អូនរត់ទៅពឹង**តោស៊ូតែអង** រហូតដល់**ខុងបេង**ឈ្នះទ័ព**បេងហេក**គម្រប់៧ **បេងហេក**ទទួលចុះចាញ់ **ខុងបេង**លើកទ័ពត្រឡប់ទៅស្រុកសែឈ្វនវិញ)។*

ឯខុងបេងនោះ លុះលែង**បេងហេក**ទៅហើយ ក៏ចាំមើលផ្លូវយូរថ្ងៃមិនឃើញ**បេងហេក**វិលមកគំនាប់សោះ ក៏មិនស្មោះថា**បេងហេក**គេចវេះ មិនខ្លាចតម្រិះប្រាជ្ញា **ខុងបេង**ក៏លើកពលយោធាចេញពីបន្ទាយស្រួតតាមទៅក្នុងផ្លូវទិសខាងជើង លុះទៅដល់កណ្ដាលផ្លូវក៏បោះទ័ពឈប់ធ្វើបន្ទាយ ហើយឲ្យទាហានទាំងឡាយស៊ើបស្ដាប់ដំណឹងថា **បេងហេក**លើកទៅតាំងនៅទីឯណា? បម្រើស៊ើបបានការក៏វិលមកជម្រាបវិញថា **បេងហេក**លើកទាហានឡើងទៅនៅលើភ្នំអិមតងសាន់ ហើយរំលំឈើរើថ្មបិទផ្លូវដែលនឹងឡើងទៅលើភ្នំនោះមាំមួនណាស ឃើញកូនទាហានប្ដូរផ្លាស់នៅយាមល្បាតជានិច្ច។ បើយើងនឹងលើកទៅតាមកម្ដេចក៏ជាការលំបាក។ **ខុងបេង**ឮដូច្នោះ ក៏ពិគ្រោះសួរ**លិឃី**ដែលជាអ្នកនាំផ្លូវថា ផ្លូវនឹងឡើងទៅលើភ្នំអិមតងសាន់ចំពោះមានតែច្រកមួយប៉ុណ្ណោះ ឬមានក្រៅពីនោះទៅទៀតដែរ? **លិឃី**ឆ្លើយថា ឯភ្នំអិមតងសាន់នោះ ខ្ញុំបាទមិនធ្លាប់ទៅមកសោះ ទីនោះនឹងជាប្រការម្ដេចក៏ពុំអាចដឹងតែបានឮគេថាមានផ្លូវទៅទៀត។ **ខុងបេង**បានឮដូច្នោះ ក៏ប្រុងប្រៀបរៀបទាហាននឹងលើកទៅ។

ចៀវអ្នួននាយទាហានឆ្លើយថា លើកទ័ពមកធ្វើសង្គ្រាមគ្រានេះ ក៏មានចំណាប់នឹងចាប់ខ្លួន**បេងហោក**បានដល់ប្អូនលើកហើយ **បេងហោក**ក៏ខ្លាចថ្វីដៃយើងខ្លាំងណាស់ កាលណាឡើយវានឹងហ៊ានលើកទាហាមកច្បាំងនឹងយើងទៀត? ឥឡូវក៏ជារដូវក្ដៅ ទាហានយើងសុទ្ធតែនឿយហត់បានសេចក្ដីអត់ឃ្លានលំបាកណាស់ សុំឲ្យលោកលើកទ័ពក្រឡះវិលទៅស្រុកសែឈ្នួនវិញសិនចុះ ដើម្បីនឹងស្ដាប់ដំណឹង**បេងហោក**មើល បើនៅធ្វើការតនឹងយើងដូចពីដើម សឹមយើងត្រឡប់មកចាប់ខ្លួនឲ្យបាន។

ខុងបេងថា ឥឡូវ**បេងហោក**ខ្លាចយើង បានជារត់ទៅឡើងលើភ្នំសំងំពួនមុខឲ្យកំបាំង បើយើងលើកទ័ពត្រឡប់ទៅមិននៅច្បាំង គង់**បេងហោក**នឹងបានចំណាប់ត្រឡប់ចេញមុខធ្វើការដោយកោតញញើត គួរតែយើងនឹងលើកតាមទៅទិសឯកើតចាប់ខ្លួនឲ្យបានកំពុងវាទុរន់ទុរាដូច្នេះ ទើបបានស្រួល ហើយ**ខុងបេង**ក៏ឲ្យ**អងប៉េង**នាំទាហានមួយរយទៅពិនិត្យមើលច្រកផ្លូវជាមុន **អងប៉េង**ក៏លា**ខុងបេង**ទៅដល់មាត់ផ្លូវខាងលិច នឹងចូលទៅភ្នំអិមតងសាន់។ ទាហានទាំងពួងស្រេកទឹកណាស់ ក៏បបួលគ្នាចុះទៅផឹកទឹកក្នុងជ្រោះអែស្នួន ទាហានទាំងនោះក៏ទៅជា-គទាំងអស់។

អងប៉េងឃើញដូច្នោះក៏ភ័យណាស់ ត្រឡប់វិលមកប្រាប់**ខុងបេង**តាមរឿងសព្វគ្រប់ប្រការ។ **ខុងបេង**ឮហើយ ក៏ភ័យតក្កមានិយាយថា ទឹកក្នុងជ្រោះនោះជាហេតុដូចម្ដេចអេះបានជាដូច្នោះ ឬជាកលឧបាយ**បេងហោក**ដាក់ថ្នាំបំពុលទេដឹង! ចាំយើងទៅមើលឲ្យដឹងសិន។ ថាហើយ**ខុងបេង**ក៏ឡើងជិះរទេះតូចនាំទាហានស្និទ្ធដប់នាក់ទៅជាមួយនឹង**អងប៉េង**។ លុះទៅដល់ផ្លូវទិសខាងលិច **ខុងបេង**ពិគ្រោះមើលទឹកជ្រោះនោះថ្លាឆ្វង់ សម្លឹងមិនឃើញមានអ្វី ហើយស្ងាត់ឥតសព្ទម្រឹកបក្សីអ្វីដើរហើរទៅមកសោះ **ខុងបេង**គិតសង្ស័យណាស់ ទើបឡើងទៅមើលលើមាត់ជ្រោះ ឃើញ

មានខ្ទមអ្នកតាមួយចាស់យូរហើយនៅក្នុងព្រៃស្បាត **ខុងបេង**ក៏តោងវល្លិឡើងប្រតោងខ្លួនទៅដល់ខ្ទមអ្នកតានោះ ឃើញគេធ្វើអំពីថ្ម មានរូបទេវព្រ័ក្សមួយអង្គ **ខុងបេង**ពិគ្រោះមើលឃើញអក្សរចារឹកនៅលើផែនថ្មសេចក្ដីថា "កាលគ្រាព្រះចៅ**ហាន់បេងតេ**សោយរាជសម្បត្តិ **ម៉ាអ្សួន**នាំទាហានមកតាមផ្លូវនេះបាន" **ខុងបេង**ឃើញដូច្នោះ ក៏សប្បាយចិត្តណាស់ ទើបក្រាបសំពះទេវព្រ័ក្សនោះហើយថា ខ្ញុំម្ចាស់ឈ្មោះ**ខុងបេង** ត្រង់សុចរិតចិត្តប្រកដោយសត្យធម៌ តាំងចិត្តនឹងទំនុកបម្រុងព្រះបរមរាជវង្ស ៗឲ្យចេញមកបង្ក្រាបខ្មាំងសត្រូវផ្សេងភាសា បើការបានសម្រេច គិតនឹងកាច់យកស្រុកកាំងតាំងនិងស្រុកហ៊ូតោ ដើម្បីនឹងអញ្ជើញព្រះរាជវង្សព្រះចៅ**ហាន់បេងតេ**ឡើងសោយរាជសម្បត្តិតទៅ ឥឡូវខ្ញុំម្ចាស់បានមកដល់ទីនេះ មិនបានដឹងហេតុផលប្រការម្ដេចសោះ ពួកទាហានទាំងអស់បានចុះផឹកទឹកជ្រោះនេះ ក៏វិបរិតទៅជា-គទាំងអស់គ្នា។ សូមអស់លោកចូរមេត្តាខ្ញុំម្ចាស់! ព្រោះខ្ញុំបាននឹករឭកដល់គុណព្រះចៅ**ហាន់បេងតេ** សូមព្រះអង្គទ្រង់មកជួយណែនាំបំភ្លឺស្មារតីប្រាជ្ញាខ្ញុំម្ចាស់ ឲ្យបានដឹងច្បាស់សេចក្ដី ហើយ**ខុងបេង**ក៏គំនាប់ក្រាបសិរសីលាចេញមកស្រាប់តែឃើញតាចាស់ម្នាក់កាន់ឈើច្រត់ដើរតម្រង់មកតាមជើងភ្នំ។

ខុងបេងក៏មានអំណរណាស់ ស្រែកអញ្ជើញតាចាស់នោះ ឲ្យឡើងអង្គុយលើខ្ទមអ្នកតា គំនាប់គ្នាគួរសមតាមទំនៀមហើយ **ខុងបេង**ក៏សួរថា អ្នកឈ្មោះអ្វី? សែអ្វី? **ម៉ាអ្សួន**ទេវព្រ័ក្សធ្វើជាមិនបានឮហើយថា ខ្លួនខ្ញុំចាស់ហើយបានឮកិត្តិស័ព្ទមកក៏យូរអង្វែង ថាមហាឧបរាជនេះមានចិត្តស័ត្យទៀងត្រង់ និងរាប់អានស្រឡាញ់អាណិតអាណាប្រជានុរាស្ត្រ ឥឡូវខ្ញុំឃើញអ្នកមកដល់ទីនេះ ទើបមានចិត្តអំណរមកសួរគំនាប់។ **ខុងបេង**សួរថា អ្នកជាចមក្នុងតំបន់នេះ តើបានដឹងខ្លះឬទេ? ទឹកជ្រោះនេះហេតុផលប្រការម្ដេច?

ម៉ាអ្នួនទេវព្រ័ក្សឆ្លើយប្រាប់ថា ទឹកជ្រោះដែលទាហានមកងូតផឹកនេះឈ្មោះអែស្មួន។ បើងូតផឹកហើយរមែងធ្វើឱ្យខ្លួនអ្នកនោះនិយាយមិនចេញដូចមនុស្សគ ដល់កំណត់ប្រាំពីរថ្ងៃនឹងស្លាប់។ នៅមានជ្រោះរៀងតៗគ្នាជាលំដាប់ទៅទៀតបីជ្រោះ។ ជ្រោះមួយទឹកត្រជាក់ បើនរណាងូតផឹកធ្លាក់ទៅដល់បំពង់កក៏ដាច់ខ្យល់ស្លាប់ ជ្រោះមួយទឹកខ្មៅ បើអ្នកណាងូតផឹកក៏ឡើងសម្បុរខ្មៅទៅអស់ទាំងខ្លួន ហើយឈឺក្រុំក្រួនទាល់តែដាច់ខ្យល់ស្លាប់ ជ្រោះមួយទឹកក្ដៅ បើអ្នកណាងូតផឹកក៏ក្ដៅរលួយទៅអស់ទាំងខ្លួន មានស៊ីទៅដល់ឆ្អឹងដាច់ខ្យល់ស្លាប់។ ទឹកក្នុងជ្រោះជាលំដាប់ទីបួននេះមានពិសកាចផ្សេងៗគ្នា ហើយមានផ្សែងពពកកើតឡើងពីជ្រោះតាំងពីព្រឹកដល់ថ្ងៃត្រង់ បើអ្នកដើរតាមត្រូវត្រង់ពេលនោះ ឱ្យត្រូវប៉ះលើពពកនោះ ហើយក៏ឱ្យឈឺចាប់សព្វសាព៌ាង្គកាយអន្តរាយជីវិត។

ខុងបេងបានស្ដាប់សព្វសេចក្ដីទើបស្រដីថា បើដូច្នោះកាលណាខ្ញុំនឹងបង្ក្រាប**បេងហេក**ឱ្យបានដូចបំណង បើ**បេងហេក**នៅចងជាសត្រូវហើយក៏ជាសឹកចាំវាយខ្នប់ពីក្រោយបាន ព្រោះខ្ញុំគិតអាននឹងទៅវាយយកស្រុកហ៊្វូតោ និងស្រុកកាំងតាំងទៀត មុខជាមិនសម្រេចការ ខ្លួនខ្ញុំជាមនុស្សឥតវាសនាអភ័ព្វណាស់ មិនបានមានតបះនឹងទំនុកបម្រុងព្រះចៅ**ឡៅសៀន**ហើយ នឹងស្លាប់ទៅវិញប្រសើរជាង។ **ម៉ាអ្នួន**ទេវព្រ័ក្សថា មហាឧបរាជកុំព្រួយបារម្ភ ជាងារខ្ញុំនឹងបង្ហាញប្រាប់ថ្នាំឱ្យបំបាត់ទឹកពុលនោះបាន។ **ខុងបេង**ថា តាជាចាស់ទុំអាយុច្រើន បើជ្រាបឃើញប្រការម្ដេច ត្រូវជួយណែនាំពន្យល់ខ្ញុំឱ្យបានការផងចុះ។

ម៉ាអ្នួនទេវព្រ័ក្សប្រាប់ថា ភ្នំសាន់អុកនៅទិសឯលិច ឆ្ងាយពីភ្នំអិមតងសាន់នេះប្រាំបីរយសិន (៣២ គ.ម) ឆ្លងភ្នំទៅទៀតម្ភៃសិន (៨០០ ម) ដល់ស្ទឹងប័នអ័ន មានមនុស្សម្នាក់ឈ្មោះ**បេងចៀត** សង់ផ្ទះនៅក្បែរមាត់ស្ទឹងនោះជាងដប់ឆ្នាំហើយ

ក្រោយផ្ទះ**បេងចៀត** មានជ្រោះឈ្មោះអ័នលុកចួ ទឹកជ្រោះនោះហូរធ្លាក់មកលើស្ទឹងប័នអ័ន បើនរណាកើតរោគបានផឹកទឹកងូតទឹកនោះ ក៏ជាសះរោគនោះទាំងអស់ មុខផ្ទះនោះមានដើមឈើក្រអូបឈ្មោះ ហុយហៀប ដុះនៅជាច្រើនប្រសិនបើមានអ្នកណានឹងផឹកងូតទឹកកាចនៅជ្រោះទាំងបួននោះហើយ បើបានស្លឹកឈើនោះមកដាក់ក្នុងមាត់តែមួយសន្លឹក ក៏កែពិសនោះបាន ការនេះបើមហាឧបរាជនឹងចង់ចូលទៅក្នុងស្រុកអិមតងសាន់ឲ្យបាន ក៏ចូរទៅរើសយកថ្នាំនោះមកចុះ។

ខុងបេងបានឮដូច្នោះ ក៏មានអំណរណាស់ ធ្វើអភិវាទក្រាបសំពះហើយសួរថែមថា តាឈ្មោះអ្វី? សែអ្វី? សុំអាណិតប្រាប់ខ្ញុំឲ្យដឹងផង បើសម្រេចសេចក្តីប្រាថ្នាវេលាណា ខ្ញុំនឹងវិលមកតបស្នងសងគុណតា។ **ម៉ាអ្សួន**ទេវព្រ័ក្សបានស្តាប់ហើយ ក៏ឡើងទៅលើសាលានោះអង្គុយលើទីខ្ពស់ ហើយប្រាប់ថា ខ្លួនយើងគឺ**ម៉ាអ្សួន**ហើយក៏អន្តរធានបាត់ទៅ។

ខុងបេងបានឃើញដូច្នោះ ក៏រឹតតែមានសេចក្តីត្រេកអរពន់ប្រមាណណាស់ក្រាបសំពះ ដោយសច្ចគោរព ហើយក៏ចុះចាកសាលទេវព្រ័ក្ស ឡើងរទេះត្រឡប់មកបន្ទាយ។ លុះដល់ពេលព្រឹក **ខុងបេង**ក៏បបួល**អងប៉េង** និងទាហានទាំងពួងដែល-គមិនចេះស្តី ស្រូតទៅរើសស្លឹកឈើតាមពាក្យទេវព្រ័ក្សថា លុះឆ្លងភ្នំស័នសុកទៅចម្ងាយម្ភៃសិន ឃើញដើមឈើធំនៅក្បែរមាត់ជ្រោះជាច្រើនណាស់ ហើយមានផ្ទះអ្នកស្រុកនៅក្នុងព្រៃនោះប្រមាណផ្ទះដប់ខ្នង **ខុងបេង**បានឃើញក្មេងម្នាក់ដើរមក ក៏អរណាស់ខំដើររូតរះចូលទៅជិត ទទួល**បេងចៀត** ពាក់អាវសម្លូកផ្កៅ សក់លឿងភ្នែកក្រហមដើរចេញមកឃើញ**ខុងបេង**ក៏សួរថា អ្នកនេះឬជាមហាឧបរាជស្រុកសៃឈួន? **ខុងបេង**សើចហើយថា ហេតុម្តេចបានជាអ្នកស្គាល់ខ្ញុំ? **បេងចៀត**ឆ្លើយថា ខ្ញុំដឹងស្គាល់មកយូរហើយ ថាមហាឧបរាជលើកកងទ័ពមកច្បាំងនឹង**បេងហេក**

នឹងបង្ក្រាបក្នុងដែននេះ **បេងចៀត**ក៏អញ្ជើញ**ខុងបេង**ចូលទៅក្នុងផ្ទះអាត្មា។ ខណៈនោះ**ខុងបេង**និយាយនឹង**បេងចៀត**ថា តម្រាស់ព្រះចៅ**ឡៅសៀន**ឲ្យខ្ញុំលើកកងទ័ពមកប្រាបប្រាម**បេងហេក** ឲ្យចំណុះចុះចូលឡើងស្តាប់បង្គាប់ស្រុកសៃឈ្វួនឲ្យបាន ឥឡូវ**បេងហេក**មិនប៉ានតដៃ រត់ទៅនៅក្នុងព្រៃភ្នំអិមតងសាន់ ខ្ញុំលើកទាហានទៅដល់ផ្លូវទិសខាងលិចភ្នំ ពួកទាហានខ្ញុំចុះផឹកទឹកជ្រោះមួយអន្លើក៏ទៅជា-គទាំងអស់ ទេវព្រ័ក្សប្រាប់ខ្ញុំថា មានថ្នាំកែទឹកពុលនោះនៅតំបន់នេះ បានជាខ្ញុំខំស្រូតរូតមករកអ្នក ប្រាថ្នានឹងរកថ្នាំនោះ អ្នកចូរមេត្តាណែនាំបង្ហាញឲ្យខ្ញុំទៅរកផង ដើម្បីនឹងបានជួយជីវិតមនុស្សឲ្យរស់រួចតទៅ។

បេងចៀតថា ខ្លួនខ្ញុំជាអ្នកព្រៃចោកទាបណាស់ មិនគួរមហាឧបរាជខំស្វែងស្វះមកខ្លួនឯងឲ្យព្រួយទេ បើប្រើតែកូនទាហានម្នាក់ឲ្យមករកខ្ញុំក៏បាន ឯថ្នាំសោតក៏មាននៅក្រោយភូមិច្រើនណាស់ បើមហាឧបរាជនឹងត្រូវការដូចម្តេចខ្លះ ក៏ឲ្យមនុស្សទៅរើសយកចុះ ហើយ**បេងចៀត**ក៏ឲ្យក្មេងម្នាក់នាំ**អងប៉េង**និងទាហានដែល-គនោះចេញទៅដល់ទីជ្រោះ ទាហានទាំងនោះបានផឹកទឹកជ្រោះទាំងអស់គ្នា ក៏ក្អួតធ្លាក់ស្លែស្នអាក្រក់ចេញមកអស់ ហើយបានស្តីនិយាយគ្នា ជាឡើងវិញដូចដើម។ **បេងចៀត**ក៏និយាយនឹង**ខុងបេង**ថា ផ្លូវដែលលោកនឹងទៅលើភ្នំអិមតងសាន់នោះឆ្ងាយដាច់ស្រយាលណាស់ ប្រកបទៅដោយសត្វកាចសាហាវផ្សេងៗ លោកចូររើសយកស្លឹកឈើហុយហៀបនេះទៅជាច្រើន នឹងបានការពារអន្តរាយតាមផ្លូវនោះ **ខុងបេង**បានស្តាប់ឮដូច្នោះក៏ឆ្លើយតបថា អ្នកមានសេចក្តីមេត្រីនឹងខ្ញុំច្រើនណាស់ “អ្នកឈ្មោះអ្វី? សែអ្វី? បើខ្ញុំបានធ្វើការសម្រេចសេចក្តីប្រាថ្នាហើយ ខ្ញុំនឹងបានតបស្នងសងគុណអ្នកវិញ។

បេងចៀតឆ្លើយថា ខ្ញុំឈ្មោះ**ចៀត** សែ**បេង** ជាបង**បេងហោក**បង្កើត។ **ខុងបេង**បានឮជាក់ដូចជាភ្ញាក់លោះព្រលឹង ដកដង្ហើមធំហើយថា យី! ដូច្នោះឬ? **បេងចៀត**ថា លោកកុំមានពិភាល់ឆ្ងល់សង្ស័យចិត្ត ដ្បិតតែខ្ញុំជាបងប្អូនដូច្នោះ ព្រោះខ្ញុំជាបងរួមផ្ទៃមួយនឹង**បេងហោក**ក៏មែន តែថា**បេងហោក, បេងហ៊ីវ** វាជាមនុស្សអន្ធពាលចិត្តបាប វាមិនបានយកច្បាប់តម្រាខ្ញុំជាបង បានជាខ្ញុំលះលែងចងមេត្រីជាសាលោហិតនឹងវា ដកឃ្លាមកពួននៅទីនេះ ប្រាថ្នានឹងរកសេចក្ដីសប្បាយ ឥឡូវប្អូនខ្ញុំធ្វើការទាំងឡាយខុសមិនត្រូវនឹងផ្លូវប្រវេណី បានជាមហាឧបរាជមានទីលំបាកមកដល់ស្រុកនេះ ខ្លួនខ្ញុំជាបងក៏គង់មានតំណិះគេតិះដៀលបាន ហេតុនេះតាមតែមហាឧបរាជប្រោសប្រាណឲ្យមានអាយុជីវិតតទៅផងចុះ។

ខុងបេងថា អ្នកកុំព្រួយបារម្ភឡើយ ឯ**បេងហោក, បេងហ៊ីវ**នោះ ឃើញថាវាជាមនុស្សជួជាតិមារយាទអាក្រក់ណាស់ វាប្រព្រឹត្តខុសទាស់តែពីខ្លួនវា ខ្លួនអ្នកជាមនុស្សមានសេចក្ដីសត្យត្រង់នឹងខ្ញុំ ៗក៏ត្រូវស្រឡាញ់រាប់អានដោយស្មោះ បើកាលណាខ្ញុំធ្វើការនេះរួចទាំងអស់ ត្រឡប់ចូលទៅស្រុកក្រុងវិញ ខ្ញុំនឹងក្រាបទូលព្រះចៅ**ឡៅសៀន** ឲ្យស្ដេចចេញប្រកាសតាំងអ្នកជាធំក្នុងដែនស្រុកនេះតទៅ។

បេងចៀតថា ដែលប្រសាសន៍ប្រោសអនុកូលទាំងម្ល៉េះ ព្រះតេជព្រះគុណមិនមានទីបំផុត តែចិត្តខ្ញុំបាទស្រឡាញ់តែសេចក្ដីសប្បាយស្ងាត់ៗ មិនចូលចិត្តនឹងយសស័ក្តិសម្បត្តិភស្តុឋានជាធំទេសោះ។ **ខុងបេង**ឮដូច្នោះ ក៏ឲ្យរបស់ទ្រព្យមានតម្លៃដល់**បេងចៀត**ជាច្រើន។ **បេងចៀត**ក៏មិនបានទទួលយករបស់នោះ បែរជាលើកប្រគល់ឲ្យ**ខុងបេង**វិញ **ខុងបេង**ក៏លា**បេងចៀត**ឡើងរទេះតូចនាំទាហានត្រឡប់មកបន្ទាយ។

ខុងបេងក៏ឲ្យទាហានទាំងឡាយជីកអណ្ដូងក្នុងបន្ទាយដប់អន្លើ ជម្រៅសែសិបព្យាមប្រាថ្នានឹងអាស្រ័យទឹក **ខុងបេង**និងទាហានទាំងពួង ឃើញអណ្ដូង

នោះស្ងួតក្រៀមគ្មានទឹកសោះ ក៏ព្រួយបារម្ភពន់ប្រមាណ លុះវេលាយប់**ខុងបេង**ក៏អុជទៀនធូបអធិដ្ឋានបូជាទេវតា ហើយប្រកាសថា ខ្ញុំម្ចាស់**ខុងបេង** តាំងចិត្តធ្វើរាជការថ្វាយផ្គងព្រះតេជព្រះគុណព្រះចៅ**ឡៅពី**ដោយសុចរិត បានជាគិតលើកព្រះចៅ**ឡៅសៀន**ឡើងគ្រងរាជសម្បត្តិ តាំងចិត្តថា នឹងឲ្យបណ្ដារាស្ត្របានសេចក្ដីសុខសប្បាយតទៅ បើព្រះចៅ**ឡៅសៀន**គ្មានបុណ្យតទៅទៀតទេ ចូរបណ្ដាលឲ្យខ្ញុំ**ខុងបេង**ដ៏មានបុព្វអភ័ព្វស្លាប់ក្នុងខណៈនេះទៅចុះ កុំបីឲ្យខ្ញុំមានអាយុរស់នៅឃើញមុខអ្នកឯណាឡើយ។ លុះផ្សងសច្ចារួចហើយក៏ចូលនិទ្រា។

លុះពេលព្រឹកភ្លឺស្រាងកាលណា ទាហានចូលទៅជម្រាប**ខុងបេង**ថា អណ្ដូងដែលជីកទុកទាំងប៉ុន្មានមានទឹកចេញពេញប្រៀបទាំងអស់។ **ខុងបេង**បានឮដូច្នោះក៏សប្បាយចិត្តសោមនស្សបង្គាប់ឲ្យពលយោធាដងងូតផឹកស្រេចហើយ ក៏លើកទ័ពគគ្រឹកឡើងទៅលើភ្នំអិនតងសាន់ ហើយឲ្យដងទឹកនោះទៅជាកំណាន់សម្រាប់ផឹកតាមផ្លូវ។

ឯទាហានល្បាត ក៏នាំរឿងទៅប្រាប់**បេងហោក**ថា ឥឡូវ**ខុងបេង**លើកទ័ពហ្លួងផ្លូងទៅទិសឯលិច ចូលមកបានហើយ **បេងហោក**ឮដូច្នោះក៏ភ័យណាស់ **តោស៊ូតែអង**ក៏និយាយនឹង**បេងហោក**ថា អ្នកកុំអាលព្រួយបារម្ភដំណឹងដែលឮមកនេះនៅមិនទាន់សមប្រកបទេ ចាំពិនិត្យគិតគ្នេរឲ្យឮនឹងត្រចៀកឃើញច្បាស់នឹងភ្នែកសិន។ **តោស៊ូតែអង**ក៏ឡើងទៅឈរសម្លឹងមើលលើកំពូលភ្នំ ឃើញ**ខុងបេង**លើកទ័ពធំជិតចូលមក ឃើញទាហាននាំយកទឹករែកសែងជាច្រើនណាស់ **តោស៊ូតែអង**ពិភាល់ណាស់ក៏ត្រឡប់ចុះមកប្រាប់**បេងហោក**ថា **ខុងបេង**លើកទ័ពមកបានមែនហើយ ខ្ញុំសែនឆ្ងល់ណាស់ ប្រហែលជាទេវព្រ័ក្សអ្នកតាចរចាប្រាប់ដំណើរទំនង**ខុងបេង**ជាប្រាកដ។

បេងហោកថា បើដូច្នោះ ខ្ញុំ និង**បេងហ៊ីរ**ពីរនាក់បងប្អូន ក៏លាលោកចេញទៅតស៊ូនឹង**ខុងបេង**ឲ្យត្រាតែអស់ជីវិតនៅទីនេះចុះ មិនឲ្យទាហានខាងណោះចាប់ចងទៅឲ្យ**ខុងបេង**មើលមុខទៀតទេ។ **តោស៊ូតែអង**ថា ខ្លួនអ្នកនិងខ្ញុំជាពួកជាមួយគ្នា បើអ្នកចាញ់ប្រៀប**ខុងបេង**កាលណា ខ្ញុំជាស្ម័គ្របក្សពួកដោយសារ **ខុងបេង**ក៏គង់មិនទុកអាយុជីវិតដែរ។

ខណៈនោះ**តោស៊ូតែអង** ក៏ឲ្យសម្លាប់គោក្របីលៀងស្រាបណ្តាពលទាហានទាំងពួង ដើម្បីនឹងរៀបចំលើកកងទ័ពទៅច្បាំងនឹង**ខុងបេង** ទទួលមានទាហានចូលមកប្រាប់ថា **អៀវហាង**ដែលជានាយធំនៅភ្នំងិនតិសាន់លើកទាហានបីម៉ឺនមកជួយ។ **តោស៊ូតែអង**បានឮដូច្នោះក៏មានអំណរណាស់ ចេញទៅទទួលគំនាប់គ្នាតាមប្រវេណី ហើយនាំទាហាន និង**អៀវហាង**ចូលទៅក្នុងទីលំនៅ។

អៀវហាងអួតថា កូនខ្ញុំប្រាំនាក់នេះ មានសតិបញ្ញា និងថ្វីដៃខ្លាំងពូកែណាស់ ទាំងពលទាហានខ្ញុំក៏មានកម្លាំងក្លាហាន ពាក់ក្រោះដែកស្មើគ្រប់គ្នា បើ**ខុងបេង**លើកពលយោធាមួយរយម៉ឺនចូលមក សូម្បីតែត្រឹមកម្លាំងក៏នឹងសុំអាសាយកជ័យជម្នះឲ្យបាន ហើយក៏ហៅកូនទាំងប្រាំនាក់ឲ្យចូលមកគំនាប់**តោស៊ូតែអង** និង**បេងហោក**ៗឃើញបុត្រ**អៀវហាង**មានរូបរាងមុតមាំសមដូចខ្លាដ៏កាច ក៏មានសេចក្តីត្រេកអរណាស់ ទើបរៀបតែងតុលៀងអាហារឲ្យ**អៀវហាង** និងបុត្រប្រាំនាក់បរិភោគជាមួយគ្នា។

ខណៈកាលកំពុងសេពសុរានោះ **អៀវហាង**តែងធ្វើស្រវឹងស្រា ហើយសម្តែងឫទ្ធិក្តៀវក្លាផ្សេងៗ មានរាំភ្លែងលំពែង និងភ្លែងដែលលោតក្វែលគ្រវីអាវុធថា បើ**ខុងបេង**មកកាលណា យើងនឹងកាត់សិរសាដោយអាវុធនេះ ទទួលមានស្រីដប់នាក់ដែល**អៀវហាង**ធ្វើកលមកនោះរំសាយសក់ដើរចេញមកទះដៃធ្វើជាភ្លេង **អៀវហាង**ក៏

ឲ្យបុត្រយកពែងស្រា ងើបមុខឡើងនឹងផឹក **អៀវហាង**ស្រែកឡើងតាមសញ្ញា បុត្រ**អៀវហាង**ក៏ម្នីម្នាស្ទុះស្រទៅព្រួតចាប់ចង**បេងហោក** និង**បេងហ៊ីវ**បាន **តោស៊ូតៃអង** ឃើញដូច្នោះក៏ភ័យណាស់ ក្រោកឡើងគិតនឹងរត់ **អៀវហាង**ក៏ព័ទ្ធរួចចាប់បានទាំងបីនាក់ ស្រីដប់នាក់ក៏ស្ទុះប្រពួនប្រពាក់ចូលទៅជួយចង**បេងហោក** ៗថា **អៀវហាង**អ្នកឯង និងយើងមិនដែលមានទោសទាស់ខុសចិត្តគ្នាអំពីអ្វីសោះ ហេតុម្ដេចអ្នកឯងមានសេចក្ដីអាឃាតព្យាបាទយើងដូច្នេះ? ព្រោះប្រយោជន៍អ្វី? អ្នកឯងធ្វើដូច្នេះអំណើះទៅមុខគង់នឹងមានទុក្ខក្ដៅក្រហាយ។ **អៀវហាង**ថា មហាឧបរាជស្រុកសែឈ្វនមានចិត្តសប្បុរសមេត្តាដល់បណ្ដាសត្វទាំងពួងណាស់ ចាប់បានកូនចៅយើងច្រើនក្រៃក្រាស់ ហើយទុកអាយុមិនសម្លាប់ ត្រឡប់បើកលែងមកវិញអស់ យើងគិតដល់គុណដែលគេមានសប្បុរសមេត្តា បានជានាំគ្នាមកចាប់អ្នកឯងយកទៅជូនមហាឧបរាជជាសេចក្ដីតបគុណ ព្រោះយើងឃើញអ្នកឯងជាមនុស្សអាក្រក់សឹងពន់ប្រមាណ គ្មានស្គាល់គុណទោសសោះ គឺជាមនុស្សទុរយសទ្រុស្តអ្នកល្អ ហើយ**អៀវហាង**ស្រែកប្រកាសប្រាប់ទាហានទាំងពួងថា **បេងហោក**ធ្វើសេចក្ដីខុស ឲ្យអស់អ្នករាល់គ្នាបានសេចក្ដីក្ដៅក្រហាយ គ្រានេះយើងប្រើកលឧបាយចាប់ខ្លួននាំយកទៅជូន**ខុងបេង**ហើយ អ្នកទាំងឡាយចូរត្រឡប់វិលទៅកាន់ភូមិស្រុក នៅជាសុខដោយភរិយាបុត្រចុះ។ ហើយ**អៀវហាង**នោះ ក៏នាំយកខ្លួន**បេងហោក, បេងហ៊ីវ**និង**តោស៊ូតៃអង** ទាំងចំណងទៅជូន**ខុងបេង**ក្រៅបន្ទាយ។

ខុងបេងដឹងដូច្នោះក៏សោមនស្សប្រីតា ហៅ**អៀវហាង**ម្នីម្នានាំទៅធ្វើបដិសណ្ឋារៈគំនាប់ដោយប្រពៃ ហើយ**អៀវហាង**ក៏ស្រដីជម្រាប**ខុងបេង**ថា ខ្ញុំបាទជាមេឃុំត្រួតលើទីភ្នំងិនតិសាន់ មានចិត្តប្រតិព័ទ្ធនឹកដល់គុណមហាឧបរាជ ដែលបានទុកអាយុជីវិតលែងញាតិមិត្ត និងកូនចៅខ្ញុំបាទ ឲ្យវិលមកស្រុកភូមិវិញ បានជាខ្ញុំ

បាទអស់អញលំគេញចិត្តគិតកលឧបាយ ចាប់ខ្លួន**បេងហោក, បេងហ៊ីវ**នាំមកគបស្នងសងគុណលោក។ **ខុងបេង**ក៏ឲ្យបំណាច់រង្វាន់ជាគ្រឿងឧបភោគដល់**អៀវហង**ច្រើនណាស់ ហើយឲ្យយកខ្លួន**បេងហោក**ចូលទៅ។ **ខុងបេង**ក្រឡេកឃើញ**បេងហោក**ក៏សើចហើយថា អ្នកឯងនឹងព្រមចំណុះចុះចាញ់យើងហើយឬនៅ?

បេងហោកឆ្លើយថា ដែលលោកនឹងឲ្យយើងព្រមចំណុះចុះចាញ់នោះ មិនត្រូវសោះ ពីព្រោះយើងមិនមែនចាញ់ដោយថ្វីដៃរបស់លោកទេ គឺ**អៀវហង**ភឿនសម្លាញ់របស់យើងធ្វើកលឧបាយឲ្យយើងទុកចិត្ត ហើយគិតចាប់យើងមកឲ្យលោក បើលោកនឹងសម្លាប់យើង ក៏តាមចិត្តទៅចុះ ឯយើងមិនចំណុះចុះចូលជាដាច់ខាត។ **ខុងបេង**ថា គ្រានេះអ្នកឯងរត់ដោះខ្លួនពីយើងមកនៅក្នុងទីចង្អៀតពិបាក ប្រាថ្នានឹងបញ្ឆោតយើង និងពួកម៉ាកឲ្យអន្តរាយជីវិតដោយទឹកអាក្រក់មានពិសកណ្ដាលផ្លូវ តែហាក់ជាទេព្ដាលោកមកជួយតម្រង់បម្រុងរក្សាយើង ឲ្យចូលមកបានដល់ទីនេះហើយ ម្ដេចឡើយអ្នកឯងនៅតែកាន់ទិដ្ឋិមានះ មិនព្រមចំណុះចុះចាញ់យើងដល់ណាទៀត?

បេងហោកថា បើយើងនៅក្នុងស្រុកងិនខៃ មានទីស្ថានកំពែងបន្ទាយជាមាំមួន ហើយលោកចាប់យើងបាននៅទីនោះ យើងក៏គួរចំណុះលោកតកូនចៅចៅសន្ដាន។ នេះយើងមិនមែននៅក្នុងទីនេះ ចំពោះមកនៅទីដទៃបានជាមានសេចក្ដីធ្លោយធ្លោះ ឲ្យលោកបញ្ឆោតចាប់បានដូច្នេះ យើងមិនអស់ចិត្តនឹងចាញ់សោះ។

ខុងបេងឮដូច្នោះក៏គិតថា **បេងហោក**នៅមានមានះនៅឡើយ គិតហើយក៏ថា បើដូច្នោះយើងនឹងលែងអ្នកឯងទៅម្ដងទៀត អ្នកឯងត្រូវផ្ចៀតរកទីជ័យភូមិឲ្យមួនមាំ ហើយត្រូវខំបម្រុងសេនាទាហានឲ្យព្រមព្រៀងទុកចុះ យើងនឹងលើកទ័ពទៅតស៊ូនឹងអ្នកឯង ៗក៏នឹងបានឃើញថ្វីដៃយើងប្រាកដ បើយើងចាប់អ្នកឯងបានម្ដង

ទៀត ហើយនៅតែនិយាយដូច្នេះយើងនឹងសម្លាប់ឲ្យអស់ទាំងជួរគោត្រ ថាហើយក៏បង្គាប់ឲ្យស្រាយចំណង**បេងហោក**ចេញ **បេងហោក**ក៏លា**ខុងបេង**ចេញទៅ។ **ខុងបេង**ក៏ឲ្យទាហានស្រាយចំណង**បេងហ៊ីវ** និង**តោស៊ូតែអង**ចេញទៅ រួចក៏តាំង**អៀវហាង**ជាទីមន្ត្រីធំ ហើយឲ្យបំណាច់រង្វាន់ដល់ស្រីទាំងដប់នាក់ និងទាហានទាំងពួងតាមសមគួរ។ **អៀវហាង**ក៏លាខុងបេងទៅកាន់ទីឋានវិញ ឯ**បេងហោក, បេងហ៊ីវ** និង**តោស៊ូតែអង** ក៏ស្រូតនាំគ្នាទៅទាំងយប់ទាំងថ្ងៃដល់ស្រុកសាំកាំង ក្រៅស្រុកនោះមានស្ទឹងព័ទ្ធទាំងបីជ្រុង ក្រៅពីនោះទៀត ខាងទិសឯជើងជាទីវាបទូលាយប្រមាណ៤០០សិន (១៦ គ.ម) មានផ្លែឈើផ្សេងៗជាច្រើនណាស់ ខាងទិសឯលិច២០០សិន (៨ គ.ម) ជាវាលស្រែអំបិល ខាងទិសឯត្បូងជិតក្បែរស្រុកបីរយសិន (១២ គ.ម) ដល់ស្រុកលងតងហើយ ទើបដល់ស្រុកក្រុងមានភ្នំព័ទ្ធជុំវិញ ក្នុងស្រុកនោះមានភ្នំធំមួយឈ្មោះងិនខែ លើកំពូលភ្នំនោះមានប្រាសាទឈ្មោះកងតៀន មានបន្ទាយជាទីលំនៅចៅ**ម៉ែនអង** ក្បែរប្រាសាទនោះមានសាលទេវព្រ័ក្សជាសម្រាប់ផែនដីជាទីសក្តិសិទ្ធិ ពួកអ្នកស្រុកឆ្ងាយជិតទាំងពួងរមែងជឿរាប់អានកាន់ តែងកំណាន់ឡើងទៅតាំងគ្រឿងសែនថ្វាយចៅ**កែគុយ**នៅលើសាលាមួយឆ្នាំបួនដង អ្នកដែលសម្រាប់ប្រតិបត្តិទទួលគ្រឿងសែននោះឈ្មោះ **ប៉កគុយ** ហើយអ្នកស្រុកទាំងពួង ត្រូវឆ្លងទៅចាប់មនុស្សពីដែនស្រុកសែឈ្នួន យកមកសែនគ្រប់ឆ្នាំមិនដែលដាច់ បើរកមិនបាន ក៏បណ្តាលឲ្យឈឺថ្កាត់ជារោគវិបត្តិផ្សេងៗ។

ប្រការមួយ ក្នុងស្រុកងិនខែនោះ មិនមានរបៀបច្បាប់សម្រាប់ស្រុក និងទំនុកបម្រុងតាមទំនៀមទម្លាប់ ដូចជាច្បាប់ស្រុកឯទៀតនោះទេ បើនរណាហើយធ្វើជាចៅហ្វាយស្រុកនោះទាស់អាធ្យាស្រ័យ ដោយប្រការអ្វីនីមួយ ក៏ឲ្យយកខ្លួនទៅសម្លាប់ចេញ ប្រសិនបើមនុស្សនោះមិញជាស្រីបរទេសនៅក្នុងស្រុកនោះ នឹងធ្វើ

ល្មើសក្រៅពាក្យមាតាបិតា ឬស្វាមី ក៏មិនបានឲ្យមានទោស មួយទៀតបើមានភ្លៀងធ្លាក់មកមិនបរិបូរ ខ្វះខាតដោយស្រូវអង្ករស្បៀងអាហារពួកអ្នកស្រុករាល់គ្នា ក៏យកសាច់សត្វមានដំរី សេះជាដើម បរិភោគចិញ្ចឹមជីវិត។

ឯបេងហោកនោះ លុះទៅដល់ស្រុកឆិនខែហើយ ក៏ចេះតែបញ្ចុះបញ្ចូលពលទាហានប្រមាណមួយពាន់ប្លាយ **បេងហោក**ក៏និយាយនឹងទាហានទាំងពួងថា យើងធ្វើសឹកមកនឹង**ខុងបេង**ក៏ចាញ់ប្រៀបគេច្រើនគ្រា បានសេចក្ដីវេទនាគួរឲ្យអាប់យសណាស់ អស់អ្នករាល់គ្នាដែលមានប្រាជ្ញាស្មារតី ចូរអ្នកមានសេចក្ដីឈឺចិត្តគិតជួយយើងឲ្យកែខ្លួនបានឡើងវិញ ធ្វើម្ដេចមិញនឹងបានជ័យជម្នះ**ខុងបេង**ឲ្យបាន **តួហ្វៃ**ជាប្អូនប្រពន្ធ**បេងហោក**ឆ្លើយថា **ខុងបេង**លើកទ័ពតាមមក ខ្ញុំបាទនឹងសុំយកអាសាសងសឹកឲ្យបាន។ **បេងហោក**ថា អ្នកឯងមានប្រាជ្ញានឹងគិតធ្វើម្ដេច?

តួហ្វៃឆ្លើយថា **បុកឡុកតៃអង** ចៅហ្វាយស្រុកប៉ុតហ្គ័បតង នៅខាងទិសឯលិចស្រុកយើងនេះ មានសេចក្ដីចេះដឹងឆ្លៀវឆ្លាស បើឡើងជិះលើដំរី ហើយរាយមន្តគាថា ហៅឲ្យកើតខ្យល់ព្យុះសង្ឃរា ហៅដុំថ្មសិលា ឲ្យខ្ទាតអណ្ដែតទៅត្រូវខ្មាំងសត្រូវ ឬហៅសត្វអសិរពិសកាចផ្សេងៗមកប្រើក៏បានតាមប្រាថ្នា ហើយមានព្រាយមាយាជាបិសាចអាចចេះសម្ដែងឫទ្ធិប្រមាណបីម៉ឺន តាមដិតដោយឲ្យប្រើប្រាស់មិនចេះដាច់ សូមឲ្យលោកតែងសំបុត្រមួយច្បាប់ និងចាត់គ្រឿងប្រដាប់ជាបណ្ណាការឲ្យមានតម្លៃ ខ្ញុំបាទនឹងនាំទៅគំនាប់ ប្រស្រ័យដល់**បុកឡុកតៃអង** សុំអង្វរឲ្យលើកទ័ពមកជួយលោកជាបងឲ្យបាន ការដែលយើងគិតទាំងប៉ុន្មានក៏នឹងសម្រេច។

បេងហោកបានឮហើយក៏ត្រេកអរណាស់ ក្រោកឡើងរហ័សទៅសរសេរសំបុត្រតាមគំនិតដែលគិតឃើញគ្រប់ប្រការ ហើយចាត់នូវរបស់ជាគ្រឿងបណ្ណាការ

ប្រគល់ឲ្យ**តួហ្វៃ** ៗក៏គំនាប់នាំរបស់ទ្រព្យ និងសំបុត្រចេញទៅ។ ឯ**បេងហោក**នោះកូវ ក៏ចាត់ប្រើ**តោស៊ូតៃអង**ឲ្យនាំពួកទាហានមួយកងទៅឈររក្សាស្រុកសាំកាំង។

ខុងបេងក៏លើកកងទ័ពតាម**បេងហោក**ទៅដល់ស្រុកសាំកាំង ហើយឲ្យ**ជូឡុង**និង**អ៊ុយអៀន**នាំទាហានលើកទៅវាយស្រុកខាងទិសឯជើង នោះ**តោស៊ូតៃអង**ក៏ឲ្យទាហានដែលចំណានស្ទាត់ (បាញ់ស្នា) ឡើងរក្សាសើនបន្ទាយជាមាំមួនណាស់។ ទាហានទាំងនោះក៏ត្រៀមស្នាសម្រាប់ដៃ លាបថ្នាំពិស បើបាញ់ត្រូវអ្នកណាក៏រលួយបែកទាល់ស្លាប់ លុះ**ជូឡុង**លើកទាហានចូលទៅជិត ទាហានលើកំពែងក៏យកស្នាបាញ់ចម្រុះត្រូវទាហានជូឡុងរបួសពិការស្លាប់ជាច្រើន។ **ជូឡុង** និង**អ៊ុយអៀន**ក៏ថយត្រឡប់ទៅរក**ខុងបេង** ៗឃើញទាហានត្រូវព្រួញរបួសពិការជាសាហ័ស ក៏យកថ្នាំផ្សះទៅលាបឲ្យពិស (ព្រួញ) នោះ ក៏សះជាបាត់ ហើយក៏ឡើងរទេះបរសំដៅទៅមើល ឃើញភូមិឋានមានរបៀបរៀបរយ **ខុងបេង**ក៏ថយទ័ពត្រឡប់ចេញទៅតាំងបន្ទាយជាមាំមួន ចម្ងាយពីទីក្រុងហុកសិបសិន (២,៤ គ.ម)។ ទាហានស្រុកសាំកាំងឃើញ**ខុងបេង**ថយទ័ពត្រឡប់ចេញទៅតាំងបន្ទាយពីចម្ងាយ ក៏មានសេចក្ដីមើលងាយប្រមាថធ្វេសសម្គាល់ថា **ខុងបេង**ចាញ់ថ្វីដៃខ្លួន មិនហ៊ានតស៊ូ។

លុះ**ខុងបេង**ថយចេញទៅតាំងនៅទីនោះអស់រវាងប្រាំពីរថ្ងៃ ក៏កើតព្យុះខ្យល់បក់បោកមកក្នុងបន្ទាយ **ខុងបេង**ក៏និយាយបង្គាប់ទាហានទាំងពួងថា យើងនឹងត្រូវការយកខោអាវឲ្យបានក្នុងម្នាក់មួយប្រដាប់គ្រប់គ្នាក្នុងវេលាយប់នេះ បើនរណាមិនមានយើងនឹងកាត់ក្បាលអ្នកនោះចេញ អស់ពួកទាហាននោះមិញឮដូច្នោះ ក៏នឹកសន្ទិះសង្ស័យណាស់ តែខ្លាចអាជ្ញា**ខុងបេង**ជាម្ចាស់ ក៏នាំគ្នាទៅរកខោអាវបានម្នាក់មួយប្រដាប់ចូលទៅជូន**ខុងបេង**។ លុះដល់ពេលយាមមួយ **ខុងបេង**ក៏ឲ្យទាហានយកគ្រឿងសម្លៀករុំបត់ម្នាក់មួយដុំ លើកចូលទៅតទល់នឹងកំពែងស្រុក ទាល់តែ

ខ្ពស់ឡើងស្មើសន្លឹកសីមា ហើយនិយាយនឹងទាហានទាំងនោះថា បើនរណាចូលទៅក្នុងស្រុកបានមុនគេ យើងនឹងឲ្យបំណាច់រង្វាន់ឲ្យពេញចិត្ត។ អស់ពួកទាហានបានឮ**ខុងបេង**ដាក់កំហិតដូច្នោះ ក៏ស្ទុះដណ្ដើមគ្នាចូលទៅបានជាច្រើន ហើយសញ្ញាគ្នាដេញកាប់សម្លាប់ខ្លាំងជាជ្រួលច្របល់ **តោស៊ូតែអង**មិនទាន់ដឹងកលការច្បាស់ថាសត្រូវចូលទៅពីជើងពីត្បូង ក៏ឡើងសេះនាំទាហានចេញពីបន្ទាយ ទាហាន**ខុងបេង**ឃើញក៏ពារទម្លាយដេញសង្កុញតាម ហើយយកលំពែងចាក់ត្រូវ**តោស៊ូតែអង**ធ្លាក់ពីលើសេះស្លាប់ កងទ័ពក៏បែកធ្លាយខ្ចាត់ខ្ចាយគ្នា ខូចស្រុកក្នុងគ្រានោះ ខ្លះក៏រត់ទម្លុះទៅរក**បេងហោក**ប្រហែលពាក់កណ្ដាល **ខុងបេង**មានជ័យជម្នះ ក៏លើកទ័ពទាំងអម្បាលនោះចូលទៅតាំងនៅស្រុកសាំកាំង ហើយក៏ចាត់ការឲ្យត្រួតរវាំងរក្សា ហើយគិតនឹងលើកទៅស្រុកងិនខែទៀត។

ឯ**បេងហោក**ដឹងថា **ខុងបេង**វាយយកបានស្រុកសាំកាំងហើយ ក៏មានសេចក្ដីព្រួយខ្លាំងណាស់ ខណៈនោះ មានទាហានចូលទៅប្រាប់ថា **ខុងបេង**លើកទាហានឆ្លងពីត្រើយម្ខាងចូលមកដែនខាងនេះហើយ **បេងហោក**ក៏ស្ដុតព្រលឹងរឹងអស់ទាំងខ្លួន គ្រានោះនាង**ចុកយ៉ុង**ជាភរិយា**បេងហោក**លបអែបស្ដាប់ពីក្នុងឆាក ក្រឡេកឃើញប្ដីភ័យយ៉ាងលំបាកដូច្នោះ ក៏ស្ទុះចេញមកអស់សំណើចថា ខ្លួនអ្នកជាប្រុសឈ្មោះថាជាជាតិទាហានមានថ្វីដៃ គួរអីមកដល់សេចក្ដីគិតនឹងការសឹកប៉ុណ្ណោះ អ្នកកុំបីព្រួយជាទុក្ខឡើយ ងារខ្ញុំឯងហើយជាកូនស្រី នឹងសុំចរចេញទៅយកអាសាអ្នកជាស្វាមីធ្វើសឹកតថ្វីដៃនឹង**ខុងបេង**ឲ្យបាន។ **បេងហោក**បានឮភរិយាថាដូច្នោះក៏នឹកឡើងបានថា នាង**ចុកយ៉ុង**ដែលជាមនុស្សមានវិជ្ជាការប្រើអាវុធសាស្ត្របានដូចចិត្ត បើសត្រូវដេញជិតចូលមក ក៏បោះអាវុធនោះឡើងទៅលើអាកាសវេហាស៍ ដោយអំណាចនៃវិជ្ជានោះក៏បណ្ដាលឲ្យអាវុធធ្លាក់ចុះ រុះរោយត្រូវលើសត្រូវទាំងឡាយឲ្យវិនាស

អន្តរាយបាន ឃើញល្អមនឹងតស៊ូច្បាំងយកជ័យជម្នះ**ខុងបេង**បាន។ **បេងហោក**គិតហើយក៏ឲ្យមានសេចក្តីត្រេកអរពន់ប្រមាណណាស់ គំនាប់ទទួលគួរសមនឹងភរិយាហើយម្ទីម្នាចេញទៅ ជ្រើសរើសបានទាហានឯកមួយរយនាក់ និងទាហានរងប្រាំម៉ឺនប្រគល់ឲ្យនាង**ចុកយ៉ុង**ជាភរិយា នាងក៏គំនាប់លាស្វាមីលើកយោធានិករចេញចាកស្រុកទៅ។ ខណៈនោះទទួល**ទៀវងី** និង**ម៉ាតង**ជាទាហាន**ខុងបេង**លើកមកដល់ទទួលតទល់គ្នា។

នាង**ចុកយ៉ុង**ឃើញកងទ័ពដូច្នោះ ក៏តែងខ្លួនកាន់អាវុធវិសេសសៀតបង្កប់ពីក្រោយខ្នងប្រាំអាវុធ ហើយឡើងជិះសេះកាន់លំពែងវែងបីព្យាម វាំភ្លេងអាវុធចូលប្រយុទ្ធគ្នានឹង**ទៀវងី**បានប្រាំបួនភ្លេង នាង**ចុកយ៉ុង**ធ្វើជាចាញ់ញាក់សេះរត់ **ទៀវងី**មិនបានដឹងក្នុងកលឧបាយ ក៏បំផាយសេះដេញតាមនាង**ចុកយ៉ុង**។ នាង**ចុកយ៉ុង**ក៏កន្ត្រាក់ដកយកអាវុធវិសេសបោះឡើងទៅលើអាកាស អាវុធនោះក៏ធ្លាក់ចុះមកត្រូវ**ទៀវងី**ធ្លាក់ពីលើសេះ ទាហានទាំងអស់ក៏ស្ទុះស្រូចូលទៅចាប់ខ្លួន**ទៀវងី**ចងបាន **ម៉ាតង**ឃើញដូច្នោះក៏បំបោលសេះចូលទៅដណ្តើម**ទៀវងី** ក្រឡេកឃើញនាង**ចុកយ៉ុង**បញ្ឈរសេះកាន់លំពែងនៅពីមុខ ក៏នឹកខឹងណាស់ បំផាយសេះចូលទៅច្បាំងនឹងនាង**ចុកយ៉ុង** នៅមិនទាន់ចាញ់ឈ្នះគ្នា នាង**ចុកយ៉ុង**ធ្វើកលយកខ្សែពួរបោះទៅរុំជើងសេះដួលចុះ **ម៉ាតង**ក៏របូតធ្លាក់ពីលើសេះ នាង**ចុកយ៉ុង**ក៏ឲ្យទាហានស្ទុះទៅចាប់ចងខ្លួន**ម៉ាតង**បាន ហើយឲ្យនាំខ្លួន**ទៀវងី** និង**ម៉ាតង**ចូលទៅក្នុងស្រុក។

បេងហោកឃើញដូច្នោះ ក៏មានអំណរណាស់ ទើបតែងតុលៀងអាហារឲ្យនាង**ចុកយ៉ុង**បរិភោគផឹកសុរា នាង**ចុកយ៉ុង**ក៏បង្គាប់ទាហានឲ្យយក**ទៀវងី**និង**ម៉ាតង**ទៅសម្លាប់ **បេងហោក**ឆ្លើយឡើងថា យើងបានធ្វើការនឹង**ខុងបេង** ៗចាប់បានយើងប្រាំដង ហើយនៅទុកជីវិតយើងលែងមកវិញមិនបានធ្វើអន្តរាយ វេលានេះ បើយើង

នឹងសម្លាប់**ទៀវងី, ម៉ាតង**ចេញ ឃើញមិនគួរសោះ មនុស្សទាំងពួងក៏នឹងគរហានិន្ទាបាន គួរតែយើងបង្អង់ខានកុំសម្លាប់សិនចុះ បើយើងចាប់បាន**ខុងបេង**ទាំងរស់វេលាណា សឹមសម្លាប់ឲ្យព្រមគ្នាតែម្តង នាង**ចុកយ៉ុង**យល់ឃើញត្រូវផង ទើបឲ្យទាហានយកខ្លួន**ទៀវងី, ម៉ាតង**ទៅឃុំទុក។

ឯទាហាន**ទៀវងី**ដែលបែកទ័ពទៅនោះ នាំរឿងហេតុទៅជម្រាប**ខុងបេង**គ្រប់ប្រការ **ខុងបេង**ក៏ហៅ**ម៉ាតាយ**មកបង្គាប់ថា ត្រូវឲ្យអ្នកឯងនាំទាហានទៅចាំនៅផ្លូវតូច បើឃើញនាង**ចុកយ៉ុង**ដេញ**ជូឡុង**និង**អ៊ុយអៀន**មក ឲ្យយកខ្សែពួរទាក់ជើងសេះចាប់យកខ្លួននាង**ចុកយ៉ុង**ឲ្យបាន។ **ម៉ាតាយ**ទទួលប្រសាសន៍ហើយ ក៏ចេញទៅចាត់ការ នាំទាហានទៅបង្កប់តាមទីកន្លែង ហើយ**ខុងបេង**ក៏បង្គាប់**ជូឡុង** និង**អ៊ុយអៀន**ឲ្យនាំទាហានទៅច្បាំងតដៃនឹងនាង**ចុកយ៉ុង** ហើយឲ្យធ្វើជាចាញ់ បញ្ឆោតឲ្យដេញទៅតាមផ្លូវដែល**ម៉ាតាយ**បង្កប់នៅទីនោះ **ជូឡុង**និង**អ៊ុយអៀន**ក៏ទទួលបង្គាប់**ខុងបេង** ហើយលើកទាហានចេញទៅ។

លុះដល់ពេលព្រឹក មានពួកល្បាតទៅប្រាប់**បេងហេក**ថា **ជូឡុង**លើកទាហានមកច្រើនណាស់ នាង**ចុកយ៉ុង**បានឮច្បាស់ក៏ឡើងសេះលើកទាហានចេញទៅច្បាំងនឹង**ជូឡុង**បានប្រាំបួនភ្លែង **ជូឡុង**ញាក់សេះវេះត្រឡប់ទៅក្រោយ បណ្តោយឲ្យដេញជាកលបញ្ឆោត នាង**ចុកយ៉ុង**ខ្លាចក្រែង**ខុងបេង**នឹងប្រើកលឧបាយ ក៏ថយទាហាននឹងត្រឡប់ចូលទៅក្នុងស្រុកវិញ។ **អ៊ុយអៀន**ឃើញដូច្នោះ ក៏បង្រុះទាហានទន្ទ្រានដេញតាមទៅ។ នាង**ចុកយ៉ុង**ក៏កន្ត្រាក់សេះប្រែមកតដៃនឹង**អ៊ុយអៀន**វិញ **អ៊ុយអៀន**ធ្វើជាចាញ់ទាញសេះរត់ នាង**ចុកយ៉ុង**ក៏បញ្ឈប់កងទ័ពតាំងភ្ជាប់នៅក្រៅស្រុកមួយយប់។ លុះព្រឹកឡើង**ជូឡុង**ក៏នាំទាហានចូលទៅបបួលច្បាំងទៀត នាង**ចុកយ៉ុង**ក៏មិនបានលើកតាម ត្រឡប់សេះនឹងចូលទៅក្នុងស្រុក **អ៊ុយអៀន**ឃើញដូច្នោះក៏បំផាយ

សេះតាមទៅ ហើយស្រែកជេរនាង**ចុកយ៉ុង**ជាពាក្យទ្រគោះអសុរសផ្សេងៗ។ នាង**ចុកយ៉ុង**ឮហើយខឹងណាស់ ត្រឡប់វិលមកច្បាំងនឹង**អ៊ុយអៀន** ៗបំផាយសេះរត់ទៅ ហើយចេះតែស្រែកជេរបញ្ចោរបណ្ដើរ នាង**ចុកយ៉ុង**ក៏បំផាយសេះតាមទៅដោយកម្លាំងទោសោ លុះទៅដល់ផ្លូវតូចក្បែរជើងភ្នំ ដែល**ម៉ាតាយ**បង្កប់ទាហាននៅនោះ **ម៉ាតាយ**ក៏ឲ្យទាហានស្ទុះស្រចេញមក យកខ្សែពួរទាក់ជើងសេះដួលចុះ។ នាង**ចុកយ៉ុង**ក៏ភ្ញាក់ធ្លាក់ពីលើសេះ **ម៉ាតាយ**និងទាហានក៏ស្ទុះពានទៅចាប់ខ្លួននាង**ចុកយ៉ុង**បាន ហើយចងនាំទៅជូន**ខុងបេង**។ **ជូឡុង**ក៏ដេញកាប់សម្លាប់កងទ័ពនាង**ចុកយ៉ុង**ស្លាប់ជាច្រើនណាស់ ខ្លះក៏រត់ត្រឡប់ចូលទៅក្នុងស្រុកបាន។

ខុងបេងឃើញ**ម៉ាតាយ**ចាប់បានខ្លួននាងចុកយ៉ុងនាំទៅជូន ក៏មានអំណរណាស់ ឲ្យទាហានស្រាយចំណងចេញ ហើយអញ្ជើញនាង**ចុកយ៉ុង**ឲ្យឡើងតុផឹកស្រា ហើយ**ខុងបេង**ប្រើបម្រើឲ្យចូលទៅប្រាប់**បេងហោក**ថា ឲ្យបង្វិលខ្លួន**ទៀវងី** និង**ម៉ាតង**មកឲ្យវិញចុះ ទើបនឹងបើកខ្លួននាង**ចុកយ៉ុង**ឲ្យរួចទៅ។ ដងណោះ**បេងហោក**បានឮដូច្នោះ ក៏ដោះលែងខ្លួន**ទៀវងី** និង**ម៉ាតង**ឲ្យវិលទៅដល់បន្ទាយ**ខុងបេង** ទើប**ខុងបេង**បើកលែងខ្លួននាង**ចុកយ៉ុង**ទៅ **បេងហោក**ឃើញភរិយាចូលមកក៏មានអំណរណាស់ ទទួលទាហានចូលមកប្រាប់ថា **បុកឡុក**លើកទ័ពមកដល់។ **បេងហោក**ក៏មានអំណរណាស់ចេញទៅទទួលដល់ក្រៅស្រុក ឃើញ**បុកឡុកតៃអង**ពាក់អាវថានមាស ប្រដាប់ត្បូងពេជ្រសៀតគ្រប៊ីធំថ្លៃពីរ ជិះដំរីសម្បុរលឿងបញ្ឈរកណ្ដាលរណរង្គ មានទាហានដែលជាទ្រមាក់សម្រាប់ជិះសត្វកាចមួយពួក **បេងហោក**ក៏ចូលទៅគំនាប់សាសព្ទសេចក្ដីឲ្យ**បុកឡុកតៃអង**ស្ដាប់គ្រប់ប្រការ។

បុកឡុកតៃអងថា អ្នកកុំវិតក្កឡើយ **ខុងបេង**ធ្វើការមកហើយឲ្យអ្នកបានសេចក្ដីអាប់យសនោះ យើងនឹងទទួលជួយជាធុរៈសងសឹក។ **បេងហោក**បានស្ដាប់ក៏

ចាប់ផ្ដើមរឹតតែសោមនស្សត្រេកអរ អញ្ជើញ**បុកឡុកតែអង**ចូលទៅក្នុងស្រុក ហើយតែងតុលៀងអាហារស្រាបាយពួកពលទាំងឡាយ ក៏ឲ្យបរិភោគជាច្រើនណាស់។ លុះវេលាព្រឹក**បុកឡុកតែអង**ក៏លើកកងទ័ពចេញអំពីស្រុក តម្រង់ទៅបន្ទាយ**ខុងបេង**ៗឃើញដូច្នោះ ក៏ចាត់ឲ្យ**ជូឡុង** និង**អ៊ុយអៀន**លើកពលចេញតខាងក្រៅបន្ទាយ លុះឃើញ**បុកឡុកតែអង**លើកមកដល់ **ជូឡុង** និង**អ៊ុយអៀន**ក៏បំផាយសេះចេញទៅបំពារមុខទ័ព ឃើញទង់ជ័យក្បួនទ័ពរៀបរយ តែឃើញពួកពលទាំងឡាយមិនមានពាក់អាវក្រោះសោះ កិរិយានិងមុខមាត់ពលទាំងអស់ ក៏ខុសនឹងចរិតមនុស្សធម្មតា ហើយក៏មិនគោះគងទូងភេរីជាទីរបៀបសោះ គ្រាន់តែវាយឃ្មោះហៅពលជាសម្គាល់ ឯខ្លួន**បុកឡុកតែអង**តួជាក្សត្រ ជិះដំរីលឿង សៀតគ្រឿងអាវុធដាវផ្លែពីរ មានទាហានកាន់ទង់ជ័យរំភាយភ្ញីហែមុខដំរីម្នាក់។

ពលទាំហានទាំងសងខាងក៏បានចូលប្រយុទ្ធគ្នាជាកោលាហល **ជូឡុង** និង**អ៊ុយអៀន**ក៏បរសេះពារទម្លាយចូលក្នុងចំណោមទ័ព**បុកឡុកតែអង** ពលទាហានដែល**ជូឡុង**កាប់ត្រូវក៏ដួលចុះ ហើយក៏រលាយខ្លួនបាត់តែម្ដង ធ្វើឲ្យ**ជូឡុង** និង**អ៊ុយអៀន**មានការភ្ញាក់ផ្អើលជាខ្លាំង ហើយនឹកក្នុងចិត្តថា នេះប្រាកដជាមន្តអាគមរបស់**បុកឡុកតែអង**ហើយ ក៏បំបោលសេះបង្រុះទៅជិតដំរីរបស់**បុកឡុកតែអង** ហើយក៏ចោលលំពែងសំដៅទៅត្រូវចំអ្នកនាំមុខដំរីដែលកាន់ទង់ ទង់ដួលចុះ មនុស្សនោះក៏រលាយបាត់ ឯដំរីក៏ស្រែករោទិ៍យ៉ាងខ្លាំងដោយភ្ញាក់ ហើយក៏ស្ទុះរត់ទៅចូលក្នុងព្រៃ ទោះបី**បុកឡុកតែអង**បញ្ជាឃាត់យ៉ាងណាក៏មិនឈប់ដែរ ហើយពួកទាហានរបស់**បុកឡុកតែអង**ទាំងអស់ក៏រលាយបាត់អស់ទៅដែរ។ **ជូឡុង** និង**អ៊ុយអៀន**ក៏បរពលតម្រង់ទៅបន្ទាយ**បេងហោក**ទៀត **បេងហោក**ទទួលដំណឹងហើយក៏មានសេចក្ដីភ័យតក់ស្លុតជាខ្លាំង ព្រោះទាល់ចំណោះមិនដឹងពឹងលើអ្វី ដើម្បីនឹងធ្វើសង្គ្រាមជាមួយ

នឹង**ខុងបេង**ទៀត ក៏បរសេះចេញពីស្រុកជាមួយនឹងភរិយា ចេញមកគំនាប់**ជូឡុង**និង**អ៊ុយអៀន**ដើម្បីសុំចូលជួបនឹង**ខុងបេង**។ **ជូឡុង** និង**អ៊ុយអៀន**ក៏នាំបេងហោកនិងភរិយាទៅជួបនឹង**ខុងបេង**នៅឯបន្ទាយ ទៅដល់**ខុងបេង**ក៏សួរថា តើអ្នកឯងព្រមចុះចាញ់យើងហើយឬនៅ? **បេងហោក**តបថា ពេលនេះខ្ញុំបាទសុំចុះចាញ់មហាឧបរាជហើយ ៗសុំចំណុះចុះចូលនឹងមហាឧបរាជ ទោសកំហុសរបស់ខ្ញុំបាទទាំងប៉ុន្មានសូមមហាឧបរាជមេត្តាអនុគ្រោះដល់ខ្ញុំបាទផងចុះ។ **ខុងបេង**មានអំណរណាស់ ក៏ស្ទុះចាប់លើក**បេងហោក** និងភរិយាឲ្យឡើងអង្គុយទីកន្លែងសមគួរ ហើយឲ្យរៀបតុលៀងអាហារ រួចរាល់ហើយ**បេងហោក**ក៏អញ្ជើញ**ខុងបេង**ព្រមទាំងកងទ័ពទាំងអស់ចូលទៅក្នុងស្រុក ហើយបានតាំង**បេងហោក**ជាទីចៅហ្វាយស្រុកដដែល ហើយចៅហ្វាយស្រុកទាំងប៉ុន្មានដែលឡើងស្តាប់បង្គាប់ ក៏ស្ថិតនៅក្រោមការគ្រប់គ្រងរបស់**បេងហោក**ទាំងអស់ ហើយបានរៀបចំឲ្យអាណាប្រជានុរាស្ត្រថិតនៅជាសុខក្សេមក្សាន្ត។ បន្ទាប់ពីប្រាបប្រាមនិគមតូចធំបានរាបទាបអស់ហើយ **ខុងបេង**ក៏បានលើកពលទាហានទាំងអស់ វិលត្រឡប់មកកាន់ស្រុកសែឈួនវិញ។

ខុងបេងក៏បានចូលទៅក្រាបថ្វាយបង្គំព្រះចៅ**ឡៅសៀន** ហើយទូលថា ទូលព្រះបង្គំជាខ្ញុំបានទៅធ្វើសឹកនឹង**បេងហោក**គ្រានេះក៏មានជ័យជម្នះ ហើយបានប្រាបប្រាមសព្វតាមនិគមធំតូចបានរាបទាបអស់ហើយ ដែលទូលព្រះបង្គំជាខ្ញុំនៅខំធ្វើការឲ្យយូរ ពុំបានឆាប់រហ័ស នាំឲ្យព្រះអង្គព្រួយព្រះទ័យទោមនស្សព្រោះកិច្ចការរាជការនោះ ទោសកំហុសលើទូលបង្គំជាខ្ញុំទាំងប៉ុន្មានសូមព្រះអង្គទ្រង់អនុញ្ញាតឲ្យគង់ជាខ្ញុំព្រះរាជការតទៅ។

ព្រះចៅ**ឡៅសៀន**ទ្រង់ព្រះសណ្តាប់ ក៏ចាប់ដៃ**ខុងបេង**ឲ្យឡើងលើរទេះ ហើយព្រះអង្គក៏ទ្រង់រថព្រះទីនាំង ត្រឡប់ចូលមកព្រះបរមរាជវាំង ព្រះចៅ**ឡៅសៀន**ទ្រង់

មានព្រះរាជហឫទ័យសោមនស្សប្រីតា ចាត់ឲ្យរៀបតុលៀងភោជនាហារក្នុងទីព្រះឋាន បានស្រេច ស្តេចក៏អញ្ជើញ**ខុងបេង**មហាឧបរាជ និងសេនាទាហានទៅទទួលអាហារ ហើយទ្រង់ព្រះករុណាចែកបំណាច់រង្វាន់តាមគុណានុរូប។ **ខុងបេង**ក៏យកគ្រឿងបណ្ណាការយ៉ាងល្អៗ សម្រាប់អាណាខេត្តដែលវាយបានទាំងបីរយស្រុកនោះ នាំទៅក្រាបបង្គំទូលថ្វាយព្រះចៅ**ឡៅសៀន** ហើយក្រាបទូលឲ្យព្រះរាជទានបំណាច់រង្វាន់ ដល់ភរិយាបុត្រពួកពលទាហាន ដែលបានទៅស្លាប់ក្នុងសង្គ្រាម តាមគួរសមជាច្រើន ទាហានទាំងប៉ុន្មានក៏មានសេចក្តីត្រេកអរគ្រប់ៗគ្នា ខំតាំងចិត្តគិតធ្វើការថ្វាយព្រះចៅ**ឡៅសៀន**ដោយសុចរិតអស់ពីចិត្ត។

ចប់ភាគទី ៨

សូមរង់ចាំអានភាគទី ៩ ជាភាគបន្ត។

សូមអរគុណ។

ណុល ដារ៉ា